

Мукофот барои ЭҲТИРОМ

Чӣ тавр тавачҷӯх ва
баракати Худоро ҷалб кард

Ҷон Бивер

Муаллифи китоби
“Ҳаракаткунандагон ба абадият”

Дӯсти азиз!

Ман боварӣ дорам, ин китобе, ки шумо дар даст доред, дорои тадҳини нубувватие мебошад ва ба мӯҳтоҷиҳои ҳозиразамон, ки калисо бо онҳо рӯ ба рӯ мешаванд, ҷавоб медиҳад. Аз вақти ба нашр баромадани ин китоб, ман шаҳодатҳои бисёр нафаронро шунидам, ки чӣ гуна онҳо озодӣ, имон ва сабру тоқатро ба воситаи ин китоб пайдо карданд. Ҳангоме, ки Худованд ба ман ин ҳақиқатро ошкор кард, худам низ бедоршавиро дар рӯҳ аз сар гузаронидам. Суханони ин китоб аз ҷониби Худованд илҳом бахшида шудааст.

Худованд ба қалби ман ин пайёмро гузошт, то ки ман ба шумо ва ба тамоми роҳбарон дар сар то сари дунё ин ҳақиқатро эълон кунам. Хоҳиш мекунам, ин китобро ҳамчун тӯҳфа ва нишонаи муҳаббати ман ба шумо қабул кунед. Ман боварӣ дорам, ки ин китоб ба шумо ва ба ҳамаи шахсоне, ки барои дастраси ҳадафи даъвати илоҳӣ ба шумо боварӣ карда шудаанд, қувват мебахшад. Ман тарзи электроникии ин китобро барои бемузד дастрас кардан, дар сайтамон www.CloudLibrary.org ҷойгир кардам. Шумо озодона метавонед онро дастрас карда, ин номаро дар калисои худ паҳн кунед.

Дӯсти азиз, ин пайём пурра ҳаёт ва хизматгузориамро ба Худованд дигаргун сохт. Ман дуо мекунам, Ҳангоме ки шумо ин пайёми Худовандро мутолиа мекунед, бигзор тағироти Худованд ба зиндагии шумо низ биёяд. Ман аз шунидани шаҳодатҳои, ки чӣ гуна ин пайём ба ҳаёти шумо ва наздикони шумо таъсир расонид, хурсанд мешавам.

Бародари шумо дар Масех,

Ҷон Бивер

JohnBevere@ymail.com

teach reach rescue
**Messenger
International**[®]
MessengerInternational.org

Мукофот барои эҳтиром

*Чӣ тавр таваҷҷӯҳ ва
баракати Худоро ҷалб кард*

Ҷон Бивер

Муаллифи китоби

“Ҳаракаткунандагон ба абадият”

Honor's Reward by John Bevere, Tajik
© 2014 Messenger International
www.Messengerinternational.org
Originally published in English as Honor's Reward
Additional resources in Tajik by John & Lisa Bevere
Are available for free download at: www.CloudLibrary.org
To contact the author: JohnBevere@ymail.com

«Мукофот барои эҳтиром» Ҷон Бивер, ба забони тоҷикӣ
© 2014 Messenger International
www.Messengerinternational.org
Нашриёти аввал ба забони Инглисӣ,
Бо номи «Honor's Reward»
Маводҳои иловагии Ҷон ва Лиза Бивер
Ба забони тоҷикӣ дар сайти зерин дастрас мебошад
www.CloudLibrary.org
Алоқа бо муаллиф: JohnBevere@ymail.com

*Ба се шахсе, ки дар ҳаёти ман мавқеъи муҳим доштанд,
бахшида мешавад.*

Ҷим Геерс

Кӣ дар бораи Исои Масеҳ ба ман нақл кард

Марк Стоер

Кӣ маро ба имон ба Исои Масеҳ овард

Дон Блейк

Кӣ имони маро ба Исои Масеҳ устувор гардонид

*Яке кошт, дигаре дарав кард, сеюмин таълим дод,
валекин Худованд рушд дод. Ва тамоми ҷалол ба Худо бод!*

Мундариҷа

	Изхорот.....	7
Боби 1	Мукофотҳо мунтазири шумост.....	9
Боби 2	Мукофотҳои ноপুরра ва бемукофот.....	21
Боби 3	Мукофоти пурра.....	31
Боби 4	Мушкили бо роҳбар нест.....	43
Боби 5	Ҳукумат.....	55
Боби 6	Ҳокимони сахтгир.....	73
Боби 7	Эҳтиром ба ҳукуматдорони давлатӣ.....	87
Боби 8	Эҳтироми роҳбарони дуниявӣ.....	105
Боби 9	Эҳтиром ба роҳбарони хонаводагӣ.....	117
Боби 10	Эҳтироми роҳбарони калисо.....	137
Боби 11	Эҳтироми дучанд.....	157
Боби 12	Эҳтироми шахсоне, ки бо мо дар як сатҳ мебошанд.....	179
Боби 13	Эҳтироми шахсоне, ки пайрави мо ҳастанд.....	195
Боби 14	Эҳтиром дар хона-фарзандон.....	211
Боби 15	Эҳтиром дар хона-зан.....	227
Боби 16	Ҳамаро эҳтиром кунед.....	243
Боби 17	Эҳтироми Худованд.....	255

Изҳорот

Сипосгузорам аз...

Лиза. Ташаккур ки ту ҳамсар, дӯсти азиз, мададгори бовафо, ҳамкор дар хизматгузорӣ, модари фарзандонамон ва дӯстдоштаи ман ҳастӣ. Ту барои ман мукофоти азим аз ҷониби Худованд, ту аз ҳама шахси азиз, ту ҷавоҳироти ман ҳастӣ. Азизам, ман туро дӯст медорам.

Ба чор писарам Эддисон, Остин, Александр ва Арден. Ҳар яки аз шумо барои ман хурсандии зиёде меоваред. Ташаккур ки шумо ба ман кӯмак мекунед, ки даъвати Худовандро иҷро кунам ва дар ҳар сафарам шумо маро дастгирӣ мекунед. Ҳамчунин дар навиштани ин китоб ба ман илҳом бахшидед. Ман бо ҳар яки шумо вақт гузаронира дӯст медорам.

Ба ҳамаи кормандон ва ёрдамчиёни Messenger International. Ташаккур зиёд барои кӯмак ва вафодории шумо. Барои ман бо ҳар яки шумо ҳамкорӣ ва хизмат кардан ба Худованд фаҳри бузург мебошад. Ман ва Лиза шуморо хеле зиёд дӯст медорем.

Ба дӯстони бешумори мо, ки сар то сари дунё зиндагӣ мекунанд. Дар ин ҷой барои навистани ҳама номҳо ҷои кофӣ мавҷуд нест. Сипосгузорам барои даъватҳои шумо, барои шарафи бузург, ки ба калисо ва конфросҳои шумо маъвиза кардаам. Ман ҳамаи шумоён, пасторҳо ва хизматгузори калисо, ки вафодорона ба Худованд хизмат мекунед, дӯст медорам.

Ба Томас Уинтерс ва Ролф Затерсон. Ташаккур барои дастгирии шумо ва имони шумо ба ин номае, ки Худованд дар дили ман гузошт.

Ба Гери Терашит Ташаккур, ки ин китобро таҳрир кардӣ ва инчунин ба дастгирии ту сипосгузорам.

Мукофот барои эҳтиром

Ба ҳамаи кормандони “Каломи Имон” Ташаккур барои кӯмак ва дастгирии ин нома ва ёрдами касбии шумо. Бо шумо коркардан осон ва хуш аст.

Аз ҳама бештар ман аз Худованд сипосгузорам. Оё ягон калима мавҷуд ҳаст, ки тавонад он коре ки Ту барои ман ва халқи худ кардӣ, аниқ изҳор кунад? Ман туро чунон дӯст медорам, ки зиёдтар аз он ки бо сухан изҳор карда тавонам.

Боби 1

Мукофотҳо мунтазири шумост

Эҳтиром. Дар асри бисту якум ин мафҳум хеле кам истифода мешавад, лекин ба ҳар ҳол дар он қудрате ҳаст, ки дилҳои моро ламс карда метавонад. Қаҳрамонҳои филм, ки ин хислатро доранд, ашкро ба чашмони мо меоваранд, барои он ки эҳтиром кардан ин як намуди мардонагӣ ва фидокорӣ мебошад. Одатан дар ҳамаи филмҳои машҳур, дар ҳар як лаҳзаи он мафҳуми ҳурмат ва эҳтиром ҷой гирифта аст. Мо ин лаҳзаҳои аҷоибии филмро дида бо тааҷҷуб кафкӯбӣ мекунем, лекин дар зиндагии мо ин наққорӣ кучост? Чизе ки метавонист як қисми одатии ҳаёти мо бошад, фарҳанги бегонае ба насли мо шуд.

Ман мехоҳам, ки эҳтиром дар зиндагии фарзандони Худованд барқарор гардад. Ин ягона роҳи ба даст овардани файзи Худованд мебошад. Ба ҳамин хотир душмани мо соҳиби ҳар чиз буда, қудрати асосии эҳтиромро аз даст дода аст. Эҳтиром мукофотҳои бузургро ҳамроҳи худ меорад: мукофотҳои ки Худованд барои ҳар яки мо тайёр кардааст. Ў инчунин қуввати бузургиро барои ҳаёти мо дорад.

Шумо дар оғози сайру гаште ҳастед, ки ин сафар шуморо ба дили Худованд наздик месозад. Ў Муаллифи ҳама чизест, ки шоистаи эҳтиром аст. Ман дуо мекунам, ки ин ошкоршавии ҳақиқат ба ҳаёти шумо таъсири амиқ ва амалӣ расонад. Бисёре аз одамон ин дарсхоро хеле дер аз худ карданд. Маҳз ба ҳамин хотир ҳавворӣ Юҳанно огоҳ мекунад:

Мукофот барои эҳтиром

Аз худ бохабар бошед, ки мабодо он чиро, ки мо барояш меҳнат кардаем, барбод диҳед, балки мукофоти комил бигеред.

Дуюм номаи Юҳанно ояти 8

Юҳанно як пирамарде буд, ки ба ҳаёти гузаштаи худ назар карда, ин суҳанонро менавишт. Ба хоҳири беҳбудии мо имрӯз ҳам ӯ моро огоҳ мекунад. Юҳанно таҷриба дошт, ки он дар тӯли зиндагӣ ба тариқи имтиҳонҳо чамъ шуда буд. Ӯ ба қатори он шахсон дохил мешуд, ки ҳаёти тӯлонӣ ва пур самар доштанд. Қаҳрамонони монанди ӯ, ки роҳи тӯлонии ҳаёташонро вафодорона дар даъват, имон ва қувват тай намуданд, ба манзиле расиданд, ки он беҳамто аст. Ман инро “тадҳини бобой” ё “бибий” меномам, вақте ки онҳо суҳан мегӯянд, хирадмандон ба онҳо гӯш медиҳанд.

Дар тӯли бисту панҷ соли охир, ман афзалияте доштам, ки бо баъзе чунин мардону занони Худованд мулоқот кунам. Онҳо пайёмбароне, ки дар ҳаёташон хизмати олий карданд ва ба мақома расиданд, ки аз он ҷой бо таҷрибаи бузург ба ақиб назар карда метавонанд. Онҳо хизматгузори ни обу тоб ёфтае мебошанд, ки баъзе хислатҳои умумӣ доранд ва сетои ин хислатҳоро мо бо шумо меомӯзем.

Якум хислат. Онҳо дилҳояшонро ба корҳои аз ҳама муҳим пурра мебахшанд. Онҳо беҳуда ба ҳаво мушт намезананд ва ба корҳои ҳечу пуч худро банд намекунанд. Дуюмин, онҳо чизҳои муҳимро бо якчанд калима мегӯянд. Сеюм, онҳо ҳамон калимаҳои интиҳобу бо он баён мекунанд, ки пурэтибор ҳастанд. Қудрати якчанд калимаи гуфтаи онҳо бештар аст аз суҳанони дигароне, ки чунин таҷриба зиндагӣ ва роҳи тӯлонии ҳаётро надоранд. Баъд аз якчанд вақт ман пайбурдам, ки аз болои як ё ду ҷумлаи чунин шахсон ман метавонам моҳҳо фикр кунам.

Аз гуфтаҳои боло маълум мешавад, ки ҳаввори Юҳанно дар ин ҷумла мафҳуми зиёдеро ҷой додааст. Умуман ман аз болои ин оятҳо илҳом ёфта, солҳои бисёр фикр кардаам ва то ҳол чизе аз онҳо барои ман ошкор мешавад. Биёед бо ҳам ҳар ибораи ин ҷумларо дақиқ аз назар мегузаронем.

Мероси худро аз даст надихед

Ў бо калимаҳои “аз худ бохабар бошед” оғоз мекунад. Юҳанно ҳар яки моро рӯҳбаланд мекунад, ки эҳтиёт бошем, худро тафтиш кунем ва бохабар бошем. Суханони Ў таълимомез аст ва дар айни ҳол мо наметавонем ба ин суҳанон хунукназарона нигоҳ кунем. Бояд ки қидди аз бо-лои онҳо фикр кунем.

Махсусан мо бояд бо диққат бошем, ки он чиро ки аз барояш меҳнат кардем аз даст надихем. Ин калимаҳо моро хушёр мекунад. Аз ин маълум мешавад, ки имкон дорад мо он чизхое, ки барояш заҳмат кашидаем, аз даст диҳем. Ҳоло деҳқонеро тасаввур кунед, ки заҳмати бисёре кашидааст. Ў дар гармии офтоб кор карда, заминро аз сангҳо ва ҳаргуна партовахое, ки барои ҳосил зарар мерасонанд, тоза кардааст. Пас аз тоза кардани замин, ӯ ба киштукор шуруъ мекунад. Тухмиро кошта, тамоми дигар рӯзҳо ниғаҳбонӣ мекунад: пору мепошад, алафҳои бегонаро меканад, об мегузорад. Ҳангоме ки растани аз замин мебарояд, боз бо заҳмат аз ҳашарот онро тоза мекунад. Акнун тасаввур кунед, ки якчанд рӯз пеш аз ҷамъ кардани ҳосил ӯ худро он қадар монда ҳис мекунад, ки аз баҳри ҳама чиз баромада, дигар кор намекунад. Тамоми заҳмати ӯ барбод меравад, чунки ҳосилро ба даст наовард. Ё тӯфон наздик меояд ва деҳқон аз омадани он бохабар буда, ягон чора пешбинӣ намекунад. Ин иштибоҳот ҳамаи меҳнатҳои ӯро бенатиҷа мекунад. Чӣ қадар вақт, пул ва қувват беҳуда сарф шуд, танҳо бахотири он ки дар лаҳзаи охир ӯ бепарвой кард.

Қадам тоҷир солҳои зиёдеро сарф карда, тижорати худро бино мекунад, ки дар лаҳзаи охир ба хоҳири якчанд қарорҳои нодурусти худ онро барбод диҳад? Ин ҳам фоҷиа аст. Дар ҳарду ҳолат ҳамаи фоҷидаи кори пурзаҳматона, аз сабаби қарори нодуруст, дар як лаҳза барбод меравад.

Ана барои ҳамин ҳам навиштаҷот моро боз ва боз оғоз мекунад, то ки корро дуруст ба анҷом расонем. “Ҳар ки то

охир сабр кунад” (Мат 10:22, 24:13, Мар 13:13) Ва боз: “Зеро ки мо шарикони Масеҳ гардидаем, ба шарте, ки асоси эътимоди худро то ба охир боматонат нигоҳ дорем” (Ибр 3:14) Ва боз: “Ва касе ки ғолиб ояд ва аъмоли маро то ба охир нигоҳ дорад” (Ваҳй 2:26) ва ин рӯйхат идома дорад. Масеҳият ин давиш дар масофаи кӯтоҳ нест, ин давиши тӯлонӣ мебошад. Барои ҳамин муҳим нест ки мо чӣ тавр оғоз мекунем, балки муҳим аст, ки чӣ тавр мо ба мара мерасем. Қарорхое, ки мо интиҳоб мекунем ва ин қарорҳо одатан дар тӯли тамоми роҳ сохта мешаванд, муайян мекунад, ки мо чӣ тавр ба охир мерасем.

Лаҳзаҳое, ки ҳаёти моро муқаррар мекунад.

Боре бо як писарам чунин воқеъ руй дод. Ӯ мехост як амалеро бикунад, ки ман тамоман бо он розӣ набудам. Ӯ бохабар буд, ки ман бо рафтораш розӣ нестам, лекин ба ҳар ҳол ӯ то баандозе болиғ буд, ки худаш қарор қабул кунад, ба ҳамин хотир сухани охирин аз ҷониби ӯ буд. Бад аз мурури замон ман фаҳмидам, ки рафтори писарам мутобиқи маслиҳати ман набуд. Мо бо ӯ нишастем, то ки рафторашро дида бароем. Ман ба ӯ фаҳмонидам: “Ту мебоист қарор қабул кунӣ, лекин ман аз фурсат истифода бурда, туро таълим додан мехоҳам”.

Шоҳи чавон Раҳабъом бад аз ба тахт нишастанаш аз халқи худ хабардор шуд, ки: “Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту алҳол хизмати саҳти падарат ва юғи гарони вайро ки бар мо ниҳода буд, сабук гардон ва мо хизмати туро ба ҷо хоҳем овард” (3 Под 12:4).

“Ва подшоҳ Раҳабъом ба пироне ки дар ҳузури падараш Сулаймон. Дар вақти зинда будани вай меистоданд машварат пурсида гуфт; шумо чи маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам. Ва онҳо ба ӯ сухан ронда гуфтанд: Агар ту имрӯз хизматгори ин қавм гардӣ, ва хизмати онҳоро ба ҷо оварӣ. Ва бо ҷавобат онҳоро қонеъ гардонӣ, ва ба онҳо сухани нек гӯӣ, онҳо тамоми айём бандагони ту хоҳанд буд” (3 Под 12:6,7).

“Вале ӯ машваратеро, ки пирон ба ӯ доданд, рад намуд ва аз ҷавононе ки бо ӯ калон шуда буданд ва ба ҳузураш

меистоданд, машварат пурсид. Ва он ҷавоное ки бо \bar{y} калон шуда буданд, ба \bar{y} сухан ронда гуфтанд: “Ба ин қавм, ки ба ту сухан ронда, гуфтанд: «Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту онро барои мо сабук гардон” ту ба онҳо чунин бигӯ: “Ангушти хурди ман аз камари падарам ғафстар аст” Ва алҳол падарам юғи гароне бар шумо ниҳода буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гаронтар хоҳам кард: падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо меод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод” (3 Под 12:8, 10,11).

Подшоҳи ҷавон Раҳабъом аз рӯи машварати дӯстони худ рафтор кард ва ин ба натиҷаи фоҷианок оварда расонид. Подшоҳие, ки падараш Сулаймон барқарор карда буд, барҳам хӯрд. Даҳ аз дувоздаҳ сибти сибти Исроил аз давлат ҷудо шуданд. Як қарори нодуруст ба тамоми ҳаёти \bar{y} таъсири манфӣ расонд.

Пас ман ба писарам гуфтам: “Биё ба қафо нигоҳ мекунем, шояд шоҳзода Раҳабъом бо дӯстони худ пештар ҳам ба машварати падараш ва пирон беитоатӣ карда бошад. Шояд онҳо дар қасри шоҳ бо айшу нӯш машғул буда, аз болои машваратҳои пирон тамасхур карда онҳоро маслиҳатҳои аҳмақона ва номақул мешумориданд. Шояд ақидаҳои пурғурур ба фикри шоҳзода Раҳабъом меоманданд: “То он даме ки Шоҳзода ҳастам хомӯш мемонам, лекин ҳангоме ки ба мақоми шоҳи бирасам ҳамаи машваратҳои ин пирони бефаҳмо рад мекунам”. То он даме ки \bar{y} шоҳзода буд, рад кардан ва гӯш надодан ба маслиҳати пирон ҳеҷ тафовуте надошт. \bar{U} дарк намекард, ки бозӣ оғоз ёфта аст, ва рӯзе мерасад, ки \bar{y} худро бохирад шуморида, пурра аҳмақ мешавад. Вақте расид ки \bar{y} мебоист қарори ҳаётан муҳимро бикунад, \bar{y} одате надошт, ки ба машварати бо ҳикматонаи пирон гӯш диҳад.”

Баъд аз ин суханон ман ба писарам гуфтам: “Дар ҳаёти ҳар яки мо вақте мерасад, ки бояд қарори ҳаётан муҳимро қабул кунем. Инҳо мисли имтиҳонҳо аз китоби кушода ва натиҷаи ин имтиҳонҳоро комёб шудем ё не мо намедонем то он даме, ки он китоб ба охир нарасад. Писарам ин даъфа ту ба маслиҳати ман гӯш надодӣ ва ин ҳеҷ оқибате

барои ту надошт. Аммо рӯзе мерасад, ки ту бояд қарори ҳаётан муҳимро қабул кунӣ. Ва агар дар он вақт ту одате дошта бошӣ, ки ба машваратҳои хирадмандона гӯш диҳӣ ва он вақт ту ба осонӣ онҳоро пайравӣ мекуни ва сазовори мукофоти бузург мешавӣ”.

Ҳоло биед аз мисоли писарам дур рафта, дигар воқеаҳо ро мебинем. Фарзодони Исроил одате ба каломи Худованд гӯш карданро надоштанд. Ӯ онҳоро аз ғуломӣ озод кард, лекин онҳо доимо шикоят мекарданд ва зидди Ӯ исён мекарданд. Ҳамин тавр вонамуд мешуд, ки баъзе вақт рафтори онҳо бе ҷазо мемонд. Вақтҳои буд, ки шӯриши онҳо ба онҳо ҳеч осебе намерасонид. Вале ҳар вақте, ки ин ҳолат такрор меёфт, онҳо дар худ хислате, тарзи рафторе ба вучуд оварданд. Дар охир лаҳзае ба вучуд омад, ки мебоист қарори ҳаётан муҳимро қабул кард. Дувоздаҳ ҷосусон ба Қанон фиристода шуданд, то ки замини ваъдашудаи Худовандро аз назар гузаронанд. Ҷосусон бо паёми баду манфӣ баргаштанд, онҳо асири тарсу ҳарос буданд ва тамоми ҷамъамада мисли пештара аз рӯи одат ба шиква шурӯъ карданд, лекин ин даъфа барои онҳо натиҷаи фоҷианоке дошт. Онҳо дигар ҳеҷ вақт наметавонистанд ба замини ваъдашуда ворид шаванд, то лаҳзаи охири зиндагии худ мебоист, ки дар биебон саргардон шаванд. Дар лаҳзаи муҳим онҳо ҳар чизеро, ки бо меҳнати тӯлони ба даст оварда буданд, барбод доданд. Ҳеҷ чиз чизи аз даст додашонро баргардонда наметавонист. Новабаста аз он ки онҳо мукофоти худро دیدанд, онро лоиқ нашуданд, монанди Раҳабъом, ки даҳ сибти Исроил, тамоми ҳаёти худ ва насли ояндаи худро аз даст дод.

Барои пирону ҷавонон дар ин ҷо дарси бузурге пинҳон аст: Мо набояд, ки танҳо ба Худо гӯш диҳем, балки қалби Ӯро дарк кунем. Онгоҳ дар аҳкоми Ӯ мо ҳикмату хирадро мебинем, на ин ки қонуне, ки аз рӯи он бояд амал кард. Шоҳзодаи ҷавон Раҳабъом қалби падараш ва пирони қавмро дарк накард. Насли калони Исроил, қорҳои бузурги Худовандро дарк карда натавонистанд, онҳо нафаҳмиданд, ки дили Ӯ ба сӯяшон нигарон аст ва ба ҳамин хотир ҳама чизро аз даст доданд.

Биёед ҳоло ба дигар тарафи танга нигоҳ мекунем. Ми-солҳое дар Китоби Муқаддас мавҷуданд, ки баъзе касон қалби Худовандро дарк карданд ва одате пайдо карданд, ки қарорҳои муҳимро аз рӯи ҳикмати илоҳӣ қабул кунанд. Ҳангоме, ки лаҳзаҳои ҳаётан муҳим фаро мерасиданд, онҳо қарори дуруст қабул карда, ҷоизи мукофоти бузург мешуданд.

Барои аз даст надодани ҳосили меҳнатамон, аз ҳама роҳи оддӣ ин одати гуш кардани машваратҳои Худованд ва онро дар худ тарбия додан аст. Ҳар рӯз мо бо шароитҳои дучор мешавем, ки бояд интихоб кунем ва қарор қабул кунем. Рӯзе фаро хоҳад расид, ки мо ба қафо назар карда, он лаҳзаҳои ҳаётан муҳимро мебинем, лекин агар мо одати дурусте пайдо кунем, ки доимо қарори дуруст қабул кунем, он вақт мукофоти худро ба даст меорем.

Мукофотҳо

Акнун ба дигар ақидаи муҳими Юҳанно мегузарем, бо-раи ба осонӣ фаҳмидани он, тамоми оятро пурра мехонем. “Аз худ бохабар бошед, ки мабодо он чиро, ки мо барояш меҳнат кардаем, барбод диҳед, балки мукофоти комил бигеред” (2 Юҳ 8). Пайҳас кунед, Худо ба ҷӯяндагон мукофот хоҳад дод (Ибр 11:6) Мо бояд ин ҳақиқатро дар дилҳои худ амиқ ҷой диҳем. Умуман Ӯ мукофот доданро дӯст медорад. Чӣ тавр Ӯ худро ба Иброҳим муарифӣ кард? “Баъд аз ин ходисаҳо каломи Худованд дар рӯъё ба Абром расида гуфт: Натарс, эй Абром: Ман сипари ту ҳастам: музди ту бағоят бузург аст” (Ҳастӣ 15:1).

Ӯ гуфт: “Ман аз они ту... музди ту бағоят бузург аст” Ана чӣ қадар оғози аҷоиб?! Дар Забур 18 (оятӣ 9,12) бо садои баланд: “Фармудаҳои Худованд ҳақ аст...дар риояи онҳо подоши бузурге ҳаст” Дар Забур 56 оятӣ 3 мо мехонем: “Сӯи Худои Таоло мехонам, сӯи Худое, ки ҳама чизро ба ман муҳаё мекунад ва мукофот ба ман медиҳад (Он ки ҳадафҳои Худро барои ман амалӣ мегардонад)” (тарҷумаи нави Китоби Муқаддас).

Худо мукофот медиҳад ва мукофонидани фарзандонашро дӯст медорад. Ҳамчун падари чор писар гуфтани ҳастам, ки ман дар зиндагии худ ин таҷрибаро дорам. Ҳангоме, ки писаронам интихоби дуруст мекунад ва ба хотири ин сазовори мукофот мешаванд, ман дар чашмони онҳо دیدани хурсандӣ ва сипосгузорию дӯст медорам. Ман боз як чизро фаҳмидам, ки интихоби нодурусти онҳоро ташвиқ кардан, рафтори боҳикматона нест. Мукофот додан ба шахсоне, ки лоиқӣ он нестанд, шумо қуввати ташвиқ карданро барҳам медиҳед, ҳол он ки ташвиқ кардан кори ғоиданок аст. Писарони ман медонанд, ки ман онҳоро дӯст медорам, лекин дар тӯли солҳо онҳо фаҳмиданд, ки фарқ ҳаст байни дӯстоштан ва аз онҳо розӣ буданд. Худо ҳар яки моро дӯст медорад, ва муҳаббати Ӯ комил аст. Лекин ҳолатҳое мешавад, ки Ӯ бо рафтори мо пурра розӣ намешавад. Худо нафароне, ки ба Ӯ писанд меоянд, пурра ба аҳкоми Ӯ итоат мекунанд, мукофот хоҳад дод.

Нигоҳ кунед Юҳанно мегӯяд: “То ки мукофоти пурраро ба даст оваред”. Ҳангоме ки ман дар бораи ин суханон фикр мекардам калимаи *пурра*, маро ба худ ҷалб кард. Ман фикр кардам: “Агар мукофоти пурра бошад, ин маънои онро дорад, ки мукофоти нопурра ва инчунин бемукофот будан ҳам мавҷуд аст”. (Дар хотир доред, ки мо на дар бораи наҷот, балки дар бораи мукофот мегӯем.) Фикри худро давом дода, ман ба хулосае омадам, ки Юҳанно умуман дар бораи ду чиз мегӯяд. Аввал: Пеши курсии доварию Масеҳ. Павлус мегӯяд: “Пас зиндадил ҳастем ва афзал медонем, ки аз ҷисм берун рафта, назди Худованд макон гирем” (2 Қӯр 5:8).

Мо медонем, ки дар ин ҷой Павлус ба тамоми ҷаҳон муроҷиат намекунад, барои он ки агар беимонон аз ҷисм берун шаванд, онҳо на ба назди Худованд, балки ба дӯзах мераванд. Шояд ин суханони вазнин бошанд, лекин ҳақиқат ҳамин аст. Исо ба ин олам на барои доварию мо, балки барои наҷоти мо омадааст. Ҷаҳон ба гуноҳи одами аввал маҳкум шуда буд, ки ӯ моро ба доми марги абадӣ супорида буд (Юҳ3:17,18). Танҳо он шахсоне, ки Исои Масеҳро қабул карда, ҳаёти худро пурра ба Ӯ бахшидаанд, ҳангоме ки аз ҷисмҳои худ ҷудо мешаванд, бо Худованд

хоҳанд буд. Павлус суҳанони худро ба имондорон давом дода мегӯяд:

“Ба ин сабаб саъю кӯшиш менамоем, ки хоҳ дар ин макон бошем ва хоҳ набошем ба Ӯ мақбул афтем. Зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии довариӣ Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар яке ба бадали амале, ки дар ҳаёти ҷисми худ кардааст, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад бошад, бигирад”

2 Қӯр 5:9,10

Ҳар як имондор дар пеши курсии довариӣ Масеҳ хоҳад истод. Дар он рӯз мо мутобиқи аъмолҳое, ки дар рӯи замин дар ин вақти кӯтоҳ анҷом додем подош хоҳем гирифт. Дар тарҷумаи англисии ҳозиразамони Китоби Муқаддас омада аст: “Ҳар яки мо он чиро ки сазовор ҳастем, ҳамонро хоҳем гирифт”. Мо барои гуноҳҳои худ маҳкум намешавем, ба хотири он ки хуни Масеҳ гуноҳҳои моро шуста, ноадолатиҳои моро аз мо дур кардааст. Мо мукофотамонро мегирем ё онро аз даст медиҳем, вобаста аст аз ҳаёте, ки мо дар замин доштем. Аъмолҳо, суҳанон, фикрҳо ва ҳатто мақсадҳои мо аз рӯи каломи Ӯ сандчида хоҳанд шуд. Чизҳои муваққатие, ки дар асоси онҳо мо ҳаёти худро бино кардаем, аз байн мераванд ва барои онҳо мо ҳеч мукофоте ба даст нахоҳем овард. лекин чизҳои абадӣ ба мукофотҳое, ки фонӣ нестанд, табдил хоҳанд ёфт (1 Қӯр 3:14, 15).

Мо ё ҳама чизро аз даст медиҳем ё ин ки сазовори мукофот хоҳем шуд. Дар асл ҳама чиз бо чунин тарз мешавад: ҳама чиз хоҳад сӯхт ва мо ҳамчун аз оташ халосӣ ёфта барин, наҷот хоҳем ёфт, ё мо бо ҳамроҳи Масеҳ дар тахти салтанат хоҳем нишаст (1 Қӯр 3:15, Ваҳӣ 3:21). Фарқи бузурге мавҷуд аст. Дар ҳолати аввал - мо умуман ҳеч мукофоте нахоҳем гирифт; дар ҳолати дуюм - мукофоти пурраеро ба даст хоҳем овард ва мукофоти ноপুরра дар байн мемонад.

Қароре ки дар он рӯз қабул мешавад, “довариӣ абадӣ” ном дорад (Ибр 6:1,2). Ин маънои онро дорад, ки дигар ҳеч тағирот ва илова бар он дароварда намешавад. Аз ин ҳулоса қардан мумкин аст, ки рафтори мо нисбати салиби Масеҳ ҷои абадии моро муқарар мекунад. Ҳаёти мо

Мукофот барои эҳтиром

хамчун имондорон, муайян мекунад, ки охирати мо дар кучо мегузарад.

Барои ҳамин бисёр муҳим аст, бидонем ки Китоби Муқаддас дар бораи доварию абади ва мукофот чӣ мегӯяд. Ин дониш ҳамчун дониши ибтидоии таълимоти Масеҳ ба шумор меравад. Дар синфҳои ибтидоӣ фанҳои асосӣ ба монанди риёзӣ, хондан ва навиштанро меомӯзонанд. Магар таҳсилотро дар дошишгоҳи олии бе дониши ибтидоии хондану навиштан, ҷамъу тарҳ, зарбу тақсим тассавур кардан имконпазир аст? Не. Лекин бисёр имондорон таълимотҳои ибтидоии Масеҳро надошта, ҳаёти худро бино мекунанд. Ин масъала бисёр муҳим буд ва маро барои навиштани китоби “Бо абадиёт ҳаракаткунандагон” водор намуд, ки дар он муфассал ба ин мавзӯи рӯшани андохта, тамоми ҷузъияташро дида баромадам. Ба шумо маслиҳат медиҳам, ки он китобро мутолиа намоед.

Ҳаёт дар рӯи замин

Мо фаҳмидем, ки одатҳои неки мо мукофотро дар рӯи доварӣ муайян мекунад, лекин баракатҳои он низ дар рӯи ин замин ба мо мерасад. Дар (1 Тим 4:8) омадааст: “Вале диндорӣ барои ҳама чиз фоиданок аст, ки ваъдаи ҳаёти ҳозира ва ояндаро дорад”

Агар мо аҳкомҳои Падарамонро риоя кунем, Ӯ моро ҳам ҳоло ва ҳам дар оянда баракат додан меҳазад. Барои мо навишта шудааст: “Инчунин одил дар замин баракат хоҳад ёфт” (Мас 11:31 тарҷумаи нав). На фақат дар осмон балки дар замин ҳам. Боз мо мехонем: “Одил бо неки баракат хоҳад ёфт” (Мас13:22 тарҷумаи нав). Яқуб таъкид мекунад. “Эй бародарони маҳбӯби ман, фирефта нашавед. Ҳар як инъомӣ нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ тағироте ва ҳеҷ дигаргунӣ мавҷуд нест” (Яқуб 1:16,17).

Чизҳои нек аз ҷониби Худост. Чизҳои бад ва марговарро аз ҷониби Худо нашуморед, Ӯ фақат неки мебахшад.

Худованд мехоҳад бахшоишҳои худро ҳоло ва дар ҳамин ҷой ба шумо ато кунад. Мукофоти \bar{U} аз паси худ чизҳои манфӣ намеоварад. Барои мо навишта шудааст: “Баракати Худованд сарватманд мекунад ва ғаму ғуссае бо худ намеоварад” (Мас 10:22). Ва “Шаҳси бовафо мукофоти фаровонро ба даст меоварад” (Мас 28:20 тарҷумаи нав). Мукофоти фаровон, яъне “мукофоти пурра”.

Аз болои суханони ҳаввори Юҳанно фикр карда, ман ба хулосае омадам: “Азбаски мо сазовори мукофоти пурра, ё нопурра ва ё бе мукофот мемонем, ин он маъноро дорад, ки ин намуди мукофотҳо дар ҳаёти заминии мо ҳам айни ҳол таалуқ дорад”. Агар ба ҳаёти Исои Масех бо диққат назар кунем, ин ҳақиқат фаҳмо мегардад. Хангоме, ки \bar{U} дар рӯи замин қадам мезад ва бо одамон вомехӯрд баъзеҳо мукофоти пурра, баъзеҳо мукофоти нопура мегиританд ва баъзеҳо умуман бе мукофот мемонданд. Биёед ҳоло ҳар яки ин ҳодисаҳоро дар алоҳидагӣ назар мекунем, ки ин ҳолатҳо чӣ тавр рӯҳ меоданд ва он гоҳ мо дарк мекунем, ки \bar{U} барои мо чӣ омода кардааст.

Боби 2

Мукофотҳои нопурра ва бемукофот

Дар шаҳри Носира омадани Масеҳро бо ҳаяҷон мунтазир буданд: Исроил ба омадани Ӯ тайёр буд ва бо таваҷҷӯҳ аз болои ҳар ҳодиса назар мекард, чунки вақт наздик буд, мавсим фаро расида буд. Он вақт халқи Худо мисли масеҳиёни замони ҳозира буд, бисёре аз мо ҳоло медонем, ки дар вақти дубора баргаштани Масеҳ зиндагӣ карда истодаем. Исо гуфтааст, ки мо вақту замонҳоро хоҳем донист, лекин рӯзу соатро намедонем. Барои ҳамин ҳеч чизи ҳайратовар нест, ки Исроилиён дар бораи омадани аввалии Масеҳ хабар доштанд. Дониёл дар китоби худ бисёр дақиқ он замонро нишон додааст (Дон 9:24,26). Мутахассисон ва китобдонони шариати Мусо ба мунаҷимон гуфтанд, ки Масеҳи навздро дар кучо меёбанд (Мат 2:4). Онҳо дар бораи он медонистанд, ки вақт расидааст, лекин вақте ки Масеҳ омад, ақсуламали ғайриоддиро мушоҳида менамоем.

Ва дар он ҷо ҳеч мӯъҷиза нишон дода натавонист, ҷуз он ки дастҳояшро бар чанд беморе ниҳода, онҳоро шифо дод.

Инҷили Марқус 6:5

Ба калимаҳои “ҳеч мӯъҷиза нишон дода натавонист” бо диққат назар кунед. Якчанд сол пеш ман ин оятро хонда, ба як лаҳзае андармон шуда мондам. Ман фикр кардам:

“Дар ин чо гуфта нашудааст “ \bar{U} ягон мӯъчизае накард” балки аниқ навишта шудааст “ҳеч мӯъчиза нишон дода натавонист”. Агар “мӯъчизае накард” навишта мешуд ба ман фаҳмо мебуд ва ҳеч диққати худро ҷалб намекардам, ки дар ин чо суҳан дар бораи иродаи озодӣ \bar{U} меравад. Лекин дар ин чо гуфта шудааст “натавонист”, ин маънои онро дорад, ки Исоро чизе бозмедошт, яъне ки барои амалӣ \bar{U} чизе мамониат мешуд. Дар дигар тарҷумаҳо низ ин далел таъкид ва баён карда мешавад. Масалан дар тарҷумаи нав гуфта шудааст: “ \bar{U} қодир набуд, ки дар он чо ҳеч мӯъчизоте нишон диҳад.”

Он гоҳ саволе ба миён меояд: Бахотири чӣ Исо дар шаҳри Носира мӯъчиза карда натавонист? Чӣ \bar{U} ро боз медошт? Дар дигар шаҳрҳо \bar{U} мӯъчизоти бузурге мекард: кӯрҳо бино мешуданд, карҳо шунаво мешуданд, лангҳо роҳ мерафтанд, мурдаҳо дубора зинда мешуданд. Ва ин танҳо фақат баъзе мисолҳо мебошанд. Бисёр вақт дар инҷил мо мебинем, ки Исо бисёр беморонро шифо меод. Фарқ дар чист? Чаро дар шаҳри худ \bar{U} танҳо баъзе беморонро шифо дод? Ҷавобро мо дар суҳанони истиқоматкунандагони шаҳри Носира, ки дар якҷанд оятҳо пештар навишта шудаанд, меёбем:

“Аз қучост дар \bar{U} ин чизҳо? Чӣ ҳикматест, ки ба \bar{U} ато шудааст, ки ин мӯъчизот аз дасти \bar{U} содир мешавад? Оё ин ҳамон наҷор нест, ки писари Марям ва бародари Яқуб, Йӯсе, Яҳудо ва Шимъун аст? Оё хоҳарони \bar{U} ин чо дар байни мо намебошанд?” ва дар ҳақиқи \bar{U} ба васваса меафтанд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: “Пайгамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар байни хешовандон ва дар хонаи худ”

Инҷили Марқӯс 6:2,4

Биед мебинем, чӣ рӯй дод. Исо ба шаҳре, ки дар он ба воя расида буд, бармегардад ва дар рӯзи шанбе ба ҷаласаи халқи Худо меояд. Ҳама дар куништ ҷамъ омада буданд. Ногаҳон Исо бархоста ин ҷои навиштаро қироат мекунад: “Рӯхи Худованд бар Ман аст ва \bar{U} Маро тадҳин кардааст” (Луқо 4:18).

Мардум мефаҳмиданд, ки гап дар сари чист, ба хотири

ки ин ҷои навишта барояшон фаҳмо буд. Ин порчаро, ки аз китоби Ишаёи Наби буд ва дар бораи омадани Масеҳ нубуват мекунад, онҳо борҳо шунида буданд. Ин мисли он ки мо маъвизаи болои кӯҳ ё дуои “Эй Падари мо” шунавем ва мо давоми онро хуб медонем.

Исо давом дода гуфт: “то ки ба мискинон башорат диҳам ва маро фиристодааст, то ки шикастадилонро шифо бахшам, озодиро ба асирон ва биноиро ба кӯрон мавъиза намоям, мазлумонро озод кунам ва соли тавачҷӯҳи Худовандро маъвиза намоям.”

Луқо 4:18,20

Акнун ба ҳамаи чамъшудагон як чиз фаҳмо набуд, чаро навиштаҷотро ин ҷавони деҳотии бемаълумот қироят мекунад, на ин ки устои шариат? Ва ногаҳон мисли садои таркиш дар оромӣ шунида мешавад. Исо китобро пӯшида нидо мекунад: “Имрӯз ин навишта, ки шумо гӯш кардед, ба иҷро расид” (Луқо 4:21) ва пас аз он ӯ дар бораи корҳои бузурги Худованд, ки дар дигар шаҳрҳо анҷом дода буд, нақл мекунад ва бо ин ба суханони бо ҷуръати нубуваткунандаи худ хотима медиҳад.

Чӣ? Оё ӯ дар суханони худ ҷидди аст? Онҳо ҳама чизро дуруст шуниданд? ӯ дар ҳақиқат гуфт, ки он нафаре ҳаст, ки Ишаё дар борааш нубуват кардааст? Иштибоҳ! Аҳмакист! Дар як даҳшати беимонӣ ба якдигар мегуфтанд: “Ин Исо! ӯ чӣ мекунад? ӯ чӣ мегӯяд?”

Шояд дар он ҷо як пиразане буд, ки мегуфт: “Ғайримкон аст! Ин бача бо писари ман дар яксинф таҳсил мекард.” Дигаре ин занро дастгири карда, мегуфт: “Оилаи ӯ ҳамсоия мо аст. ӯ бо Бинёмин дар майдон бозӣ мекард!”

Дигарон тасдиқ карда, мегуфтанд “Бале, бале ӯ ба мо дар моҳи гузашта мизе сохта буд, ки ҳоло мо дар он хӯрок меҳӯрем! ӯ ба мо курсӣ сохта буд! ӯ писари дуредгар аст! ӯ ҳоло чиро дар назар дорад, ки мегӯяд: “Рӯҳи Худованд бар Ман аст” ӯ дар бораи худ чӣ фикр мекунад?”

Агар имрӯз мебуд, мо мегуфтем: “ӯ ба бачаи ман футбол бозӣ мекард! Ё ӯ бо духтари ман дар курсҳои риёзӣ якҷо мерафт!”

Мукофот барои эҳтиром

Аз рӯи фаҳмиши худ дар бораи аҳди қадим, онҳо як тасаввуроте дар бораи омадани Масеҳ доштанд. Ана боз якҷои машхур аз китоби Ишаёи Набӣ.

Зеро ки кӯдаке ба мо таваллуд ёфт, писаре ба мо дода шуд ва салтанат дар дӯши Ӯ хоҳад буд...афзоиши салтанат ва осоиштагии Ӯ бар тахти Довуд ва бар мамлакати вай интиҳо нахоҳад дошт....минбаъд ва то абадулобод

Китоби Ишаёи Набӣ 9:6.7

Халқи Худо мунтариизи шоҳе буданд, ки бо ҳикмати фавқултаббӣ ва қуввати сипоҳсолор меояд. Мунтазир буданд, ки Ӯ онҳоро аз ғулумии Рум озод карда, миллати соҳибхитиёре барпо мекунад. Ӯ дар тахти Довуд нишаста, то абад ҳукмронӣ хоҳад кард. Лекин ҳангоме ки Исо ҳамчун шахси оддӣ аз байни халқ омад ва ҳамроҳи дигар бачаҳо бо онҳо дар як мактаб таҳсил мекард, бозию ҳафта мекард, ҳамроҳи падараш дуредгарӣ мекард, дар байни мардуми гунаҳкор, бочигрону фоҳишаҳо буд. Ва ин таббӣ буд, ки шахси ҳамроҳи Ӯ ба воя расида, дарк карда наметавонистанд. Дар ҳама ҷо ва ҳама вақт дод мезаданд: “Мо омадани Масеҳро ин тавр тасаввур намекардем!”

Мардум аз зодгоҳи Исои Масеҳ намефаҳмиданд, ки аз суҳанони нубуватии “кӯдаке ба мо таваллуд ёфт” ва то пурра иҷро шудани “мамлакати вай интиҳо нахоҳад дошт”, яъне дубора дар ҷисм баргаштани Масеҳ якҷанд ҳазор сол мегузарад.

Ин мисол мисли дигар мисолҳои Китоби Муқаддас, ҳақиқатеро баён мекунад, ки бо ақл дарк кардан мушкил аст: одатан Худо нубуватро ба мо ба он қолибе раван мекунад, ки мо аз он хуш нестем. Барои чӣ? Ба хотири он ки мо бидонем, Ӯ Худованд аст ва мо роҳояшро пешбинӣ карда наметавонем. Бо ақли худ ҷавоб ёфтани имконнопазир аст, мо бояд бо қалби худ Худи Ӯ ва бахшоишҳояшро ёбем. Навиштаҷотро бо ақли маҳдуди инсонӣ маънидод кардан ғайриимкон мебошад. Бояд, ки илҳами Рӯҳи Худо бар мо бошад. Танҳо Ӯ машварати боҳикмат ва истифодаи онро ба мо медиҳад.

Фарқи бузург

Ман ба шумо боз як мисоле меоварам. Фарисиён низ мисли дигарон мунтазири Масеҳи пурқудрат –қаҳрамон буданд, ки халқи Худоро аз ғуломии Румиён озод мекунад. Ин роҳбарон бисёр мунтазири омадани Ё буданд, барои ҳамин умед доштанд, ки дар салтанати ҷадиде, ки дар Ерусалим барқарор мешавад, онҳо низ соҳиби мансаб мешаванд. Ва инак шахси бо номи Исо, ки на маълумот дорад, аз шаҳри Ҷалил омад ва ин шахс ба тасаввуроти онҳо дар бораи Масеҳ мутобиқат намекард ва ба ҳамин далел онҳо Ёро масхара мекарданд.

Доимо ба Исо зиёд савол меоданд. Дар якҷо мо мехонем.

“Чун фарисиён ба Ё савол доданд, ки Малакути Худо кай меояд, дар ҷавоби онҳо гуфт: “Малакути Худо тавре намеояд, ки ба назар намоён шавад, ва намегӯянд: “Инак дар ин ҷост” ё “Инак дар он ҷост” зеро инак Малакути Худо дар дохили шумост”

Луқо 17:20,21

Боз фарисиён дар нубуввати Ишаё дар бораи ҳокими-яти заминии Масеҳ рӯ меоваранд. Фарисиён низ Масеҳро меҷӯянд, лекин шабоҳати Ёро дар асоси ҷӣ хеле ки онҳо Китоби Муқаддасро шарҳ медиҳанд, тасаввур мекунанд, ба ивази он ки роҳнамоёшон Рӯҳи Худо бошад. Онҳо Худоро на бо қалб, балки бо ақл мешинохтанд.

Барои муқоиса биёед як шахси дигареро мебинем, ки инчунин мехост бо Масеҳ вохӯрад. Номи ӯ Шимъён буд. Дар инҷили Луқо гуфта мешавад, ки ӯ шахси:

“Ва инак дар Ерусалим Шимъён ном марде буд, ки марди одил ва парҳезгор ва мунтазири тасаллои Исроил буд ва Рухулқудус бар ӯ буд. Ва аз Рухулқудус ба ӯ маълум шуда буд, ки то Масеҳи Худовандро набинад, фавтро нахоҳад дид. Ва ӯ бо ҳидояти Рӯҳ ба маъбад омад. Ва ҳангоме ки Исои Кӯдакро падару модараш оварданд, то ки маросими

Мукофот барои эҳтиром

*шариатро бар Ё ба ҷо оваранд, Ёро ба дасти худ гирифта,
Худоро муборак хонд ва гуфт.....”*

Инҷили Луқа 2:25,28

Умуман агар мо ба давоми суханони Шимъӯн нигоҳ кунем, ӯ кӯдаке, ки аз таваллудаш тақрибан си рӯз гузаштааст Масеҳи Худованд эълон мекунад. Акнун аз ҳама чизи ҷолиб. Ана ин одам, ки кӯдаки ба чиларо ҳамчун Масеҳ қабул мекунад ва дар айни ҳол тамоми шаҳри Носира Ёро раъд мекунад. Вақте, ки ӯ си-сола мешавад ва он мӯъҷизаҳоеро мекунад, ки дар таърихи инсоният ҳеҷ кас накардааст, фарисиён ӯро масхара мекунад. Барои чӣ? Барои он ки Худо Рӯҳ аст, ва ҳар касе, ки меҳоҳад роҳҳои Ёро бидонад, бояд аз ҷониби Рӯҳи Худо, ки ҳар ростиро ошкор мекунад, ба вай ошкор шавад. Байни Шимъӯн ва ҳамаи дигар одамон як фарқи бузурге мавҷуд буд ва мо бояд ин фарқро аниқ бубинем. Ваҳии Рухулқудус ба мо кӯмак мекунад, то ки дарк кунем, барои чӣ бисёр нафарон сазовори мероси пурраи Худованд намешаванд.

Шараф

Дар аввал биед ба суханони Исо, ки аксуламали хешовандонашро нисбати хизматгузориаш шарҳ медиҳад, назар мекунем. Ё гуфт: “Пайғамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар байни хешовандони ва дар хонаи худ” (Марқӯс 6:4) (дар тарҷумаи англисӣ ба ҷои калимаи беқадр, бешараф омада аст, шарҳи тарҷумон).

Шараф- дар ин оят калимаи марказӣ аст. Онҳо Ёро эҳтиром накарданд. Дар забони Юнонӣ калимаи шараф-time («ти-ми» талаффуз мешавад) ва ман ин калима ва дигар калимаҳое, ки бо он вобаста аст бисёр таҳқиқ кардам. Ман бисёр китобҳои фарҳанги Юнонӣ, тафсириҳо ва дигар китобҳое, ки забони Юнониро таҳқиқ мекунад, аз назар гузаронидам. Инчунин аз шахсоне, ки забони Юнониро бисёр хуб медонанд пурсидам ва яке аз ин шахсон дар Юнон зиндагӣ карда, ӯ дар насли чорум имондор мебошад. Боз як хизматгузори

Худованд дар Британияи Кабир зиндагӣ ба сар мебарад. Ҳозир он мафҳуме, ки дар вақти таҳқиқот муайян кардам ба шумо медиҳам.

Аз ҳама мафҳуми аниқи калимаи time (шараф) ин “арзиш” мебошад. Агар шумо ба як шахси Юнонӣ калимаи time бигӯед, ӯ ба худ як чизи “боарзиш, қиммат” мисоли тилло тасаввур мекунад. Ҳоло тасаввур кунед, шумо тилло ро бо ҳамроҳи дигар асбобҳои хона дар як қутғи намегузоре-ред-ку, баръакс шумо барои тилло як ҷои махсусеро меёбед. Дигар мафҳуми шараф – “қадр кардан, эҳтиром кардан, бо сабр рафтор кардан, ҳурмат кардан” мебошад.

Баъзан барои дуруст фаҳмидани маънои ягон калима, мафҳуми муқобили ин калимаро бояд омӯхт. Антоними калимаи шараф-беҳурмати мебошад. Калимаи Юнонии atimia, ки маънояш “беҳурмати ва беэҳтиромӣ кардан” мисле ки ба ягон чизи муқаррарӣ, одатӣ, ҳамчун ба ғулом муроҷиат кардан, мебошад. Агар шумо ба ягон шахси юнонӣ “беэҳтиромӣ” бигӯед, одатан ӯ дар бораи чизи камаҳмият, як чизи сабуки зуд гузаранда фикр мекунад. Шакли пастари беҳурмати ҳамчун чизе, ки шаъну шарафи инсонро паст мезанад, қабул карда мешавад.

Лугат ва фарҳаги Юнониро омӯхта ба хулосае омадам, ки шараф ба амал, суҳанон ва ҳатто фикрҳои мо вобаста мебошад. Лекин шарафи асли ҳамаш аз дили мо бар меояд. Ана барои ҳамин Худованд мегӯяд: “Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ маро ҷалол медиҳанд, вале дили худро аз ман дур карданд, ва тарси онҳо натиҷаи омӯхтани аҳкоми инсонист” (Ишаё 29:13).

Пайҳас кунед, ки Худованд мегӯяд “ва тарси онҳо” Шарафи ҳақиқи аз дил берун меояд, ки дар тарси Худованд асос меёбад. Ин хеле муҳим аст ва баъдтар мо ба ин ақида бармегардем.

Исо гуфт, ки мардуми шаҳри Носира Ӯро қадр накарданд, яъне дар зодгоҳаш ба Ӯ арзиш ва аҳамияте надоданд. Онҳо дар шахсияти Исо фиристодашудаи Худо, Он шахсе, ки иродаи Худовандро барои онҳо иҷро мекунад, надиданд. Ба ҷои он онҳо дар Ӯ як шахси оддӣ, бачаи ҳамсояро دیدанд.

Маҳз ба ҳамин сабаб онҳо сазовори мукофоти нопурра шуданд. Исо ҳеҷ мӯъҷизае карда натавонист. Ҳеҷ чизи махсусе дар он ҷо рӯй надод; мумкин якчанд нафар аз дарди саршифо ёфтанд ва якчанд нафари дигар аз дарди по ва камаршифо ёфтанду бас.

Дар бораи ин ҳодиса як лаҳзае фикр кунед. Исо-Писари Худо, Писари Инсон, беандоза пур аз Рӯҳи Худованд-фиристода шудааст, ки беморонро шифо диҳад ва ҳар шахсе, ки зери асорати иблис аст раҳой диҳад. Ў вазифаи худро иҷро карда наметавонад на ба хотири ки Худо намехост мардуми он шаҳрро шифо диҳад, балки ба сабаби он ки худи онҳо Худовандро бо беҳурмати худ маҳдуд карданд. Онҳо бо Ў ҳамчун бо як шахси оддӣ, бачаи ҳамсоя рафтор карданд. Барои ҳамин онҳо лоиқи мукофоти хурде, мукофоти нопурра шуданд. (танҳо якчанд беморон шифо ёфтанд.)

Ҳолате, ки ҳеҷ мукофоте нест

Дар Инҷил як ҳодисае дигаре ҳаст, ки Исо дар хона буда, бисёре аз муаллимон ва донишмандони Навиштаҷотро таълим меод. Ин хизматгузoron аз ҳамаи шаҳрҳои Ҷалил ва Яҳудо омада буданд, то ки ба таълимоти Ў гӯш диҳанд. Ва мо мехонем: “ва қуввати Худованд дар шифо додан зоҳир мешуд” (Луқа 5:17).

Ба калимаи беморон назар кунед- сухан дар бораи он шахсон меравад, ки дар он ҷо буданд. Акнун иҷозат диҳед, ки ҳақиқатро ба шумо биғӯям: Худо ҳеҷ чизро беҳуда сарф намекунад. Ба хотир биёред, Исо чор ҳазор нафар ва бад панҷ ҳазор нафарро сер кард. Дар ҳарду ҳолат ҳам Ў ба шогирдонии Худ амр кард, ки боқимондаҳоро ҷамъ кунанд, то ки ҳеҷ чиз исроф нашавад. Ў боқимондаҳоро ҷамъ кард, ки бисёри аз мо онҳоро зери по мекардем. Ва ин ҳодисаҳоро дар бисёр ҷои навиштаҷот мушоҳида кардан мумкин аст, Ў дар корҳои худ беҳуда ягон чизро намекунад.

Инак агар қувваи шифодиҳандаи Худо барои шифо додани фарисиён зоҳир шуда бошад, ақалан ба як нафар, ё би-

сёре аз онҳо мӯхточи ин шифой буданад. Холо аз таҷрибаи худ гуфтани ҳастам. Биёед як ҳолате, ки дар замони мо рӯй дода аст, тасаввур мекунем. Тақрибан садҳо нафарро дар як толор чамъ кунед ва ақалан даҳ нафари онҳо ҳаргуна касали доранд, шояд зиёдтари онҳо касали доранд. Қуввати шифодихандаи Худо дар он ҷо, вале ҳеч кас шифо намеёбад.

Пас аз муддате якчанд дӯстон рафиқи худро дар як бистар оварданд. Онҳо кӯшиш карданд аз дари хона дохил шаванд, вале аз сабаби зиёди мардум ноком шуданд. Он гоҳ онҳо аз дигар роҳ кӯшиш карданд. Ба ивази он ки рӯҳафтода шаванд. Ба болои бом баромада, бомро сӯроҳ карда, шахси фалаҷро рост пеши пои Исо поён карданд. Пас аз он мо дар Китоби Муқаддас мехонем: “Ва Ӯ имони онҳоро дида гуфт: “Эй одамизод гуноҳҳои ту омурзида шуд”, Китобдонон ва фарисиён дар дили худ андеша карда мегуфтанд: ин кист ки куфр мегӯяд? Чуз Худои ягона кист, ки гуноҳоро омурзида тавонад?” (Луқо 5:20,21).

Мутаваҷҷеҳ бошед, ки Луқо мегӯяд: “фарисиён дар дили худ андеша карда мегуфтанд.” Биёед камтар чуқуртар фикр мекунем. Ин роҳбарон ба гӯши якдигар мегуфтанд? Ё дар гурӯҳҳои хурд чамъ шуда, суханони Исоро аз назар мегузарониданд? Барои бештар фаҳмо шудани ин ҳолат биёед ба Инҷили Матто муроҷиат мекунем. Матто навишта мекунад, ки онҳо “дар дили худ гуфтанд” (Мат 9:3). Инак мо мебинем, ки муаллимон, Исоро танҳо дар фикри худ эҳтиром накарданд. Онҳо бо забони худ ҳеч сухани баде, ё беҳурматие, ё танқиде нагуфтанд, танҳо фикр карданд. Марқус низ менависад: “дар дили худ андеша доштанд” (Мар 2:6). Бубинед, ки Исо ба фикрҳои онҳо чӣ ҷавоб медиҳад. “Исо дарҳол бар тибқи рӯҳи Худ дарёфт, ки онҳо чунин андеша дорад, ва ба онҳо гуфт: Барои чӣ дар дили худ ин тавр андеша доред? Қадамаш осонтар аст: ба мафлуҷ гуфтани он ки “гуноҳҳои ту омурзида шуд” ё гуфтани он ки “барҳез бистари худро бардор ва равона шав?” Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин кудрати омурзидани гуноҳоро дорад”-ба мафлуҷ гуфт “Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав” (Инҷили Марқус 2:8-11).

Дар назари роҳбарони рӯҳонӣ, ҳамон лаҳза, мафлӯҷ бистари худро бардошт ва ба хонаи худ равона шуд. Китоби Муқаддас “ба тавре, ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро сипоскунон гуфтанд: “Мисли инро ҳаргиз надидаем” (Мар 2:12).

Онҳо дар ҳайрат буданд, лекин ҳеҷ яке аз онҳо шифо наёфтанд! Ба хотири ки онҳо Исоро дар фикри худ хурмат накарданд, лоиқи ҳеҷ мукофот нашуданд. Дар ин ҳолат на суҳанон, на амал, балки фикрҳое, ки ба забон наомада, кори худро карданд. Дар хотир доред, ки шараф ва эҳтиром дар суҳан, дар амал ва дар фикр низ нишон додан мумкин аст, лекин шарафи асли ҳамаш аз қалб чорӣ мешавад.

Бисёре аз фарисиён, устодони шариат, китобдонон одати ноҳурматиرو нисбат ба Исо пайдо карданд. Онҳо ба Ё тамасхур мекарданд, бо нафрат ба Ё назар мекарданд ва бисёр вақт дар назди мардум мехостанд Ёро шарманда кунанд. “Китобдонон ва фарисиён аз паи Ё мепойданд... то ки айбе ба гардани ӯ бор кунанд” (Луқо 6:7). Дар дигар ҷо мо мехонем: “Ва Ёро дар зери назорат гирифта айёронро фиристоданд, то ки онҳо худро одил нишон дода, Ёро аз суҳанаш афтонанд” (Луқо 20:20).

Дар ин ҷо якчанд ақидаро таъкид кардем ва дар асл ин ҳолатҳо бисёр ҳастанд. Шумо мебинед, ки ин мардум натавонанд беэҳтиромӣ ба Исо мекарданд, балки мехостанд, ки Ёро шарманда ва беобрӯ кунанд.

Мардуми шаҳри Носира ба Масеҳ беэҳтиромӣ карданд ва сазовори мукофоти хурд ё нопурра гаштанд. Фарисиён дар фикри худ беэҳтиромӣ карданд ва бе ҳеҷ мукофот монданд. Акнун биёед ба шахсоне назар мекунем, ки лоиқи мукофоти пурра гаштанд ва оё ин мукофоти онҳо бо принципҳои эҳтирому шараф вобаста буд.

Боби 3

Мукофоти пурра

Дар оғози хизмати худ вақте, ки Исо ба Капарнаҳум меояд дар пешвози ӯ аскари Румӣ омада, хоҳиш мекунад, ки хизматгораширо ки мафлуҷ асту дар ҳолати маризии саҳт мебошад, шифо диҳад. Исо розӣ мешавад. “Ман омада ва ӯро шифо хоҳам дод” (Мат 8:7).

Мирсад дар ҷавоб гуфт: “Худовандо! ман лоиқи он нестам, ки зери сақфӣ ман биёӣ”

Як дақиқа, “лоиқ нестам”? Шаҳси ғолиб бо мағлубшуда гап мезанад-ку! Исроил дар асорати Рум буд. Чаро аскари румӣ бо дуредгари исроилӣ ҳарф мегӯяд: “ман лоиқи он нестам, ки зери сақфӣ ман биёӣ”? ин мисли он ки қумандони артиши Амрикоӣ ба як коргари оддии Ироқӣ би-гӯяд: “ман лоиқи он нестам, ки зери сақфӣ ман биёӣ” Мебинед ки ин шахс чӣ қадар Исоро ҳурмат қард? Ин аскари румӣ мефаҳмид, ки Исо дар асл кӣ буд. ӯ ба Исо ҳамчун ба як шахси боэҳтиром мурочиат мекунад. Баъд ин аскар мегӯяд: “Зеро ки ман як фармонбардор ҳастам ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам: ба яке мегӯям: “бирав” меравад; ба дигаре мегӯям: “биё” меояд ва ба ғуломи худ мегӯям: “фалон кор бикун” мекунад” (Мат 8:9).

Биёед дар аввал мақом, рутбаи ин аскарро мебинем. Дар лашкари Рум, ки легион ном дошт, шаш ҳазор нафар аскар буд ва як қумандон бар тамоми легион. Легиони шаш ҳазор аскар дошта, зери итоати шаст мирисаде буд, ки ба қумандон ҳисобот медоданд. Ҳар яки мирисад зери

итоати худ сад аскаре доштанд.

Вай ба Исо мефаҳмонад, ки чӣ тавр ва барои чӣ он чизе ки ӯ мепурсад, иҷро мешавад. Аскаронаш ӯро эҳтиром мекарданд ва ба фармонҳои ӯ итоат мекарданд, ба хотир он ки худаш низ саркумандонро эҳтиром мекард ва ба салоҳияти ӯ итоат мекард. Ба ӯ маъқул буд, ки ёрии қумандонро ҳис кунад, ки дар навбати худ аз тарафи ҳокимияти Рум устувор мешуданд. Ба суханони содда бигӯем: “Ман дорои ин салоҳият ҳастам ба хотири он ки ман қумандон ва ҳокимияти давлати худро эҳтиром мекунам ва зери итоати онҳо ҳастам. Инак ҳар он чизе ки ба ман зарур аст танҳо сухане бигӯям ва онҳое, ки зери итоати ман ҳастанд, ҳамон лаҳза фармони маро иҷро мекунанд.”

Ба суханони аввали вай назари диққат кунед: “ва ман низ” Ӯ қудрату салоҳияти Худоро аз болои Исо иқрор мекунад, барои он ки ин аскар мефаҳмид, ки Исо дар олами рӯҳонӣ соҳиби қудрат аст, айнан ҳамон тавре, ки худи ӯ дар соҳаи артиш соҳиби қудрат мебошад. Ана барои ҳамин ин шахс дарк кард, ки танҳо фармон додан ба беморӣ кифоят мекунад, ки он беморӣ итоат кунад. Ба ӯ муҳим набуд, ки то иҷрои фармони ӯ аз тарафи аскаронаш чӣ қадар вақтро дар бар мегирад. Ба ҷавоби Исо назар кунед:

“Ва Исо ин суханонро шундида, дар тааҷҷуб монд ва ба пайравони Худ гуфт: Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунин имоне дар Исроил ҳам наёфтаам”

Мат 8:10

Мефаҳмед? Исо эълон мекунад, ки ин аскари Румӣ аз Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳам бештар имон дорад! Дар бораи ин мулоҳиза кунед. Дар идома: ин мирсад аз Марям модари Исо ҳам бештар имон дошт. Исо гуфт, ки дар тӯли си соли зиндагониааш дар тамоми Исроил чунин имонеро, ки ин мирсад дошт вонаҳӯрдааст. Ва Исо ҳеҷ вақт муболиға намекард. Шаҳванди Рум ва аскари Румӣ, ки айни замон дар тарафи асиратқунандагони Исроил буд, шоистаи мукофоти асли гашт.

Ман шахси имондор ҳастам ва умедворам ки шумо

низ, барои он ки беимон ба Худо писанд омадан мумкин нест. (ниг.Ибр 11:6). Навиштаҷот мегӯяд: “Инак имон аз шунидан, шунидан аз каломи Худо” (Рум 10:17). Ман тайёр ҳастам ба баҳс кардани он, ки Яҳёи Таъмиддиханда аз ин аскарӣ Румӣ бештар Каломи Худоро шунида буд, ба ҳар ҳол имони мирисад бештар буд. Ман пай мебарам (ва ҳатто боварӣ дорам), ки Марям модари Исо ва дувоздаҳ шо-гирди ӯ ва бисёре аз Исроилиён, ки Исо ҳамроҳи онҳо буд, низ аз ин мирисад бештар каломи Худоро шунида буданд, лекин имони ӯ аз имони ҳар яки онҳо бештар буд. Хайр чӣ имони ӯро ин қадар бузург сохт? Шарафу эҳтиром ба Исо ва фаҳмиши ӯ дар бораи принципҳои қудрат буд, ки имонашро бузург сохт. Дар боби ҳафтдаҳуми Инҷили Луқо (оятҳои 5-10) мо мебинем, ки нафақат шунидани каломи Худо имонро ба вучуд меорад, балки бо ҳамроҳи эҳтиром ва эътирофи қудрат онро ба вучуд меорад.

Ин шахс соҳиби мукофоти пурра гашт, ба хотири он ки шарафро ба ҷо овард ва моҳияти қудрату салоҳиятро дарк кард. Муносибати ӯ ба ҳокимият нишонаи он аст, ки дар қалби ӯ ҳурмат нисбат ба он ҳокимият вучуд дошт. Инак решаи ангезаи ӯ шараф буд.

Зане, ки раъд нашуд

Дар боби ҳафтуми Инҷили Марқӯс мо дар бораи як зани Юноние, ки аз аҳли Финикияи Сурия, ки назди Исо омада кӯмак хост, мебинем. Навиштаҳо мегӯянд, ин зан илтимос кард, ки Исо девро аз духтараш берун кунад. Ин маънои онро дорад, ки Исо ба мурочиати аввала ва дуҷумиаш диққат накарда буд. Имкон дорад, ки ин зан ба Исо бисёр дафъа муроҷиат карда бошад. Шояд Исо ҳатто ба тарафи он зан назар накарда бошад. Лекин ин зан хоҳишу талаби худро идома меод. Ӯ умедвор буд, ана дар охир ҷавобе гирифт: “Лекин Исо ба вай гуфт: “Бигзор аввал ба-чагон сер шаванд: зеро нони бачагонро гирифта, пеши са-гон партофтан хуб нест” (Мар 7:27).

Ҳар гунае, ки ин оятро маънидод накунем ҳам як маънӣ дорад. Исо ӯро ба сағ баробар кард! Ман хуш ҳастам, ки ин зан аз Амрико набуд. Агар ин чунин мебуд, он гоҳ Исо бисёр гапҳои бадро аз ҷониби ин зан мешунид: ЧИ! ТУ МАРО САГ МЕШУМОРИ? Ту хотими Худо ҳастӣ? Чаро ту маро хор мешуморӣ? Ман аз ту мадад пурсидам, ана ба ивазаш ҳамин? Ту миллат параст ҳастӣ! Фақат бахотири он ки ман зани Юнонӣ ва ту марди Исроилӣ ҳастӣ, ки ба ту ҳақ дод маро сағ гӯӣ! Ту дар ин ҷо бо пайравони худ нишаста, парвои онро надорӣ, ки зане дар мӯхтоҷӣ аст ва духтараш мариз мебошад. Кучост он муҳаббати Ту, ки дар борааш маъвиза мекунӣ? Ҳа, дар ин ҷо ба ҷуз Ту ва пайравонат дигар анбӯҳи мардум нестанд, ки ту пеши онҳо некии Худро нишон диҳӣ. Акнун ман фаҳмидам ки дар асл Ту кӣ ҳастӣ. Ту риёкор ҳастӣ! Тоқатам тоқ шуд, ман аз ин ҷо меравам!

Агар ӯ ҷанҷол мекард, духтараш ҳеҷ вақт шифо намефт. Ӯ бе ҳеҷ мукофот мерафт. Лекин ин зан умуман дигар хел рафтор кард. Баракс ӯ бо Исо розӣ шуд ва дар ин мавқеъ сазовори мукофот гашт: “Оре, Худованд: лекин сагон низ пасмондаҳои бачагонро зери сурфа мехӯранд. Ба вай гуфт: Аз барои ин сухан бирав, ки дев аз духтарат берун шуд” (Мар 7:28,29).

Ман тасаввур мекунам, чӣ хел Исо табассум карда, ба имони ин зани ғайрияҳудӣ сари худро меҷумбонад. Оё Исо метавонист хости ин занро раъд кунад? Ӯ мегӯяд, ки дев аз духтараш берун рафт, зан ба хона рафта духтари худро солим мебинад!

Агар ин зан фаъол намебуду рӯҳафтода мешуд, он гоҳ мукофот ва умеди худро аз даст медод. Ӯ медонист, ки Исо Кӣ буд, ва эҳтирому ҳурмати худро нисбат ба Исо дар як лаҳза ҳам аз даст надод. Ӯ ба муносибати Исо нигоҳ накарда, ҳатто агар дағалона ба назар намояд ҳам, беист аз Исо кӯмак мехост. Бо Ӯ ҷанҷол накард ва аз пеши Ӯ нарафт. Аз сабаби якравии худ ин зан соҳиби мукофоти пурра гашт.

Аҷиб аст, ки дар ҳарду ҳолат мо имони қавии шахсони

гайрияхудиро, ки дар аҳд бо Иброҳим набуданд, мебинем. Мирсад ва зани Юнонӣ бо имони худ Исоро диданд. Онҳо он принципҳоро диданд, ки одатан дар ҷамъияти мо инкор мешавад, дар шароитҳои бисёр мушкил, ҳардуи онҳо ба Худованд эҳтиром ба ҷо оварда, соҳиби мукофоти комил гаштанд.

Принсипи шараф

Агар шумо бо диққат ба Инчил назар кунед, он гоҳ бисёре дигаронро низ мебинед, ки соҳиби мукофоти пурра, ё нопурра ва ё умуман бе мукофот мондаанд. Ҳар як ҳодиса нотақрор буда, дараҷаи нишон додани шарафу эҳтиромро иникос мекунад. Баъзеҳо Исоро ба ҳадди кофӣ хурмату эҳтиром накарданд, дигарон бошанд аз ситқи қалб ӯро хурмат карданд, сеюмин умуман ба Исо беҳурматию беэҳтиромӣ карданд. Ҳатто агар мо калимаи шарафу эҳтиромро дар матни китоб возеҳ набинем ҳам принципҳои онро мушоҳида карда метавонем, ин он қонуни рӯҳоние аст, ки Худо дар бораи он гуфтааст:

“Ман эҳтиромкунандагони Худо эҳтиром хоҳам кард, валекин залимкунандагони Ман расво хоҳанд шуд”

Якум китоби Подшоҳон 2:30

Шараф калиди асосӣ ба осмон аст. “Принсипи шараф”, ки дар ояти боло навишта шудааст, ба ман писанд меояд. Он шахсоне, ки Худоро эҳтиром мекунанд, ӯ онҳоро эҳтиром хоҳад кард. Ин принцип маҳз ҳамин тавр кор мекунад. Ҳар шахсе, ки Исоро эҳтиром кард, он чизе ки барояш мӯҳтоҷ буд аз осмон гирифт, мутобиқи эҳтироме, ки карда буд. Роҷеъ ба ин фикр кунед: хизматгор шифо ёфт, духтар аз дев озод шуд, лекин ба гайр аз ин мо низ то ҳол интиҳоби имони ин шахсонро истиқбол мекунем!

Ин принцип дар ҳодисае, ки пеш аз иди Фисҳ воқеъ гашт, бисёр аён мебошад. Исо дар шаҳри Байт-Ҳинӣ дар хонаи Шимъӯни махавӣ буд. Ҳангоме, ки Исо ҳамроҳи ди-

Мукофот барои эҳтиром

гарон дар сари назди суфра нишаста буд, зане бо зарфи ганчин, ки бо равғани атрафшони гаронбаҳо пур карда шуда буд, омад. Нархи ин равғани сунбула, ба маоши як солаи корманд оддӣ баробар буд. Он зан ба пойҳои Исо ашк рехта, бо мӯйсари худ онҳоро хушк мекард ва баъд зарфро шикаста, ба сари Исо рехт.

Ин зан Исоро бо равған тадҳин карда, бо ин амали худ Ёро бисёр хурмат кард. Лекин на ҳама шахсоне, ки дар он хона буданд, аз ин кор хуш шуданд: “Баъзе касон норозӣ шуда, дар байни худ гуфтанд: Чаро ин равғани атрафшон талаф шуд? Зеро онро ба зиёда аз се сад динор фурӯхта, ба мискинон тақсим карда додан мумкин буд ва он занро сарзаниш карданд” (Мар 14:4).

Аз як тараф суханони онҳо дуруст ва мантиқӣ ба назар менамояд. Масеҳиён дар бораи мискинон фикр карда, дигар ҳолате, ки дар айни замон воқеъ мешуд, аз назари онҳо пинҳон монд. Онҳо имконият доштанд, ки Писари ягонаи Худоро эҳтиром намуда, ба Худои тавоноии офарандаи заминро осмонро эҳтиром нишон диҳанд. Бубинед, ки Исо ин занро чӣ тавр муҳофизат карда, онҳоро сарзаниш мекунад.

*“Лекин Исо гуфт: “Вайро ором гузored: чаро вайро хичил меку-
нед? Вай барои ман кори некӯ кард. Зеро мискинон ҳар вақт
дар назди шумо ҳастанд ва ҳар гоҳ, ки бихоҳед ба онҳо эҳсон
карда метавонед: лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам. Вай он
чи метавонист ба ҷо овард: Бадани Маро барои дафн пешакӣ
тадҳин кард. Ба ростӣ ба шумо мегӯям дар тамоми ҷаҳон
ҳар ҷо ки Инҷил маъвиза шавад, кори вай низ барои ёдоварии
вай низ зикр хоҳад ёфт”*

Инҷили Марқӯс 14:6,9

Ана ҳамин хел! Шумо дидед, ки Исо чӣ тавр ин занро тариф кард? Дар замони Исо бисёриҳо корҳои бузург мекарданд, лекин ҳеч кадоми аз онҳоро ин қадар эҳтиром накарда буд. Исо нубувват кард, ки кори неки ин зан дар ҳар ҷое, ки Инҷил маъвиза карда мешавад, ба ёд оварда мешавад ва на фақат дар ҳамон замон, балки ҳамеша аз насл ба насл чунин хоҳад буд.

Ин зан мехост, ки бо тадҳин кардани Устод хурмате ба Ў нишпон бидиҳад, лекин худи вай аз ҷониби Устод сазовори эҳтиром гашт. Принципи шараф доимо кор мекунад. Худо мегӯяд:

“Ман эҳтиромкунандагони Худо эҳтиром хоҳам кард, валекин залилкунандагони Ман расво хоҳанд шуд”

Якум китоби Подшоҳон 2:30

Диққат кунед, ки залилкунандагон ё касоне, ки беэҳтиромӣ мекунад, расво хоҳанд шуд. Дар ин тарҷума калимаи расво маънои “шахсе сазовори эҳтиром ва таваҷҷӯҳи дигаре намебошад”- ро дорад. Худо фикр мекунад, ки онҳое, ки Ўро эҳтиром намекунад, лоиқи таваҷҷӯҳи Ў намебошанд. Инчунин гуфтан мумкин аст, ки Худо ба дуоҳо ва мӯҳтоҷҳои онҳо диққат намекунад.

Ба суханони Исо назар кунед. “Ҳар ки фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад” (Юҳ 13:20). Агар ин ҷумлаи Исоро дар матнаш бихонем, маънои қабул кардан эҳтиром карданро дорад. Инак Исо мегӯяд: “Ҳар ки Маро эҳтиром кунад, Падарро, ки Писарро фиристодааст эҳтиром кардааст.” Ана барои ҳамин Ў барои мо возеҳ мегӯяд: “Касе, ки Писарро эҳтиром накунад, Падарро ки фиристодаи Ўст эҳтиром накардааст” (Юҳ 5:23).

Он касоне, ки Исоро эҳтиром мекарданд, худашон аз он хабар надошта, Падарро низ эҳтиром мекарданд. Исо гуфт: “Чалолро аз мардум қабул намекунам” (Юҳ 5:41) дар фикр ва қалби Худ, Ў тамоми чалолро ба Падар меод. Худи Ў то ҳол чалол наёфта буд. Ҳангоме ки Ў чалол ёфт ҳамон лаҳза Падар амр кард: “бигзор ҳамаи фариштагон Ўро парастид кунанд” (Ибр 1:6) ва боз “Тахти Ту эй Худо то абад аст ва асои Ту асои салтанат аст” (Ибр 1:8 ва боз ниг Фил 2:8-10). Ҳангоме ки Ў чалол ёфт, ба Ў мисли ки ба Падар, саҷда оварданд.

Лекин ҳангоме, ки Исо дар замин хизмат мекард ҳамчун Писари Одам зиндагӣ мекард. Дар тарҷумаи нави Китоби Муқаддас дар номаи ба Филиппиён (2:6,7) омадааст: “Ў бо вучуде, ки бо Худо як буд ва шабоҳати Худоро дошт ... Ху-

дро (аз ҳамаи афзалият, ҳақу ҳуқуқ) маҳрум сохт. Шакли хизматгор (ғулом) гирифта, ба одамизод шабех шуда, ҳамчун инсон таваллуд шуд". Дар қалби худ инсон буда, Ў тамоми эҳтирому шарафери, ки ҷоиз мешуд, ба Падар равон мекард. Ана барои ҳамин Ў ба шахсонери, ки шифо меод ба онҳо мегуфт: "Зинҳор ба касе мағӯ, балки рафта худро ба коҳин нишон деҳ ва он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун то ба онҳо шаҳодате гардад" (Мат8:4) . Ва боз ҳам мо мехонем: Исо онҳоро таъкид карда гуфт: "Зинҳор касе аз ин огоҳ наёбад." Инчунин суханонро мо дар бисёр ҷои Китоби Муқаддас вомехӯрем.

Аз сабабе ки Исо дар замин бо Падар робита дошт, роҳи беҳтарини эҳтиром кардани Падар барои ҳар як шахс ин муносибати дуруст доштан бо Писар мебошад. Ана барои ҳамин Исо он занро, ки ба пояш равғани гаронбаҳоро рехт ба ҳеч вачҳ сарзаниш накард. Исо ҳеч вақт шахсоне, ки Ўро эҳтиром мекарданд, сарзаниш намекард, баракс Ў онҳоро таъриф мекард, бахотире, ки онҳо робитаи Ў ва Падарро эҳтиром мекарданд. Шумо бояд дарк кунед, ки Ў талабгори шараф набуд, лекин Ў принципи шарафро дастгирӣ мекард.

Ҷараёни шараф

Пеш аз он ки Исо ба салиб меҳкӯб шавад, Ў идомаи хизмати Худро ин тавр пешбинӣ кард: Ба шумо мегӯям, ки Маро дигар нахоҳед дид, то даме ки бигӯед:

"Муборак аст Он, ки ба исми Худованд меояд"

Инҷили Луқа 13:35

Бо дигар суханон бигӯем: Маро нахоҳед, дид то даме ки шахсони фиристодаи Манро, ки эълон мекунанд "Муборак аст Он, ки ба исми Худованд меояд" қабул накунад. Ё ки "То даме ки шахсони ба исми Ман фиристодашудаанд, эҳтиром накунад, Маро нахоҳед шинохт." Як лаҳза бозистода дар бораи ин оятҳо фикр кунед. Исо гуфт, ки

Ў он даме дубора бармегардад, агар мо фиристодашу-дагони Ўро эҳтиром ва эътироф кунем. Барои чӣ? Ба ин савол Исо дар дигар ҷойҳои навиштаҷот ҷавоб медиҳад. Дар яке он ҷойҳо чунин омадааст: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул (эҳтиром) кунад, Маро қабул (эҳтиром) мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул (эҳтиром) кунад, Фиристодаи Маро қабул (эҳтиром) кардааст.” (Юҳ 13:20).

Аз гуфтаҳои боло ва аз оятҳои навбати бубинед, ки Исо роҷеъ ба принсипи эҳтиром кардан ва тадбиқи он ба ҳаёти мо чӣ мегӯяд:

“Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад: ва ҳар кӣ Маро қабул мекунад, фиристодаи Маро қабул мекунад. Ҳар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт: ва ҳар кӣ одилро ба исми одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт. Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки исми шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод”

Инҷили Матто 10:40-42

Маънои ин суханонро дигар накарда, иҷозат диҳед, ки ба ивази калимаи қабул кардан ва нӯшонидан калимаи эҳтиромро гузорам.

Ҳар кӣ шуморо эҳтиром кунад, Маро эҳтиром мекунад: ва ҳар кӣ Маро эҳтиром мекунад фиристодаи Маро эҳтиром мекунад. Ҳар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар ҳурмат кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт: ва ҳар кӣ одилро ба исми одил ҳурмат кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт. Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро бо эҳтиром фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки исми шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

Барои дуруст дарк кардани тарзи эҳтиром, ки дар ин оятҳо гуфта шудааст, мо бояд ду чизи муҳимро аз худ кунем. Якум, дар подшоҳии Худо сохтори ҳокимияти вучуд дорад. Ин қудрат ё ҳокимият аз Падар оғоз ёфта, ба Исо,

ки фиристодашудаи Ӯ мебошад, бо пуррагӣ дода шудааст. Баъд аз мурдагон зинда шуданаш, Исо эълон кард: “Тамоми қудрат дар осмону замин ба Ман дода шудааст” (Мат 28:18). Ӯ сарвари калисо мебошад ва рӯзе хоҳад омад, ки Ӯ ҳамаи душманони Худро зери пой карда, Подшоҳиро пас ба Падараш медиҳад (ниг.1Қӯр 15:24-26).

Дар сохтори ҳукумати Подшоҳии Ӯ, пайғамбар дар навбати дуҷум меистад. Дар хотир дошта бошед, вақте ки Исо бо ин суҳанон ба мардум мурочиат мекард, онҳо дар дасти худ Инҷилро надоштанд. Онҳо он маълумотҳое, ки мо ҳоло дорем надоштанд ва Исо ба забону калимаҳое, ки ба онҳо ҳамон вақт фаҳмо буд, суҳан меронд.

Дар Аҳди Қадим пайғамбарон намояндагони Худо дар рӯи замин буданд (Хуруҷ 4:16,7:1). Инҷунин нома ба Ибриён (1:1,2) инро тасдиқ мекунад: “Худое, ки аз қадимулайём борҳо ба тарзи гуногун ба падарони мо ба василаи анбиё суҳан рондааст. Дар ин айёми охир ба мо ба василаи писараш суҳан ронд, ки Ӯро вориси ҳама чиз таъин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ӯ ба вучуд овард” Дар Аҳди Чадид баъд аз марг ва дубора зинда шудани Исо боз як дафа такрор мешавад “Ӯ баъзеро ҳавворӣ, баъзеро анбиё, баъзеро башоратдиҳанда, баъзеро шубон ва муаллим таъин намуд” (Эфс 4:11).

Агар Исо дар ин замон ба мо мурочиат мекард, Ӯ чунин мегуфт: “Ҳар касе ки ҳаввориро эҳтиром кунад, мукофоти ҳаввориро хоҳад ёфт ва ҳар кӣ шубонро ба исми шубон эҳтиром кунад, мукофоти шубонро хоҳад ёфт” ба айёни ҳамин тавр бо башотардиҳандаву, муаллиму, анбиё низ аст.

Дар боби даҳуми Инҷили Матто Исо аз эҳтиром кардани пайғамбарон (ки пешвои халқ мебошанд) ба эҳтиром кардани одилон ва дар анҷом ба эҳтиром кардани “хурдон” мегузарад. Ӯ тамоми сатҳи ҳокимияте, ки имондор бо он рӯ ба рӯ мешавад, таъкид карда, дар анҷом дар бораи он шахсоне меғӯяд, ки дар зери ҳокимият ва нигоҳбонии мо мебошанд. Ҳар як одаме, ки мо бо он вохӯрем, дар ин ё он гурӯҳе, ки зикр ёфтааст, тааллуқ доранд.

Ва инак мо ба фикри дуҷуми асосӣ наздик мешавем.

Агар мо он шахсоне, ки аз мо боло ҳастанд эҳтиром кунем, лоиқи мукофот мешавем. Агар мо он шахсоне, ки бо мо дар як сатҳ (баробар) ҳастанд, мо сазовори мукофот мешавем. Дар охир агар мо он шахсоне, ки дар зери ҳокимият ва ниғаҳбонии мо ҳастанд эҳтиром кунем, мо инчунин мукофоти худро аз даст нахоҳем дод. Дар хотир доред, ки мо навиштаҷот аз инчили Матторо чӣ тавр шарҳ додем. “Шумо то он даме, ки фиристодағони Маро эҳтиром накунад, Маро нахоҳед дид”. Агар мо ин суҳанонро бо дигар оятҳо пайваст кунем, он гоҳ мебинем, ки ҳар як аз ин сатҳҳо мукофоти аҷибро аз осмон ҷалб мекунад. Ба ғайр аз ин, ҳуди ин мукофотҳо ба мо фаҳмиши бештарро дар бораи чӣ гунагии шахсияти Масеҳро ба мо ошкор мекунад. Ин мавзӯро дар қисмати боқимондаи китоб дида мебароем.

Боби 4

Мушкили бо роҳбар нест

Дар се боби аввал мо бисёр чои навиштаҷотхоро дидем, то дарк кунем, барои чизеро аз ҷониби Худованд ба даст овардан, мавқеъи эҳтиром то ҷӣ андоза муҳим аст. Мухтасар тақрор мекунем: Ҳавворӣ Юҳанно моро таълим медиҳад, то ки дар зиндагии худ барои ба даст овардани мукофоти пурра саъю кӯшиш дошта бошем. Ба хотири он ки ӯ дар бораи “мукофоти пурра” мегӯяд, ин маънои онро дорад, ки мукофоти нопурра ва умуман бе мукофот мондан низ вучуд дорад. Дар вақти хизмати Исо дар рӯи замин мо мушоҳида карда метавонем, ки вобаста аз муносибати одамон ба шахсияти Исо, шахсоне буданд, ки лоиқи мукофоти пурра гаштанд, дигар шахсон сазовори мукофоти нопурра гаштанд ва баъзеҳо, ки умуман бе мукофот монданд (вобаста аз эҳтироми онҳо.)

Пеш аз он ки Исо ба осмон сууд кунад, гуфт: “Ман мееравам, ва то он даме, ки он шахсе, ки Ман мефиристам эҳтиром накунад, шумо дигар Маро нахоҳед дид” (Луқа 13:35 шарҳи муаллиф). Бо чунин тарз Исо ба мо мегӯяд, агар мо роҳбарро эҳтиром кунем, он гоҳ сазовори мукофоте мешавем, ки Худо ба воситаи ин роҳбар ба мо ато мекунад. Мо бояд дигар имондоронро ва инчунин шахсоне, ки зери ҳокимияти мо ҳастанд низ эҳтиром кунем. Дар ибтидо мо ба он шахсон, ки соҳиби қудрат ҳастанд ва бад дар бобҳои оянда ба ду гурӯҳи боқимонда назар мекунем.

Мисолҳо аз замони мо

Шахсан ман бо бисёр хизматгузоре, ки дар тамоми ҷаҳон рафта Инчилро маъвида мекунам, ошноӣ дорам. Дар аввал ман дар барои ҳамсарон Т. Л. ва Дейзи Осборн гуфтани ҳастам. Дар байни солҳои ҳаштодум мо ҳамроҳи Лиза афзалият доштем, ки бо чунин шахсон якҷоя хизмати Худовандро ба ҷо оварем. Дар он вақт ман дар калисое кор мекардам, ки ҳашт ҳазор нафар аъзоён дошт. Кори ман аз он иборат буд, ки меҳмонон-воизонро пешвоз гирам. Оилаи Осборнҳо бисёр ба калисои мо меҳмон мешуданд ва ҳамин тавр ман имконияти зиёди бо онҳо мулоқот карданро доштам. Мо ҳамроҳи онҳо дӯст шуда, дар телефон ва навиштани нома дар тамос будем. Ду маротиба Т. Л. Осборн ба ман либосҳои худро ҳамчун тӯҳфа фиристонд, ба хотири, ки андозаи либоби мо як буд. ӯ ба назари ман яке аз қаҳрамонҳои имон буд ва то имрӯз мемунад.

Дар он вақт Т.Л. ва Дейзи миллионҳо нафаронро ба наҷот оварда буданд. На ба тариқи барномаҳои телефизионӣ, балки дар сафарҳои худ дар тамоми қисмати дунё ин корро анҷом дода буданд. Қисми зиёди сафарҳои ба-шоратдиҳандаи худро онҳо дар Африка гузаронида буданд. Дар ҳар ҷаласа аз 50000 то 250000 нафар иштирок мекарданд.

Дар ҳар ҷаласа бисёре аз кӯрон бино мешуданд. Одамон ба ҷаласа нобино омада, аз он ҷо бино шуда мерафтанд. Лекин ин танҳо қуллаи кӯҳи баланд буд. Садҳо каррон шунаво мешуданд: бисёр шахсон аз касалиҳои саҳт шифо меёфтанд; тедоди зиёди мафлуҷоне, ки ба он ҷо дигарон онҳоро меоварданд аз он ҷо бистари худро бардошта, ба пойи худ ба хона бармегаштанд. Бародар Осборн роҷеъ ба мӯъҷизаҳое, ки дар африка рӯй дода буд, якчанд китоб ҳам навишта аст.

Яке аз ҳодисаҳои таъсирбахш ба як зане буд, ки дар байни ҷаласаҳо дар Африко назди Дейзи омада буд. Ин зан дар даст ҷасади фарзанди мурдаи худро дошт. Кӯдак сар то по бо матоъе печонида шуда буд. Модараш ин ҷа-

садро ба дасти Дейзи супорида, аз тариқи тарҷумон аз ӯ хост, ки барои зинда шудани фарзандаш дуо кунад. Дейзи ин фарзанди хурде, ки дар маъто печонида шуда буд ба даст гирифта як дуои оддиро хонд. Баъд аз як чанд сония ӯ эҳсос кард, ки кӯдак мечунбад ва ҳатто садои сулфа ва аксаи ӯро аз зери маъто шунид. Ӯ маъторо кушода, дар зери он як писарбачаи зинда ва солихро дид.

Дейзи рӯи бачаро пӯшонид, ба модараш пас супорид. Модар маъторо аз рӯи бачаш кушода, ба рӯи ӯ нигоҳ кард ва аз шодӣ бо садои баланд дод мезад. Дейзи дар ҳайрат буд, ки чаро модар ҳангоме, ки сулфа ва аксаи бачашро мешунид дод назад. Чаро танҳо ҳангоме, ки рӯи бачашро воз кард ин қадар хурсанд шуд.

Дейзи ба воситаи тарҷумон аз зан инро савол кард. Он гоҳ модар гуфт: “Писари ман бо як чашм таваллуд шуда буд. Дар ҷои чашми дуюмаш пӯсти холӣ буд ва ҳоло ман мебинам, ки фарзандам бо ду чашми хушрӯй ба ман нигоҳ мекунад!”

Боз бисёр ҳодисаҳои аҷибе ҳастанд, ки онҳо ба номи Худованд ва Начотбахши мо Исои Масеҳ анҷом доданд.

Ман боз дигар дӯсте дорам, ки бисёр сафарҳои башоратдиҳиро дар Африко, махсусан дар Ҳабашистон ва Судан анҷом додааст. Дар ҷаласаҳои ӯ аз 50000 то 250000 нафар меомаданд ва садҳо нафар аз онҳо шифо меёфтанд, чашмони нобино ва гӯшҳои ношунаво воз мешуданд.

Якчанд сол пеш ӯ як воқеаи бисёр аҷибро нақл кард. Дар яке аз ноҳияҳои Африко, ки онҳо дар он ҷаласа доштанд, як шахсе зиндагӣ мекард, ки ӯро одам-маймун меномиданд. Ӯ ин қадар саҳт зери таъсири девҳо буд, ки ҳеҷ кас ӯро баста наметавонист. Ӯ дар дарахтҳо зиндагӣ карда, доимо бараҳна ва бо тарзи чор-поя мегашт. Дастҳояш мисли пойҳояш ҳамон қадар дағал ва саҳт буданд. Як чанд аз мардуми деҳа раҳмашон ба ӯ омада, ӯро баста ба ҷаласа оварданд. Дӯстам ба ман гуфт: “ Джон ман ба гурӯҳи зиёди мардум маъвиза карда, ногаҳон дидам, ки як нафар дар ҳаво, тақрибан ба баланди 3 метр ҷаҳид ва зуд ба замин афтод ва дигар начумбид. Ман фикр кардам, ки ӯ мурда аст. Лекин дар рӯзи дигар ӯ бо ли-

боси зебо ба сахна баромада, ба ман шаҳодат дод, ки чӣ тавр Худо ўро озод кардааст. Ин ҳамон одам-маймун буд.

Баъд аз ин воқеъа анбӯҳи мардум аз даҳ ҳазора ба сад ҳазора мубадал гашт, ба хотире, ки дар гирду атроф ҳама одам-маймунро мешинохтанд. Ҳамаи ин мардум мехостанд он Каломи Худоро бишнаванд, ки ин девзадари озод карда аст.

Ман то бе охир ҳодисаҳои мисли он ки дар Африко бо мардон ва занони Худованд руй дода аст, нақд карда метавонам. Лекин гап дар сари он ки ҳамон хизмагузоре, ки дар Африко чунин мӯъҷизахоеро ки анҷом медиҳанд пас ба Амрико ё давлатҳои ғарбӣ бо айни ҳамон пайём, бо айни ҳамон тадҳин, ба айни ҳамон тариқаи хизматгузори пас мегарданд ва танҳо якчанд нафар аз дарди сар ё дарди камар шифо меёбанду халос. Барои чӣ? Ҳама чиз боз ба мафҳуми шараф пас бармегардад. Дар баъзе кишварҳо ба дӯстони ман, ки дар бораашон гуфтам, бо эҳтироми бузург муносибат мекунанд. Ба онҳо мисли мардон ва заноне, ки аз ҷониби Худованд фиристода шудаанд, мисли ба шоҳон назар мекунанд.

Ту марди Худо ҳастӣ, ҳамин тавр нест?

Якчанд даъфа ман ҳам дар Африко, дар кишварҳои Кения, Зимбабве, Ангола хизмат кардаам. Одатан аз рафтори бисёр боэҳтиромонаи онҳо, ки бо он маро пешвоз мегирифтанд, ман ҳатто нороҳат мешудам. (На ин ки иштибоҳи ин шахсон бошад, балки худро камтар нороҳат эҳсос мекардам). Онҳо ба ман мисли ки ман шоҳ бошам муносибат мекарданд. Онҳо маро ба меҳмонхонаҳои беҳтарин ҷой мекарданд ва ман медонам, ки ин барои онҳо қурбонии бузург аст. Онҳо бо худ ҳама чизи маро ҳатто Китоби Муқаддаси маро мебардоштанд. Онҳо аз ҳама хӯроки беҳтаринро ба ман медоданд ва нафарони хуби онҳо ба ман хизмат мекарданд.

Ман он лаҳзаро дар хотир дорам, ки баъд аз маъвизае, ки дар он якчанд ҳазор нафар иштирок дошт, маро дар утоқе бурданд, ки дар он кондиционер буд. (Дар чунин ҷойҳо утоқи бо кондиционер бисёр кам вомехӯрад). Дар он ҷо аз байни бисёр занон як зан пеш омада, мехост ба ман хизмат кунад. Ў дар зону хам шуда дар даст тағорае дошт, дар ҳамин лаҳза дигар зан кӯзаи обдорро барои шустани даст овард. Баъд аз шустани дастам, як зани дигар бо сачоқ омада, дасти маро хушк кард. Онҳо корҳои беҳтаринро ба ман карда, бо аъмоли худ маро эҳтиром карданд. Ҳангоме ки зан пеши ман ба зону хам шуд ман худро нороҳат эҳсос карда, фикр кардам: “Ман дастони худро худам шуста метавонам, ба ту зарур нест, ки заҳмат бикашӣ” Лекин Рӯҳи Муқаддас маро огоҳ кард: “Ҳатто фикри ӯро раъд карданро надошта бош, иҷозат бидех, ки ӯ ба ту хизмат кунад”

Байни эҳтиром ва сачда фарқе аст. То абад ул обод мо танҳо ба Худо, Худованд ва Шоҳи худ сачда хоҳем кард. Лекин доимо мо ба он шахсоне, ки сазовори шараф ҳастанд, эҳтиром хоҳем кард. Чунин аст қонуни Подшоҳии Худо.

Ман дар ёд дорам, ки дар соли 1990 ман як афзалият доштам, ки ба роҳбарони як ҳаввори машҳур маъвиза кунам. Дар тамоми калисоҳое, ки дар зери рӯъёи ӯ буданд, тақрибан панҷ миллион нафар буданд. Калисоҳои ӯ дар ҳаштдаҳ кишвари Африқо мавҷуд буданд. Ҳар сол дар моҳи феврал ӯ ускуфони калони калисоҳоро ҷамъ мекард. (Онҳо шаш ҳазор нафар буданд ва ёрдамчиёни ускуфон дар он ҷо иштирок надоштанд.) Ў раҳбаронро аз Амрико ва дигар кишварҳо даъват мекунад, ки ба онҳо маъвиза кунанд. Ман дар хотир дорам, ки дар солҳои навадум ин яке аз хизматгузориҳои пурқувват буд. Ман мисли шахси аз дигар олам омада, маъвиза мекардам. Ҳузури Худо бисёр пурқудрат эҳсос карда мешуд.

Дар байни ҷамъомадҳо ба ман ҳамон тавр хизмат мекарданд, ки ман дар боло гуфта гузаштам. Баъд аз он ки ӯ рафт роҳбаре, ки дар он ҷо буд ба ман гуфт: “Ту дидӣ он нафаре, ки ҳоло ба ту хизмат кард? Ў сардори тамоми

масеҳиёни як кишвар мебошад”

Ман дар хайрат будам. Баъд камтар ба худ омада, гуфтам “Ва ҳамаи инро ӯ ба ман кард?” Ман бовар карда наметавонистам, ки одаме бо чунин мавқеъ ҳамин тавр бо осонӣ ба ман хизмат карда метавонад. Барои ман шарафи бузуре, буд ки бо ӯ якҷо бошам ва аз он ҳам бештар ба ӯ иҷозат бидиҳам, ки ӯ ба ман хизмат кунад.

Баъд ин ҳавории бузург ба ман нигоҳ карда, бо нофаҳмӣ ба ман гуфт: “Ту ку марди Худо ҳастӣ?” Он гоҳ ман фикр кардам: “Мо Амрикоиро инро дарк карда наметавонем”

Пайомбарро чӣ тавр мепазиранд

Бештар аз бист сол аст, ки ман сафар карда, каломии худоро маъвиза мекунам. Ман пайхас кардам, ки дар давлатҳои инкишоф ёбанда, дар маҳбасҳо ва лагерҳои низомӣ хизмат кардан осонтар аст, барои он ки дар он ҷо мӯъҷизаву аломотҳо бештар рӯй медиҳанд, дар он ҷо ҳам маъвиза кардан осонтар ва ҳам ҳузури Худо бештар эҳсос карда мешавад. Барои чӣ? Ба хотири он ки дар он ҷойҳо бештар эҳтиром мекунанд ва ба ҳокимият ҳурмат доранд.

Ман дар хотир дорам, ки як рӯз фаҳмидам, ки гап умуман дар ман, ҳамчун хизматгӯзор нест, лекин дар он аст, ки одамон чӣ тавр маро қабул мекунанд. Ман дар қисми ҷанубӣ шарқии Амрико, дар як калисо бояд маъвиза мекардам. Дар ҳамон қисми Амрико як маҳбаси речаи саҳт низ вучуд дошт, ки дар он тақрибан яку ним ҳазор маҳкумшудагон буданд. Сар-ускуфи калисо ҳамонзамон вазифаи ёрдამчии коҳини маҳбасро низ ба дӯш дошт. Ӯ аз ман хоҳиш кард, ки саҳарии рӯзи якшанбе ба маҳкумшудагон маъвиза кунам. Ҷаласа дар маҳбас соати 8 оғоз ёфт ва ҷаласа дар калисо мебоист соати 11 оғоз ёбад. Мо вақти кофие доштем, ки дар ҳарду ҷаласа ҳузур дошта бошем. Ба ҳамин сабаб ман розӣ шудам, ки дар маҳбас маъвиза кунам.

Саҳарии рӯзи якшанбе бештар аз сад маҳкумшудагон

ба чаласа хузур дошганд. Парастии Худоиҷон бисёр аҷоиб буд: Мардон аз сидқи дил суруд мехонданд. Ман умуан аз ёдам рафт, ки дар маҳбаси речаи саҳт ҳастам, то он вақте, ки аз роҳбари парастии напурсидам, ки ба чанд сол ӯ маҳкум шуда аст. Чашмони ӯ ин қадар пок буданд, ки ман фикр кардам ҷавоби ӯ ду се сол мешавад.

Ҷ ба ман бо як оромӣ ва фурутанӣ нигоҳ карда гуфт: “Ҷаноб, ман ба се ҳукми умрбод маҳкум шудаам.” Ман қарахт монда, ҳеҷ дигар суҳбате надоштам. Ҷ ба ман бо як эҳтироми ғайри оддӣ рафтор мекард. Ва айни ҳамоно муносибатро ман аз тарафи ҳар яки онҳо эҳсос мекардам. Маҳкумшудагон бисёр хурсанд буданд, ки воиз аз дигар шарҳ омада, ба онҳо дар бораи Исои Масеҳ маъвиза мекунад. Онҳо маро ин қадар ҳурмат карданд, ки аз пазироии онҳо ман бисёр хуш шудам.

Ҷамон лаҳзае, ки микрофон ба дасти ман расид, ман онҳоро мисли шахсе, ки аз дигар олам омада бошад, таълим меодам. Тадҳин он қадар қавӣ буд, ки ман пур аз қувва будам ва дар болои саҳна мисли мураббии дастаи футбол, ки дастаи худро барои қаҳрамони ҷомӣ ҷаҳон тайёр мекарда бошад, медавидам. Мардҳо аз хурсандӣ дод мезаданд. Вақти бисёр хубу аҷиб буд!

Ман як соат маъвиза кардам ва Рӯҳи Муқаддас ба ҷамъомадагон нозил шуд ва баъд аз он як ним соати дигар ҷизҳои аҷибро рӯй меодаданд. Мардон наҷот меёфтанд, бо Рӯҳи Муқаддас пур мешуданд, шифо меёфтанд, барои хизматгории доими ба Худоиҷон даъват мешуданд.

Ёрдамчи ман, ки маро дар сафарҳо ҳамроҳӣ мекунад, ба саҳна омада, микрофонро аз дасти ман гирифта, бо ашк дар чашмонаш ва бо ларзае дар овозаш гуфт: “Агар ман дар ин ноҳия зиндагӣ мекардам, ин ҷо қалисои маҳаллии ман мешуд.” Он гоҳ мардоне, ки ҷамъ шуда буданд, аз хурсандӣ бо овози баланд дод заданд.

Соати 10:30 мо аз маҳбас пас баргаштем. Ускуф, ёрдамчиам ва ман дар ҳолат хушиву пурҳаяҷон будем. Мо мунтазири ҷаласаи хубе будем, ки дар қалисо мебоист баргузор гардад. Ман гуфтам: “баъд аз он ки мо дар ин ҷаласаи аҷоиб хузур

доштем ҷаласаи навбати бояд, ки аз он ҳам беҳтар бошад. Ман боварӣ доштам, ҳангоме ки мо воридаи толор мешавем он ҷалоле, ки дар мо буд, ба ҷамъомадагон мегузарад.

Ва он чизе, ки рӯй дод, ман ҳеҷ гоҳ аз хотир намебарорам. Ман ба ҷаласаи ворид шуда, ба саҳти даҳони худро воз мекардам. Муҳити он ҷо ин қадар вазнин ва фишордиҳанда буд, ки ман ба бисёр мушкили маъвиза мекардам. Ман доимо фикр мекардам: “Ин чӣ тавр аст, якҷанд соат пештар ман мисле, ки одами аз дигар дунё омада маъвиза мекардам. Ҳоло чӣ шуд?” Ман ҳеҷ чизро намефаҳмидам, ҳеҷ чизро тағир дода наметавонистам, худро оташин карда наметавонистам. Мисли он буд, ки оташи ман хомӯш шуд. Ногаҳон ҷараёни тадҳин дар ҳаёти ман боз истод. Дар он замон ман дар бораи принсипи шараф намедонистам. Ман танҳо дар бораи ин меомӯхтаам. Лекин акнун ман мехоҳам, ки ҳар як нафар дар бораи ин донад.

Ҳодиса дар бораи он ҷаласаи дар маҳбас шуда, бо ин хотима наёфт. Пас аз шонздаҳ соли он, аз ман хоҳиш карданд, ки дар калисои шаҳри Омахе илооти Небраска маъвиза кунам. Ман намедонистам, ки кадом муносибат маро дар он ҷо мунтазир буд. Дар ҷаласаи аввал нафаре, ки бо садоҳои асбоби мусиқӣ машғул бударо дидам, ҳамон нафаре, ки пешвои гурӯҳи парастииш буд дар он маҳбас, шинохтаам. Ман дар ҳайрат будам. Ман аз ӯ пурсидам: “Чӣ тавр ту аз он ҷо озод шудӣ? Охир ту дар се маротиба ба ҷазои умрбод маҳкум шуда будӣ ва ба ҳаққи пеш аз мӯҳлат озод шуданро надоштӣ?”

Ӯ дар бораи мӯъзичаи озодшавии худ ба ман нақл кард, ки дар он вақт ҳатто инро тасаввур кардан ҳам мушкил буд. Ӯ дар бораи он каломии нубуватие, ки шонздаҳ сол пеш ман бар ҳаёти ӯ эълон карда будам, ба ёдам овард. Ҷаласаи наворбардорӣ шуда буд ва ин имконият дод, ки пас аз он ӯ тамоми нубуватро дар варақ барои худ навишта гирад. Дар тӯли тамоми он солҳо дар якдафтарчае тамоми воқеаҳои менавишт. Ин мард он дафтарчаро ба ман дод ва ман тамоми он нубуватҳоеро, ки ба ӯ гуфта будам, хондам. Худо бавоситаи ман ба ин мард гуфта

буд, ки хизматгузори доимӣ дар Подшоҳии Худо мегардад ва хизматгузори ӯ дар байни чор девори маҳбас танҳо вақти тайёри ба хизматгузори оянда, ки берун аз деворҳои ин зиндон мебошад. Ман ин суханонро ба ӯ пеш аз боҳабар шудани он ки ин шахс ба се маротиба умрбод маҳкум шудааст, гуфта будам. Ман бисёр хурсанд ҳастам, ки дар бораи ҳолати ин мард ман пеш аз ҷаласа боҳабар нашудам, дар акси ҳол аз вазияти саҳти вай огоҳ буда, ба ман мушкил мешуд, ки ин суханонро барояш бигӯям.

Ҳоло мебинед, ки дар он ҷаласае, ки дар маҳбас буд, чӣ қадар тадҳини Худо пурқувват буд. Ба ин нигоҳ накарда, баъд аз як соат дар дигар ҷаласа муҳити бисёр вазнин буд ва ман умуман беоташ будам. Ман ҳатто бо мушкили маъвиза мекардам. Дар он рӯз ман дарк кардам, ки гап дар ман нест, лекин дар он аст, ки оё маро ҳамчун пайёмбари Худо қабул мекунанд. Маҳкумшудагон ба ман бо эҳтиром ва ҳурмат муносибат мекарданд. Дар калисо аъзоён бо тамоми вучуди худ нишон медоданд: “ҳамаи ин суханонро мо пештар ҳам шунидаем, дар ин ҷо мо бисёр меҳмонон ва воизонро доштем, наҳод ки ту ба мо ягон чизи нав гуфта метавонӣ?” байни хизматгузориҳо фарқи бузурге вучуд дорад, лекин ҳама чиз танҳо аз як калима-шараф (иззату эҳтиром) вобаста аст.

Эҳтиром қардан, ҳатто ҳангоме, ки туро меранҷонанд.

Ба ман иҷозат диҳед, ки боз як ҷои навиштаҷотро нишон диҳам, ки дар он гуфта шудааст, ки гап дар хизматгузори Худо нест, балки чӣ тавр ин роҳбарро қабул мекунанд. Дар Аҳди Қадим хизматгузоре ба номи Элқоно буд. Ӯ ду зан дошт Ҳанно ва Фининно. (Ман бисёр хуш ҳастам, ки ҳоло дузанагӣ иҷозат дода нашудааст ва ман бисёр хуш ҳастам, ки танҳо як зан дорам.) Фининно соҳиби фарзанд буд, Ҳанно бошад нозой буд ва фарзанд надошт. Дар он замон занҳо муҳаббати худро ба шавҳаронашон бо таваллуд қардани фарзанд, махсусан писар, нишон медоданд. Барои чӣ? Барои он ки насли падариро давом додан бисёр муҳим буд.

Ҳар сол ин оила барои овардани қурбонӣ ба Худованд ба шаҳри Шилӯ мерафтанд. Фининно ҳар сол фарзанд ба

дунё меовард, Ҳанно бошад таваллуд карда наметавонист, то касеро ба Худованд тақдим кунад. Ҳанно аз ин ҳолат бисёр нороҳат буд ва илова бар он Фининно ўро масҳара мекард. Навиштаҳо мегӯяд: “ва паланҷаш варо саҳт ранҷонида, бисёр ба хашм меовард” (1 Под 1:6). Ин тамасхурҳо ва азобҳое, ки Фининно мерасонд ба худ тасаввур карда метавонед. “Ҳа, дугонаҷон ҳоло кадоме аз мо шаваҳарамонро бештар дўст медорад? Ман ба вай ин қадар фарзанд ба дунё овардам, ту чӣ? Фарзандони ту кучоянд? Ту зан нестӣ, ҳатто нисфи зан ҳам нестӣ. Шояд шавҳарат ту ро умуман дар ҷогаҳ навозиш намедихад? Чӣ аз ту нафрат мекунад? Албатта ў маро дўст медорад” Бо чунин суҳанон вай доимо озор меод.

Боре, Ҳанно аз ин ҳолат бисёр хаста шуд. Ў қарор кард, ки ба маъбад рафта, аз ҳамаи ин азобу ғамҳо дар хузури Худованд тасалли ёбад. Вай дар ғаму ғусса дар назди Худованд дуову нола мекард. Ў аз қалби худ гап мезад, ба ҳамин хотир даҳони вай мечунбид, лекин садояш намебаромад. Ў бо Худованд аҳду паймон баст, ки агар Худованд батни ўро воз кунад ва тифле барояш ато намояд, он гоҳ вай ин кӯдакро ба тамоми умраш ба Худованд мебахшад.

Дар ҳамин ҳол Элии коҳин ба ин зан назар кард. Вай фикри онро кард, ки ин зан аз нўшидани шароб маст аст ва ба вай садо кард: “То ба кай маст мешавӣ? Шаробро аз худ дар кун.” (1 Под1:13 14)

Тақрор мекунам, ки Ҳанно зани Амрикой набуд. Дар акси ҳол Элии суҳанони нофорамро аз вай мешунид. Он гоҳ вай ҳатман хашмгин шуда, фикр мекард: “Ин чӣ гуна коҳин аст? Ман рӯза гирифта, дар дуо дили худро пешни Худованд мекушоям, вай бошад маро бар мастӣ айбдор мекунад. Ин тавр имкон надорад, шояд ман суҳанони ўро нодуруст фаҳмида бошам. Ин танҳо ба гӯши ман расид, чаро ба гӯши ман расид, вай ҳамин тавр гуфт. Чӣ қадар инсонии дағал аст. Бераҳм ва бетарбия аст. Чӣ тавр ў пешвои ин маъбад мебошад. Ба ў бояд эътироз кард ва аз вазифааш ва хизматаш бояд, ки сабукдӯш шавад.”

Ў метавонист асабонӣ шуда, ба коҳин дод занад: “Ин ту

маро маст мегӯӣ? Ман дар рӯзаву дуо пеши Худованд дили худро мекушоям, ту бошӣ маро ба мастӣ айбдор мекунӣ! Ҳангоме, ки касе воқеан Худоро мечӯяд, ту ҳатто пай бурда наметавонӣ! Ту чӣ гуна коҳин ҳастӣ!? Ва ин ҷо чӣ гуна маъбад аст? Ман ҳамаи ин воқеаро ба шавҳарам мегӯям ва дигар ҳеч вақт мо ин ҷо дубора пас бар намегардем! Мо ба дигар маъбад меравем!”

Агар Ҳанно ин тавр рафтор мекард, соҳиби ҳеч гуна мукофот намешуд. Ӯ ҳеч вақт соҳиби фарзанд намешуд ва бар илова дили худро нисбат ба Худованд саҳт мекард. Ӯ ба фикре он ки Худованд ҳеч вақт ба дуояш ҷавоб надод, аз ин дунё мерафт: “Ман дуо кардам, рӯза доштам, лекин Худованд ҷавоб надод”

Аммо Ҳанно дигар хел рафтор кард. Ана ин буд ҷавоби вай ба роҳбаре, ки ӯро озор дод: “Не оғоям ман зани дил шикастае ҳастам ва шаробу арақ наменӯшам, балки дили худро ба ҳузурӣ Худованд холӣ кардам. Канизи худро зани нобакор ҳисоб макун” (1 Под 1:15,16).

Шумо мебинед, ки ӯ бо чӣ эҳтироме ба вай ҷавоб медиҳад. Ҳанно коҳиноро “оғоям” мехонад, худашро “каниз” медонад. Бо ин ҷавоби худ ӯ ин коҳинро бисёр хурмату эҳтиром кард. Он гоҳ Эли ба вай ҷавоб дод: “Ба саломатӣ бирав, ва Худои Исроил хоҳиши туро, ки аз Ӯ илтимос кардӣ ба амал хоҳад овард” (1 Под 1:17).

Баъд аз се моҳ Ҳанно ҳомиладор шуд. Аз вақти дуои вай дар маъбад як сол ҳам нагузашта буд, ки Ҳанно соҳиби писаре ба номи Самуил гашт. Самуил он шахсе гашт, ки халқи Исроилро барқарор кард. Ҳанно он вақт ба орзуи худ дастрас шуд, ки коҳинро, ки бо вай бадрафторӣ кард, хурмату эҳтиром кард. Баъд аз ин Худо нисбати ин коҳин чунин суханонро гуфт: “Ман доимо вайро огоҳ мекардам, ки доварӣ дар хонаш меояд, ба хотири он ки писаронаш назди Худованд беҳурматӣ мекунанд ва вай бошад онҳоро танбеҳ намекунад. Барои ҳамин қасам мехӯрам, ки гуноҳҳои Эли ва писаронаш ҳеч гоҳ омурзида нахоҳад шуд” (1 Под 3:13,14 тарҷумаи ҳозиразамон).

Ана ҳамин хел! Ба ҳеч кас намехоҳӣ, ки чунин суханонро

Мукофот барои эҳтиром

аз Худо ба суроғаи худ ва оилаш бишнавад. Ҳеч вақт омурида нахоҳад шуд! Ба ин нигоҳ накарда, Ҳанно ба хогири ин ки ин мардро эҳтиром кард, сазовори мукофот аз ҷониби Худованд гашт. Гап дар сари он набуд, Эли чӣ гуна шахс аст ва кадом корҳои бадро анҷом дода аст, лекин дар он буд, ки Ҳанно ба он шахсе ки мавқеи боло дошт чӣ тавр аксуламал кард. Агар мо низ шахсоне, ки аз мо боло меистанд ҳурмат кунем, мо соҳиби мукофот аз ҷониби Худованд мегардем!

Боби 5

Ҳукумат

Пеш аз он ки мо дар бораи мукофоти пайғамбар ё прохбарро сухан ронем, мо бояд, ки аҳамият ва аризиши худи ҳукумат ё ҳокимиятро дида бароем. Ҳангоме ки ин ҳақиқат дар дилҳои мо ҷой мегирад, он гоҳ мо нафароне, ки мавқеъи болотар аз мо доранд бисёртар ва самимӣ эҳтиром хоҳем кард.

Биёед маънои калимаи “шараф” -ро боз ба ёд меорем: “қадр кардан, ҳамчун як чизи муҳим ва гаронбаҳо пазирuftан.” Агар ҳадафи мушоҳидаи мо шахси соҳиби мансаб бошад ва мо дар бобҳои навбати дар бораи ин сухан меронем, он гоҳ шараф маънои эҳтиром, ҳурматро дорад. Луғати Уэбстер (нашри сол 1828) калимаи шарафро чунин мафҳум дода аст: “эҳтиром кардан, бо ҳурмат ва итоат муносибат кардан, ӯҳдадорихои муайянро иҷро кардан” Аз ин мафҳум мо мефаҳмем, ки итоат кардан ба ҳокимият нишонаи шарафи асли мебошад.

Гуфтани он ки мо ҳокимиятро эҳтиром мекунем ва дар айни замон аз итоат кардан ба он сарпечи кунем, ин худфиребдихӣ мебошад. Эҳтиром кардани ҳокимият - итоат кардан ба он мебошад; беитоатӣ кардан ба ҳокимият ин беҳурматӣ кардан ба он мебошад. Мирсади Румиро ба ёд оваред: ӯ шахсе буд, ки ҳокимиятро эътироф мекард ва ба он итоат мекард. Ин дар вучуди вай, дар дохили қалбаш буд. Дар натиҷаи эҳтиром кардани Исо вай сазовори мукофоти пурра гашт.

Чор сатҳи ҳокимият

Бефаҳмиш ва даҳолат дар тақсимоти ҳокимияти Подшоҳии Худо ва тарзи сохтори он ҳокимият ва аҳамияти он дар замони ҳозираи мо, зиндагӣ кардан осон аст. Лекин мо бояд ин ҳақиқатро дарк карда, дар он устувор бошем. Барои мо возеҳ навишта шудааст:

“Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад, зеро ҳеҷ ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд. Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо исён кардааст: ва исёнгарон гирифтори маҳкумият хоҳанд шуд.”

Рум 13:1,2

Дар аввал пайҳас кунед, ки ин фикр ё маслиҳат нест, балки амр мебошад. Инчунин бар калимаи “ҳар шахс” диққат кунед. Бо дигар суҳанон бе ҳеҷ гуна истисно. Ҳар касе, ки номи Исоро даъват мекунад ба ин талабот бояд итоат кунад.

Ин “ҳокимиятҳои боло” кӣҳо ҳастанд? Дар ин матн Павлус ҳокимиятҳои давлатиро дар назар дорад. Лекин ин суҳанони огоҳ кунанда на танҳо ба роҳбарони давлатӣ, балки ба дигар пешвоёне, ки соҳиби қудрат ҳастанд, дахл дорад.

Дар аҳди ҷадид дар бораи чор сатҳи ҳокимият гуфта шудааст, ки инҳо: ҳокимияти давлатӣ, калисо, оила ва ҳокимияти иҷтимоӣ мебошанд. Ҳокимияти иҷтимоӣ гуфта, ман ҳамаи сардорони корхонаҳо, муаллимон, мураббӣён ва ғайра шахсонро аз ин табақа дар назар дорам. Дар аҳди ҷадид роҷеъ ба ҳар яке аз ин сатҳҳои ҳокимият таълимот дода шудааст, аммо он маслиҳатҳо одатан ба дигар гурӯҳи ҳокимият низ тааллуқ доранд.

Биед ба хотир меорем, хангоме, ки дар бораи пайғамбар ва қабул кардани пайғамбар ба исми пайғамбар, Исо инчунин дар бораи одил ва шахсоне хурд низ зикр кард. Чӣ тавре, ки ман пештар ҳам зикр кардам се сатҳи ҷамъ-

ият мавҷуд аст, ки ба ҳар ҳол мо бо онҳо сару кор дорем: онҳое, ки аз мо боло меистанд, онҳое, ки бо мо дар як сатҳ мебошанд ва онҳое, ки зери ҳокимияти мо мебошанд. Оиди сатҳе, ки ба шахсони аз мо боло тааллуқ доранд, Исо дар бораи “пайғамбар” гуфта буд ва ин намояндаи ҳокимияти калисо мебошад, лекин принсип ва қоидаҳои он ба дигар сатҳҳо ва намудҳои ҳокимият низ тааллуқ доранд. Барои тасдиқи гуфтаҳои боло боз як оят аз Китоби Муқаддас меорам:

“Ба ҳамин сабаб ҳам шумо андоз медиҳед: зеро онҳо мулозимони Худо ҳастанд, ки доим ба ин кор машғуланд. Пас ба ҳар кас он чиро ки бар зиммаи шумо дайн аст, адо кунед: андозро ба касе ки андоз меситонад: хироҷ ба касе ки хироҷ мегирад: тарсро ба касе ки лоиқи тарс аст: иззатро ба касе ки шоистаи иззат аст.”

Рум 13:6,7

Ҳокимияти давлатӣ аз ҷониби Худованд муқаррар карда мешавад ва барои Ӯ хизмат мекунад. Онҳоро эҳтиром карда, он Шахсе ки ин ҳокимиятҳоро таъин карда аст эҳтиром мекунем, ва он вақт Худо моро эҳтиром мекунад. Принсипи шараф ин аст. Он чизе ки ба ҳокимияти иҷтимоӣ, мо ин ҷои навиштаҷотро мехонем: “Ғулмонне, ки зери юғ мебошанд, бояд оғоёни худро сазовори ҳар иззату икром донанд, то ки исми Худо ва таълимоти мо гирифтори мазаммат нашавад.” (1 Тим 6:1).

Барои мо ин оят чунин аст: “Бигзор ҳамаи кормандон, ки зери итоати сардорони худ мебошанд, корфармо ва раиси худро эҳтиром кунанд” ё ин хел: “Бигзор ҳамаи донишҷӯён, муаллимони худро иззату икром донанд”, ҳамчунон дар бораи варзишгарон ва мураббӣҳои онҳо низ гуфтан мумкин аст ва умуман дар бораи тамоми дигар муносибатҳо низ чунин гуфтан мумкин аст. Дар бораи ҳокимияти оилавӣ мо мехонем: “Падар ва модари худро иззат намо, инаст ҳукми аввалин бо чунин ваъда: то ки неқӯаҳвол бошӣ ва бар замин умри дароз бинӣ” (Эфс 6: 1,2).

Муқофот бо эҳтироми волидайн аз иҷрои аҳком во-

баста аст. Ва баъдтар мо бештар дар бораи ин дида мебароем. Ҳоло дар бораи ҳокимият дар калисо мехонем.

“Бародарон ва хоҳарони азиз, роҳбарони худро дар кори Худованд эҳтиром кунед. Онҳо дар байни шумо хизмат карда, шуморо аз аъмоли нодуруст огоҳ мекунанд. Дар бораи онҳо фикри олий дошта, ба онҳо аз тамоми қалб муҳаббат дошта бошед.” (тарҷумаи нави 1 Тас 5:12,13).

Бисёр ҷойҳои навиштаҷот дар бораи ҳаргуна ҳокимиятҳо мегӯяд ва баъдтар мо ҳар яки онҳоро дар алоҳидагӣ дида мебароем. Худо ба мо мегӯяд, ки ҳар як намуди ҳокимиятро ҳурмат намоед, танҳо ба чунин аъмол принципи шараф амалӣ мегардад. Вобаста аз он ки то кадом андоза мо ҳокимиятро ҳурмату эҳтиром кардем, мо соҳиби мукофоти пурра ва ё нопурра мешавем.

Подшоҳӣ

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Подшоҳии Худо ин Подшоҳии асли аст. Дар он сатҳҳо, тартибот, тақсимо-ти ҳокимият вучуд дорад. Дар бораи ин ҳақиқат ман дар тӯли солҳо, дар ҳамаи кишварҳои ҷаҳон дар ҳар континент (ба ғайр аз Антрактида) маъвиза карда, фаҳмидам, ки расонидани ин ҳақиқат ба мардуми ғарб бисёр муш-кил мебошад. Барои чӣ? Ҷавобаш бисёр содда мебошад.

Мо чунин мардум ҳастем, ки принципҳои Подшоҳиро бо ақли демократии худ фаҳмидани ҳастем.

Подшоҳии Худо демократия нест. Агар мо Подшоҳии Худоро бо ақли демократии худ дарк кардан хоҳем, мо ҳеч гоҳ ба Ӯ наздик намешавем. Он гоҳ мо бе муҳофизати ҳокимияти Ӯ зиндагӣ карда, ба ҳар гуна иштибоҳот дучор шуда, аз роҳи ростӣ дур мешавем. Оё ба ҳамин сабаб Исо нагуфта аст, ки дар замони мо бисёр нафарон фиреб меҳӯранд? Дар замони мо аз ҳар вақта бештар мо ҳар гуна ҳокимиятро раъд мекунем: лекин аз ҳама чизи хатарнок дар ин , ки ҳокимиятҳоро натанҳо ҷаъмиятӣ дунявӣ, балки халқи Худо низ раъд мекунад. Мо бояд ҳамеша дар хо-

тир дошта бошем, ки тамоми ҳокимият аз ҷониби Худо мебошад ва он барои муҳофизат, беҳбудӣ ва осоиштагии мо гузошта шудааст.

Тарзи фикрронии ғарбӣ сабаби бисёр ҷудоии калисоҳо дар Амрико шуд, ана барои ҳамин бисёриҳо ба калисоҳои хонагии худ медаванд. Ин имондорони номӣ дар зери ҳокимияте, ки худи Исои Масеҳ гузошта аст, будан намехоҳанд. Шояд шумо мегӯед: “Джон, ҳамаи калисоҳои Чин мисли калисоҳои хонагӣ амал мекунанд”, бале ин рост аст, лекин онҳо маҷбур ҳастанд, ки чунин амал кунанд, ба сабаби он ки онҳо озодана чамъ шуда наметавонанд. Ба ғайр аз ин онҳо як тартиботи аҷоибе доранд, ки мувофиқи Каломи Худо мебошад. Онҳо дорони сохтори ҳокимиятии аҷибе мебошанд. Ҳамин сол аз ман хоҳиш карданд, ки бо панҷ роҳбари калисоҳои пинҳонии Чин мулоқот дошта бошам. Панҷ роҳбар маҳсулияти даҳ миллион нафарро дар дӯш доранд. Онҳо пирони калисои пинҳонии Чин мебошанд. Онҳо тартиботи аҷоибе доранд. Хизматгузориҳои мо ба калисоҳои онҳо дусадҳо панҷоҳ ҳазор дона китоб фиристод ва дар тӯли якчанд рӯз ҳар як китоб то соҳибаш расонида шуд. Онҳо сохтореро доранд, ки бо ҳокимияте, ки дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст, пурра мутобиқат мекунад.

Бисёри калисоҳои хонагӣ, ки дар Амрико ба вучуд меояд, умуман он тавр намебошанд. Онҳо он идоракуни ва ҳисоботдиҳие, ки дар Аҳди Қадим мавҷуд буд, надоранд. Агар шумо пайҳас карда бошед, дар номаҳояш Ҳавворӣ Павлус ба Тимотиус ва Титус мегуфт, ки онҳо дар ҳар калисое, ки барояш фиристода шуданд пирон ва роҳбаронро таъин кунанд, то ки ин роҳбарон калисоро ислоҳ, сарзаниш, тарбия ва бино кунанд. Бо ҳамин тарз дар сохторие, ки Исо онро асос гузошт, итоат вучуд дошта наметавонад. Дар калисоҳои хонагӣ, ки дар Амрико вучуд доранд, мо ин гуна сохторро мушоҳида намекунем. Баракс дар он ҷо бисёр имондорони ранҷида, хафа шуда ва нисбат ба калисо дилсардро вомехӯрем. Онҳо аз ҳисобот додан фарор карда, калисоҳои хонагӣ бино мекунанд.

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки калисоро Худованд Исо на ин ки одамизод бино мекунад. Дар китоби Аъмои мо мехонем, ки имондорон якҷоя дар хонаҳо ҷамъ мешуданд. Дар хонаҳо ҷамъ шудан хуб аст, лекин дар калисои Худо бояд сохтор ва ҳисоботдиҳӣ мавҷуд бошад ва калисо бояд, ки аз тарафи роҳбарон ва пирони он идора шавад.

Ҳамаи ҳокимияти қонунӣ аз ҷониби Худост

Аз нома ба Румиён маълум мешавад, ки ҳамаи мо ба ҳокимиятҳои болои бояд, ки итоат кунем. Барои чӣ? Ба хотири он ки “ҳеч ҳокимияте нест, ки аз ҷониби Худо набошад.” (Рум 13:1) Ҳамаи ҳокимияти қонунӣ сар то сари замин аз ҷониби Худо мебошад. Шахсе, ки аз олами боло таваллуд ёфтааст, ҳокимиятро эҳтиром мекунад ва онро мепазирад. Инсон агар аз тамоми қалби худ ҳокимиятро эҳтиром накунад, ӯ наҷот наёфта аст ва ӯ дуои тавбаро хонда аст, ё ҳар ҳафта ба калисо меравад он муҳим намебошад. Шумо аз ман пурсида метавонед: “Джон, ту чӣ тавр инро далерона арз карда метавонӣ?” Исо гуфт имондори асли аз мевааш шинохта мешавад ва на аз он ки онҳо расман дуои тавбаро хонда бошанд. Инсоне, ки дар асл Худоро дӯст медорад ва шахсан Ёро мешиносад, ҳокимияте, ки аз ҷониби Ёст эҳтиром мекунад, барои он ки шинохтани Худо ин иқрор кардани ҳокимияти Ё мебошад. Худованд ва ҳокимияти Ё ҷудонашаванда мебошад.

Дар идомаи нома ба Румиён Павлус мегӯяд: “ва ҳокимияти мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шуданд.” (Рум 13:1) Оё шумо пайҳас кардед, ки дар ин ҷо гуфта нашудааст, ки ҳокимият аз ҷониби халқ интихоб мешавад? Худи Худо онҳоро таъин мекунад. Дар ин оят калимаи англисии appointed дар тарҷумаи Юнонӣ калимаи tasso, ки маънои “таъин кардан, воғузур кардан, вазифа додан” - ро дорад. Ин калима ба ҳеч вачҳ ҳаракатҳои тасодуфи-ро надорад. Сухан дар бораи таъиноти бо ҳадаф меравад.

Ба хотири он ки Худо ҳама ҳокимиятҳоро таъин мекунад ва агар мо шарафу эҳтиром ба ин ҳокимиятҳо нишон надихем, ин маънои онро дорад, ки мо Ҳокимияте, ки аз қафои он меистад раъд мекунем. Новобаста аз он ки мо қасдан ё аз нофаҳмии худ ин корро мекунем ба ҳар сурат мо ба қоидаву қонунҳои Худо зид мебароем. Ҳангоме, ки мо бар зидди ҳокимияти гузоштаи Худо меистем, мо бар зидди худи Худо мебароем. Ана барои ҳамин ҳавворӣ Павлус менависад, ки “ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо исён кардааст” (Рум 13:2).

Ман дар хотир дорам, ки худам чи гуна ин ҳақиқатро дарк кардам. Соли 1992 Билл Клинтон президенти Ило-отӣ Муттаҳидаи Амрико интихоб шуд. Се рӯз ман афсурда ва зери фишор будам. Баъд аз он Рӯҳи Муқаддас ба ман гуфт, ҳеҷ кас бе иҷозати Ӯ ин мансабро ишғол карда наметавонад. Ҳангоме, ки ин ҳақиқат бароям ошкор шуд, ман дигар президент Клинтонро танқид намекардам, баракс барои ӯ дуо мехондам ва барои вучуди ӯ аз Худо шукр мекардам. Худованд ба мо ба тариқи ҳавворӣ Павлус мегӯяд: “Пас, дар навбати аввал хоҳишмандам, ки дуоҳо, илтимосҳо, тазарӯҳо ва шукронаҳо ба ҷо оварем барои ҳамаи одамон, Барои подшоҳон ва барои ҳамаи ҳукматдорон, то ки ором ва сокит, бо камоли парҳезгорӣ ва покӣ умр гузаронем” (1 Тим 2:1,2).

Пайҳас кунед, ки танҳо ҳангоми эҳтиром кардани ҳукуматдорон ҳаёти ором дошта метавонем. Ин яке аз мукофотҳои Худованд барои шахсоне, ки ҳукуматдоронро эҳтиром мекунанд, мебошад. Агар мо ҳамчун имондорон ҳукуматдоронро эҳтиром накунем, он гоҳ мо худро ба мушкилӣ дучор мекунем.

Ду намуди таъқибот вучуд дорад. яке аз онҳо ҳангоме, ки мо худамон худро зери таъқибот дучор мекунем; дуюм намуд вақте, ки ба хотири ростӣ мо бо таъқибот рӯ ба рӯ мешавем. Ҳардуи ин намудро ҳавворӣ Петрус зикр мекунад. Дар бораи аввалаш ӯ мегӯяд: “Зеро чӣ фахре ҳаст агар шумо барои кирдори бад шаллоқ хӯрда тоқат кунед?” (1 Пет 2:20) Бо дигар суханон, агар рафтори мо бад бошад

ва бораи он чазо мебинем. Боз осонтар гӯем, ҳангоме ки шумо қоидаи ҳаракати роҳро риоя накардед ва дар оинаи қафобини мошинаатон мошини нозири роҳ, БДА -ро дидаед, ки шуморо тақиб мекунад, шайтонро набандед. Барои чӣ? Ин яке аз он сабабҳои, ки Худованд ҳукуматҳоро гузошта аст. “Зеро ки ҳокимон на барои нақӯкорон, балки барои бадкорон ҳафноканд. Оё меҳоҳӣ аз ҳокимият тарс надошта бошӣ? Корҳои нек кун ва сазовори таърифи вай хоҳӣ шуд” (Рум 13:3). Аз таъқиботҳои, ки ба худамон дучор кардем, раҳо шудан осон аст, фақат лозим аст, ки ба ҳукуматдорон итоат кунем ва ҳамаи мушкилиҳо ҳал мешаванд.

Дигар намуди таъқибот ин таъқибот ба хотири ҳақиқат аст. Ҳангоме, ки ҳукуматдорон моро ба хотири корҳои некамон чазо медиҳанд. Петрус мегӯяд: “Аммо агар барои некӯкорӣ уқубат кашади тоқат кунед, ин мақбули Худост. Зеро ки шумо барои ҳамин даъват карда шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашади, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз паи Ӯ равона шавед” (1 Пет 2:20, 21). Ҳангоме, ки бо мо бад рафтор мекунад, лекин ба ин нигоҳ накарда мо шаҳраванд, донишҷӯӣ, корманд, аъзои калосо хуб мемонем, он гоҳ ин нишонаи олии шараф ва эҳтиром мебошад. Мо бояд, ки дар дили худ тарси Худовандро дошта бошем. То ки ба шахсоне, ки ба мо бад рафтор мекунад эҳтироми бузург дошта бошем. Ба ҷои он ки ин аҳкомро риоя кунанд, баъзеҳо мегӯянд: Ман шахси озод ҳастам, масеҳии озод мебошам ва дар кишвари озод зиндагӣ мекунам ва ман бо ин гапҳои ҳечу пуч розӣ намешавам!” Бале шумо шахси озод ҳастед, лекин дар хотир дошта бошед, ки каломии Худо чӣ мегӯяд: “Зеро ки шумо, эй бародарон ба озодӣ даъват шудаед, фақат ки ин озодӣ баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки ба яқдигар бо муҳаббат хизмат кунед” (Ғал 5:13). Мо ба чунин ҳаёт даъват шудаем, ки ба таъқиботҳои ноадолатона дуруст тоқат намоем. Бубинед, ки Петрус чи мегӯяд: “Зеро ки шумо барои ҳамин даъват карда шудаед (ин қисми ҷудонашавандаи даъвати шумо), чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашади, намунаи ибрат боқӣ гу-

зошт, то ки аз паи \bar{U} равона шавед” (1 Пет 2:21).

Намунаи Исо чӣ гуна буд? Хукуматдорон \bar{U} ро ҳамчун золим ҷазо медоданд, дар ҳоле ки \bar{U} фақат корҳои нек мекард. Аз ин ҷо саволе бар миён меояд. Оё хукумати золиме, ки нисбат ба мо беадолатона рафтор мекунад, хурмату эҳтиром кунем?

Хукуматдорони бад?

Бисёриҳо ба ман эътироз карда метавонанд: “Джон, ман бисёр ҳокимони бад ва ҳатто золиро низ медонам ва ту мегӯи ки Худо онҳоро бар он ҷо гузошта аст? Мо бояд ки ба онҳо итоат кунем? Оё дар ин ягон истисно мавҷуд дорад?”

Ин ҳақиқат аст. Бисёр ҳокимони бад, беадолат ва золим низ ҳастанд ва ҳатто дар Навиштаҷот мо дар бораи баъзе аз онҳо мехонем. Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Китоби Муқаддас чӣ мегӯяд. Дар Навиштаҷот омада аст: “тамоми хукуматҳо аз ҷониби Худост, лекин на ҳамаи онҳо адолатпарвар мебошанд”

Ҳангоме, ки Худо бари навиштани ин оятҳо муаллифи Аҳди Ҷадидро илҳом мебахшид, \bar{U} медонист, ки бисёр хукуматдорони золим дар сахнаи таърих бар меоянд. Ҷуноне, ки мо пештар қайд кардем, дар Навиштаҷот мо баъзе онҳоро мушоҳида карда метавонем. Ба фиравн назар кунед. \bar{U} ба насли Иброҳим, насли баргузидаи Худо золимона рафтор мекард. \bar{U} ба онҳо фишор меовард ва ҳатто фарзандони онҳоро мекушт.

Қудрати фиравн аз кучо буд? Дар Навиштаҷот Худо ба фиравн мегӯяд: “Ман туро таъин кардаам” (Хуруҷ 9: 16). Павлус дар яке аз номаҳои инро тасдиқ мекунад (Рум 9:17) ва ростӣ ба шаҳодати ду нафар тасдиқ мешавад (Юҳ 8:17). Ҳеҷ шакке нест, ки худи Худо на ин ки одам ё шайтон фиравнро бардошта ба \bar{u} чунин қудратро ато карда аст. Бо суҳанони “ҳокимияти мавҷуда аз ҷониби Худост” (Рум 13:1) тафовут нест. Бар шоҳи Бобил Набукаднесар

назар кунед. Ў Яхудоро вайрон, маъбад ва тақрибан тамоми хонаҳои халқи Худоро ғорат кард. Баъдтар ӯ империяро бино кард, ки тамоми ҷаҳони он вақтаро ишғол намуд. Ин шоҳ он қадар беитоат буд, ки дар давраи шоҳи-рагии худ девона шуд: "... ва ӯ аз миёни одамон бадар ронда шуд, ва мисли говон алаф хӯрд, ва аз шабнами осмон баданаш тар шуд, ба тавре, ки мӯйҳояш мисли парҳои уқоб, ва нохунҳояш мисли чанголи мурғон калон шуд" (Дониёл 4:30).

Ҳоло он ки Худо возеҳ мегӯяд: "... Инак Ман фиристода, бандаи худ Набуқаднесар подшоҳи Бобилро хоҳам гирифт ва тахти ӯро бар ин санҷоҳе, ки бино кардам хоҳам гузошт ва ӯ саропардаи худро бар онҳо хоҳад барафшод." (Ирмиё 43:10) Худо ӯро "бандаи худ" мехонад бахотири он ки "ҳукуматҳои маҷуда аз ҷониби Ўст."

Бар шоҳ Шоул назар кунед. Ман шунидаам, ки бисёр воизон мегӯянд: "Шоулро халқ интиҳоб кард, аммо Довудро Худо интиҳоб кард." Ин фикри нодурсут аст ва бо Каломи Худо мутобиқат намекунад. Чунин ақидаи нодурст бар нуқси халқи Худо мебошад, чунки ин ақидаҳо мегӯянд, ки баъзе ҳокимиятҳои қонуни аз ҷониби инсон, на ин ки аз тарафи Худо гузошта шудаанд. Бо ҳамин тариқ одамон баъзе ҳокимиятҳоро эҳтиром намекунанд ва ин боиси нуқси онҳо мегардад. Бубинед, ки худи Худо дар бораи ин қалби бевафо во нопок чӣ гуфт: "Пушаймон шудам, ки Шоулро подшоҳ кардам, зеро ки ӯ аз пайравии Ман рӯй тофта, суханони Маро ба ҷо наовард" (1 Под 15:11).

Диққат кунед. Худо мегӯяд: "Ман Шоулро подшоҳ гузоштам." На инсон балки Худо ӯро таъин кард. Боз ҳам мо бо ҳамон гуфтаҳо дучор мешавем "ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо ҳастанд"

Ягона шахсе, ки дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст, ки "Марди таъби дили Ман" ин Довуд мебошад, ки ӯ ҳам зери ҳокимияти Шоул гузошта шуда буд. Ин баъд аз пушаймонии Худо нисбат ба подшоҳи гузоштани Шоул рӯй дод. Ин воқеа тасодуфӣ набуд, балки қисми нақшаи Худо буд.

Дар аввал то он даме, ки Довуд дар хизмати Шоул буд, шоҳ бо ӯ хуб рафтор мекард. Ҳамон лаҳзае, ки Довуд ба-рои қудрату ҳокимияти Шоул хатарнок шуд, Шоул нибат ба ӯ золимона рафтор мекард ва ҳатто қасди ҷони Довудро дошт, ки ин боиси фирори ӯ шуд, бахотире, ки барои зиндагии Довуд ин хатари аслий буд.

Дар тӯли чордаҳ соли навбати Довуд дар ғорҳо, биёбонҳо ва ҳатто дар кишвари бегона умр ба сар мебурд. Танҳо тасаввур кунед, аз синни шонздаҳ-солагӣ то си-солагӣ ҳеҷ вақт имконияти бар хона баргаштан, ҳатто бар муддати кӯтоҳ ҳам надошт. Ӯ аз хонаи худ, оилаву дӯстони даври бачагии худ чудо карда шуда буд. Ӯ бо дӯсти наздики худ Йӯнотон мулоқот карда наметавонист, агар бо ӯ вохӯрд он гоҳ Шоул ба осонӣ Довудро мекушт. Ҳама он чизе, ки Довуд мехост мисли як шахси ҷавон, ин: роҳат кардан, бехатарӣ, лекин тамоми хурсандиҳои бачагиро ӯ дар синни чордаҳ-солагӣ ба хотири роҳбар шудан, ки Худо барои ӯ гузошта буд, аз даст дод. Чӣ тавр Худо ба он марде ки мутобиқи таъби дилаш буд, ин гуна рафтор кард?

Ҳатто баъд аз пушаймонии Худо нисбат ба подшоҳии Шоул, Довуд Шоулро хурмату эҳтиром мекард ва бар шоҳи худ итоат мекард. Ӯ якҷанд маротиба бегуноҳии худро нисбат ба Шоул исбот кард, лекин Шоул ҳар дафа фурсатеро мечуст, то ки Довудро ба қатл расонад. Баъд аз якҷанд соли бадарғагӣ, Довуд имконияте пайдо кард, ки ҳамаи бадбахтиҳое, ки роҳбараш ба ӯ мекард, ба охир расонад. Дар биёбони Эйн Ҷадӣ Довуд имконияти куштани Шоулро дошт. Шоҳ бо тамоми лашкари худ дар биёбонӣ Эйн Ҷадӣ ҳамаи яроқу аслиҳаи худро як тараф гузошта, истироҳат мекарданд, Довуд бошад бо нафарони худ пур аз яроқу аслиҳа дар дохили ғор пинҳон шуда буданд. Ҳамроҳони Довуд ӯро барои куштани Шоул водор сохта, ҳатто Каломи Худоро ба фоида худ маънидод карданд “Инак ман душманатро ба дастат месупорам ва ҳар чӣ ба назарат писанд ояд ба вай хоҳӣ кард” (1 Под 24:5)

Онҳо аз Довуд хоҳиш карда, мегуфтанд: “Шоул ин шоҳи хунхӯр аст, ӯ халқи моро мекушад, ӯ оилаҳои бегу-

ноҳ ва коҳинонро ба қатл расонд. Пайғамбари бузург Самуил аз рӯи хости Худованд туро ҳамчун пешвои ояндаи халқи Исроил тадҳин кард. Агар ту ўро ба қатл наросони ӯ туро мекушад. Ин мудофияи зарурӣ аст ва ҳар доварӣ туро сафед хоҳад кард!” Далелҳои пурқувват ва агар бар ин далелҳои возеҳро илова кунем: Айбдоркуниҳои беасоси Довуд ва шахсони ӯ аз тарафи Шоул ҳаёти ин шахсонро бисёр вазнин месохт.

Суханони онҳо, ки ҳатто ояндаи ҳубро нишон меод, лекин фикри Довудротағир надод. Домани чомаи Шоулро бурида, Довуд ба пеши назари ҳама бегуноҳии худро исбот карда метавонист. Агар ба Шоул исботи он бошад, ки Довуд метавонист ўро ба қатл расонад, лекин ҳудаш ва нафаронашро аз ин кор боздошт, он гоҳ Шоул дигар ҳеҷ вақт фикр намекард, ки Довуд барои ҳокимияти ӯ хатарнок аст ва аз таъқиб кардани ҳаёти ӯ даст мекашад. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки ҳангоме, ки Довуд домани чомаи Шоулро бурид, дилаш нороҳат шуда вичоднаш азоб меод. Ў шоҳи худро беобрӯӣ кард. Чӣ тавр ӯ ин корро анҷом дод? Ў зуд худро ба даст гирифта, ба одамони худ амр кард: “Вале баъд аз он, дили Довуд ба изтироб омад, аз он ки домани чомаи Шоулро бурида аст. Ва ӯ ба одамони худ гуфт: “Ҳошо ва калло аз чониби Худованд, ки аз ман чунин амале ба оғои худ, масеҳи Худованд бикунам, яъне дастӣ тааддӣ ба вай дароз кунам, зеро ки вай масеҳи Худованд аст” (1 Под 24:6, 7).

Аммо бо ин амал, буридани домани чомаи шох, Довуд мехост бегуноҳии худро исбот кунад ва аз ақиби пешвои худ фарёд зад:

“Ва Довуд ба Шоул гуфт: “Чаро суханони одамонро мешунавӣ, ки мегӯянд: “Инак Довуд ба ту қасди бад дорад”? Инак, имрӯз чашмонат дидааст, ки Худованд имрӯз туро дар мағора ба дастӣ ман супурда буд, ва баъзеҳо гуфтанд, ки туро бикӯшам, вале ман туро амон дода гуфтам: “Дастӣ худро ба оғои худ дароз нахоҳам кард, зеро ки вай масеҳи Худованд аст” Ва бингар эй падарам, ва домани чомаи худро дар дастӣ ман бубин: модоме ки домани чомаи туро

буридаам, вале туро накуштаам, бидон ва яқин бидор, ки бадӣ ва қинояте дар дастӣ ман нест, ва ман дар ҳаққи ту гуноҳе накардаам, ва ҳол он ки ту камин мегузорӣ, то ки чони маро бигирӣ. Бигзор Худованд дар миёни ману ту доварӣ намояд, ва бигзор Худованд интиқоми маро аз дасти ту бигирад, валекин дасти ман бар ту нахоҳад буд” (1 Под 24:10,13).

Агар сабаби қасд кардан дошта бошад ҳам ва он сабаб буд, лекин Довуд ҳама чизро бар Худованд супорид. Бо рафтори худ ягона чизе, ки ӯ ба Шоул кард, ин ҳурмату эҳтиром буд. Ӯ ҳатто он шахсе, ки қасди чонашро дошт “падари худ” хонд. Шоул аз некии Довуд дар ҳайрат буда, ба ҷавоби ӯ хитоб кард: “Ту аз ман одилтар ҳастӣ, зеро ки ту ба ман бо некӣ подош додӣ, ва ҳол он ки ман ба ту бо бадӣ подош додаам” (1 Под 24:18). Баъд аз ин суханон Шоул бо одамони худ аз он ҷо рафт.

Имтиҳони бузури Довуд, барои эҳтиром кардан.

Акнун ки Довуд, бегуноҳии худро исбот кард, шумо фикр мекунед, ки Шоул ӯро ором ба ҳоли худ гузошт. Лекин ин пешвои золим чунин набуд. Баъд аз як чанд вақт ба гӯши Шоул расид, ки Довуд дар тепаи Ҳақило пинҳон шудааст. Ӯ боз се ҳазор лашкари Исроилро ҳамроҳи худ гирифта, ба таъқиби Довуд рафт ва қасди чони ӯро дошт.

Ҳолати қалби Довудро ба худ тасаввур карда метавонед? Як чанд вақт пештар ӯ бегуноҳии худро нисбат ба Шоул исбот кард, Шоул бошад ӯро таъқиб карданро идома дошта, қасди чони ӯро дорад. Ин исботи мустақими он буд, ки Шоул қотили хунхӯр аст, ҳатто Довуд умед дошт, ки ин далели нодуруст мебошад. Дар ин шароит ба осонӣ ба ҳашм омадан мумкин буд: “ман пешвои худро эҳтиром кардам, бар ивази он ки ӯро барои мудофияи худ бидушам, ҳаёташро ҳифз кардам: вай бошад ба ин шараф ҳамин тавр ҷавоб медиҳад?” Бисёриҳо ба ҷои ӯ лабханд зада, меғуфтанд: “ҳоло акнун ту ба ин корат ҷавоб медиҳӣ!”

Боре Довуд фаҳмид, ки ба тамоми лашкари Шоул хоби сахте аз чониби Худованд омада аст. (ниг. 1 Под 26:12) Ӯ аз одамони худ пурсид, кӣ мехоҳад ҳамроҳи ӯ ба ӯрдугоҳи

Шоул равад. Бародари хурди Юоб ба номи Абишой до-вталаби беҳтарин ба пеш қадам зад. (Ҳардуи ин бародарон одамони бисёр хунхӯр буданд).

Инак Довуд ва Абишой шабона ба ўрдугоҳи Шоул омаданд. Шоул даруни хайма хоб мекард ва Абнир низ назди ӯ хобида буд. “Ва Абишой ба Довуд гуфт: “Худо имрӯз душмани туро ба дасти ту супорида аст; ва алҳол ба ман изн бидех, то ки ўро ба як зарби найза ба замин бидўзам, ва барои зарбаи дуҷум ҳоҷат нахоҳад буд” (1 Под 26:8). Ба худ тасаввур карда метавонам, ки Довуд дар он лаҳза чи қадар дудила буд. Шояд ӯ фикр мекард “Ҳоло ман бар тамоми бадбахтиҳои на фақат худам, балки тамоми мардуми худам ва халқи азизамро хотима гузошта метавонам. Ана яке аз пайравони бовафои ман ҳам чунин машварте медиҳад, ки мантиқан дуруст мебошад ва ин машварат натанҳо ба нафъи ман, балки ба фоидаи тамоми мардуме, ки маро пайравӣ кардан, мебошад. Ин шахсони вафодор мехоҳанд, бо амонӣ ба назди оилаҳои худ баргарданд. Чаро ман ба Шоул вафодор бимонам, на ин ки барои ин мардум? Шоул, ку маро фиреб дод. Ў маро ватанфурӯш эълон карда, пеши тамоми халқ обрӯи маро резонд. Ў маро аз хонаи падарам берун ва аз байни халқи Исроил ғарибу беватан гардонид. Ў ҳамсари маро гирифта, ба як марди бегона вайро ҳамчун зан тақдим кард (ниг. 1 Под 25:44). Ў ҳама чизро аз ман гирифт.

Бо суханони яке аз одамони бовафояш Абишой фикрҳои Довуд боз меистанд: Довуд чӣ гап шуд? Чаро ту хомӯш мондӣ? Чаро амр намекунӣ, ки ман ин шахси қотилро бикушам?

Тасаввур кардан мумкин аст, ки чӣ гуна Абишой суханони худро давом дода мегӯяд: “Фақат ту ба ман нагӯӣ, ки ту марги ин шахсро намехӯӣ. Охир чанд маротиба ту ба ӯ бегуноҳ буданатро исбот кардӣ-ку. Дар ёдат ҳаст дар он ғорӣ Эйн Ҷадӣ, ҳангоме ки Шоул дар дастони ту буд, ту ҳаёти ўро нигоҳ доштӣ. Бе ҳеч гуна шак ту вафодории худро исбот кардӣ, лекин ӯ бошад туро то ҳол таъқиб мекунад. Ин мудоғиа зарури аст, дар ин ҳолат ҳар як доварӣ

туро бегуноҳ мешуморад.” Вале аз ҷонибӣ Довуд ҳеч ҷа-
вобе набаромад.

Ман тасаввур мекунам, ки чӣ тавр тоқати Абишой тоқ
мешуд. “Довуд, туро пайғамбари бузург Самуил ба под-
шоҳи тадҳин кард, ту бояд подшоҳи ояндаи Исроил шавӣ.
Танҳо ту ин халқро аз дасти ин шоҳи золим озод карда
метавонӣ. Оё ту аз хотир бароварди, ки чӣ гуна Шоул
ҳаштод нафар кохинро дар шаҳри Нуб ба қатл расонид ва
бо якҷоягии онҳо зану бачаҳояшонро танҳо ба хотире, ки
ба мо нон додан, ба дами марг расонд? (ниг 1 Под 22) Ин
одамкушӣ ваҳшӣ аст!”

Дар охир Абишой гуфт: “Довуд, ту дар фикри чӣ ҳастӣ?
Худованд барои тамоми ин лашкарро бо хоби саҳт барон-
дааст. Ӯ ин корро ба хотири он кардааст, ки ту халқро аз
дасти подшоҳи хунхӯр раҳои бидиҳӣ!”

Довуд дар бораи машваратҳои дӯсташ фикр мекард.
Ин машваратҳо мантиқан дуруст буданд, вале бо машва-
рати Худованд рост намеоманд. Довуд машваратҳои
Абишойро шунид ва бо фикрҳо дар бораи мудофияи зар-
руре, ки дар сари худ дошт розӣ нашуда, амр кард: “Ӯро
накуш, зеро кист ки дасти худро ба масеҳи Худованд да-
роз карда, бечазо монда бошад? Ва Довуд гуфт: “Қасам ба
ҳаёти Худованд, ки ӯро ё Худованд маҳв хоҳад кард, ё ача-
лаш расида хоҳад мурд, ё ба ҷанг рафта, нобуд хоҳад шуд.
Хошо аз тарси Худованд, ки ман дасти худро ба масеҳи
Худованд дароз кунам!” (1 Под 26:9.10).

Довуд хизматгори худро аз ин амал боздошт ва ҳардуи
онҳо аз ӯрдугоҳ берун рафтанд. Чаро Худованд ба лашка-
ри Шоул хоби саҳт фиристонд? Барои он ки қалби Дову-
дро имтиҳон кунад, ки оё ӯ марди таъби дили Худованд
мемонад, ё мисли Шоул ҳама чизро дар дасти худ мегир-
рад. Оё ӯ масеҳи Худовандро бешараф карда, ҳуди Худо-
вандро бе шараф месозад? Барои Довуд ин лаҳзаи ҳаётан
муҳим буд.

Шоҳ бо ҳар сурат мехост Довудро бешараф созад, До-
вуд бошад шоҳро ҳурмату эҳтиром мекард. Мукофот
беҳад зиёд буд, аз он ки Довуд мунтазир буд. Бубинед, ки

Худованд дар бораи ин шахсе, ки ба пешвои золим шараф нишон дод чӣ мегӯяд:

“Бандаи худ Довудро кофта ёфтам; бо равғани муқаддаси Худ ӯро тадҳин кардам, ки дасти ман муттақои ӯ хоҳад буд; бозуи Ман низ ӯро қавӣ хоҳад кард. Душман ӯро фишор нахоҳад дод, ва ноинсофе ба ӯ осеб нахоҳад расонд, ва душманони ӯро пеши ӯ шикаст хоҳам дод, ва бадхоҳони ӯро ихота хоҳам кард, ва садақоти Ман ва эҳсони Ман бо ӯст, ва шохи ӯ ба исми Ман балеанд хоҳад шуд... як бор ба қудсиятии Худ қасам хӯрдам, ки ба Довуд дуруғ нахоҳам гуфт, зурёти ӯ то абад хоҳад буд, ва тахти ӯ мисли офтоб дар ҳузури Ман, мисли моҳ то абад қоим хоҳад буд, ва шоҳиди амин дар фалак” (Забур 88:21-25, 36-38).

Довуд дар Шоул натанҳо золимӣ, балки қудрати илоҳиро дар ӯ медид. Ӯ аз рӯи принципи шараф зиндагӣ мекард: агар ӯ шахсеро, ки аз ҷониби Худо таъин шудааст эҳтиром кунад, он гоҳ ин маънои онро дорад, ки худӣ Худоро эҳтиром кардааст. Ҳангоме, ки ӯ Худовандро эҳтиром мекунад, худӣ Худо ӯро эҳтиром хоҳад кард. Мо гуфта метавонем, ки он ҷои навиштаҷоте, ки пештар хондем, шарафи бузурги Худованд нисбат ба Довуд мебошад. Мукофоташ низ бузург буд!

Баъд аз якчанд вақти ин воқеа Худованд Шоулро доварӣ кард: филиштиён ӯро дар муҳориба куштанд. Ҳангоме ки хабари марги Шоул ба гӯши Довуд расид, ӯ дар бораи Шоул ва Йўнотон суруди муҳаббат навишта, тамоми Яхудоро маҷбур кард, ки ин сурудро дар васли онҳо бихонанд. Ӯ пешвои худро ҳатто баъд аз ҳамчун пешво маҳкум шуданаш низ эҳтиром кард.

Мо якчанд мисолҳоро дидем, ки на инсон, ё қувваҳои иблисона, балки маҳз Худованд роҳбаронро дар мақомашон таъин мекунад. Дар тӯли тамоми таърихи инсоният новобаста аз хуб, ё бад будани роҳбарон, Худованд онҳоро таъин кардааст. Таъин шудани ҳар як роҳбар тасодуфи набуда, балки ҳадафи худро дошта буд. Ман боз як бори дигар каломи пок ва тағирнашавандаро такрор мекунам “Ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо таъин шудаанд”

Ҳукумат

Дар ҳолате, ки ҳоким золим мебошад, ҳокимияти ӯ аз ҷониби Худо таъин шудааст, лекин золимии ӯ аз ҷониби Худованд намебошад. Ин ҳоким пеши Худованд ҷавоб медиҳад, лекин шахсоне, ки зери ҳокимияти ӯ мебошанд, ҳамчун Довуд имтиҳон мешаванд. Агар онҳо пешвоёни худро эҳтиром кунанд, он гоҳ мукофоти онҳо бузург хоҳад буд.

Инак мо дидем, ки маҳз Худо ҳокимиятҳоро таъин мекунад. Дар боби навбати мо боз дар бораи итоат кардан ба ҳукуматдорони золим ва саҳтгир гуфта мегузарем.

Боби 6

Ҳокимони сахтгир

Дар боби пештара мо гуфта гузаштем, ки ҳамаи ҳукуматҳои қонунӣ, ҳатто агар онҳо сахтгир бошанд ҳам, аз ҷониби Худованд таъин шудаанд. Чӣ тавр Худованди нек ҳокимони золибро дар қудрат таъин кард? Ҷавобаш осон аст. Худованд муаллифи ҳокимият, на ин ки муаллифи бадӣ ва зулм мебошад. Барои рафторҳои бад ва золимона худ, худ инсон ҷавобгуй мебошад, на ин ки Худованд. Ҳамаи ҳукуматҳо аз ҷониби Худо буда, лекин на ҳама ҳукуматҳо илоҳӣ (иродаи Худоро ба амал намеоваранд) мебошанд.

Ҳоло боз як мавзӯи муҳимро дида мебароем. Оё мо ба ҳукуматҳои сахтгир, ки бо мо нодуруст рафтор мекунад, итоат кунем? Ҷавоби ин саволро мо аз ҳаёти Довуд дида метавонем, ки иродаи Худо ба мо ин итоат кардан ба ҳукуматдорони нопок ҳам мебошад. Биёед ин мавзӯро давом дода, ба суханони ҳаворӣ Петрус муроҷиат кунем.

“Эй хизматгорон (кормандон, донишҷӯён, шахрвандон, аъзоёни калисо ва ғайраҳо) бо камоли тарс ба оғоёни (корфармо, раисон, муаллимон, ҳокимон давлатӣ) итоат намоед, на танҳо ба оғоёни нек ва фурутан, балки ба оғоёни сахтгир низ” (1 Петрус 2:18).

Пешвоёни нек ва фурутан доштан барои рушду камоли мо бисёр хуб мебошад. Лекин ба ҳар ҳол Петрус диққати моро ба он ҷалб мекунад, ки мо натанҳо ба роҳбарони нек ва фурутан, балки ба пешвоёни сахтгир низ итоат кунем.

Пайхас кунед, ки маънои асосии амри Петрус дар суханони “бо камоли тарс” мебошад. Дар хотир доред, ки мо гуфтем шарафи асли дар қалб ба вучуд омада, аз тарси Худованд сарчашма мегирад. Мо ҳамчун амрикоӣҳо одате дорем, ки ба ҳукуматдорон мегӯем: “Аввал шумо сазовори шараф бошед ва пас ман шуморо эҳтиром хоҳам кард” Лекин мутобиқи гуфтаҳои пайғамбар Ишаъё, Худованд на бар тибқи нигоҳи чашмон, шунидани гӯшҳо, балки аз рӯи ростӣ доварӣ хоҳад кард (Ишаъё 11:3).

Ана барои ҳамин тарси Худованд дар қалби инсон, ки ҷой гирифта аст мегӯяд: “Ман аз болои худ ҳокимиятеро мебинам, ки аз ҷониби Худованд мебошад. Барои ҳамин ту сазовори ҳурмату эҳтироми ман ҳастӣ ва ту набояд, ки инро лоиқ гардӣ.”

Ба суханони охири Петрус мутаваҷеҳ бошед: “на танҳо ба оғоёни нек ва фурӯтан, балки ба оғоёни сахтгир низ.” Боре дар бораи ин оят ман фикр кардам: Чӣ сахтгир? Шояд дар тарҷумаи Китоби Муқаддасе, ки мо дорем ин калима бисёр дағалона тарҷума шуда бошад? Дар забони юнони ин кадом калима мебошад?

Якум луғате, ки ба дастам афтод, луғати Тайера буд, дар он ман калимаи Юнонии «сколиос» -ро вохӯрдам, ки ба ҷои калимаи “сахтгир” истода буд. Тайер калимаи «сколиос» -ро маънидод карда, чунин мафҳумҳоро дода аст, “бе ахлоқ, бе вичдон, нопок, ҳамлақунанда” аз шунидани ин калимаҳо ба ларза омада, фикр кардам, ки “ин мафҳумҳо боз бадтар аст! Шояд ин муаллиф иштибоҳ карда бошад, ман дигар луғатро нигоҳ мекунам” Бо умеди он ки дигар луғатҳо мафҳуми сабуктар додаанд, ба дигар мутахассиси забони Юнонии Аҳди Ҷадид У. Е. Винса мурочиат кардам. Мафҳуми ин калима дар он луғат чунин буд “ҳокимон (пешвоёни) золим ва беадолат”. Ва ман ҷустуҷӯи худро давом дода, ба хулосае омадам, ки дар дигар тарҷумаҳо ин калима сахтар омада аст. Дар тарҷумаи Асри Нав хондам. “На танҳо ба ононе, ки нақӯкор ва одил, балки ба касоне, ки беадолат ҳастанд.” Дар тарҷумаи Инглисии нав омада аст “чунин рафтор кунед натанҳо бо шахсоне,

ки нек ва ғамхор мебошад, балки низ бо он шахсоне, ки сахтдил ҳастанд”. Дар тарҷумаи нави Амрикой ба ҷои ин калима “бехирад” истода аст.

Акнун вақти он расида аст, ки ба дигар савол ҷавоб диҳем. Оё Худо фарзандони Худо озор медиҳад? Не, ҳазор маротиба не! Ў Падари меҳрубонтарин дар ин ҷаҳон мебошад! Ў натавонд дорои муҳаббат аст, Ў Худаш муҳаббат аст! Акнун биед дар бораи ин мулоҳиза мекунем: “Инак Падари меҳрубони ман ба фарзанди Худ меғӯяд, ки ба ҳокимони сахтгир, золим, беадолат, нопок итоат кунам” барои ҷӣ Ў инро натавонд хоҳиш мекунад, балки амр мекунад? Бо бисёр сабабҳо, лекин агар ҳамаи он сабабҳо ро хулоса карда ба як ибора бигӯем: ба нафъи ман аст.

Эҳтиром кардани ҳокимони сахтгир барои мо се афзалият дорад. Дар аввал, ҳангоме ки бо шумо беадолатона рафтор мекунад, итоат ва гапдароии шумо кори шуморо ба дастони Худованд месупорад, ки Ў шуморо бо адолатона доварӣ мекунад (ниг. 1 Пет 2:21,23). Агар мо шароитро дар дастони худ бигирем, Худо худро як қадам ба қафо мегирад ва мо бе кӯмаки Ў монда, ҳоламон ногувор мешавад. Ба хотири он ки ин шароитҳо бо ҳукумат вобаста аст мо ҳатман дар мебозем. Хеле кам имкон дорад, ки мо ғалаба мекунем ва дар ҳолати ғалаба ҳам мо дар рӯи худ мачруҳ шуда, дар натиҷа ба мушкилиҳо рӯ ба рӯ шуда, меваҳои он дар мурури замон маълум мегарданд.

Дар қадами дувум, Петрус меғӯяд, ки ҳангоми эҳтиром кардан ва ба ивази муносибати бад баракат додан, ин чизҳо рӯи медиҳанд: “Дар ивази бадӣ бадӣ накунад, ё дар ивази лаънат лаънат нагӯед; баръакс диҳед, чун медонед, ки шумо барои он даъват карда шудаед, ки вориси баракат гардед” (1 Пет 3:9).

Мо барои он даъват шудаем, ки муносибати ноадолатонаро нисбат ба худ аз сар гузаронем. Ҷӣ тавр? Он шахсоне, ки нисбат ба мо хубӣ намекунад, онҳоро Эҳтирому қадр намоем, итоат кунем ва баракат диҳем. Барои ҷӣ мо ба ин даъват шудаем? То ки худро дар зери баракат гузарем. Инак ҳангоме, ки касе аз ҳукуматдорон ба мо ноду-

руст рафтор мекунад, шоду хурсанд бошад, чунки он гоҳ шумо дар мавқеи мукофот ёбанда гузошта шудаед.

Мукофоти болоравӣ

Ман он воқеаро ки пештар дар дигар китобам нақд карда будам гуфтани ҳастам. Ин як намунаи хубе аст, ки ҳангоме, ки бо шумо нодуруст рафтор мекунад ва шумо ба ҳар ҳол эҳтиром мекунед, чӣ тавр Худо шуморо баракат медиҳад.

Ман як дӯсти наздике ба номи усқуф Эл Брайс доштам. Якчанд сол пештар ӯ дар шаҳри Даллас усқуф буд. Як субҳи рӯзи якшанбе ӯ аз номаи якуми Петрус маъвиза мекард. Баъд аз он ки Эл маъвизаи худро ба охир расонид, як аъзои калисо (номи ӯро Брайн меғӯем) ба назди ӯ омада саволе пурсид. Ӯ гуфт: Усқуф Брайс, ман ҷонишини раиси як ширкати калони суғуртакунанда мебошам. Ман бисёр кор карда, дар навбати он будам, ки вазифаи ҷонишини президенти ин ширкат шавам. Ҳамаи кормандон медонистанд, ки ман лоиқи он ҳастам, ки ба ин вазифа таъин шавам. Дар асл ҳам ман сазовори он ҷой будам. Лекин ин вазифаро ба дигар шахс доданӣ”.

Барои чӣ ин тавр шуд? – пурсид аз ман Усқуф Эл

- Барои он ки вай одами сафедпӯст ва ман сиёҳпӯст ҳастам. Усқуф ин нажотпарастӣ мебошад. Ман инро исбот карда метавонам ва тайёр будам, ки ҳамин ҳафта аризаи худро ба суд бубарам. Лекин маъвиза шумо имрӯз маро аз роҳ зад!

Усқуф Брайс ба Брайн нигоҳ карду баъд ҷавоб дод:

Ту мехоҳи ин мушкилиро ба қуввати худ ҳал кунӣ, ё бо қуввати Худо?

Ӯ бе ҳеч гуна шубҳа ҷавоб дод:

- Усқуф, ман Худоро бо тамоми дили худ дӯст медорам, ман мехоҳам ин шароитро бо тариқаи Худованд ҳал кунам, ана барои ҳамин ман ин ҷо истода аз шумо маслиҳат

мепурсам. Шумо ҳамроҳи ман дуо гуфта метавонед?

- Ҳа, албатта, ҷавоб дод Усқуф Эл.

Онҳо сари худро ҳам карда дуо гуфтанд ва ин мушкилиро бар дастони Худованд, Доварӣ одил супориданд.

Дар рӯзи оянда Брайн ба корхона рафта, дар қадами аввал ҳамкори худро, ки ба вазифааш боло рафта буд, табрик кард. Ӯ ба идораи он шахс даромада, бо табассум дар лаб гуфт:

- Ман мехоҳам туро бо болоравӣ дар вазифаат табрик гуфта ва мехоҳам, то ки ту бидонӣ, ман коргари беҳтарини ту шудан мехоҳам.

Шумо ба худ тасаввур карда метавонед, он шахсе, ки ба вазифаи нав таъин шуда буд, чӣ қадар худро ногувор эҳсос кард, бахотири он ки медонист, ки ин вазифа ба он шахсе нарасид, ки лоиқи он буд.

Агар ин ҳодиса рӯй намедод, ҳоло Брайн мебоист, ки сари он миз нишаста, раиси ин нафар бошад.

Аз ин воқеа якчанд ҳафта гузашт ва ҳеҷ тағироте набуд. Мо бояд дарк кунем, ки одатан чунин мешавад. Доварӣ ва раҳои аз ҷониби Худованд меояд, лекин на дар он вақте, ки мо мунтазираш будем! Инак Брайн диққати худро ба он ҷалб накард, ки бо ӯ беадолатона рафтор карданд. Ӯ роҳи эҳтиромро интихоб кард. Ӯ вазифаи худро ба таври олий анҷом доданро давом медод.

Дар як рӯзи аҷоиб аз корхонаи рақиб, ки бисёр калон буда, дар шаҳри Даллас намояндагӣ дошт, ба Брайн занг заданд. Шахсе ки дар он тарафи гӯшаи телефон буд гуфт: Мо кори шуморо, ки бо мизочон доштед, мушоҳида кардем ва кори шумо ба мо хеле писанд омад. Оё шумо дар оянда ҳамроҳи мо кор кардан мехоҳед?

Брайн як лаҳза фикр кард, баъд ҷавоб дод: «Не намехоҳам. Ман ҷои кори худро иваз кардан намехоҳам. Ман ба ин корхона бисёр солҳо кор кардам. Ман маоши хуб ва бисёр мизочон дорам. Мизочон ва ҳамкорони ман дар бораи хислати ман медонанд. Ман дар ҷои хуб ҳастам ва намехоҳам, ки он тағир ёбад. Барои пешниҳоди шумо

миннатдорам, лекин ман онро қабул карда наметавонам.

Он шахсе, ки аз дигар корхона буд, ба пешниҳоди худ истодагарӣ мекард:

- Илтимос мекунам, як маротиба ҳамроҳи ман вохӯред. Биёед якҷоя таоми нисфирӯзӣ мехӯрем ва дар он чой маслиҳат мекунем. Дар ин ҳеч чизи бадие нест?

Брайн боз ҷиддитар ҷавоб дод:

- Ман ба шумо мегӯям, шумо вақти худро беҳуда сарф мекунед. Ман ба пешниҳоди шумо шавқманд нестам.

Ин мисли он вонамуд, мешуд, ки шахс дар он тарафи гӯшаи телефон овозашро намешунид.

- Биёед! Танҳо як таом бо ҳам мехӯрем!

Аз баҳс қардан бо ин шахс Брайн монда шуда гуфт:

- Хуб, ман ҳамроҳи шумо вомехӯрам.

Вақти таоми нисфирӯзӣ расид. Брайн он шахсони аз дигар компанияро ҳолпурсӣ кард ва пас онҳо барои худ гизо фармоиш доданд. Яке аз роҳбарони ин корхонаи суғуртавии бузург ба ӯ гуфт:

- Брайн мо кори туро мушоҳида кардем ва ба ту гуфтани ҳастем, ки ту қорманди бисёр хуб мебошӣ. Қормандон аз корхонаи мо мегӯянд, ки туро дар корхонаи мо дидан меҳоянд:

Брайн бошад сари худро мечунбонид:

- Ман аллақай ба шумо ба тариқи телефон гуфтам. Шумо беҳуда вақти худро сарф мекунед. Ба ман ҷои қорри ҳозираам хуб аст. Ман даромади хуб дорам. Барои корхонаи худ ман бисёр заҳмат кашидаам. Ман ҳамроҳи шумо қор намекунам.

- Хуб, Брайн мо туро шунидем. Лекин як хоҳиш аз ту дорем. Ба хона рафта ҳамроҳи ҳамсарат маслиҳат бикун. Якҷоя фикр карда маоши мехостаатро аз мо талаб бикун ва баъд аз як ҳафта боз вомехӯрем.

Брайн як оҳ кашиду пас гуфт:

- Хуб, майлаш.

Ў ба хона рафт. Ў ин пешниҳодро ҷидди қабул намекард. Як рӯз пеш аз вохӯрии он шом ӯ дар бораи ин пешниҳод ба ҳамсараш гуфт:

Ростагро гӯям ман ҷои кори худро тағир додани нестам. Онҳо мехоҳанд, ки ҳудамон маошро таъин кунем. Ман бисёр хаста шудам ва ҳамин тавр кардани ҳастам. Ман бо онҳо то ҳамон лаҳзае гап задани ҳастам, ки сухан дар бораи маош меравад ва баъд ман ягон гапи намешудагиро мегӯям. Ман аз маоши ҳозираам се маротиба бештар талаб мекунам! Онҳо ба ман ханда мекунанд ва дар ҳамон лаҳза мулоқоти мо хотима меёбад.

Ў дар як қоғаз рақамро навишт, ки аз маоши ҳозирааш се маротиба бештар буд. Аз хотир набароред, ки дар корхонаи худ вай вазифаи баландро ишғол мекард. Ин адади калон бисёр хандаовар буд.

Дар рӯзи дигар Брайн ба вохӯри рафт. Баъд аз он ки гизоҳо фармоиш дода шуда буданд, сардори корхона аз Брайн пурсид, шумо ягон пешниҳод оиди маош доред?

Бале, гуфта Брайн аз кисаи худ он қоғазро мебаровард, лекин он шахс ўро боздошта гуфт:

Не, не мо намехоҳем бубинем, он ададе, ки шумо пешниҳод кардан мехоҳед. Пеш аз он мо пешниҳоди худро ба шумо гуфтани ҳастем. Ў ин суханонро гуфта, ба Брайн қоғазчаи худро дароз кард. Брайн ин қоғазчаро кушода диду қариб аз хуш рафта буд. Онҳо чор маротиба зиёдтар аз маоши ӯ пешниҳод мекарданд! Брайн он қадар ҳайрон монд, ки сухане барои гуфтан надошт. Ў танҳо ба он хат нигоҳ мекард. Он шахсон сокит будани Брайнро нодуруст фаҳмида, ҳаёл карданд, ки пешниҳоди онҳо кам мебошад. Барои ҳамин онҳо ба маош мукофотҳои пулиро низ илова карданд.

Ва дар анҷом Брайн худро ба даст гирифта гуфт:

- Ҷанобон ман як шахси масеҳӣ ҳастам ва мехоҳам, ки роҷеъ ба пешниҳоди шумо дар хона ҳамроҳи ҳамсарам дуо гуфта, иродаи Худоро бипурсам.

Мукофот барои эҳтиром

- Албатта, албатта шумо фикр карда метавонед, - дар ҷавоб гуфтанд онҳо.

Брайн ба хона рафта, тамоми ҳодисаро ба ҳамсараш нақл кард. Онҳо якҷоя дуо карданд ва Рӯҳи Муқаддас бо чунин суханон ҷавоб дод “Писарам ту кори худро ба дастони ман супоридӣ. Ман онро ҳал кардам. Ин болоравӣ аз ҷониби Ман аст. Ту бояд онро қабул кунӣ!”

Аз ин воқеа якчанд сол гузашт, Брайн ҳоло дар Даллас зиндагӣ намекунад. Ӯ сарпрезиденти ҳамин компанияи суғуртавӣ дар шаҳри Вирджиния мебошад. Ин компания ба рушди ҳамон компанияе, ки ба болоравии Брайн монъе шуда буд рақобат нишон дод.

Ба қадом хулоса мо мерасем? Албатта, Брайн метавонист аз худро муҳофиз кунад ва ҳатто қасди худро бигирад. Ӯ метавонист ба суд ариза кунад. Ӯ ҳаққи қонунии ин корро дошт. Бо ӯ нодуруст рафтор карда буданд ва ҳатто имкон дошт, ки аризааш дар суд ба нафъи ӯ ҳал шавад. Ҳатто ӯ дар суд ғалаба карда, дар он мавқеъ, ки ҳоло ҳаст шуда наметавонист. Ӯ он баракате, ки барояш омада буд, аз даст меод! Лекин ӯ новобаста аз рафтори нодурусти ҳукуматдорон онҳоро эҳтиром кард, ӯ қасди худро нагирӣфт, лекин ба дастони Худованд супорид, ки Ӯ мукофоте барояш омада сохт!

Итоат ва гапдароӣ

Сеюм сабабе, ки мо барои чӣ бояд ба ҳукуматдорон саҳтгир итоат кунем, Вақте ки мо худро муҳофизат накарда, ба Худо таваккал мекунем ва бо ин амали худ мо хислати илоҳиро дар худ рушд медиҳем. Дар идома Петрус менависад: “Пас чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашида аст, шумо низ бо ҳамин фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад” (1 Пет 4:1).

Моҳияти ин ҷои навиштаҷот дар он аст, ки аз сабаби муносибати нодурусти ҳукуматдорон нисбати мо, уқу-

батро аз сар мегузаронем. Аз ин меборояд, ки мо бо ин фикр мусаллаҳ бошем. Барои чӣ? Ба хотири он ки новобаста аз рафтори нодурусти ҳукуматдорон мо бояд онҳоро эҳтиром кунем.

Петрус меғӯяд, ки чунин рафтор дошта, мо гуноҳ карданро бас мекунем. Бо дигар суханон мо рӯҳон комилтар мешавем. Павлус роҷеъ ба ин мавзӯ чунин менависад: “Ҳангоми мушкили ва сахтиҳо мо шодӣ карда метавонем, ба хотири он ки мо медонем, ки ин ба нафъи мо-сабр карданро меомӯзем. Сабр хислати моро бо қувват месозад” (тарҷумаи нав Румиён 5:3,4). Бо мурури комилшавии хислати рӯҳонии мо, ба мо эҳтиром кардани шахсоне, ки лоиқи шараф нестанд, осон мегардад. Ин маънои онро дорад, ки дар ҳаёти мо тарси Худованд бештар гардидааст, ки он дар навбати худ мукофоти бузургро ба мо меорад.

Биед ҳоло гуфтаҳои болоро хулоса мекунем. Инак, Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки мо бе чуну чаро ба ҳукуматдорон итоат кунем, лекин он таълим намедиҳад, ки бечуну чаро суханони онҳоро иҷро кунем.

Байни итоат ва гапдарой фарқе мавҷуд аст. Итоат бо муносибати мо вобаста аст ва гапдарой бо рафтори мо вобастагӣ дорад. Барои ҳамин ба мо гуфта шудааст, “Агар орзуманд бошед ва бишнавед, неъматҳои заминро хоҳед хӯрд” (Ишаё 1:19). Боре ман аз ҷониби Рӯҳи Муқаддас ислоҳ шудам. Ман афсурда шуда будам, барои он ки корҳоям аз рӯи хостам намешуданд. Дар тӯли шаш моҳ ман дар калисоям аз ҷонибӣ Худованд чизе нагирифтаам. Маъвиҷаҳои ускуфамон маро сер намекарданд. Дар вақти дуо, Худо ин ҷои навиштаҷотро ба ман нишон дода гуфт, ки ба ин сабаб ман чизе аз ҷонибӣ Ӯ намегирам. Ман муқобилат мекардам: “Ман гапдаро ҳастам! Ҳар чизе, ки ускуф ва роҳбаронам ба ман меғӯянд, амалӣ мекунам”.

Рӯҳи Муқаддас зуд ба ман ҷавоб дод: “Ман нагуфтаам, ки агар бишнавед, неъматҳои заминро хоҳед хӯрд, балки гуфтаам агар бихоҳед ва бишнавед, неъматҳои заминро хоҳед хӯрд. Гапдарой ба рафтори ту вобаста аст, хоҳиш бо муносибати ту вобаста аст. Муносибати ту ҳоло бӯи бад дорад!”

Ногаҳон ман аҳамият муносибати дилро фаҳмидам. Маҳз дар ҳамон ҷой тарси Худованд истиқомат дорад ва аз тарс шараф ба вучуд меояд. Мо тасдиқи онро дар Аҳди Ҷадид пайдо мекунем. Павлус мегӯяд: “Ба сардорони худ фармонбардор ва мутеъ бошед, зеро онҳо ҳамеша ғами ҷонҳои шуморо мехӯранд, ҷунки ба ҳисобот додан вазифадор мебошанд” (Ибр 13:17). Дикқат кунед, ки ӯ мегӯяд фармонбардор ва мутеъи он қасоне, ки аз мо боло меистанд бошем. Гапдарой бо рафтори мо вобаста аст, итоат бо муносибати мо бо ҳукматдорон алоқа дорад. Боз мутаваҷҷеҳ бошед, агар мо он шахсони роҳбарро эҳтиром накунем ба нуқси худамон, на ин ки роҳбаронамон мебошад. Мо мукофоти худро аз даст медиҳем.

Чӣ тавре ки мо пештар қайд карда гузаштем, Китоби Муқаддас моро таълим медиҳад, ки бечуну чаро ба ҳукуматдорон итоат кунем, лекин таълим намедиҳад, ки бечуну чаро гапдаройи онҳо бошем. Танҳо як сабабе ҳаст, тақрор мекунам, як сабаб ки Китоби Муқаддас мефармояд, ки ба ҳукуматдорон итоат накунем. Он вақте, ки ҳукуматдорон моро барои гуноҳ қардан водор мекунанд (қардани он чизе, ки зидди аҳкоми Худованд мебошад). Дар Китоби Муқаддас бисёр намунаҳо ҳаст, лекин мо танҳо яке онро дида мебароем.

Набукеднесар подшоҳи Бобил амр кард, ки ҳама ҳангоме ки садои асбобҳои мусиқиро мешунаванд, ба ҳайкали тиллое, ки ӯ сохт сачда кунанд. Онҳое, ки ба ин амр итоат намекунанд, ба кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳанд шуд.

Дар он замон дар шоҳигарӣ се ҷавони яҳудӣ: Шадрак, Мешак ва Абдначу зиндагӣ мекарданд. Ба хотире, ки онҳо боҳикмат ва боистеъдод буданд, шоҳ ба онҳо майли тавачҷӯҳ дошт. Ба ин нигоҳ накарда, ин се ҷавон бисёр худотарс буданд ва амри шоҳ бар зидди аҳкоми дуҷуми Худованд буд, ки аз тариқи Мусо ба шарият навишта шуда буд.

Онҳо ба амри шоҳ итоат накарданд. Дер ӯ зуд Набукед-насар аз беитоатии онҳо бохабар мешуд. Ӯ бо рафтори онҳо ба ғазаб омада, амр кард, ки онҳоро наздаш биёранд. Бубинед, ки ин ҷавонон ба шоҳ чӣ ҷавоб доданд: “Шадрак,

Мешак ва Абдначу ба подшоҳ ҷавоб гардонда гуфтанд: “Эй Набукеднасар! Моро ҳочати он нест, ки дар ин бора ба ту ҷавоб диҳем. Моро Худоеро дорем, ки ӯро ибодат менамоем ва ӯ қодир аст моро аз кӯраи оташи сӯзон бираҳонад ва аз дасти ту, эй подшоҳ, низ раҳо хоҳад кард. Ҳатто агар на ин тавр аст, туро эй подшоҳ, маълум бод, ки мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард ва ба хайкали тиллои ту ки барқарор намудай, сачда нахоҳем бурд” (Дон 3:18).

Онҳо ба итоати аҳкоми Худованд устувор истоданд. Лекин бо подшоҳ эҳтиромона сухан меронданд. Онҳо ба ӯ мурочиат карда мегуфтанд “алоҳазрат” на ин “эй ту саги хунхӯр, мо ҳеч вақт ба амри ту итоат намекунем”. Бо подшоҳ чунин сухан рондан ин бе эҳтироми ба Худое, мешуд, ки ин подшоҳро ба ин вазифа таъин карда аст. Мо ҳатто агар бо амри ҳокимон розӣ набошем ҳам, мо бояд онҳоро эҳтиром кунем.

Шадрак, Мешак ва Абдначу подшоҳ ва Худоро эҳтиром мекарданд. Пеш аз ҳама онҳо Худоро эҳтиром карданд, бо вучуди он ки медонистанд, ки ба кӯраи оташи сӯзон андохта мешаванд, гуноҳ накарданд. Дар қадами дувум онҳо подшоҳро эҳтиром карданд. Ҳангоме, ки подшоҳ бо хашм ба онҳо гап мезад, ин ҷавонон ба ҳукумату мақоми ӯ эҳтиром нишон дода, бо ӯ эҳтиромона сухан меронданд. Дар ҷавоби подшоҳ онҳо дағалона ҷавоб намедоданд ё суханони беҳурматона намегуфтанд. Онҳо аз рӯи принципи шараф зиндагӣ мекарданд. Онҳоро мукофоти бузург ва ғайри қобили қабул мунтазир буд.

Подшоҳ зуд амр кард, ки онҳоро ба кӯраи оташи сӯзон андозанд. ӯ ин қадар ба хашм омада буд, ки амр кард, ки кӯраро аз оташи муқаррарӣ ҳафт маротиба бештар оташ диҳанд. ӯ ба аскарони беҳтарини худ амр кард, ки дасту пой Шадрак, Мешак ва Абдначу баста, ба кӯраи оташи сӯзон партоянд. Кӯра он қадар тасфон буд, ки он аскарони онҳоро ба онҳо андохта, аз тасфонии он мурданд. Дар идома мо мехонем:

“Ва он се шахс, яъне Шадрак, Мешак ва Абдначу дар ҳолате, ки басташуда буданд, андаруни кӯраи оташи сӯзон афтоданд.

Мукофот барои эҳтиром

Он гоҳ подшоҳ Набукеднесар дар ҳайрат монда, саросемавор бархост ва ба мушовиронаш хитоб намуда гуфт: «Оё мо се шахси басташударо андаруни оташ наандохтем?» Онҳо ба подшоҳ ҷавоб гардонида гуфтанд: «Ҳақ асту рост, эй подшоҳ!» Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ман охир чор мардро мебинам, ки басташуда нестанд, андаруни оташ гардиш мекунад ва ҳеҷ осебе ба онҳо нарасидааст; ва намуди марди чорум ба писари Худо монанд аст.» Он гоҳ Набукаднесар ба даҳани кӯраи сӯзон наздик омад ва хитоб намуда гуфт: «Эй Шадрак, Мешак ва Абдначу, эй бандагони Худои Таоло, берун омада, наздик шавед!» Он гоҳ Шадрак, Мешак ва Абдначу аз даруни оташ берун омаданд. Ҳокимон, сардорон, волиён ва мушовирони подшоҳ ҷамъ шуда, он мардонро диданд, ки оташ ба баданҳои онҳо таъсир накарда аст, мӯйҳои сарашон ғарб наҷӯдааст, ва ҷомаашон тағйир наёфтааст, ва ҳатто бӯи оташ ба онҳо нарасидааст.”

Дониёл 3:23,27

Ин се ҷавони яҳудӣ натавонанд аз марги даҳшатнок ва оташ халосӣ ёфтанд, балки дар дохили кӯраи оташ бо фарштаи бузурги Худованд мегаштанд. Оташ танҳо банди онҳоро сӯзонид, лекин либоси онҳо солим монда буд. Дар либоси онҳо бӯи сӯхтани ҳам набуд. Баъд аз он ки онҳо аз оташ берун омаданд, мукофот мунтазири онҳо буд. Мо мехонем:

“Он гоҳ подшоҳ ба Шадрак, Мешак ва Абдначу дар вилояти Бобил бузургӣ бахшид” (Дониёл 3:30).

Онҳо дар мақоми худ боло рафтанд! Ҳангоме, ки касе дар ҳокимият буда, бо мо нодуруст рафтор мекунад ва мо мисли он шахсе, ки дар корхонаи суғуртавӣ кор мекард, ё мисли ин се ҷавон эҳтиром кунем, он гоҳ мо мукофотонида мешавем. Ин қонуни рӯҳонӣ мебошад: Он шахсоне, ки Худо онҳоро аз болои мо гузоштааст эҳтиром кунем, онҳо худӣ Худоро эҳтиром мекунем. Дар ҷавоби он Худованд моро эҳтиром мекунад. Ҳатто агар мо як маротиба аз шароитҳои худ диққати худро дур карда, бо ин қонуни рӯҳонӣ амал кунем, афсурда намешавем. Петрус менависад:

“Ва кист, ки ба шумо бадӣ кунад, агар шумо нақӯкори ғайр бошед?” (1 Петрус 3:13). Бо дигар суханон гӯем,

шумо агар боре дар дили худ қарор карда бошед, ки аз рӯи принсипҳо шараф зиндагӣ мекунад, дигарон ба шумо чӣ карда метавонанд? Ҳар як муносибати нодурусте, ки махсусан аз тарафи ҳукуматдорони аз болои шумо гузашта шуда, ба шумо мекунад, шуморо ба сӯи мукофот мебарад, агар ки шумо ба онҳо бо муносибати дуруст ҷавоб диҳед, Инак, ҳоло аз худ савол кунед, аз сабаби аз рӯи принсипи шараф рафтор накардан, чӣ қадар мукофотро аз даст додаед?

Боби 7

Эҳтиром ба ҳукуматдорони давлатӣ

“Зеро ки ҳокимон на барои некӯкорон, балки барои бад-корон хафноканд. Оё мехоҳӣ аз ҳокимият тарсе надошта бошӣ? Кори нек кун, ва сазовори таърифи вай хоҳӣ шуд; Чунки вай хизматгори Худост бар нафъи ту. Аммо агар корҳои бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро беҳуда бардошта нагаштааст: вай хизматгорӣ Худост ва бо газаб аз бадкорон интиқом мегирад. Бинобар ин на фақат аз тарси ҷазо, балки низ аз рӯи вичдон итоат қардан лозим аст. Ба ҳамин сабаб шумо андоз ҳам медиҳед: зеро онҳо мулозимони Худо ҳастанд, ки доим бо ин кор машғуланд. Пас ба ҳар кас он чиро, ки дар зиммаи шумо дайн аст, адо кунед: андозро- ба касе, ки андоз меситонад, хироҷро ба касе, ки хироҷ мегирад: тарсро ба касе ки лоиқӣ тарс аст; иззатро-ба касе ки шоистаи иззат аст”

Румиён 13:3-7

Дар ин оятҳо ҳокимони давлатӣ ду маротиба “хизматгори Худо” гуфта шудааст ва ба мо амр шудааст, ки онҳоро иззату эҳтиром кунем. Дикқат кунед, ки Павлус меғӯяд, ки ҳамаи онҳо хизматгори Худо мебошанд, на ин ки баъзе аз онҳо чунин мебошанд. Ҳар даъфае ки ман корманди милиса, оташхомӯшкунӣ, ҳукумати шаҳр, ҳокими шаҳр, судя, депутати маҳаллӣ ва ё дигар кормандони давлатро вомехӯрам, ман онҳоро иззату

Мукофот барои эҳтиром

эҳтиром мекунам. Ҳангоме, ки ман ба идораи давлатӣ меравам, ман пур аз эҳсосоти шараф ва эҳтиром мебошам. Ман дарк мекунам, ки ин ба хотири тарси Худованд, ки дар қалби ман ҷой гирифта аст.

Боре ман ба ҷаласаи идораи худ равона буда, бисёр вақти кам дошта, саросема будам. Ин дар ибтидои соли таҳсилӣ буд. Дар тӯли дуо ним моҳ пештар, ман дар маҳали худ мошинаро бо суръати 56 км/соат ҳаракат мекардам, лекин баъд аз оғози соли таҳсилӣ, дар баъзе ҷойҳои роҳ суръати иҷозат дода шуда на зиёдтар аз 32 км/соат мебошад. Дар саросемагӣ ман ба нишонаҳои ҳаракати роҳ диққат накарда, бо суръати 49 км/соат ҳаракат кардам. Баъд аз он корманди БДА –ро, ки дар сари роҳ бо мотоцикли худ истода буд, дидам. Ӯ ба ман ишора кард, ки биистам. Ман зуд ба канори роҳ мошинаро боз доштам.

Корманди БДА мисли дигар кормандони ин соҳа бисёр ҷиддӣ ҳуҷҷатҳои маро барои тафтишот талаб кард. Ман бо эҳтиромона рафтор мекардам ва нишон меодам, ки сабаби барои ҷи маро боздоштанишонро, дарк кардаам ва аз хатогии худ пушаймон ҳастам. Мо дар бораи хатогии ман бо ӯ сухан рондем. Ва баъд ӯ ба ман гуфт, ки бисёриҳо ҳангоми боздошт шуданишон шикоят ва эътироз мекунанд.

Ман дар ҷавоб гуфтам: “Ин гуноҳи ман аст”

Ӯ ба ман гуфт, ки ҷарима барои баланд кардани суръати ҳаракат, 220 доллар мебошад. Лекин ба таъҷуби ман, ӯ ҳуҷҷатҳои маро ба ман дода гуфт “роҳи сафед!” ва баъд рӯй гардонда, ба сӯи мотоцикли худ равон шуд.

Ман дар ҳайрат буда ба ӯ гуфтам “шумо маро ҷарима намекунед?”, ӯ ҳақиқат карда роҳи худро идома дод. Ман аз он ҷо рафта, як ҳисси марҳаматро эҳсос кардам. Ман миннатдор будам.

Лекин на ҳама вақт чунин буд. Дар тӯли сол ба ман якчанд маротиба қитансияи ҷарима супориданд, бо вучуди он ки ман ба кормандони БДА-ро ҳурмату эҳтиром мекардам. Як ҳодисаро дар ёд дорам, боре бо корманди нави идораамон ба фурудгоҳ равона будем. Ман боз ба

суръати мошинаам диққат надода, аз ҷониби корманди БДА боздошт шудам. Ин шахсе, ки бо ҳамроҳи ман буд, корманди БДА -ро мазоқу масхара кард ва гумон дошт, ки ман ҳам бо суханони ӯ розӣ мешавам. Ӯ бо амали корманди БДА норозӣ буд, ба хотири он ки ман бо суръати танҳо якчанд км/с зиёд ҳаракат мекардам, дигар корманди БДА инро ба назар намегирифт.

Ман боз бо корманди БДА боэҳтиром ва хушрафтор будам, лекин ӯ мисли корманди пештара раҳмгин ва дилсӯз набуд. Ӯ ҷидди буд ва меҳост ба ман ҷарима нависад. Ман инро дониста, то он даме, ки ӯ қвитансия навишта кунад, гуфтам: “Ман аз кори кардаам пушаймон мебошам. Ман медонам, ки иштибоҳ кардам. Барои қору хизмати шумо ташаққури изҳор мекунам. (Ман медонистам, ки баъд аз қайд шудани ҷарима дар компютер ӯ ҳеч тағироте оварда наметавонад.)

Муносибати ӯ дигар шуда, садои овозаш нармтар гашт. Ҳангоме, ки ӯ эҳтироми маро нисбати вазифааш дид, муносибаташ беҳтар гашт. Акнун ӯ меҳост, ки ҷаримаи худро пас бигирад, лекин ҳардуямон мефаҳмидем, ки ин ғайриимкон мебошад. Ман меҳостам ин шахсе, ки рӯ ба рӯи ман истода буд, мутобиқи нома ба Румиён баракат диҳам. Мо сӯҳбати худро дӯстона ба анҷом расонидем.

Ҳангоме, ки корманди БДА ба мо иҷозат дод, ки равем, ман ба ёрдамчии худ рӯ оварда гуфтам: “Агар ту фикр карди, ки ман бо мазоқу масхараи ту розӣ мешавам, он гоҳ иштибоҳ кардӣ” Баъд ба ӯ боз насиҳат додам. Ӯ зуд дарк кард, ки суханонаш нисбат ба корманди давлатӣ беэҳтироми буд. Рафторе, ки ӯ дуруст фикр мекард, умуман ба таълимоти Каломи Худо оди ҳокимони давлатӣ мутобиқат намекард. Баъд аз ин воқеа ӯ принсипи шарафро аз худ кард.

Мукофот аз ҷониби ҳокимони давлатӣ

Иҷозат диҳед ба шумо як шаҳодате диҳам, ки оиди мукофот, ҳангоме ки мо ҳуқматдорони давлатиро эҳтиром менамоем. Охирҳои солҳои 80-ум ман сафарҳои худро оғоз кардам. Дар тӯли солҳои аввал ман якчанд маротиба дар калисое, ки дар шаҳри Мидвест ҷойгир шудааст, маъвиза кардам. Калисо як ҳазору панҷсад нафар аъзо дошту вақтҳои охир калон намешуд. Ҳар сола, ки ман ба он калисо меомадам, ҳеч тағироте набуд ва аъзои онҳо зиёд намешуд. Якчанд сол онҳоро хабар нагирифтам. Баъд аз якчанд сол онҳо маро даъват карданд, то ки ба конфронси солони он калисо маъвиза кунам. (Пештар онҳо ингуна конфронсҳоро барпо намекарданд). Ман пайҳас кардам, ки як қатор воизони машҳур низ даъват шудаанд ва иштирокчиёни конфронс ҳашт ҳазор нафарро ташкил медоданд. Аз ин хабар ман бисёр хушҳол шуда, кунҷқобии ман ба дараҷаи олиаш расида буд.

Баъд аз дуо кардан ман бо ёрдамчиҳои худ гуфтам, ки ба онҳо ба тамос шуда, дар бораи розигии ман хабар диҳад. Ман ба шаҳри онҳо сафар кардам. Дар назди бинои нави калисо, ҷое, ки мошинҳо меистанд, наздик шуда, дар он ҷо бисёр мошинҳои навро дидам. Ҳангоме, ки ба толор ворид шудам, он ҷой пур аз одамон, тақрибан ҳашт-нӯҳ ҳазор нафар ҳузур доштанд. Ҳузури Худо дар он ҷой бисёр бо қувват буд, пештар ман чунин ҳузурро дар он ҷо эҳсос накарда будам. Ҷаласаи аҷоиб буд.

Баъд аз ҷаласа ҳангоме, ки ман бо ускуф танҳо мондам, аз ӯ пурсидам: «Ҳоло чӣ шуд? Ту якчанд сол дар калисоят ҳеч рушд ва афзоиш надошти. Чӣ тавр калисои ту ин қадар калон шуд? Фақат се сол ман ин ҷо набудам.

Ӯ зуд ба ман ҷавоб дода сабаби комёбиро нақл кард:

Джон, ман аз шунидани шикоятҳои одамон дар бораи ҳуқматдорони давлатӣ, беадолатии онҳо ва супоридану андозу молияҳо хаста шудам ва мебоист ки ягон амале

нишон диҳам. Ман дуо гуфтанро оғоз кардам ва Худо ба ман як фикре дод.

Дар идома ӯ нақд кард, ки чӣ гуна ба назди ҳукумати шаҳр рафта, аз онҳо дар бораи аз ҳама мӯхтоҷии калонашон пурсид. Онҳо дар ҷавоб гуфтанд, ки мухтоҷии калон дар шӯъбаи оташхомӯшкунӣ доранд. Онҳо ба ниқобҳои махсус зарурат доранд, ки кормандони оташхомӯшкунӣ дар даруни дуд ҳам дида тавонанд. Бисёртар ҳолати марг бо кормандони оташхомӯшкунӣ на бо сабаби сӯхтани бадан, балки дуди ғализ мебошад. Мушкилии кормандони оташхомӯшкунӣ дар он аст, ки баъзан онҳо аз сабаби дуди ғализ масофаи як қадам пештар ҳам дида наметавонанд. Ин ниқобҳои махсус ба онҳо кӯмак мекунад, ки зуд шаҳси дар оташ бударо ёфта, ӯро наҷот диҳанд. Ин мӯхтоҷии калони он шаҳр буд, лекин дар хазина шаҳр барои ин маблағ ҷудо нашуда буд. Нархи як ниқоб бисту панҷ ҳазор доллар арзиш дошт.

Якшанбеи оянда дар ҷаласаи калисо усқуф аз номаи ба Румиён боби 13 ум маъвиза кард. Аз рӯи муҳаббат насиҳат карда, дар бораи шикоятӣ нодуруст нисбати ҳукуматдорони давлатӣ таълим дод. Ӯ ба аъзоёни калисои худ гуфт, ки кормандони давлат хизматгорони Худо мебошанд ва мо имондорон ба онҳо беҳурматӣ карда, ё андозро напардохта, аз баракати Худованд худро маҳрум месозем. Баъд аз он ки ӯ аз рӯи Каломи Худо таҳқурии мустаҳкамро дар ин мавзӯ гузошт, дар бораи мӯхтоҷии ҳукумати шаҳр ба ниқобҳои махсуси оташхомӯшкунон низ гуфт. Ӯ эълон кард, ки барои ин кори хайр, ба даст овардани ин ниқобҳо ҳадияи махсус ҷамъ хоҳанд кард. Ӯ ба аъзоёни калисо гуфт, ки ин тарзи эҳтиром нишон додан ба шахсоне, ки аз ҷониби Худованд барои хизмати онҳо дар ин шаҳр гузошта шудаанд.

Калисо ба муносибати нодурусти худ тавбаъ кард ва баъд аз он ҳадия ҷамъ карданд, ки бисту панҷ ҳазор долларро ташкил дод. Усқуф ба ҳокими шаҳр занг зада аз ӯ хост, ки бо тамоми аъзои ҳукумат мулоқот дошта бошад, барои он ки калисо пул ба ниқобҳои махсус ҷамъ карда-

аст ва ӯ мехост, ки дар ҳузури ҳама ин пулҳоро ба ҳукумат бидиҳад. Ускуф ва ёрдамчиёни ӯ ба бинои ҳукумати шаҳр омада, аз дидани он қадар мансабдорон, ки барои шарафи ғайри оддиро дидан, чамъ омада буданд, дар ҳайрат буданд. Пеш аз супоридани маблағ, ускуф аз боби 13 -ми нома ба Румиён як порчаро қироат карду баъд гуфт, ки аъзоёни калисои ӯ ҳукумати шаҳр ва кормандони ӯро ҳамчун хизматгорони Худо ҳурмату эҳтиром мекунанд. Ӯ барои ҳамаи хизмат ва муҳофизати кишвар ба онҳо таҷваб баён кард. Мансабдорон аз ин шарафу эҳтиром аз тарафи калисо нисбат ба онҳо, бисёр дар таъҷуб буданд. (Одатан эҳтиром бо маблағи муайян ҳам нишон дода мешавад, барои он ки шараф аз худ арзиш дорад. Мо пулҳои худро ба он чиз сарф мекунем, ки арзиш дошта бошад).

Дар идома ускуф ба ман гуфт: “Баъд аз як чанд моҳ ифтитоҳ ва тақдиси бинои нави калисо буд. Дар он рӯз бисёре аз кормандони ҳукумат ва мансабдорон низ иштирок карданд. Бисёр аз онҳо наҷот ёфта, аъзои калисои мо шуданд. Джон ана ҳамин тавр калисои мо калон шуд”.

Мо бояд суханони Исоро дар хотир дошта бошем: “Ҳар касе, ки пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт” Алабатта ӯ дар бораи пешвоёни калисо гуфта аст, лекин аз хотир набароред, ки қонунҳои рӯҳонӣ дар ҳар соҳа як хел амал мекунанд. Аз ин мо хулоса карда метавонем, ки : Ҳар касе, ки ҳукуматдорони давлатиро ба исми ҳукуматдори давлатӣ қабул кунад, мукофоти ҳукуматдори давлатиро хоҳад ёфт” Мукофоти онҳо чӣ гуна аст? Ҷавоб- калид ба ҷамъияти инсонҳо мебошад. Онҳо ягона шахсоне ҳастанд, ки калиди маҳалҳо, шаҳрҳо, вилоятҳо ва кишвари моро доро мебошанд. Ин ба онҳо аз ҷониби Худованд ато шудааст. Агар ҳамаи пешвоёни калисо на ин ки фақат шикоят ё танқид кунанд, ё аз андоз супоридан гарданпечӣ кунанд, балки дар ягонагӣ ҳукуматҳои худро эҳтиром кунанд, он гоҳ чӣ қадар халқу миллатҳо барои Инҷил кушода мешуданд.

Таъмир

Ман як дӯсти хубе бо номи Денни дорам. Ӯ усқуфи калисои бузурге дар шаҳри Аделаидаи кишвари Австралия мебошад. Соли гузашта ман дар калисои вай маъвиза кардам ва ӯ ба ман як воқеаи аҷибро нақд кард. Боре ӯ дар пешии аъзоёни калисои худ бархоста, дар бораи хоҳиши худ гуфт, ки мехост он касоне, ки дар ин шаҳр барои муҳофизату беҳбудии онҳо хизмат мекунанд, эҳтиром ба ҷо оварад. Баъд аз дуоҳои бисёр ва андешарониҳо ӯ эҳсос кард, ки ҳоло мӯҳтоҷии бузург ин рушд додани соҳаи маориф ва мактабҳо мебошад. Аз ин сабаб ӯ дар шаҳр он мактаберо ёфт, ки ҳолаш бисёр хароб буд, бино ва саҳнаҳои мактаб вайрона буданд. Усқуф ба ҳукумати шаҳр ариза кард, ки ҳар рӯзи шанбе аъзоёни калисо ба ин мактаб омада, бинои онро таъмир кунанд. Онҳо бо хушҳоли розигии худро доданд.

Усқуф дар бораи нақшаи худ, ки чи тавр мехоҳад, ҳукумати шаҳрро эҳтиром кунанд, ба аъзоёни калисо иброз кард. Ӯ аз начорон ва тоҷирони калисо хоҳиш кард, ки як рӯз омада хизмат кунанд. Ва баъд аз тамоми аъзоёни калисо хоҳиш кард, ки ба кори хайр шарик шуда, меҳнат кунанд. Дар тӯли якчанд ҳафта пешвоёни калисо кори калони сохтмони ташкил карданд. Онҳо маводҳои заруриро барои обод кардани мактаб хариданд.

Баъд аз он ӯ ба ман сабти навори он рӯзро нишон дод. Кормандон деворҳои вайрон шуда аз байн мебурданд ва дигар чизҳои сохтомони кӯҳнашударо табдил мекарданд. Аз дохили мактаб шкафҳои кӯҳнаро мебаровардан, ба ҷояш шкафҳои нав дохил мекарданд. Шумораи бисёри коргарон меҳнат мекарданд: рангу бор мекаранд. Ман дидам, ки чӣ тавр онҳо ба ҷои тахтаҳои мактабии кӯҳна тахтаҳои нав иваз мекарданд, аз сар то пой мактаб бо ҷои чизҳои кӯҳна чизҳои нав ворид мекарданд, ҳатто дар ҳавлии мактаб гулу буттаҳои нав шинонданд. Дар он видео ӯ ба ман ҳолати мактаб пеш аз таъмир ва баъд аз онро нишон дод. Дар асл ин аҷоиб буд: мактаб пурра нав намоён мегардид.

Калисо аз хизмати худ ба мактаб хеле хуш буд. Ҳақиқат бе тағир аст - ҳангоме, ки шумо нафарони мунтазири эҳтиром нестанд, ҳурмат кунед, хурсандӣ дили шуморо пур мекунад. Онҳо ҳис карданд, ки мукофоти корашон, ин қаноатмандӣ барои хизмате, ки барои шаҳрашон ба исми Худованд Исои Масеҳ карданд. Ба ҳар ҳол онҳоро боз мукофоти калонтаре мунтазир буд. Джон Ховард сарвазири Австралия аз кори ин калисо хабардор шуда, хоҳиш кард, ки шахсан ташриф оварда, калисоро сипосгузори кунад. Ба ман навореро нишон доданд, ки чӣ гуна сарвазир ба саҳнаи калисо мебарояд ва аз сидқи қалб минатдорӣ мекунад. Дар натиҷаи ин амал, ин калисо дар он шаҳр калисои обрӯмандтарин гашт. Обрӯӣ ва таъсири онҳо дар шаҳр ва дар кишвар низ бузург гашт.

Ин ҳам ҳоло анҷоми кор нест. Ҳангоме, ки усқуф Денни дар бораи ин таъмир ба дигар калисоҳо нақл кард, дар сар то сари кишвар дигаргунӣ ва афзоиши аҷибе омад. Дар натиҷа дигар калисоҳо лопҳаҳои худро оғоз карданд, ки то имрӯз зиёда аз 200 мактаб дар Австралия, Англия, Швесия, Сингапур ва Малазия таъмир карда шуданд.

Калисои усқуф кори таъмир доданро давом дода, таъмири маҳбаси занонаро оғоз карданд. Дар равиши ин лоиҳа муносибати онҳо бо идораи кор бо маҳбусон бисёр рушд кард, ки дар натиҷаи он ба маҳбусон рӯзи “хабаргирии” иловагӣ бахшида шуд, ки маҳбусон дар он рӯз калисои худро рафта, хабар мегирифтанд. Бисёре аз он занон наҷот ёфтанд ва барои онҳо хизматгузори занона дар он маҳбас ташкил карда шуд.

Номи нек

Шумо савол карда метавонед, ки барои чӣ номи нек дар шаҳр он қадар муҳим мебошад. Ҷавобаш оддӣ аст. Дар аввал ин мутобиқи Китоби Муқаддас мебошад. Расул Павлус мегӯяд, ки хизматгузори калисо “бояд номи нек дошта бошад ва ба тӯҳмату шармандагӣ ва тӯрҳои иблис

гирифтор нашавад (1Тим 3:7 тарҷумаи нав). Агар берун аз калисо мо номи нек надоста бошем, он гоҳ мо Инҷилро беобрӯ мегардонем, ки дар натиҷа ба пешрафти он монета мешавем, ки ин доми иблис аст.

Дар асри аввали мелодӣ як шахсӣ Румие, ки имондор набуд дар бораи масеҳиён чунин навишта аст: “Онҳо дар ин замин зиндагӣ мекунад, аммо шахрвандӣ осмонӣ мебошанд. Онҳо ба қонунҳои навишта шуда итоат мекунад, лекин дар айнаи ҳол бо тарзи ҳаёти худ муаллифи қонуни илоҳӣ ҳастанд” (нома ба Диогентус боби 5).

Китоби аъмоли ҳавориён гуфтаҳои болоро нисбат ба калисои Ерусалим тасдиқ мекунад. “Мардум (шахсон берун аз калисо) ба онҳо муносибати хуб дошта, онҳоро эҳтиромӯ ситоиш мекарданд. (тарҷумаи нав аъмол 5:13). Барои чӣ аҳолии шаҳр бо чунин эҳтиром нисбат ба калисо рафтор мекарданд? Ба хоҳири он ки калисо дар Ерусалим ба сатҳи баланди зиндагӣ расида буд. Қобилият баланд бурдани фикрронӣ ва зиндагӣ ба сатҳи Малакути Подшоҳӣ - яке аз ҷабҳаҳои қудсияти аслии мебошад.

Баъзеҳо аз ман шояд бипурсанд:

Джон оё мо шабоҳати ин ҷаҳон шавем, то ки эҳтироми ҳукуматдорони давлатиро ба даст оварем?

На хайр не! Яҳёи Таъмиддиханда Ҳирудусро огоҳ кард, ки ӯ гуноҳ содир намуд, аз сабабе, ки ҳамсари бародарашро ба зани гирифта, бо ӯ зино кард. Дар асл ин фош кардани гуноҳ сабаби он гашт, ки сари Яҳёро аз танаш ҷудо карданд.

Ман як хизматгори Ҳудовандро мешиносам, хангоми ки вай бо президент Клинтон вохӯрд ба ӯ гуфт, ки агар ӯ ва пайравонаш, куштори кӯдакон, яъне исқоти ҳамро қонунӣ гардонад, он гоҳ Ҳудованд ӯ ва миллатро доварӣ хоҳад кард. Баъд аз ин кори хизматгорӣ Ҳудованд, ӯ дар чашмони президент боз бо эҳтиромтар гашт. Айна ҳамон тавр баъд аз фош кардани Ҳирудус аз ҷонибӣ Яҳё, Ҳирудус ӯро бештар эҳтиром кард.

Ҳирудус аз Яҳё ҳамчун пайғамбар тарсе дошт. Би-

сёриҳо ба ҳокимон бо танқид ва маҳкумият меоянд ва ин муносибат аз шараф дур аст. Шадрак, Мешак ва Абдначу новобаста аз он ки ба амри бутпасатӣ итоат накарданд, ба подшоҳ бо эҳтиром сухан меронданд.

Фарқият

Боре ҳамсари ман хобе дид, ки ман ҳеҷ вақт онро аз хотир намебарорам. Ин дар давраи презедентии Клинтон буд. Шабона занам ларза мекард ва маро аз хоб бедор кард. Ӯ гуфт: “Джон ман хобе дидам, ки ба ту бояд нақд кунам” (Худо одатан ба Лиза ба тариқи хоб сухан меронад).

Лиза ба нақли худ шурӯъ карда гуфт: “Ману ту дар як толори бузург буда, воизро гӯш мекардем. Ман намедонистам, ки ин воиз, кӣ буд, лекин як нафари машҳур дар байни масеҳиён буд. Ва ӯ бар зидди президент Клинтон маъвиза мекард. Ӯ суханони худро давом дода бештар ва бештар дар бораи бад будани президент мегуфт. Аксари шахсоне, ки дар он ҷо буданд бо суханони ӯ розӣ шуда “омин” мегуфтанд. Ману ту худро нороҳат эҳсос мекардем”.

Лиза суханони худро идома дода гуфт: “Баъд ман сояи шахсеро дидам, ки аз ҷояш бархост ва ба сӯи дарвоза равона шуд. Ман эҳсос кардам ки бояд ӯро пайравӣ кунам. Вақте, ки ман берун аз толор баромадам, ӯ ба ман нигоҳ кард. Ин президент Клинтон буд. Ӯ пур аз ғамму ғусса ва дилаш шикаста буд ва баъд ӯ нопадид шуд.”

Дар идома ҳамсарам гуфт: “дар хоби худ ман медонистам, ки ӯ ба калисо барои кӯмак ва дастгирӣ омада буд. Аммо калисо бо ӯ бадрафторӣ карда, ӯро аз марҳамат ва муҳаббати асли маҳрум сохт. Худо ба ман нишон дод, ки бо чунин рафтор мо дили Ӯро меранҷонем.”

Биёед хоби ҳамсарамро бо рафтори як ускуф аз калисои калоне, ки дар ғарби Амрико ҷойгир аст, муқоиса мекунем. Ин шахс инчунин роҳбари маркази дуохонии

Миллие, ки дар пойтахти кишварамон ҷой гирифта аст, мебошад. Худо ба қалби ӯ хоҳишро гузошта аст, ки ба Сенат, ҳукумат ва дигар ташкилотҳо дар Вашингтон хизмат кунад. Ӯ ҳар сол 22 ҳафтара дар Вашингтон, ноҳияи Колумбия мегузаронад, лекин ба ин нигоҳ накарда, калисои якҷанд ҳазор нафараи ӯ рушд мекунад.

Боре ӯ ба ман гуфт: Джон ман бо ҷамаи роҳбарон танҳо бо як сабаб вомехӯрам, то ки ба онҳо сипосгузори кунам: барои хизмати онҳо ба кишварамон ташаккур гуфта, аз онҳо хоҳиш мекунам, ки барояшон дуо гӯям”.

Ӯ ба ман гуфт, ки бисёр вақт вай роҳбарон ва пешвоёни калисоро таълим медиҳад, ки чӣ гуна онҳо бояд бо ҳукуматдороне, ки ба калисои онҳо меоянд, рафтор кунанд. Пеш аз он ки онҳо бо намояндаи ҳукумат вохӯранд, ин шахс муносибати маҳкумкунандаи пешвоёни калисоро безарар мекунад, барои он ки усқуфон намояндаи ҳукуматхоро аз ҳад зиёд озодфикр мешуморанд ва ин ҳолат чашми онҳоро мепӯшад, то ки аз суханони Худо, ки фармудааст барои ҳукуматдорон дуо кунем, дур созад.

Баъд ӯ дар идома гуфт, ки одатан аъзоёни калисо барои нарм ва кушод будани роҳбарони ҳукумат тааҷҷуб мекунанд. Ин ба хотири он, ки намояндаи калисо бо муносибати эҳтиром қардани онҳо меоянд, на ин ки онҳоро таълим диҳанд, ё тарзи фикронияшонро дигаргун созанд. Ман ба шумо ду шаҳодате, ки ин шахс ба ман гуфт, нақл қардани ҳастам. Ҳангоме, ки эҳтиром қардан мехоҳед, дар ёд дошта бошед, ки ин ду нафаре, ки мо дар борааш сухан хоҳем ронд, бисёр шахсони озодфикр ҳастанд.

Пеш аз ин вохӯрии ман бо ин конгресмен, ман алақай якҷанд маротиба бо ӯ вохӯрда будам. Дар ин давра ҳамроҳи ман як гурӯҳи мусиқичиёни ҷавон синну соли донишгоҳӣ буданд. Конгресмен моро ба идораи худ даъват қард, то ки мо бо ӯ ва қормандонаш низ вохӯри дошта бошем,. Мулоқоти мо мисли одатӣ оғоз ёфт. Мо конгресменро барои бовафо ба ноҳияю кишвар хизмат қарданаш, сипосгузори қардем.

Баъд аз он ӯ баъзе ақидаҳоро ба мо гуфта, якҷанд савол

пурсид. Баъд аз он ман хоҳиш кардам, ки мо суруд хонем ва барои \bar{y} дуо кунем. \bar{U} ба хоҳиши мо зид набуд.

Суруд хонданро шурӯъ карда, мо ҳузури Худоро дар он утоқ эҳсос кардем ва ман дар чашмони нафарони ҳузур дошта ашкро дидам. Мо сурудҳои кишвардӯстӣ ва Инҷилиро хонда, бо дуо хотима додем. Дуо он қадар пурқувват буд, ки баъд аз хотима ёфтани он ҳеч кас, ҳатто конгресмен ҳам сухане гуфта наметавонист.

Дар охир \bar{y} ба ман назар карда, мехост бо ягон сухан эҳсосоти худро иброз кунад, лекин натавонист. Дар анҷом \bar{y} гуфт: “Медонед, усқуф ман дар хона ду кӯдаки хурдсол дарам. Ман бояд онҳоро ба калисо биёрам?”

Бо чунин тарз \bar{y} миннатдории бузурги худро аз ташрифи мо арз кард.

Ана ин дигар воқеае, ки \bar{y} ба ман нақл кард:

Бо дигар конгресмен ман бори аввал дар идораи \bar{y} вохӯрдм, хангоме ки бо гурӯҳи усқуфони тазарӯкунанда будам, ки понздаҳ нафарро ташкил медоданд. Аз рафтори \bar{y} ман фаҳмидам, ки \bar{y} худро боваринок эҳсос мекард, ба хоҳири он ки ҳанӯз хабар надошт бо қадом мақсад мо \bar{y} ро ташриф намудем. Мо гурӯҳи калисо, аз маркази дуохонии Миллӣ будем.

\bar{U} бо мо бисёр хушмуомила буда, пурсид ки чӣ хизмат аст. Ман дар ҷавоб гуфтам, ки мо наомадаем, ки аз \bar{y} ягон чиз хоҳиш кунем, баракс омадаем, барои хизмати ба халқу кишвар кардааш, минтадорӣ баён намоем ва дар охир барояш дуо кунем.

\bar{U} дар курсии худ ором шуду баъд гуфт: “Ин барои ман тӯҳфа аст”. Пас \bar{y} гуфт, ки ҳар рӯз мардум ба идораи \bar{y} омада, маблағ мехоҳанд. Дар гузаргоҳи идораи худ ҳисобкуни компютерӣ гузошта аст, ки ҳар рӯз маблағҳое, ки аз \bar{y} дархост мекунанд, ҷамъ мекунад. Баъд \bar{y} ба тарафи мо нигоҳ карда, гуфт: “Лекин имрӯз шумо ба назди ман омадаед, то ки чизе бидиҳед. Ҳеч вақт чунин набуд”.

Баъд мо барои ин шахс дуо гуфтем. Вақте, ки мо дуоро ба охир расонидем, \bar{y} аз мо хоҳиш кард: “Оё шумо барои

кормандони ман низ дуо хонда метавонед?" Ӯ кормандони худро даъват кард ва мо барои онҳо низ дуо гуфтем.

Баъд ӯ ба соати худ нигоҳ карда, гуфт: "Ҳоло ман ба як вохӯрии худ дер мондам, агар шумо зид набошед, ҳамроҳи ман биеед, ман ба шумо Капитолияро нишон медиҳам?" (Ин вазифаи конгресмен намебошад, одатан ин кори кормандони сатҳи поёнтар мебошад). Дар тӯли якуним соат мо сайр дар дохили Капитолия доштем. Дар охир мо рақами телефони якдигарро гирифтём ва намояндаи ҳукумат рафт.

Тақрибан ду ҳафта пас усқуфи ин калисо ба ман занг зада, як ҳодисаи аҷоибро нақл кард. Ба ӯ ҳамон конгресмен занг зада пурсид, ки оё ӯ якшанбеи оянда калисои ӯро ташриф оварда метавонад. Мо дар бораи рафтори ӯ чӣ гуна бояд бошад, гуфтугӯзор кардем. Рӯзи якшанбе конгресмен бо ҳамсараш ва сардори идорааш ташриф овард.

Баъд аз сурудҳои парастии, усқуф конгресмен ва ҳамсарашро муаррифи карда, ба онҳо сухан дод. Баъд аз сухани ӯ, барои конгресмен ва ҳамсараш дуо гуфтанд, хонумаш бисёр аз чунин муносибат хеле хушҳол буд. Ҳамаи ин натиҷаи эҳтиром ва он дуо, ки барои конгресмен дар идорааш карда буданд.

Ин дӯсти ман, усқуфи калисо, бисёр воқеаҳои ба ин монандро дорад. Акнун шумо аз ман пурсида метавонед: "Оё мо бояд, ки ҳақиқатро ба пешвоёни худ бигӯем?" Бале, аини ҳамон тавре, ки Яҳёи Таъмиддиханда ва ҳамон хизматгузоре, ки бо президент Клинтон мулоқот дошт ва дигарон, ки ин корхоро то мо ба анҷом мерасониданд ва дар оянда хоҳанд анҷом дод. Вале агар калисо аз тарафи ҳукуматдорон ҳамчун сарчашмаи муҳаббат ва марҳамати Исои Масеҳ ва нафароне, ки ҳукумати онҳоро ҳурмату эҳтиром мекунад, пазируфта нашавад, он гоҳ онҳо ба ҳарфҳои мо гӯш нахоҳанд дод. Мо бояд ҳақиқатро бигӯем, лекин он бояд дар муҳаббат ва тарси Худованд эълон карда шавад.

Замоне, хоҳад расид, ки Худо шахсони худро ба назди ҳукуматдорони давлатӣ бо каломии қавӣ мефиристад, ба

монанди пайгамбароне, ки дар аҳди қадим назди шоҳон меоманд. Чӣ хубе ҳаст дар он ки мо пешвоёни худро дар хонаҳои худ, дар ошхонаҳо ё гурӯҳҳои хонагӣ танқид мекунем ва шахсоне, ки танқид мекунанд, онҳоро тарафдорӣ мекунем? Ин гуноҳи бадзабони вай ғайбатгӯӣ мебошад. Он суҳаноне, ки мо дар пинҳонӣ мегӯем, мо бояд суҳанони аз сидқи қалб ва пур аз муҳаббат ва эҳтиром ба роҳбарони худ бошад. Агар чунин набошад, он гоҳ рӯҳи моро захмгин месозад.

Эҳтироми подшоҳ

Ба суҳанони ҳавворӣ Петрус диққат кунед. Ӯ мегӯяд: “аз Худо битарсед, подшоҳро иззат кунед” (1 Пет 2:17).

Петрус мегӯяд: “Чӣ тавр аз Худое, ки нонамоён аст, шумо тарсе дошта метавонед, дар ҳолате, ки роҳбаре, ки аз ҷониби Ӯ қудрати худро гирифтааст, ҳурмат намекунед. Агар мо аз Худо тарс дошта бошем, он гоҳ роҳбаронро, новобаста онҳо роҳбарони давлатӣ, ҷамъиятӣ, оилавӣ ё калисогӣ мебошанд, эҳтиром хоҳем кард.

Чуноне ки ман пештар қайд карда гузаштам, дар Амрико мо ба роҳбарон мегӯем, ки “Аввал сазовори эҳтироми ман гардед ва баъд ман ба шумо итоат хоҳам кард”. Аммо тарси Худованд мегӯяд: “Ман он қудрати илоҳиро аз болаи ту мебинам. Ба ҳамин хотир ту доиқи иззату эҳтироми ман мебошӣ”

Ман камтар таҳқиқот гузаронидам, ки дар бораи кадом шоҳ, Петрус суҳан меронад. Албатта барои Навиштаҷот ҳеч маҳдудияти хусуси нест ва он барои имондорони ҳар даври замон муроҷиат мекунад, то ки мо роҳбарони худро эҳтиром кунем. Лекин ба ҳар ҳол дар замон Петрус шоҳи зolim ва худпарасте ба номи Ҳирудус Ағрипуси 1 салтанат мекард.

Ин шахс ба тахти салтанати худ соли 37 мелодӣ нишаста буд. Яъне баъд аз эҳёи Исо омад. Ин қудратро ӯ бо ҳилаву найранг ба даст овард. Ӯ маҳорати дурбини ху-

дро ба кор бурда, ҳамаи чораҳо андешид, ки ўро ба ин мақом бирасонад. Баъд аз марги император Калигула, бо сиёсатӣ моҳирона ва кўмаки новобастаи Ҳиродус, ў дар тахти салтанати Рум император Клавдия меояд. Ҳангоми ба мавқеи император расидан, Клавдий кўмакҳои Агрипусро қадр карда, ўро ба мансаб таъин карда, дар зерин иттиҳоти ў Яҳудо ва Сомарияро илова кард. Ў мисли бобои худ Ҳиродуси бузург ҳокими кишвари ҳамон қадар бузург гашт. Дар даври салтанати худ Ҳиродус Агрипус мебоист, ки дар зиддияти динии Яҳудиён ва мазҳаби масеҳиён ягонтои онро тарафдорӣ кунад. Бе шаку шўбҳа ў ба худ мақоми таъкибкунандаи масеҳиёнро гирифт. Дар аҳди ҳадид омадааст: “Дар он замон подшоҳ Ҳиродус, дастии тааддӣ ба баъзе аз аҳли калисо дароз кард, то ки онҳоро азоб диҳад. Ва Яъқуб, бародари Юҳанноро бо шамшер кушт; Чун дид, ки ин ба яҳудиён писанд афтод, Петрусро низ дастгир кард, ки ин дар иди айёми иди фатир буд” (Аъмол 12:1,3).

Ин шоҳ нисбати имондорон бисёр золимона рафтор мекард, ба хотири ки дар сиёсату манфиатҳои шахсиаш ин кор ба нафъи ў буд. Баъд аз ба марг расонидани Яъқуб, ки яке аз се ҳаввори наздиктарини Исо буд, подшоҳ қасди ҷони Петрусро низ дошт.

Нақшаи куштори Петрус ба воситаи дуо ва иттиҳоти калисо вайрон шуд (Аъмол 12:5-19). Халосии Петрус ба калисо қуввати тозае бахшид. Мукофоти иттиҳоти онҳоро мо дар ояти зерин мебинем. “Аммо каломии Худо торафт бештар интишор меёфт (ояти 24).

Дуои мунтазам ва иттиҳоти бо эҳтиромонаи муқаддасон нисбат ба ҳукумат, ба рафти таърих таъсири худро расонд. Дар давомаш мо ҳодисаро мебинем. Дар рӯзи таъиншуда Ҳиродус либоси шоҳонаи худро пӯшида, дар тахти шоҳонаи худ нишаста, бо суханон ба мардум муроҷиат кард. Он гоҳ як чиз рӯй дод. “Ва мардум нидо карда гуфтанд, ки ин овози Худост, на овози инсон. Лекин баногоҳ фариштаи Худованд ўро зад, зеро, ки ў Худоро ҷалол надод, ва кирмҳо ўро хўрданд, ва ў мурд” (Аъмол 12 :22,23).

Доварӣ на аз ҷониби шахсони Худо, балки аз ҷонибӣ шамшери Худованд омад. Худованд аз болои ҳукуматдорон доварӣ хоҳад кард. Ба мо гуфта шудааст, ки мо бояд барои роҳбарон дуо гӯем ва онҳоро эҳтиром кунем. Агар барои доварӣ зарурат бошад, ӯ ба мо мегӯяд, ки барои ин доварӣ шароит мусоид кунем. Бо надоштани хоҳиши дуо гуфтани эҳтиром кардан, мо ин доварию одилонаро боз медорем. Дар асл бо чунин рафтори худ, мо даҳлати Худоро, ки ба он, кишвар ва халқи мо зарурат дорад, бозмедорем.

Мисоли ҳозиразамон

Айни ҳамин хел ҳодиса дар замони мо низ дар кишвари Нигерия рӯй дод. Соли 1993 роҳбари золим ба номи Сани Абача бо тағир додани натиҷаи интиҳобот ва ба ҳабс гирифтани ғолиби аслии интиҳобот Масхуда Абиолу, дар сари қудрат омад. Баъд аз он бисёре аз роҳбарони ҳизби демократиро ба қатл расонид ва бо чунин рафтори хунӣ, салтантӣ диктатории худро оғоз кард. Дар зери фармони ӯ бисёр нафарони бегуноҳ низ ба қатл расонида шуданд. Дар айни замон тақрибан се миллион доллар ба суратҳисоби бонкии ӯ дар Аврупо, интиқол карда шуда буд.

Дӯсти наздики ман ба номи Марк бисёр ба Нигерия сафар мекунад. Ӯ бо ду усқуфи Нигериявӣ: А.И. Абедойи ва Давид Ойдепо, сарвари ҳаракати ниҳоят бузурги месехӣ мебошад, дӯст шуд. Дар ҷаласаи дуохонии онҳо, ки ҳар моҳ як маротиба баргузор мегардад, одатан як миллион нафар иштирок мекунанд. Ду маротиба дар як сол, моҳи июн ва декабр онҳо ҷаласаҳои махсуси дуогӯӣ баргузор мекунанд, ки дар он 2 миллион нафар ширкат меварзанд.

Ин дӯсти ман ва дигар шахсоне, ки зиёд ба кишвари Нигерия таширф меоваранд, мегӯянд, ки имондорони он ҷо ҳукумати худро бисёр эҳтиром мекунанд. Аз дигар тараф онҳо доимо ба роҳбарони худ ва инчунин барои мамлакат, то ки адолат дар он барқарор гардад, дуо мегӯянд.

Ускуф Марк ба ман нақд кард, ки дар аввали соли 1998 дар ҷаласаи ҳармоҳаи дуоғӯи ускуфи машхур аз шимоли кишвар ба номи Эмануел Куре, дар осмон ду фариштаи бузургеро дид, ки дар даст шамшер доштанд. Худо ба ӯ ошкор кард, ки рӯзҳои Абачи ба охир расида аст. Дар асл ӯ нубуват кард, ки ин дар тӯли се моҳи оянда рӯй хоҳад дод. Агар ӯ тавба накунад, хатман ба доварию Худо дучор хоҳад шуд.

Суханони ускуф Эмануел Куре то ба гӯши президент Абачи расид. Ба хотири “ошти” шудан ва нубуватро пас гирифтанд, президент Абачи маблағи калони пулиро фиристод. Ускуф Куре ба Марк гуфт, ки Худо он вақт барояш чӣ гуфта буд: “Ба ин пулҳо даст нарасон, ки маҳавӣ Абачи ба ту нагузарад”. Баъд ускуф Куре каломе ба президент фиристода гуфт, ки ӯ бояд тавба карда, ба Худованд рӯчӯ намояд.

Худо ба ускуф Адебойи, ки ҷаласаи дуохонӣ дошт, имконият фароҳам, кард, ки бо президент Абачи мулоқот дошта бошад. Ускуф ӯро огоҳ кард, ки агар тавба накунад, ӯ аз вазифааш ба сабаби маргаш меравад.

Ҳангоми ҷаласаи калон дар моҳи июн соли 1998, баъд аз се моҳе, ки ускуф Куре фариштаҳоро дид, ускуф Адебойи ба ҳозирон гуфт, ки ба яқдигар рӯ оварда, бо “соли нави хушбахтона” табрик кунанд. Одамони ҳузур дошта, камтар нороҳат шуданд. Лекин ӯ гуфт, ки юғи ғуломи шикаст хӯрда аст ва дар кӯчаҳо мардум рақсу бозӣ хоҳанд кард.

Дар тӯли бисту чор соат аз сабаби касалии сактаи қалбӣ презедент Абачи аз дунё рафт. Ман дар ахбор (аз Интернет) хондам: “Аз рӯи маълумоти радиои Би- Би-Си, ки аз ахбори маҳаллӣ гирифта шуда буд, халқи Негерия аз хабари марги президенти диктатор, хурсандӣ ва шодӣ мекунанд. Шаҳсоне, ки дар ҷаласаи дуохонӣ буданд, фаҳмиданд, ки ускуф Адебойи, ҳангоми юғ мегуфт, ӯ ҳукмронии сардори давлатро дар назар дошт.

Ҳоло ҳангоми навиштани ин китоб дар идораи президенти Нигерия шахсӣ масеҳие, ки ду ускуфони асосиро

хамчун устодони рӯҳонии худ мешуморад, кор мекунад. Ба мамлакати Нигерия баракати Худованд чорӣ мешавад. Дар давраи салтанати Абачи, ба башоратдиҳандаи бузург Райхард Бонке иҷозат надоданд, ки ташриф орад. Баъд аз марги ӯ президенти нав интихобшуда Олусутен Обасано дар рӯзи савганд ёд карданах Райхард Бонкero дар ин маросим даъват кард. Баъд аз он рӯз презедент дарвозаҳои мамлакаташро барои ӯ воз кард. Ҷаласаи аввал бо иштироки Райхард Бонке дар моҳи сентябри соли 1999 баргузор гардид. Дар октябри соли 2006 дар Нигерия дар ҷаласаи Райхард Бонке 42 миллион нафар ҳаёти худро ба Исои Масеҳ бахшида Ӯро ҳамчун наҷотбахш ва Худованди худ қабул карданд. Ин ададро он варақҳое, ки баъд аз имон овардан пур мекунанд, тасдиқ мекунад. Инчунин инро ба ман дӯстам, ки дар дастаи Райхард Бонке вазифаи директори иҷроиявиро дорад, гуфта буд.

Дар соли 2000 ум аҳолии Нигерия 123 337 822 нафарро ташкил меод. 42 миллион нафар ин аз се як ҳиссаи аҳолии тамоми мамлакатро ташкил медиҳад. Ин самараи кори усқуфони он мамлакат ва дигар башоратдиҳандагон ва имондорони Нигерия, ки аз соли 1999 ин ҷониб хизмат мекунанд. (як чизи ҷолибро бояд қайд кард, ки дар Нигерия аз чор як ҳиссаи тамоми аҳолии Африко зиндагӣ мекунанд). Ман инро ҳосили аҷоибӣ наҷоти ҷонҳои инсонӣ меномам. Ба хотир оред, ки баъд аз марги Ҳиродус Навиштаҷот чӣ меғӯяд. “Аммо каломи Худо торафт бештар интишор меёфт” (Аъмол 12:24). Чаро ӯ фавт кард? Дар аввал ба хотири муқаддасоне, ки дар тарси Худованд зиндагӣ мекарданд (ки ин итоат ба пешвоёнро низ дар бар мегирад) ва дуҷумин барои калисое, ки дуо мегуфт.

Ҳангоме, ки халқи Худо он шахсоне, ки дар ҳукумат ҳастанд, эҳтиром мекунанд, барои онҳо дуо мекунанд ва ба итоати каломи Худо зиндагӣ мекунанд, мо шоҳиди он мегардем, ки Худо Рӯҳи Худо бар шахру деҳаҳо ва кишвари мо бо фаровонӣ мерезад. Хайр мо мунтазири чӣ ҳастем?

Боби 8

Эҳтироми роҳбарони дунявӣ

Ғуломоне, ки зери юг мебошанд, бояд огоёни худро сазовори ҳар иззату икром донанд, то ки ба исми Худо ва таълимоти мо гирифтори мазаммат нашавад.

1 Тимотиюс 6:1

Дар ин ҷои навиштаҷот Павлус дар бораи роҳбарони дунявӣ мегӯяд ва ин кор фармоёни мо, раисон, муаллимон, мурабиёнро дар бар мегирад. Ҷӣ тавре, ки ман пештар қайд карда гузаштам, ин ҷумла дар замонҳои мо ҷунин баён мешавад: “Бигзор ҳамаи кормандон раисони худро эҳтиром кунанд ва корфармоёни худро сазовори ҳар иззату икром донанд”. Ё ин ки “Бигзор ҳамаи донишҷӯёне, ки таҳсил мекунанд, муаллимон худро сазовори ҳар иззату икром донанд”. Айни ҳамон муносибатҳо байни варзишгарон ва мурабиёни онҳо ва ҳамаи дигар муносибатҳои, ки вобаста ба итоати як нафар ба дигар нафар дар ҷамъият, тааллуқ дорад.

Пайҳас кунед, ки Павлус мегӯяд, ки мо бояд ҳукуматҳои дунявро эҳтиром кунем, то ки ба исми худованд ва таълимоти Инҷил “мазаммат нашавад”. Дар тарҷумаи нави Китоби Муқаддас омада аст: “То ки номи Худо ва таълимоти Ӯ бадном ва таҳқир нашавад”. Бадном шудан, яъне “муносибати бади ҷамъият ва беэҳтиромии он нисбат ба Худо ва таълимоти Ӯ” мебошад. Таҳқир яъне “беҳурмати ва муносибати дағалона нисбат ба Худо ва ҷизҳои муқаддас” мебошад.

Гуфтаҳои болоро хулоса карда, мо дақиқ мефаҳмем, ки агар мо ҳамчун имондорон нибат ба корфармоён, муал-

лимон ва дигар роҳбарони ҷамъиятамон боэҳтиромона рафтор накунем, он гоҳ дар ҷамъият ҳеҷ кас Подшоҳии Худоро эҳтиром нахоҳад кард ва бо ин рафтори худ мо ба исми Худо ва чизҳои муқаддасамон муносибати беҳурматонаро ҷалб мекунем.

Чи тавр ҷамъият нисбат ба Худо ва чизҳои муқаддас беҳурмати карда метавонад? Дуоро дар мактабҳо манъ кардем, лавҳаҳои, ки дар он даҳ аҳкоми Худованд навишта шуда буд, аз толори судҳо берун кардем, аксарияти чизҳои тафреҳии мо пур аз гуноҳ ва бадахлоқӣ мебошанд; аксари мусиқҳои мо Худоро дашном медиҳанд; соҳаи маорифи мо, он шахсоне, ки ба офариниш аз ҷониби Худо бовар мекунанд, ҳамчун қасони пасмонда ва нофаҳм нишон медиҳанд ва ин рӯйхатро то ба охир давом додан мумкин аст. Оё ин имкон дорад, ки мо ҳамчун имондорон ба муносибати беҳурматаи нисбат ба Худо, ки ҷамъияти мо дорад, кӯмак карда бошем? Аз рӯи суханони Павлус, ки дар боло гуфта гузаштем, ин маҳз ҳамон чизест, ки рӯй медиҳад, хангоме, ки мо эҳтироми аслиро ба ҷо намеоварем.

Баъзеҳо Инҷилро бадном мекунанд.

Оиди ин мавзӯ ман бисёр мисолҳоро оварда метавонам, лекин яқтои он кифоя аст, ин ҳодиса бо ман якҷанд сол пеш рӯй дод, ки суханони Павлусро бисёр возеҳ нишон медиҳад. Ман дар ҳавопаймо аз як шаҳри бузург парвоз мекардам. Ба хотири, ки он вақтҳо ман бисёр масруф будам, дар ҳавопаймо дар класси аввал парвоз кардам. Назди ман як тоҷире бо либосҳои зебо нишаста буд, ки нӯшобаи худро менӯшид. Ман хоҳиши бо ӯ ошно шудан ва Инҷилро ба ӯ гуфтавро доштам, барои ҳамин бо ӯ зуд сухан гуфтам. Мо бо ӯ сӯҳбатро шуруъ карда, якҷанд маълумотҳоро ба якдигар гуфтем. Мо бо ин шахс бисёр фикрҳои ҳамоҳанг дошта, ба зудӣ ошно гаштем.

Аз овоз ва тарзи суханронии ӯ ман фаҳмидам, ки ӯ роҳбар аст. Ман аз ӯ пурсидам, ки ӯ чи қор мекунад ва маълум гашт, ки ӯ раиси корхонаи хизматрасонии нақлиётӣ, ки дар ҳаҷм дуюмин калон дар ин шаҳр мебошад. Баъд ман сӯҳбатро ба он равона кардам, ки ҳамчун роҳбар

корҳои ӯ чӣ тавр аст. Ӯ дар бораи кори худ гуфта, аз ман пурсид, ки ман бо чӣ кор машғулам. Ман гуфтам: “Ба Худованд ҳамчун хизматгори Инҷил кор мекунам”.

Ҳамон лаҳза муносибати дӯстонаи ӯ ва хушмуомилагиаш зуд тағйир ёфт. Ӯ чизе буг-буг карду рӯйи худро дигар сӯй гардонид. Ман дар ҳайрат мондам. Шахсе, ки якчанд лаҳза пеш ҳамроҳ сӯҳбати дӯстона доштем, ногаҳон вонамуд кард, ки маро дигар дидан намехоҳад. Лекин ба сабаби он ки пеш аз ин мо сӯҳбатидӯстона доштем, ман медонистам, ки ин мулоқотро давом додан мумкин аст. Ба ҳамин хотир ман бо садои нарм аз ӯ пурсидам: “Шумо аз чавоби ман нороҳат шудед. Чӣ шуд?”

Ӯ ба тарафи ман рӯй оварда, бо чехра чиддӣ гуфт: “Шумо ба ман маъқул шудед, барои ҳамин мегӯям, чаро ман бо хизматгорони Худо ва ё умуман бо масеҳиён ҳеҷ алоқае доштан намехоҳам”.

Ин суханон диққати маро боз ҳам зиёдтар ҷалб кард.

Ӯ гуфт: Ман як корманде доштам, ки ин зан чуноне, ки шумо мегӯед “аз олами боло таваллуд ёфта буд”. Тамоми рӯзи кори ӯ фақат ба дигар кормандон маъвиза карда мегуфт, ки онҳо бояд “наҷот” ёбанд. Аз ин ҳам бештар ӯ кори худро хуб иҷро намекард ва дигаронро кор кардан намонд.

Дар охир ӯ аз кор рафт ва бо худ якчанд чизҳои корхонаро бурда, ба илова қарзҳои худро барои занҳои телефони ба кишвари Олмон, ки ҳашт ҳазор долларро ташкил медод, ба дӯши корхона монда рафт” (Ин воқеа дар байни солҳои 90 ум рӯй дод, ки занҳои телефони ба хориҷа бисёр қиммат буд).

Ман дар ҳайрат будам. Акнун ба ҳар кас дар ин корхона қабул кардани Каломи Худо мушқил буд, барои он ки ин зан борафтори худ ба номи Худо нанг овард. Ба ивази он ки кори худро анҷом диҳад, маъвиза карда, боз чунин дуздии даҳшатнокро карда, ин зан на раиси худ ва на кормандони худро эҳтиром накард. Ӯ мебоист, ки аз ҳама корманди хуб ва итоаткор бошад. Ана барои ҳамин Павлус барои ҳамаи коргарон мегӯяд:

Мукофот барои эҳтиром

“Ғуломонро насихат намо, ки ба огоёни худ мутеъ бошанд ва дар ҳар хусус дили онҳоро ёбанд, эътироз накунанд ва дуздӣ накунанд, балки камоли вафои некро нишон диҳанд, то ки таълимоти Наҷотдиҳандаи мо Худоро аз ҳар ҷиҳат зебу оро диҳанд”.

Титус 2:9,10

Ин зан бо рафтори бади худ, он маъвиҷаҳои худро зери шубҳа гузошт. (Аъмоли мо аз суханони мо карда садои баландтаре доранд.) Ин зан Инчилро бадном кард. Агар ӯ аз рӯи Каломи Худо рафтор карда, раиси худро эҳтиром мекард, он гоҳ ӯ ба кори худ тамоман дигар муносибат медошт. Эҳтиром кардан, яъне қадр кардан, итоат кардан, ба мисли як чизи қимматбаҳо рафтор кардан мебошад. Агар ӯ дили пур аз эҳтиром ва шараф мебошад, он гоҳ муносибат ва рафтори вай умуман дигар мебуд. Он гоҳ ӯ бо тариқи автоматикӣ кори худро ба дараҷаи олий анҷом мебуд. Ва бо ин шарафи худ бештар диққатро ба Инчили Худованд ҷалб мекард.

Боқии тамоми сӯҳбати худро бо ин сардори корхона бо узрҳои аз барои рафтори ин зан, сарф кардам. Ӯ маро гӯш мекард, вале маълум буд, ки суханони ман вайро на онқадар зиёд тасалли мебахшанд. Ӯ бисёр саҳт зарба дида буд ва ба вай кӯмак кардан хеле мушкил буд. Давоми сӯҳбати мо умуман дигар шакле дошт.

Баъд аз якҷанд сол ман ин воқеаро дар яке аз маъвиҷаҳои худ дар калисо нақл кардам. Яке аз дӯстоне, ки моро дастгирии молӣ мекунад, ин маъвиҷаро дар диски сабт шуда гӯш карда, ба калисои мо як хоҳише равон кард. Ӯ суроға ва маълумотро дар бораи ин корхона ва раиси он дархост кард ва мехост бо ӯ дар тамос шавад. Ӯ хоҳише дошт, ки ба он шахс номаи узрҳои барои рафтори он зан ва бо ҳамроҳи нома ба хотири шаҳодати муҳаббати Худованд чеки бонкӣ ба ҳашт ҳазор доллар фиристонад.

Ман ба ин хоҳиши ҳамкорамон бисёр хуш шуда, шахсан барои пайдо кардани ин шахс машғул шудам, то ки раиси ин корхонаро ёфта, ба ӯ зарари молиро ҷуброн ку-

нем. Дар чараёни ин чустучӯъ маълум шуд, ки ин тоҷир шаш моҳ пештар аз касалии сактаи қалбӣ вафот кардааст. Ин барои ман як зарбаи навбатӣ буд. Ман дар бораи он фикр мекардам, ки оё ӯ он вақт дохили ҳавопаймо суханони маро қабул кард: агар содиқона бигӯям, он вақт рӯҳи вай барои Инҷил он қадар баста буд, ки ман ба ӯ ҳеч наздик шуда наметавонистам. Ман фақат орзу дорам, ки ӯ дигар хизматгори Инҷилро дар роҳи худ вохӯрда бошад, ки ба қалбаш таъсир расонда аст. Бисёр вақт ман дар бораи он фикр мекардам, ки оё ин шахс бо Худо ба воситаи Исои Масеҳ ошғӣ шуда бошад. Ман мефаҳмидам, дар асл ин мӯъҷиза мешуд, агар ки баъд аз он рафтори коргарзан ӯ начот ёбад.

Агар ин зан дар он корхона роҳбари худро иззату эҳтиром мекард, он вақт дохили он тайёра чӣ қадар осон мешуд, ки ман Инҷилро барояш бирасонам. Ӯ ба зудди қабул мекард. Чӣ тавр? Хеле осон, ӯ мегуфт: “Джон, ман дарк мекунам, ки ту дар бораи чӣ мегӯӣ. Коргарони беҳтарини ман масеҳиён буданд. Ҳоло дар ҳаёти ман бесарусомонӣ аст, ба ман Исое, ки сарчашмаи ҳаёти абадӣ мебошад, лозим аст. Бале ман ҳамроҳи ту дуо гуфтан мехоҳам”

Аз дигар сӯй ба ман раисони беимон дар бораи кормандони худ мегуфтанд, ки онҳо масеҳиёни асли мебошад ва ин на дар маъвизашон, балки дар рафтори онҳо, ки ҳангоми ҳар шароит корӣ ҳамчун хислати Масеҳ мебошад. Онҳо мегуфтанд, ки ин кормандон аз ҳама коргарони беҳтарин ба шумор мераванд, онҳо аз ҳама содиқ ва вафодор, ҳеч вақт беҳуда баҳс намекунанд ва шикояту эътироз надоранд.

Ба ин гуна кормандон чӣ кӯмак мекунад, ки чунин бошанд? Ҷавоби содда дорад- ин тарси Худованд аст, ки ба шахсоне, ки Ӯро дӯст медоранд, шараф ва эҳтироми аслиро дар қалбҳои онҳо ба вучуд меорад.

Дар синф

Дар тӯли солҳои зиёд ман воқеаҳои бисёр дар бораи имондорон, ки бо рафтори худ эҳтиромро ба ҷо меоваранд, ё баракс шунидам, ки ҳаргуна беэҳтиромӣ мекарданд ва бо ин аксуламалҳои худ номи Инҷилро боло мебарданд, ё баракс бар номи Инҷил доғ меоварданд. Бори аввал ман шоҳиди ҳам ин ва ҳам он ҳолат шуда будам, ҳангоме ки дар мактаб мехондам.

Ман Исои Масеҳро ҳамчун Худованди худ, ҳангоми донишҷӯии донишгоҳи Пурду буданам, қабул кардам. Ман дар оилаи католикӣ ба воя расида, доимо калисоро ташриф меовардам, лекин ба ҳар ҳол мӯҳтоҷи наҷот будам. Ман дар хотир дорам, ки диққати маро як донишҷӯӣ чалб кард. Дар аввал ман пайхас кардам, ки бо вучуди он ки ӯ меҳрубон аст, ӯ инчунин хислати устувор дошт. Ӯ варзишгари хуб ва ҷавонӣ ботарбия буд. Ман пай бурдам, ки дар шабнишиниҳои донишҷӯён ӯ танҳо дар аввали он иштирок мекард ва ҳангоме, ки дигарон нӯшидани нӯшобаҳои спиртиро оғоз мекарданд, ӯ он ҷойро тарк карда мерафт. Дар шабнишиниҳо бо ҷавонону духтарон ӯ озодона сӯхбат карда, фақат нӯшобаҳои беспиртиро менӯшид.

Ӯ маро медид, ки ман як ҷавонӣ диңдор, лекин аз Худо бисёр дур будам. Инак пеш аз ҳама ӯ бо ман дӯст шуд ва як бегоҳ дари утоқи маро тақ-тақ кард. Ӯ ба ман Каломи Худоро маъвиза кард ва дар анҷом ногаҳон аз ман пурсид: “Джон, ту метавонӣ ба ман дар бораи президенти ИМА нақл кунӣ?”

Ман гуфтам: “Алабтта, номи ӯ Джимми Картер ва номи ҳамсари ӯ Розлин аст. Пеш аз ин ӯ губернатори иёлотҳои Джорджия буд ва аз ин пештар дар замини худ чормағзи замини мепарварид”.

Ӯ гуфт: “Хуб, ҳоло ба ман дар бораи Исои Масеҳ гуфта метавонӣ?”

Ман гуфтам: “Албатта, Ӯ аз Маряма бокира ба дунё

омад, падари замини ӯ Юсуф буд, Исо дувоздаҳ шогирд дошт ва дар охир ӯро дар салиб меҳкӯб карданд”

ӯ гуфт: “Бисёр олай. Акнун ту ба ман бигӯй, ту президент Картерро мисли модари худ ҳамон қадар аз наздик мешиносӣ?”

Ман якчанд лаҳза фикр карда гуфтам: “На хайр, не”

ӯ аз ман пурсид: “Фарқ дар чист?”

Ман гуфтам: “Модар ин модар аст. Ман модарамро шахсан мешиносам. Бо президенти Амрико ман шахсан шинос нестам.”

Баъд ӯ гуфт: “Инак ту муносибати шахсӣ ва наздик бо модарат дорӣ ва президентро намешиносӣ. Новобаста аз он ки ту дар бораи президент бисёр маълумот дорӣ, бо ӯ муносибати шахсӣ надорӣ.

Ман гуфтам: “Дуруст аст”

Баъд ӯ гуфт: “Ту Исоро аз наздик мешиносӣ, мисли он ки бо модарат ошноӣ дорӣ?”

Ман дар ҳайрат будам. Намедонистам, ки барояш чӣ бигӯям. Баъд ӯ ба ман нишон дод, ки нақшаи Худо дар фиристодани Исо ба рӯи замин на дар он буд, ки мо аъзои калисо шавем, балки дар он буд, ки мо ӯро шахсан бишиносем, ба хотири он ки ӯ ҳар яки моро дӯст медорад ва ҳар як шахс барои Худо муҳим аст. Ҳангоме, ки нақшаи офарида шудани худро дарк кардам, дар ҳайрат мондам.

Дар тӯли соли оянда ман соатҳои зиёд Китоби Муқаддасро мехондам. Ман аз он сер намешудам. Ман Каломи Худоро доништан мехостам. Пеш аз он ки ман ҳаёти худро ба Худованд бахшидам, Китоби Муқаддас барои ман як маҷмӯи қонунҳо ва китоби таърихӣ буд. Акнун он Каломи Худо гардид, ки барои ман мурочиат мекард ва дар қалби ман зинда гашт.

Ман донишҷӯи факултаи инженерӣ буда, баъзе фанҳои таълимиро аз рӯи хости худ интихоб карда метавонистам. Дар байни рӯйхати фанҳои интихобӣ Нотр Дама низ буд, ки профессоре, ки ин фанро дарс меод, дар наздикии донишгоҳ зиндагӣ мекард. Ман қарор кардам, ки

номи худро дар рӯйхати курсҳои шарҳи Аҳди Қадим 101, сабт мекунам. Дар он замон ман донишҷӯи ҷавон будам ва таълимоти Аҳди Қадим ба ман мушкил буд, барои ҳамин ҳамфиكر кардам, ки ин курсҳоро гузарам, онро беҳтар хоҳам фаҳмид.

Дарсҳои мо рӯзҳои душанбе буда, се соатро дар бар мегирифтанд. Дар рӯзи аввал ман суханони профессорро шунида, дар ҳайрат мондам. Ӯ гуфт, ки:

«Дар Китоби Муқаддас шашсад зиддият мавҷуд буда, аз мурдагон дубора зинда шудани Исоро ҳамчун ҳодисаи таърихӣ исбот кардан ғайри имкон мебошад. Ҳангоме, ки Мӯсо бо ҳалқи Исроил аз дохили баҳри сурх мегузашт, он замон ин фақат як бӯтлоқзоре буд. Дар Китоби Муқаддас ин ҳодисаҳо чунин боҳашамат навишта шудааст, ки онҳо аз насл ба насл нақл карда шуда, ҳар даъфа муболиға карда мешуд ва ҳамин тавр бӯтлоқзор ба баҳр табдил ёфта аст.

Оё гуфтани он зарур аст, ки ин семестр дар ҳаёти ман чандон ором набуд. Ман дар хотир дорам, ки ман бо профессор ва дигар донишҷӯён доимо баҳс мекардам. Боре дарсе буд, ки мо бо профессор дар тӯли ду соат баҳс кардем. Дар он вақт бо вучуди он, ки ман назари худро мустақкам исбот мекардам, ӯро ҳамчун устод эҳтиром мекардам.

Дар аввали семестр ба мо вазифа доданд, ки як кори таҳқиқотии калон навишта карда, дар охири сол онро супорем. Натиҷаи ин кори илмӣ аз се як ҳиссаи баҳои ҷамъбастиро ташкил меод. Ман аз болои кори илмии худ бисёр кор кардам. Дар дарси охир профессор кори тафтиш шудаи моро пас ба худамон баргардонид. Кори илмии худро дар даст гирифта, ман баҳои ҳарфаи “Г” дидам. Ман дар ҳайрат будам. Баъд аз дарс ман назди профессор омадам ва ӯ ба ман гуфт: “Джон, ту як даъфа ба идораи ман биё ва ман маънои ин баҳо чӣ аст, хоҳам гуфт”.

Баъд аз якчанд рӯз ман ба идораи ӯ даромадам. Ӯ маро бо чунин суханон пешвоз гирифт: “Джон, ману ту дар ҳар гуна оламҳо зиндагӣ мекунем. Барои ҳамин ман фикр

кардам, ки ман кори туро баҳо дода наметавонам. Ман ба кори ту нишонаи “Г” гузоштам, ин маънои онро дорад, ки дар натиҷаи ҷамъбастии ту он таъсир намерасонад, аммо ҳамаҷун ду имтиҳони комёб дар ҳамин семестр ба ҳисоб меравад”.

Баъд ӯ гуфт: “Джон, ман дар гурӯҳи худ бисёр донишҷӯёни “фундаменталист” доштам, ки бисёр мушкилиҳо барои ман ба вучуд меоварданд. Қариб ҳамаи онҳо, ё бетартибӣ дар гурӯҳ ба амал меоварданд, ё аз гурӯҳ хориҷ мешуданд, ё ки фикрҳои худро тағир меоданд”.

Баъд ӯ овози худро боз ҳам нармтар карда гуфт: “Джон ту умуман дигар ҳел будӣ. Ту эътиқоди худро тағир надодӣ. Ту ба эътиқоди худ қавӣ буда, лекин дар айни замон маро эҳтиром мекардӣ. Инчунин ту лоиқи эҳтироми ҳамсинфонат низ гаштӣ. Ман барои мардонагӣ ва шарафи ту, ки нисбат ба ман зоҳир мешуд, миннатдорам”.

Дар ин сӯҳбат Худо чизеро ба ман аён кард. Агар мо дар Калом ва ростии Худо устувор бимонем ва дар ҳар ҳолат роҳбарони худро эҳтиром кунем, он гоҳ шояд он мегардем, ки Худо чӣ тавр бахотири ростӣ амал мекунад. Мумкин, ки ҳамаи ин “фундаменталистон” имондорони аз олами боло таваллуд ёфта буданд. Онҳо танҳо дар бораи Исои Масеҳ ба ҳамсинфон ва устодон нақд мекарданд, лекин шаҳодати онҳо мутобиқи аъмолашон набуд. Бо рафтори беэҳтиромона ва баҳсҳои бефоидаи худ, онҳо Инҷилро ба назари донишҷӯён ва устодон беқадр карда, бетартибиро дар синф барпо карданд. Аз барои он ки онҳо принсипи шарафро намедонишанд, имконияти хуби башоратдиҳиро аз даст доданд.

Мо набояд, ки ҳеҷ гоҳ аз каломии Худо дур шавем. Мо бояд дар он устувор бошем, аммо бағайр аз ин он шахсоне, ки иштибоҳ мекунад ва касоне, ки зидди мо ҳастанд, онҳоро бо ғурутани ва муҳаббат ислоҳ кунем.

Ҳоҳ ин роҳбар, ё мураббӣ, ё муаллими мо бошад, мо масеҳияти аслиро ба онҳо бояд нишон диҳем. Ҳангоме, ки имконияти сухан гуфтанро меёбем, он гоҳ ростиро дар муҳаббат ва эҳтиром ба роҳбарони худ баён кунем.

Эҳтироми ҳокимияти дунявӣ

Чӣ тавр мо роҳбарони дунявиро эҳтиром карда метавонем? Биёед як маротибаи дигар ба мафҳуми шараф назар мекунем. Қадр кардан, бо эҳтиром муносибат кардан, мисли ба як чизи қимматбаҳо ва арзишманд, то он чое, ки ин мутобиқи Каломи Худо мебошад, итоат карда гапдаро будан.

Агар мо дар бораи фаҳмиши ин мафҳум дуо гӯем ва андеша кунем, он гоҳ рафтори мо дар корхона, мактаб, ё донишгоҳ, ё дар дигар ҷои ҷамъиятӣ ба тарафи мусбиаш тағир меёбад. Агар мо аз Худо хоҳиш кунем, ки қалби моро бо эҳтиром ба роҳбарони дунявӣ пур кунад, он гоҳ муносибати мо ба онҳо тамоман дигар ҳел мешавад. Ба ҷои он ки баҳсҳои бефоида кунем, мо бо хоҳишҳои онҳо низ назар мекунем. Новобаста аз он ки онҳо моро мепазиранд ё не ва новобаста аз он ки онҳо ба мо маблағи сазовор медиҳанд ё не, мо ҳар имкониятро меҷӯем, то ки ба онҳо кӯмак кунем. Чӣ тавр мо ба ин сатҳ расида метавонем?

Навиштаҳо мефармоянд: “Эй ғуломон, (кормандон) ба оғоёни (корфармо, раис) башарии худ бо тарсу дарз ва бо соддадилӣ мисли он ки ба Масеҳ бошад, итоат намоед. На бо ҳозирхизматиҳои зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки ҳамчун ғуломони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд. Ғайратмандона хизмат кунед, мисли он ки ба Масеҳ бошад, на ба одамон. Зеро медонед, ки ҳар кас, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, ба андозаи кори неке, ки кардааст, аз Худованд мукофот хоҳад гирифт”.

Нома ба Эфсӯсиён 6:5-8 (доҳили қафс суҳанони муалифи ин китоб).

Ба суҳанони “Ғайратмандона хизмат кунед, мисли он ки ба Масеҳ бошад” диққат кунед. Агар чунин муносибат дар дили мо зинда бошад, он гоҳ мо ғуломон ба хизматгзoron табдил мегардем. Шумо мегӯед: “ман ғулом нестам”. Пеш аз он ки бо саросемагӣ зуд чунин бигӯед, ба ман иҷозат диҳед, ки фарқ байни ғулом ва хизматгор-

ро маънидод кунам. Аз ғулом талаботҳои минималӣ ё камтарин аст, лекин хизматгузор қобилияти калон дорад. Аз ғулом ба зӯри мегиранд, хизматгор бо розигии худ ме-диҳад; ғулом маҷбур аст, ки кор кунад, хизматгор бошад, бо хости худ кор мекунад. хизматгор имконияти хизмат қарданро меҷӯяд, на ин ки мунтазири фармон мебошад. Ё пешакӣ мӯҳтоҷии шахсро дида, пеш аз хоҳиши он на-фар, барояш кӯмак мекунад.

Агар шумо фикр кунед, ки раисатон нисбат ба шумо беадолатона ва дағалона рафтор мекунад, шумо дар ҷа-воби он набояд, ки муносибати бад дошта бошед. Шахсе, ки ба муносибати бад аксуламал карда, шикоятро шурӯъ мекунад, онгоҳ ӯ ғамгину бепарво шуда, кори худро хуб анҷом намедиҳад. Шахсе, ки мехоҳад, бади ро бо некӣ ға-лаба кунад (Рум 12:21), вай бо раиси беадолати худ омада, чунин суханонро мегӯяд: “Ман мебинам, ки барои ман кори зиёде ҳаст, ба ҳамин хотир аз ҳафтаи оянда ман ду соат пештар ба кор меоям ва ҳамаи кори заруриро анҷом медиҳам ва барои ин ба шумо зарур нест, ки ба ман ма-блағи иловагӣ диҳед”.

Агар шумо мушкилиро ба ҳамин тариқ ҳалу ҷасл ку-нед, он гоҳ ба зудӣ шоистаи марҳамати Худованд ва дар анҷом раисатон низ мегардед. Ман инро аз кучо ме-донам? Дар китоби масалҳо (3:3-4) навишта шудааст, ки мо бояд эҳсон ва ростиро бар лавҳаи дили худ бинависем, он гоҳ “марҳамату пазириро дар назари Худо ва одамон пайдо хоҳем кард”.

Агар шумо дар назари раиси худ марҳамат наёбед ҳам, он гоҳ Худо барои шумо дигар дарвозаҳоро воз хоҳад кард, ки дар он ҷой эҳсон ва марҳамат хоҳед ёфт, мисли он шах-се, ки мо дар боби пештар дар борааш гуфта гузаштем, ҳамоне, ки дар корхонаи суғуртавӣ кор мекард. Ҳангоме, ки ӯро қадр намекарданд, ба ҳар ҳол вай корфармои ху-дро эҳтиром мекард. Дар натиҷа Худо пеши рӯи ӯ дарво-заи дигар компанияи бузургро воз кард ва ҳоло ӯ раиси компанияи бузурги суғуртавӣ гашта, шоистаи мукофоти пурра гашт.

Мукофот барои эҳтиром

Ин қонун аст. Агар шумо дар ҳаёти худ пешвоёни ҷамъиятиро эҳтиром кунед, он гоҳ шумо сазовори мукофоти пурра мешавед. Шояд ин мукофот аз ҷониби раис, муаллим ё мураббии шумо наояд, лекин он ҳатман меояд. Худо аз паси Каломи Худ назар мекунад, то ки он иҷро шавад!

Боби 9

Эҳтиром ба роҳбарони хонаводагӣ

Биёед дар ин боб дар бораи оила дида баромада, аз фарзандон оғоз мекунем: “Падар ва модари худро иззат намо ин аст, ҳукми аввалин бо чунин ваъда: То ки некӯаҳвол бошӣ ва бар замин умри дароз бинӣ” (Эфсӯсиён 6:2,3.)

Эҳтиром кардани падару модар ин на хоҳиш, на пешниҳод, балки аҳкоми Худованд мебошад. Ё шояд баъзеҳо аз хотир бароварданд, ки мо имондорони дар Аҳди Ҷадид низ бояд аҳкомро риоя кунем? Ин исботи он ки муҳаббати Худо дар мо амал мекунад. Исо мегӯяд: “Ҳар кӣ аҳкоми маро дорад ва риоят кунад, вай касест ки Маро дӯст медорад” (Юҳанно 14:21). Ҳавворӣ Юҳанно дубора суханони худро тасдиқ карда мегӯяд. “Ва муҳаббат аз он иборат аст, ки мо бар тибқи аҳкоми ӯ рафтор кунем” (2 Юҳ 6.)

Ҳамон лаҳзае, ки мо Исои Масеҳро ҳамчун Худованди худ қабул кардем, мо тағир ёфтем: шахсе, ки пештар буд аз байн рафт. Мо махлуқи нав гаштем. Қалбҳои мо дигар шуданд, ҳоло акнун дар он тарси Худованд ва муҳаббати ӯ чой гирифтаанд. Акнун ҳамаи хоҳишҳои мо дар Худованд мебошад, мо ташнаи он ҳастем, ки бар ӯ писанд оем, чунки табиати аслии мо ҳамин аст. Мо ҳамон тавр зиндагӣ мекунем, ки мисли “ичро кардани аҳкоми Худо аз ҳама муҳимтар аст”.

Бо дигар суханон бигӯем он шахсоне, қасдан ё аз рӯи одати пештара ба аҳкоми Худо итоат кардан намехоҳанд,

дар асл ҳеҷ вақт Исои Масехро ба воситаи Рӯҳи Муқаддас нашинохтанд, шояд онҳо ба ном масеҳӣ бошанд, лекин чӣ хеле, ки Исо гуфтааст мо аз рӯи аъмоламон шинохта мешавем (ниг. Мат 7:20). Агар онҳо қасдан аҳкоми Худоро раъд, ё ба он хунукназарона муносибат дошта бошанд, ин маънои онро дорад, ки онҳо қалби Ёро надоранд. Юҳанно менависад: “Касе, ки гӯяд: “Ман Ёро (Исои Масех) менишосам, аммо аҳкоми ёро риоя накунад, вай дуруғуй (фиреб хӯрда) аст, ва дар вай ростӣ нест” (1 Юҳ 2:4). Юҳанно аниқ мегӯяд, ки чунин шахс фарзанди Худо нест, балки гумроҳ мебошад. Шояд ӯ фикр мекунад, ки наҷот ёфтааст, лекин дар асл ин он тавр нест.

Биёед як маротибаи дигар мафҳуми калимаи шарафро мебинем: “Қадр кардан, эҳтиром кардан, хурмат кардан, муносибати нек доштан, бодикқат муносибат кардан мебошад”. Агар мо муносибати бо шарафонро нисбат ба волидайн бубинем, ин бо эҳтиром ва муҳаббат бо онҳо рафтор кардан мебошад. Дар хотир меорем, ки шараф ба тариқи аъмол низ изҳор мегардад, аммо шарафи асли аз қалб чорӣ мешавад. Инак писарон ва духатрони чавон агар бо падару модари худ, бепарвоёна, беҳурматона муносибат дошта бошад, ин нишонаи беэҳтиромии онҳо нисбат ба волидайн мебошад. “Даҳон аз пурии дил сухан мегӯяд” (ниг. Мат 12:34).

Муносибаи беэҳтиромонаи онҳо ба воситаи рафтор, тарзи гапзадан, бепарвой ҳамгоҳи сухангӯии волидайн, хунукназарӣ, шикоят дар овоз, ҳангоми иҷрои ягон амали фармуда, суст рафторӣ ва ғайра мегардад.

Дар Амрико беҳурмати нисбат ба волидайн як чизи оддӣ шудааст. Дар фарҳанги мо меъёрҳои ахлоқӣ аз байн меравад. Бисёр филмҳои машҳури “оилавӣ” вучуд доранд, ки ман ба ҳеҷ ваҷҳ ба фарзандони худам иҷозат намедиҳам, ки онҳоро бубинанд. Ҳатто баъзеи онҳо бо ҳарфи “G” нишонӣ шуданд, ки маъно онро дорад, ки ин филмҳо аз тарафи “Компанияи филмбардорони ҳубу боваринок” ба навор гирифта шудааст. Яъне бе зарар ҳастанд. Одатан дар ин филмҳо ҳодисаҳои таъсирбахши

ҳаёти оварда шудаанд. Аммо тарзи гапзании фарзандон бо волидайн умуман ғайри ахлоқӣ мебошад. Муносибати онҳо бо волидайн мисли ба як шахсони нофаҳме, ки дар ин зиндагӣ ҳеч чизро намедонанд, мебошад. Онҳо бо волидайн дағалона гап мезананд, ба суханони онҳо итоат намекунанд ва дар охири филм бо вучуди он ки дар тамоми тӯли он ин фарзандон беэҳтиромӣ ба волидайн худ нишон медоданд, қаҳрамон мешаванд, ё ба мақсади худ мерасанд. Шумо фикр мекунад, ки суханони ман бисёр саҳт мебошад, бубинед, ки Каломи Худо чӣ мефармояд: “Малъун (лаънат) бод ҳар касе, ки падару модари худро хорӣ диҳад! Ва тамоим қавм хоҳанд гуфт “Омин!” (Такрори шариат 27:16).

Оё шумо медонед, ки калимаи лаънат кадом қувватро дорост? Аз тарафи Худо лаънат шудан ин чизи ҷиддӣ мебошад. Мо фикр мекунем, ки танҳо чунин суханонро мешунавем: “Ҳар касе, ки ба куштор даст мезанд, дуздӣ мекунад, зино мекунад, ё ҷодугарӣ мекунад, лаънат бод.” Лекин Худованд меғӯяд, ки ҳар кӣ падар ё модари худро хорӣ мекунад, лаънат мешавад. Биёед мафҳуми калимаи хорӣ карданро дида мебароем: “ба як чизи оддию, беарзиш мисли ғулом муносибат кардан мебошад” Агар бисёр боэҳсос иброз кунем: шарманда кардан, паст задан мебошад.

Лаънате, ки як насл давом кард.

Дар Китоби Муқаддас бисёр мисолҳо ҳаст, ки одамон ба хотири беҳурмати худ нисбат ба волидайнашон лаънатро ба ҳаёти худ оварданд. Яке аз намунаҳои возеҳ ин Ҳом писари хурдии Нӯҳ мебошад.

Баъд аз тӯфон Нӯҳ ба коркарди замин шурӯъ кард. Як шом ӯ шароб нӯшида маст шуд. Чаро ӯ ин корро кард? Шояд ӯ бо ғамгинии худ мубориза мебурд, чунки ӯ дар тамоми рӯи замин ягона падар боқӣ монда буд, ё имкон дорад, ки бо фишоре, ки ба сараш баъд аз тӯфон омада буд, мубориза мебурд. Маълум мешавад, ки ӯ бисёр зери фишор буд ва оромӣ мечуст. Лекин тариқи нодурустро интиҳоб кард. Шаробро нӯшида маст шуду ба хаймаи худ

дохил шуда либосашро кашид ва ҳамон тавр бараҳна хобаш бурд.

Ҳом ба хайма даромада падари худро, ки бараҳна хобанда буд дид ва берун рафта ин ҳодисаро ба дигарон нақл кард. (Дар он замон одамони бисёр набуданд танҳо Сом ва Ёфат.) Ба худ тасаввур карда метавонам, ки бо чӣ қадар мазок ин ҳодисаро ба бародаронаш нақл кард: “Бачаҳо шумо боваратон намеояд, падари мо маст шуда, дар он ҷо бараҳна мисли баррача хобаш бурдааст! Биёед бубинем”

Ҳангоме, ки Сом ва Ёфат мазоқи бародари худро шуниданд, рафтори онҳо тамоман дигар хел буд. Онҳо ҷомаро ба китфи худ партофта, бо ақиби худ дохили хайма шуда, бараҳнагии падари худ Нӯхро пинҳон карданд. Онҳо шармандагии падарашонро дидан намехостанд.

Субҳи дигар Нӯх аз хоб хеста фаҳмид, ки Ҳом чӣ тавр рафтор кард. Ҳамин тавр навишта шудааст:

“Қанъон малъун бод; пеши бародарони худ бандаи бандагон бошад: Ва гуфт: “Муборак аст Худованд Худои Сом: бигзор Қанъон бандаи Сом бошад, Худо Ёфатро вусъат диҳад; ва дар хаймаҳои Сом маскан гирад; ва Қанъон бандаи онҳо бошад”

Ҳастӣ 9:25-27

Нубуввати Нӯх ба наслҳои бисёр таъсир расонд. Мутобиқи Каломи Худованд Қанъон насли Ҳом лаънат ёфта, доимо дар ғуломии халқи Исроил буданд.

Ҳом ба падари худ беҳурмати карда, лаънатро ба ҳаёти худ ва насли ояндааш овард. Ҷолибаш он аст, ки рафтор Ҳом натиҷаи бисёр сахте дошт. Новобаста аз он ки Нӯх маст шуда буд, Каломи Худо дар бораи ҷазои вай ҳеҷ чиз намегӯяд. Аз он ҳам бештар ҳангоме, ки дар боби 11 нома ба Ибриён дар бораи шахсони қаҳрамони имон гуфта мешавд, яке аз онҳо Нӯх аст, шахс, ки шароб менӯшид. Аз ин маълум мегардад, ки ӯ ба гуноҳи худ тавбаъ карда ва бахшида шуд. Лекин дар он боб дар бораи Ҳом чизе навишта нашуда аст ва умуман дар ҳеҷ ҷои Китоби Муқаддас шумо ягон чизи мусбиро дар бораи Ҳом пайдо карда наметавонед.

Ахлоқи баъди Нӯҳ барои се писараш озмоиши эҳтироми шараф ғашт, ки дар он замон дохили қалби онҳо аён шуд. Яке аз онҳо ба ҷои шараф, беҳурмати қард, дутои дигар падари худро ҳурмат қарда, аз ҳар гуна доварӣ худдорӣ қарданд, ба хоҳири он ки ин салоҳияти онҳо набуд, ки аз болои падари худ ҳукм кунанд. Рафтори Нӯҳ бадахлоқона буд, лекин бо ин на писарони ӯ, балки Худо мебоист сару қор дошта бошад. Ду писари ӯ инро дар қарда, эҳтироми худро нигоҳ доштанд; сеюмин бошад, ба ба дӯши худ масъулияти доварӣ қарданро гирифта, обрӯи падари худро резонда, ба худ лаънат овард.

Боз як чизи ҷолиб он аст, ки Ҳом ба ирони худ бисёр дақиқ буд. Аз рӯи мантиқ рафтори ӯро сафед қардан мумкин буд: ӯ фақат он чиро ки дид “ҳақиқатро” гуфта буд. Лекин принципи шараф ва ҳокимият дар подшоҳии Худо умуман дигар ҳел амал мекунад.

Бо мурури замон беэҳтиромӣ зиёд мешавад.

Боз як шахсе дар Китоби Муқаддас ҳаст, ки падари худро эҳтиром намеқард, ин нахустодаи Яъқуб аз зани аввали Лейла, ки номаш Руебен буд. Ҷи тавр Руебен ба падараш беҳурмати қард? Ӯ бо Билҳо қанизи падари худ ҳобид.

Лекин ман бовар мекунам, ки дар рафтори ӯ аз гуноҳи қинси бо қанизи падараш чизи бештаре буд. Яъқуб ду зан дошт; хоҳарон ба номи Роҳел ва Лейла. Билҳо қанизи Роҳел буд. Роҳел ва Лейла бо якдигар рақобат меқарданд. Торафт рақобати онҳо сахтар ва сахтар мешуд, барои он ки Яъқуб Роҳелро бештар дӯст дошт. Аз аввали рӯзи оиладоршавии худ Яъқуб Роҳелро зиёдтар дӯст медошт. Ҳангоме, ки Худо дид, ки Лейла аз қониби шавҳараш бемехр мондааст, батни ӯро воз қард ва вай ҳомиладор шуда, нахустодаи худ Руебенро ба дунё овард. Баъд аз таваллуди Руебен вай чунин суханонро гуфт: “Худованд мусибати маро дид ва акнун шавҳарам маро дӯст хоҳад дошт” (Ҳастӣ 29:32).

Баъд аз якҷанд вақт дуоим фарзандашро ба дунё овард. Баъд аз таваллуди ӯ чунин суханҳоро гуфт: “Зеро Худованд шунид, ки ман номаҳбуб ҳастам ва инро низ ба ман

бахшид” ва ўро Шимъун номид (маънояш шунида шуда). (Ҳастӣ 29:33).

Ва баъд дафаи сеюм писардор шуд. Баъд аз таваллуди ў дар суханони вай афсурдагӣ шунида мешавад: “Акнун ин дафъа, шавҳарам ба ман хоҳад пайваст, зеро ки ба вай се писар зоидам”. Бинобар ин ўро Левӣ ном ниҳод. (маънояш пайвастшуда) (Ҳастӣ 29:34).

Роҳел комёбии хоҳари худро мушоҳида карда, ҳангоме, ки худаш фарзандор шуда наметавонист, як нақшае ба фикраш омад, ки чӣ тавр замини зери пой хоҳарашро бичумбонад. Ў қарор кард, ки ба Яъқуб канизи худро бидиҳад ва ба ў чунин гуфт: “Инак канизи ман Билҳо; бо вай бихоб, то ки бар зонуям бизояд, ва ман низ аз вай фарзанд ёбам” (Ҳастӣ 30:3). Ҳангоме, ки кӯдак ба дунё омад Роҳел гуфт: “Бо гӯштинҳои Худо бо хоҳари худ гӯштин гирифтам ва ғолиб омадам” (Ҳастӣ 30:8).

Руебен писари калони буда, шоҳиди мубориза ва рақобати модараш бо Роҳел буд. Ў писарбачаи калон буд ва дар ин мубориза ва дар натиҷаи бепарвоии падараш, вай он дарде, ки модараш дошт, эҳсос мекард. Ҳамин тавр шуд, ки Рубен ба сахро рафта, барои модари худ меҳригӣ пайдо кард. Ҳангоме, ки Леё ин меҳригӣро гирифт Роҳел ба ў ҳасад бурд ва ин меҳригӣро хоста ба хоҳари худ як пешиниҳоде кард, ки ба хотири он меҳригӣ шавҳарашон Яъқуб як шаб аз онӣ мешавад.

Ва бегоҳӣ Яъқуб аз сахро омад, Леё ба пешвои ў баромада гуфт: “Назди ман даро; зеро ки музди туро бо меҳригӣи писарам адо кардам” ҳамон шаб бо вай хобид. (Ҳастӣ 30:16). Аз ин ҷо маълум мегардад, ки Яъқуб шабҳоро бештар бо Роҳел мегузаронд. Леё бо шавҳари худ танҳо бо музд якҷоя шуда метавонист.

Аз ин ҳолати оилаи онҳо ба Рубен дарднок буд. Ман боварӣ дорам, ки эҳсосоти норозигӣ ва ранҷ дар Рубен нисбат ба бемеҳрии падраш ба модараш торафт зиёд мешуд.

Ин танҳо бо як ҳамбистар шудан бо канизи ў ба хотири ма нарасид. Ранҷидагии вай дар ҳама ҷой ба назар мео-

яд. Вақт мегузашт ва баъд аз соҳиби даҳ фарзанд шудани Яъқуб, Роҳел низ ба ӯ Юсуфро ба дунё овард. Ҳангоме, ки Рубен дид, ки падараш ягона писари Роҳелро аз дигар фарзандонаш бештар дӯст медорад. Нафрати вай дучанд шуд. Чизҳои бехтарин насиби Юсуф мешуд, аз дигар бародарон дида, ӯро бештар дӯст медоштанд, либоси зебро ба ӯ тӯҳфа карданд, ки ин нишонаи бехтарии Юсуф аз дигарон буд.

Ҳангоме, ки оила аз назди Лобон, падари Роҳел ва Леё рафтанд, ба гӯши онҳо расид, ки Эсов бо чорсад нафар ба пешвози онҳо баромада аст. Яъқубро ҳарос фаро гирифт, ба хотире, ки ӯ суханони бародарашро дар хотир дошт. Ӯ қасам хӯрда буд, ки ӯро барои бо фиреб гирифтани нахустзодагиаш ба қатл бирасонад.

Яъқуб барои наҷот додани ҷони худ ва насли ояндааш, оиларо ба ду қисм ҷудо кард. Як қисми онро ба пешвози Эсов фиристод ва қисми дуюм мебоист, ки камтар дар қафо бимонад. Нақшаи ӯ дар он буд, ки агар қисми аввалро Эсов ба қатл бирасонад, он гоҳ Яъқуб бо боқимондагон фирор карда, ҷони худ ва назиконашро наҷот хоҳад дод. Биёед мебинем, ки оилаи худро чӣ тавр тақсим кард. “Ва канизон ва бачаҳошон пеш гузошт, ва Леёро бо бачаҳошон дар ақиби онҳо. Ва Роҳел ва Юсуф дар охир” (Ҳастӣ 33:2). Ҳоло акнун норозигӣ ва эътирози Рубенро ба ҳуд тасаввур карда метавонед? Ӯ ва модарашро дар сафи аввал ба дами марг гузоштанд, дар ҳоле, ки падараш бо Роҳел ва писари вай дар охир пинҳон шуданд. Вақт мегузарад ва норозигӣ бештар мешавад. Роҳел дуюм писарро ба дунё оварда, ҳангоми таваллуд ғавт мекунад. Яъқуб аз марги ҳамсараш бисёр ғамгин мешавад ва дар сари қабри вай санги хотиравиرو мегузорад, ки мебоист дар наслҳои оянда ҳамчун хотира бимонад. Аҷибаш он аст, ки шумо дар бораи санги хотиравӣ барои Леё дар ҳеҷ чой намехонед, ӯ танҳо ба Роҳел санги хотиравӣ гузошт. Имкон дорад, ки ин санг бисёр калон ва зебо буд. Маҳз дар ҳамин вақт афсурдагӣ қалби Рубенро пур мекунаду тоқаташ тоқ мешавад.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки маҳз бад аз марги Роҳел “Реубен рафта бо суррияти падари худ Билло хобид (Ҳастӣ 35:22). Реубен ба рақиби худ, ки калон мешуд назар карда, нафраташ зиёд мешуд. Ӯ бо он фикре, ки падараш Роҳелро дӯст медорад ва модари вайро дӯст намедорад розӣ намешуд. Ӯ бо Билло натанҳо барои шаҳвати чинсӣ хобид, балки барои беобрӯ ва шарманда кардани хаймаи Роҳел ин амалро анҷом дод ва барои азобу укубати худ аз падараш қасд гирифтагӣ мехост.

Акнун мо мебинем, ки Худо дар бораи Реубен, баъд аз марги ҷамаи бародарон чӣ мегӯяд: “Ва писарони Реубен нахустзодаи Исроил зеро ки ӯ нахустзода буд, вале вақте, ки бистари падарашро палид кард, нахустзодагии ӯ ба писарони Юсуф ибни Исроил дода шуд, ва дар насабномаи ӯ нахустзодагӣ иникос наёфт” (1 Вақоенома 5:1).

Аз ҷама аҷибаш он аст, ки рафтори худӣ Яъқуб нодуруст буд, вай Роҳелро дӯст дошта бо Леё хунукназарона рафтор мекард. Дар назари чашмони Худо ин хуб нест ва мо мехонем: “Ва чун Худованд, дид ки Леё номаҳбуб аст, батни ӯро кушод” (Ҳастӣ 29:31). Дар тарҷумаи васеъ гуфта шудааст: “Ҳангоме, ки Худованд дид ки аз Леё нафрат мекунад” он гоҳ Худованд Леёро баракат дод. Дар он бадбахти, ки ӯ аз шавҳараш дошт.

Реубен шароитро возеҳ дарк кард. Ӯ беасос падари худро баҳо надод, ҷама чиз дар асл буд. Аммо он чизе, ки ӯ дар қалби худ ҷой дод, дар натиҷа худашро нобуд кард. Вай он эҳтироме, ки Худованд дар қалби ҳар фарзанд гузошта аст, тарк кард ва иҷозат дод, ки хафагӣ ва раъдшавӣ дили ӯро фаро гирад ва бешарафӣ ӯро иҳота кунад. Ранҷ то ба ҳадде, дар қалби вай ҷой гирифт, ки беэҳтиромии худро нисбат ба падараш сафед карда метавонист. Лекин чунин муносибат барояш гарон тамом шуд. Ӯ нахустзодагии худро аз даст дод.

Дар хотир биёред он занро бо номи Ҳанно, ки коҳин ӯро тамасхур карда буд, лекин ба ҳар ҳол вай иҷозат надод, ки беҳурматӣ ба қалби вай ҷой гирад ва аз амри Худованд, ки мефармояд роҳбаронро эҳтиром кунем, берун

нашавад. Ў сазовори мукофоти пурра гашт. Рубен баракс мукофоти худ, меросашро аз даст дод. Ў бар баҳодихии худ як қатра ҳам иштибоҳ накард, аммо аксуламали вай комилан иштибоҳ буд.

Ба ҳеч кас иҷозат надиҳед, ки бо рафтори нодурусташон ба шумо таъсир расонанд.

Дар тӯли солҳои охир ман дарк кардам, ки мо иҷозат дода метавонем, ки рафтори нодурусти шахсоне, ки моро ихота мекунанд, ба фаҳмиш ва рафтори дурусти мо таъсир расонда метавонанд. Ин ҳақиқат дар зиндагии Мусо бисёр аён аст.

Фарзандони Исроил мисли Яъқуб доимо бо рафтори худ ба Худованд писанд намеоманд. Яъқуб аз ҳамсари худ нафрат дошт, онҳо бошанд доимо шикоят мекарданд. Мисли Рубен, Мусо низ аз рафтори нодурусти онҳо азоб мекашид. Ба хотири онҳо ў дар тӯли чил сол дар биебон гашта, иҷозати ворид шудан ба замин ваъда шударо на дошт.

Акнун онҳо боз шикоят мекарданд, ки об надоранд. Он гоҳ Худо ба Мусо гуфт, ки ба сахра бигӯяд ва аз он ҷо об чорӣ хоҳад шуд. Лекин дар он вақт Мусо аз халқи Исроил он қадар хаста шуда буд, ки ҳамаи онҳоро чамъ карда, бо садои баланд гуфт: “Бишнавед эй саркашон! Оё аз ин сахра об барои шумо берун оварам? Ва Мусо дасти худро бардошта, сахарро ду карат зад, ва оби бисёре берун омад; ва чамомад ва чорпоёни онҳо нӯшиданд” (Ададҳо 20:10-11).

Ба хотири рафтори худ Мусо аз афзалияти роҳнамоӣ қардани халқи Худо ба замини ваъда шуда, маҳрум шуд. Баъд аз гузаштани солҳо дар Забур омадааст: “Ва назди оби Мерибо ба ғазаб оварданд, ва Мусо аз боиси онҳо ҷазо дид; Зеро ки рӯҳи ўро ба ҳаяҷон оварданд, ва бо лабонаш носазо гуфт” (Забур 105: 32-33).

Мусо аз рафтори бади онҳо хаста шуд. Ў маҷбур шуд, ки бар зидди каломи Худо рафтор кунад. Барои ин рафтораш Мусо нархи гарон супорид! Ман дар Китоби Муқаддаси худ зери ин оят навиштаам: “Мо рафтори бади ху-

Мукофот барои эҳтиром

дро бо рафтори бади дигарон сафед карда наметавонем”. Барои ҳамаи мо ин як дарси мушкिल мебошад.

Рафтори падари Реубен нисбат ба модараш беҳурма-тона буд, лекин ин рафтори беэҳтиромона вайро нисбат ба падараш сафед намекунад. Худо ба мо амр кардаст, ки мо падару модари худро новобаста аз хуб ё бад, сазовор ё носазовор будани рафтори онҳо, эҳтиром кунем.

Иҷозат диҳед ба шумо як принсипи муҳиме, ки дар боби пештар гуфта будем, ба хотиратон биёрам. Мо бояд ҳамеша роҳбаронро ҳурмат ва ба онҳо итоат кунем; инчунин мо бояд ба ҳукуматдорон гапдаро бошем, танҳо агар амри онҳо барои мо зидди Каломи Худо набошад. Масалан агар волидайн аз фарзанди худ бихоҳад, ки ба муаллим дурӯғ бигӯяд, он гоҳ ҷавоби он фарзанд чунин шуда метавонад: “Падар ва модари азиз, ман шуморо ҳурмату эҳтиром мекунам, лекин ман дуруғ гуфта наметавонам, чунки ин гуноҳ зидди Худованд мебошад”. Ё дигар мисоле, ки даҳшатноктар аст, ҳангоме, ки падар фарзанди худро таҷовуз кардан мехоҳад, он гоҳ ин фарзанд ба хотири муҳофизати худ аз дигарон кӯмак мехоҳад. Агар онҳо кӯмакро барои худ ва барои ин волидайн аз дигар шахсон бихоҳанд, ин аз тарафи онҳо беэҳтиромӣ намебошад.

Мукофоти дучанд

Биёед як маротибаи дигар ба он ҷои навиштаҷот назар мекунем, ки ин мавзӯро аз он оғоз карда будем: “Падар ва модари худро иззат намо ин аст, ҳукми аввалин бо чунин ваъда: То ки неқӯаҳвол бошӣ ва бар замин умри дароз бинӣ” (Эфсӯсиён 6:2,3).

Аз ин оят маълум мегардад, ки мукофоти шараф дучанд мебошад. Дар аввал он барои мо бисёр кӯмак мекунад. Шумо шоҳиди комёбӣ дар ҳаёти худ ва инчунин соҳиби осоиштагӣ, хурсандӣ, муҳаббат ва саломатии бардавом мегардед. Шумо аз ҳаёт лаззат мебаред, ки ин мукофоти сазовор аст. Дар қадами дувум, дар рӯи замин

шумо умри дароз мебинед. Шумо ваъда доред, ки аз рӯзат пеш дар ягон фоҷиаи автомобилӣ, ё касалӣ, ё дигар бадбахтӣ намеред.

Шояд шумо фикр кунед: “Ман шахсонеро мешинохтам, ки падару модари худро эҳтиром мекарданд, лекин дар синни ҷавони ғавт кардан”. Шояд дар ҳақиқат чунин бошад. Он гоҳ шумо аз ман мепурсед: “Чаро ин ваъда дар зиндагии онҳо амалӣ нагашт?” Ҷавоби аз ҳама осон он аст, ки ваъдаҳои Худо ба тариқи автоматикӣ қор намекунанд, онҳоро бояд бо имони худ ғайб кунем. Шояд ин мисол шуморо ба тааҷҷуб овард, лекин ман онро аз Китоби Муқаддас нишон медиҳам.

Худо ба Иброҳим ваъдаи аҳдро дод, ки ба воситаи писари ӯ Исҳоқ насли ваъда шуда бармеояд. Худо каломи мушахас дод. “ва аҳди Худро бо ӯ барқарор хоҳам кард, то ки бо насли ӯ баъд аз аҳди ҷовидонӣ бошад” (Ҳастӣ 17:19). Барои тасдиқи гуфтаҳои боло, аз нома ба Румиён мехонем: “насли ту аз Исҳоқ ҳонда хоҳад шуд” Аз ин бар меояд, ки дар ҳар сурат Исҳоқ мебоист, ки соҳиби фарзанд шавад.

Ба Исҳоқ кӣ занро интихоб кард? Худи Худо. Ба хотир оред, он ғуломи Иброҳимро, ки барои Исҳоқ, аз байни хонадони Иброҳим мехост зане биёбад. Пеш аз ба сафар баромадани худ, ӯ дуо гуфт: “Эй Худованд, Худои оғоям Иброҳим! Имрӯз дар муродам бирасон, ва ба оғоям Иброҳим эҳсон бикун. Инак ман дар сари чашмаи об истодаам, ва духтарони аҳлӣ ин шаҳр барои обкашӣ мебароянд. Ва чунин бишавад, ки он духтаре ки ба вай бигӯям: “Кӯзаи худро ҳам кун то бинӯшам” ва ӯ гӯяд: “Бинӯш ва шутуронатро низ нӯшонам” ҳамон бошад, ки барои банди худ Исҳоқ ихтиёр кардаӣ, ва аз рӯи ин бидонам, ки ба оғоям эҳсон кардаӣ” (Ҳастӣ 24:12,14).

Дар асл ин шахс як дуои бисёр мушахас кард. Барои тасодуф ҳеч имконе ҳам намебошад. Шутурҳо миқдори зиёди обро менӯшанд ва тедоди ками шахсони бегона розӣ мешуданд, ки чунон қадар миқдори зиёди обро аз ҷох бикашанд, танҳо агар он шахс аз ҷониби Худо набо-

шад. Ғуломи Иброҳим мехост, ки сад фоиз боварӣ дошта бошад, барои ҳамин хоҳиши худро бисёр дақиқ ва мушкил сохт. Ва инчунин пайхас кунед, ки шахсе, ки ин корро анҷом медиҳад, он шахси интиҳоб карда мебошад. Бо дигар суҳанон, вай он зане мебошад, ки барои Исҳоқ интиҳоб шуда аст.

Пеш аз он ки ӯ суҳанони худро ба поён бирасонад, Ривқо, яке аз ҳешовандони Иброҳим кӯза дар китфи худ гузошта, назди ҷоҳ омад. Ғуломи Иброҳим шитобон ба сӯи ӯ давида, аз ӯ хоҳиш кард: “Як ҷуръа об аз кӯзаи худ бар ман ҳам бинӯшон” (Ҳастӣ 24:17). Пайхас кунед, ки роҷеъ ба шутурони худ чизе нагуфт. Ӯ вайро айни ҳамон тавр хост, ки пештар то вохӯрдан бо вай дуо карда буд. Духтар розӣ шуда барояш об дод. Акнун бубинед, ки баъд чӣ рӯй медиҳад: “Барои шутуронат низ об мекашам, то даме, ки аз нӯшидан боз беистанд” (оятӣ 19).

Ҳама чиз мутобиқи дуои он хизматгузори Иброҳим шуд. Вай дар ҳайҷон буда, аз хурсандӣ пур гашт. Ҳатто вазифаи вай ҳоло комилан ба анҷом нарасида буд, лекин ӯ дар тааҷҷуб буд, ки чӣ қадар зуд ба дуояш ҷавоб омад. Акнун мебоист қадами охириро карда, он интиҳоби Худованд барои Исҳоқро бо худ бурд. Оё оилаи ин духтар розӣ мешаванд, ки фарзанди худро ба шахси бегонае, ки пештар надиданд, супорида ва вайро ба ҷои номаълум ба шавҳар бидиҳанд?

Ҳангоме, ки хизматгузори Иброҳим тамоми воқеаро ба хонадони Ривқо нақл кард, ҳамаи мардонии он хонавода дар ҷавоб гуфтанд: “Ин амр аз Худованд содир шудааст; мо ба ту чизи бад ё нек гуфта наметавонем” (оятӣ 50). Дар рӯзи оянда аҳли оила духтарашонро ба сафар гусел карданд ва хизматгори Иброҳим вайро ба назди Исҳоқ овард ва ҳарду онҳо издивоҷ карданд.

Акнун қисми аҷоибии воқеа оғоз меёбад. Худо бо мӯъҷиза ва аломот занро барои Исҳоқ интиҳоб кард. Вақте ки онҳо издивоҷ карданд, баъд аз якҷанд вақт маълум гашт, ки Ривқо нозой аст ва фарзанд ба дунё оварда наметавонад. Чӣ? Ҳангоме, ки Худованд ваъда кард, ки насли оянда

аз Исҳоқ бармеояд, чаро ӯ барои Исҳоқ зани нозойро интихоб кард? Ҷавоб дар он аст, ки ваъдаҳои Худо ба таври автоматикӣ намеоянд, балки онро бояд бо имон дастрас кард. Мо мехонем: “Ва Исҳоқ пешни Худованд дар ҳаққи зани худ зорию илтиҷо кард, чунки вай бенасл буд; ва Худованд илтиҷои ӯро қабул кард, ва занаш ҳомила шуд” (Ҳастӣ 25:21).

Дар тарҷума дигар гуфта шудааст: “ Исҳоқ барои зани худ ба Худованд саҳт дуо кард, то ки ӯ фарзанде ба дунё биоварад, Худованд дуои вайро шунид, ва Ривқо ҳомиладор шуд. Чӣ тавр ӯ дуо гуфт? ӯ фиғон мезад: “Худоё, ту ваъда кардӣ, ки шоҳон ва халқҳо аз насли ман бармеоянд ва насли Ваъдашуда аз авлоди ман ба дунё меояд. Ҳангоме, ки зани ман нозой аст, ин чӣ тавр рӯй медиҳад? Худованд ман дуо мекунам, ки батни Ривқоро воз кунӣ, то ки насли Ваъдашудаи Ту барояд”.

Қонуни рӯҳонӣ

Қонуни рӯҳоние вучуд дорад, ки мо онро бояд дарк кунем. Дар Навиштаҷот омадааст: “Каломи Ту, эй Худованд то абад аст; дар осмонҳо қоим аст” (Забури 118:89). Пайҳас кунед, ки дар инҷо гуфта нашудааст “Каломи Ту то абад дар осмону замин қоим аст”. Не, балки аниқ гуфта шудааст, ки Каломи Ту то абад дар осмон қоим аст. Дар бораи замин ҳеҷ гапе гуфта нашудааст”. Пас чӣ тавр каломи Ӯро дар замин устувор гардонем? Дар таҳқиқотҳои навиштаҷот мо боз мебинем: “ба гувоҳии (бо суханони) ду ё се шоҳид, ҳар сухан исбот (ба тарҷумаи Инглисӣ устувор) хоҳад шуд” Бубинед, ки аз суханони ду ё се шоҳид ҳар як калом устувор мегардад. Акнун бубинед, ки Худо дар ин маврид чӣ мегӯяд: “Ончунон Каломе, ки аз даҳони Ман мебарояд хоҳад буд: вай сӯи ман бенатиҷа нахоҳад баргашт, балки он чиро ки Ман хостаам, ба ҷо хоҳад овард ва ба иҷрои он чӣ, ки барояш варо фиристодаам муваффақ хоҳад шуд” (Ишаъё 55:11).

Чӣ тавр Каломаш сӯи Ў бармегардад? Ҷавобаш осон аст-аз даҳони мо. Аввал Худо ва пас мо ҳам. Инак ҳангоме, ки мо каломи Ўро бо даҳони худ меғӯем, ки аз даҳони вай берун омада аст, он гоҳ мо каломи Ўро дар замин устувор мегардонем. Шумо ин ҳақиқати аҷибро фаҳмидед? Худо ба Исҳоқ ваъда карда буд, ки дар аз ӯ насли бузург бармеояд, лекин барои ин худи Исҳоқ мебоист, ки бигӯяд ва каломро дар замин, дар оила ва ҳаёти худ устувор гардонад.

Худо мефармояд, ки агар мо падар ва модари худро эҳтиром кунем, он гоҳ Ў умри дароз ба мо мебахшад. Агар мо бо даҳони худ дар имон ин ваъдаро эътироф кунем, он гоҳ чизе, ки Ў ваъда кардаст, мо дар ҳаёти худ устувор месозем. Мо даҳони дувум ҳастем, ки каломро дар ин рӯи замин устувор мегардонад. Ман зз ин ваҳӣ ба ҳаяҷон меоям, ки бо сухан изҳор карда наметавонам! Ин маънои онро дорад, ки мо далерона ба рӯи касалиҳо назар карда, ваъдаи аҳди Худоро эътироф карда метавонем, ки мо дар рӯи замин умри дароз хоҳем дошт ва он касалиҳо бояд, ки итоат кунанд. Мо дар сафарҳои худ дар бораи бехатарӣ эътироф карда метавонем, дар ҳар ҷое, ки набошем, хоҳ дар хона хоҳ дар берун ва муҳим нест, ки бо кадом хатарҳо мо рӯ ба рӯ мешавем. Мо далерона эътироф карда метавонем: “Аз беварҳои мардум, ки маро муҳосира карданд, наметарсам” (Забури 3:7). “Аз умри дароз Ў маро сер хоҳад, кард, ва наҷоти Худо ба ман нишон хоҳам дод” (Забури 90:16).

Ҳангоме, ки мо бо мушкилоте, ки саҳт ва ноумед дучор мешавем. Мо он вақт ҳам дар бораи ваъдае, ки бо мо ҳама чиз хуб хоҳад буд, низ гуфта метавонем. Мо далерона эътироф карда метавонем: “Ман доимо бо падару модари худ эҳтиромона рафтор мекунам, ваъдаҳои Худованд бо ман ҳастанд, бо ман ҳама чиз хуб хоҳад буд. Ба исми Исо ман ба монетаҳои мушкилӣ, афсурдаҳои ва ҳама шароитҳои вазнин фармон медиҳам, ки шикаст хӯрда, аз байн раванд!”.

Мо бо ҳар як ваъдаи аҳди Худованд чунин амал карда метавонем. Ягона фарқ байни онҳое, ки бо ҳаёти фаровонӣ зиндагӣ мекунанд ва ононе, ки аз норасогиҳо азоб мека-

шанд, дар он аст, ки мо бо даҳони худ эътироф мекунем. Худо мегӯяд: “Имрӯз осмон ва заминро пеши шумо шоҳидӣ даъват менамоям, ки ҳаёт ва мамотро, яъне баракат ва лаънатро ба шумо пешниҳод кардам; пас ҳаётро ихтиёр намо, то ки ту бо насли худ зинда бимонӣ” (Такрори шариат 30:19). Мутаваҷҷеҳ бошед, ки мо бояд ҳаётро интиҳоб кунем. Чаро? Мо бояд ҳаётро (яъне баракат аз рӯи ваъда) интиҳоб кунем, чунки марг аллакай дар рӯи замин амал мекунад. Чӣ тавр мо ҳаётро интиҳоб кунем? Боз мо мехонем: “Мамот ва ҳаёт дар дасти забон аст, ва дӯстдорони он меваи онро меҳӯранд” (Масалҳо 18:21).

Мо бояд, ё ба ваъдаҳои аҳди Худованд, ё ба лаънати шайтон, норасогӣ, касали ва маргро интиҳоб кунем. Фиреб хӯрдан бисёр осон аст. Барои ҳамин ҳам Яъқуб менависад; “Зеро ки ҳамаи мо бисёр пешпо меҳӯрем. Касе, ки дар суҳан пешпо намеҳӯрад, вай одами комил аст, ки метавонад ҷилваи тамоми ҷисмро бикашад, Инак мо ба даҳони аспҳо лаҷом меандозем, то ки ба мо итоат кунанд, ва тамоми ҷисми онҳоро идора мекунем... ҳамчунин забон низ узви хурд аст, вале бисёр лоф мезанад. Бубин оташи хурде чӣ гуна ҷангали бузургро месӯзонад” (Яъқуб 3:2,3,5).

Оташи хурд ҷангали бузургро сӯзонда метавонад. Айни ҳамон тавр калимаҳое, ки дар тарс гуфта шудааст, ҳаётро метавон барбод дод. Хабарӣ хуш дар он аст, ки мо ваъдаҳои аҳди Худовандро дорем. Ҳангоме, ки онҳо ба қалби мо ҷой гиранд, аз даҳони мо суҳанони зарури берун хоҳанд омад. Дар идома Яъқуб мегӯяд, ки забони мо мисли фавораи об мебошад: аз он дар як вақт ҳам оби тоза ва ҳам оби талх берун намеояд. Гап дар сари фавора нест, балки сарчашмаи об аз қадом замин мебошад. Айни ҳамон гап дар забони мо нест, балки бар сарчашмае, ки дар дили мо мебошад.

Исо гуфтааст: “Аз пурии дил, забон суҳан мегӯяд” (Луқо 6:45).

Агар шумо падару модари худро эҳтиром кунед, Худо ба шумо умри хубу дароз ваъда мекунад. Ҳоло ҳангоме, ки шумо ин саҳифаҳоро мехонед, Рӯҳи Муқаддас ин

ҳақиқатро ба қалбҳои шумо ҷой мекунад ва шумо сухано-ни лозимиро хоҳед гуфт. Имони худро ба Худо аз таҷрибаҳои дигарон бино накунад, онро дар ҳақиқати каломи Худо бисозед. Ман медонам, ки аз рӯзи таъин шуда пеш фавт намекунам; ин ваъда дар қалби ман ҷой гирифта аст ва Худо аз болои каломи Худ нигоҳ мекунад, то ки он иҷро шавад.

Зан ба он даъват шудааст, ки шавҳари худро эҳтиром кунад.

Дар бораи мавқеи зан мо чунин суханонро мехонем: “Зан бигзор шавҳари худро иззату эҳтиром намояд, ба гапи ӯ гӯш кунад, ӯро ҳурмат кунад, ӯро қадр кунад, ба ӯ гузашт кунад ва беандоза ба шавҳари худ меҳру муҳаббат дошта бошад” (Эфсусийн 5:33 тарҷумаи васеъ).

Ана ин руйхат аст! Бубинед, ки чӣ қадар Павлус дақиқ менависад, ки зан бояд кадом чизҳоро риоя кунад ва чӣ тавр шавҳари худро эҳтиром кунад. (Баъдтар ман дар бораи бо кадом муносибат ва эҳтиром шавҳар бояд бо зани худ рафтор кунад, мегӯям, лекин мо ҳоло дар бораи он шахсоне мегӯям, ки аз болои мо қудрат доранд)

Шавҳар сардори оила аст. Ин на фикри инсонӣ аст, балки Худо чунин таъин кардааст. Дар он хонае, ки зан ҳама чизро идора мекунад, ё назари ӯ аз ҳама чиз муҳим аст ва шавҳар ҳамчун сардори он оила қабул карда намешавад, оромӣ ва баракати асли доштан, ғайриимкон мебошад. Баракс агар зан худотарс бошад, вай шавҳари худро эҳтиром хоҳад кард, ба ӯ ҳамчун сардори оила муносибат мекунад, он гоҳ вай сазовори мукофот мегардад ва ин мукофот аз тарафи шавҳараш, ё бо дигар роҳ, ба ҳар ҳол ӯро пайдо мекунад.

Ба наздики ман дар Аврупо дар як калисои калон хизмат мекардам. Як зан ба ман гуфт: “Джон, ман имрӯз ба калисо танҳо ба хотири ту ҳастам”

Ман камтар нороҳат шудам. Баъд ӯ воқеаи худро нақд кард. Якчанд сол пеш дар байни роҳбарони калисои онҳо якчанд тағиротҳо омада аст. Вай бо шавҳараш барои ҷаласа ба масофаи дур, ба як калисо мерафтанд ва онҳо фикр

карданд, ки хуб мешуд ягон калисои дигар наздиктарро пайдо кунанд. Ба ҷамъомади якчанд калисоҳо ширкат варзида, онҳо як калисои на он қадар калонро дар наздикии хонаи худ интихоб карданд. Аммо шавҳараш фикр мекард, ки ба онҳо хуб нест, ки маҳз ба ҳамин калисо бираванд, вай фикр мекард, ки беҳтар аст ба калисои собиқаи худ бираванд. Зан ҳамроҳи вай хосту нохост мерафт ва айни замон рӯзҳои якшанбе ба танҳои ба ин калисои хурд ҳам ташриф меовард.

Торафт ба ин калисои нав ташриф овардаи худ дилчасп шуда, ҳатто ба хизатгузори оғоз намуд. Дар натиҷа роҳбарони он калисо барояш гуфтанд; “Кай ту ҳамроҳи шавҳарат гап зада мегӯи, ки Рӯҳи Худо туро ба ин калисо роҳнамоӣ мекунад?” (чунин шакли роҳбарият маро ба ҳайрат меоварад). Суханони онҳо ба ин зан таъсири калон расониданд. Вай ба шавҳараш дар бораи қарори ниҳони худ, ки фақат ҳамин калисои навро ташриф оварад гуфт ва баъд як рӯзро барои вохӯри бо усқуфи калисои аввалин таъин кард, то ки ба вай бигӯяд, ки новобаста аз он ки шавҳараш ба калисои онҳо меравад, худи ин зан ба дигар калисо хоҳад рафт. Шои пеш аз вохӯри ӯ китоби ман бо номи “Зери паноҳи Худованд” гирифт, ки дар он китоб ман дар бораи аҳамияти бузурги итоат кардан ба роҳбарон навиштаам.

Он зан ба ман гуфт: “Джон, ман тамоми шаб китоби шуморо хонда, гиря мекардам. Ман фаҳмидам, ки зидди Худо ва шавҳарам қиём кардам. Дар рӯзи оянда ман назди шавҳарам ва усқуф тавбаъ кардам”

Ӯ пас бо хурсандӣ ба он калисо баргашт, ки мехост аз он биравад. Баъд аз якчанд моҳ зани усқуф ӯро бо як хонуми дигаре аз калисо ошно сохт. Маълум гашт, ки ҳардуи онҳо бо як тижорат машғул шудани буданд ва онҳо якҷоя тижоратро шуруъ карданд. Дар айни ҳол онҳо дар тижорати худ бисёр комёб шуда, маблағи бисёрро барои Подшоҳии Худо медиҳанд.

Он зан гуфт: “Джон, агар ман аз он калисо мерафтам, дар натиҷа ман шавҳарамро аз даст меодам ва ба ин

Мукофот барои эҳтиром

тиҷорат ҳеч вақт машғул намешудам ва ба он даъвати Худованд бар зиндагии худ дохил намешудам". Баъд ӯ гуфт, ки он калисои хурде, ки роҳбаронаш вайро водор мекарданд, ки ба шавҳари худ беитоти кунад, бархам хӯрд. Ин зан шавҳари худро эҳтиром карда, сазовори муҳофизат ва мукофот гашт.

Занҳое, ки шавҳарашон наҷот наёфтаанд.

Ҳаввори Петрус ҳамчунон мисли Павлус навишта аст:

"Ҳамчунин шумо, эй занон ба шавҳарони худ итоат намоед, (ба онҳо гандаро бошед, ба онҳо ёрдамчи бошед, аз шавҳарони худ вобаста бошад) то ки агар баъзе аз онҳо мутеи калом (Худо) набошанд, ба воситаи рафтори (накӯкоронаи) занон бе калом тобеъ гарданд. Вақте, ки рафтори поки худотарсонаи шуморо мушоҳида кунанд"

1 Петрус 3:1,2

Петрус нишон медиҳад, ки агар зан шавҳари беимон дошта бошад, ҳам бо рафтори неки худ, на ин ки бо таълимот ва маъвишааш, метавонад вайро ба сӯи наҷот биоварад. Ман шавҳаронеро мешиносам, ки маҳз бо чунин рафтори занҳои худ барои Худованд дастрас шуданд. Мисоли аҷоиб Смит Виглсворт, ки яке аз мардони бузурги Худоаванд буд, ки дар аввали асри бистум дар Аврупо зиндагӣ кардааст, мебошад.

Виглсворт устои сантехник буд ва муносибати вай ба Худованд торафт сард мешуд. Ӯ дар бораи масеҳият ҳатто шунидан ҳам намехост. Зани вай Поли, баракс шахси худотарс ва хонуми муқаддас буд. Муҳаббати он зан ба Худованд ҳар рӯз бештар мешуд. Шавҳараш аз ин рафтори ӯ нафрат мекард ва ҳатто ба он дараҷае, расид, ки танҳо ҳузури вай шавҳарашро ба хашм меовард.

Шавҳараш ба хотири имони вай бо ӯ дағалона рафтор карда, ҳатто манъ кард, ки калисо биравад. Ӯ ба фармони шавҳараш итоат накард, чунки ин зидди аҳкоми Худованд буд. (Боз такрор мекунам, мо то ба ҳадде ба фармонҳои итоат кунем, ки он фармонҳои зидди аҳкоми Худованд, ки дар Каломи Худо зикр шудааст, набошанд).

Ба шавҳари худ таоми шомро тайёр карда, худаш зуд ба чаласаи бегоҳии рӯзи якшанбе гурехта мерафт. Боре, як шом \bar{y} аз ҷамомад аз ҳар вақта дертар омад. Ҳангоме, ки Поли ба хона даромад, Смит чиддӣ ба \bar{y} гуфт: “Ман хӯҷаини ин хонадон ҳастам ва агар ту фикр кунӣ, ки ҳар вақте, ки хоҳӣ ҳамон вақт воридаи ин хона мешавӣ, ту ба ман даркор нестӣ”

Поли оромона ҷавоб дод: “Ман медонам, ки ту шавҳари ман ҳастӣ, аммо Масеҳ хӯҷаини ман мебошад”.

Вигилсворт ба хашм омада, дарро воз кард ва \bar{y} ро берун ронда дарро қулф кард.

Аммо Поли то ба охир ба Худованд итоат карда, шавҳари худро эҳтиром мекард, ки ин муносибат ба шавҳараш таъсири ғайри оддӣ расонд. Дар натиҷа Смит ҳаёти худро пурра ба Худованд ва хизматгузорӣ ба Исои Масеҳ бахшид. То имрӯз бисёриҳо дар бораи хизматгузориҳои вай суҳанони нек мегӯянд. Бисёр одамон ба воситаи хизматгузориҳои Смит Вигилсворт шифо ёфтанд, наҷот ёфтанд, аз мурдагон эҳё шуданд.

Мукофоти Поли дар назди тахти Масеҳ бузург хоҳад буд, ба хотиरे, ки ба воситаи хизматгузориҳои шавҳараш ҳаёти садҳо ҳазор нафар тағир ёфтанд. Ин зан натавонанд мукофот, ба шакли шавҳари наҷот ёфта ва пурра дигаргун шударо ба даст овард, балки соҳиби дарави бузург дар солҳои оянда гашт.

Акнун шумо фаҳмидед? Ба мо гуфта шудааст, ки эҳтиром кунем на танҳо ба хотири он шахси эҳтиром шаванда, балки барои худамон низ гуфта шудааст. Агар мо шахсоне, ки лоиқи эҳтиром ҳастанд, эҳтиром накунем, худамон бисёр чизҳоро аз даст хоҳем дод.

Боби 10

Эҳтироми роҳбарони калисо

Чӣ тавре, ки ман пештар гуфтам, Подшоҳии Худо ин Подшоҳӣ аст. Барои ҳамин дар калисо ҳамеша ҳокимият ва тарғиботи дақиқа хоҳад буд. Ба роҳбари калисо бо шараф рафтор карда, мо худо Исоро эҳтиром мекунем ва ба Исо бо ҳурмат рафтор карда, мо Худои Падарро эҳтиром мекунем. (ниг Матто 10:40,41). Чӣ тавр мо нисбати роҳбар муносибат мекунем, чӣ тавр бо вай гап мезанем, чӣ дар бораи он фикр мекунем, муносибати бевоситаи моро нисбаи ба Он шахсе, ки ин роҳбарро таъин кардааст, нишон медиҳад. Худо мегӯяд: “Зеро, ки Ман эҳтиромкунандагони Худо эҳтиром хоҳам кард, ва лекин залилкунандагони Ман расво хоҳанд шуд” (1 Подшоҳон 2:30).

Муносибати мо ба Худо, ба муносибати мо ба роҳбарони калисо маълум мегардад. Ҳеч кас гуфта наметавонад, ки аз Худо тарсе дорад, дар сурате, ки ӯ роҳбарони калисо эҳтиром накунад.

“Ман аз Худо тарс дорам, на ин ки аз инсон”.

Ман дар як ҷаласа вохӯрии ғайри оддие доштам, ки ҳеч гоҳ аз хотирам намебарояд ва ин гуфтаҳои болоро тасдиқ мекунад. Баъд аз маъвизаи ман дар бораи озодӣ аз хафагӣ (ранҷидан, афсурдахотирӣ) бисёреҳо даъвати маро қабул карда, пеши саҳна омаданд, то ки барояшон дуо кунам. Дар байни онҳо як ҷавоне буд, ман ҳамон лаҳза эҳсос кардам, ки вай дар зиндагиаш бисёр азоб кашида-

аст. Ман аз ӯ хоҳиш кардам, ки болои саҳна барояд, то ки барояш дуо кунем. Ҳангоме, ки ӯ ба саҳна баромад, аз қафои ӯ як шахси қоматбаланд ҳам баромада, дар наздаш истод. Ин шахс мӯи дарозе дошт, ки дар пушти сари вай баста шуда буд ва либоси футболка, шими чинс, курткаи чарми дошта ва баданаш пур аз расмҳо (татуировка) буд. Вай назари ваҳшиёна дошта, тайёр буд, ки ҳамла кунад. Ман пайхас кардам, ки ин ҷавон, ки мехостам барояш дуо кунам, тарсид ва ба қабул кардани ҳеч чиз омода набуд. Ман ба ин мард рӯй оварда, аз ӯ хоҳиш кардам, ки аз саҳна поён шавад.

Ӯ ба ман назар карда, бо хашм гуфт: “Не!”.

Баъд аз ҷавоби нохуши ӯ ман худро ба даст гирифта, боз оромона аз ӯ хоҳиш кардам: “Мӯҳтарам, то он лаҳзае, ки шумо аз саҳна поён нафароед, ман ҷаласаро идома на-медихам”.

Ӯ боз гуфт: “Не!”.

Ман камтар ташвиш кашида, фикр кардам, ки чаро ташкилотчиён ба ман кӯмак намекунанд ва ин мардро аз саҳна поён намефароранд. Баъд ман дарк кардам, ки онҳо низ тарсиданд. Он гоҳ ман фаҳмидам, ки пеши назари ман шахсе ҳаст, ки ба ҳеч ягон ҳокимият итоат намекунад ва ба ҳар ҳол мебоист, ки ман оромии худро нигоҳ дошта, ба Худованд таваккал намоям. Ман фаҳмидам, ки дар ин шароит ба ин ҷавон кӯмак карда наметавонам ва ман таслим нашуда ба он шахс гуфтам: “Ман ба шумо амр мекунам, ки аз саҳна поён фароед”. Ӯ ба ман боз назар карда гуфт: “Не!” ва баъд аз якчанд лаҳза ногаҳон гуфт: “Ман аз Худо метарсам, на аз инсон!”.

Лекин аз Худо ҳеч тарсе надошт. Ӯ танҳо аз он шакли Худое, метарсид, ки дар фикри худ сохта буд ва дар қалби худ дошт. Дар асл ин шакл бо Худованди асли, ки заминро осмонро офарида аст, ҳеч умумияте надошт. Агар ӯ дар асл аз Худо тарсе медошт, онгоҳ вай ба хизматгузори Худо эҳтиром ба ҷо оварда, итоат карда, аз саҳна поён мефаромад.

Лекин ман таслим намешудам ва да фикри худ Ба Рӯхи

Муқаддас барои кӯмак рӯчӯ намудам. Ногаҳон мисле, ки касе ба ман гуфт, ки ин шахс падари он ҷавоне мебошад, ки ман барояш дуо гуфтан мехостам. Ман инро аз он ҷавон пурсидам ва ӯ дар асл тасдиқ кард, ки ин шахс падараш мебошад. Ман гуфтам: “Мӯхтарам агар шумо мехоҳед, ки Худованд ба писари шумо кӯмак кунад, шумо бояд, ки аз саҳна поён фароед: агар шумо ин корро накунад, онгоҳ худатон масъули он мешавед, ки иҷозат надодед, ки қуввати шифодихандаи Худованд ба фарзандатон таъсир расонад”.

Ҳамин тавр намудор мешуд, ки суханони ман ба вай таъсир расонд ва ӯ хосту нохост аз саҳна поён мефаромаду бо ҳамон назари ҷиддӣ ба ман нигоҳ мекард. Он гоҳ писари вай ором шуда, қалбаширо воз кард, ки ман барояш дуо карда, ба вай хизмат кунам ва Худованд ӯро ламс кард. Эҳсосоти бисёр аҷибе буд, аз дидани он ки Худованд ба ӯ чӣ гуна таъсир карда истодааст. Ӯ дар ҳузури Худованд пурра шикаст хӯрда, гиря мекард.

Баъд аз ҷамъомад ман дар идораи усқуф бо падари ин ҷавон вохӯрдам. Ӯ аъзои гӯрӯҳи байкерон (мотосикл ронон) буд ва дар назар бисёр нафари сахтдил намоён мегардид, ки ҳеҷ чиз ба вай таъсир расонда наметавонад, лекин ман таслим намешудам. Новобаста аз он ки ман бо вай оромона сухан мерондам, сӯҳбати мо бисёр душвор буд ва ҳамин тавр намоён мегашт, ки ӯ омода буд маро бизанд.

Ман ба вай гуфтам, ки ғайриимкон аст, аз Худованд тарсе дошта бошӣ ва дар айни замон хизматгузори Ӯро эҳтиром накунӣ. Тарси Худованд ин яъне эҳтироми ҳокимияте, ки Ӯ таъин карда аст, мебошад. Ман ба ӯ гуфтам, ки хангоме, ки аз саҳна поён фаромадан намехост, вай ноҳақ буд.

Дар охир вай камтар нарм гашт. Лекин ман ба ҳар ҳол суханони худро идома дода, аз рӯи каломи Худованд таълим меодам. Дар охир вай шикаст хӯрд. Маълум гашт, ки вайро дар кӯдакиаш падараш бисёр сахт озор додааст. Дар натиҷаи ин муносибати дағалона, вай назари хосе ба

зиндагӣ ва ҳокимияти Худованд пайдо кард. Ба хотири он ки вай падари худро набахшида буд, ин муносибати нодурустро ба писараш тадбиқ мекард ва айни ҳамон тавр ӯро озор меод. Пеш аз он ки ман суҳанонамро ба хотима расонам, ин мард мисли кӯдак гиря мекард.

Ҳамон лаҳзае, ки ин мард иштибоҳоти худро дарк кард, ӯ дар усқуф ва ман роҳбаронро эътироф карда, узрхоҳӣ кард. Он гоҳ вай аз ҷониби Худованд ба пуррагӣ қабул карда тавонист. Ҷолибаш он аст, ки баъд аз воҳӯрии мо ӯ ба ман мисли ба як қаҳрамон назар мекард. Ин шахсе, ки дар аввал ба ман муносибати бад ва дағалона дошт, дар охир маро дӯст дошта, эҳтироми беандоза нишон дод.

Беҳурмати пинҳонӣ

Мисоле, ки дар боло овардам, бисёр ҳолати экстрималӣ мебошад, аммо чунин рафторро мо дар байни имондорон ҳам вомехӯрем. Беҳурмати ин шахс бисёр аён ва равшан буд. Вай ҳеч чизро пинҳон намекард, ба ҳама мин хотир ба қалбаш таъсир кардан осон буд. Вай муносибати худро возеҳ нишон меод, бисёр одамон ҳастанд, ки тамоман дигар хел рафтор мекунанд: онҳо муносибати беҳурматонаи худро рӯйпӯш мекунанд. Аз хатари он ки онҳоро фош мекунанд ва шахсони бетарбия ва бе тартиб мешуморанд, ин нафарон ниқобро рӯйи худ мепӯшанд ва аз зоҳир хуб намоён шуда, дар дохил пур аз беҳурматӣ ва беэҳтиромӣ ҳастанд. Онҳо дохилӣ худро моҳирона зери ниқоб нигоҳ медоранд.

Ман ҳоло дар бораи онҳо мегӯям, ки бо забони худ роҳбаронро эҳтиром мекунанд. Лекин қалби онҳо аз ҳурмат кардани хизматгузори Худованд дур мебошад. Муносибати онҳо ҳангоми даъвати роҳбар ба тайғир додани ҳаёташон, қурбонӣ кардан ва ё ягон хоҳиши дигар ошкор мегардад. Усқуф хоҳиш мекунад, ки аъзоёни калисо ба ҷаласаи махсуси парастии биёянд ва танҳо аз даҳ як ҳиссаи калисо ташриф меоваранд. Ё ки ӯ аз аъзоёни калисо

хоиш мекунад , ки дар ҷаласаи башоратдиҳӣ, ки дар як моҳ як маротиба баргузор мегардад, ташриф намоянд ва танҳо аз панҷ як ҳиссаи калисо меояд.

Ман бисёр калисохоро ташриф меоварам, дар ҷаласаҳо якчанд ҳазор нафар меоянд, қариб ҳамеша мо аз ду то чор ҷаласа дар рӯзи якшанбе мегузаронем. Дар ҳар ҷамъомад толор пур аз мардум мебошад. Лекин агар усқуф ба ҷаласаи дуохонӣ, бегоҳии рӯзи душанбе даъват кунад, одатан якчанд сад нафар меояд. Барои чӣ ин тавр аст? Бахотири он ки ҳеч кас усқуфро эҳтиром намекунад.

Шояд шумо фикр мекунад: “Джон, ту аз ҳад гузарондӣ”. Ман ба шумо як мисоли дигареро меоварам ва баъд шумо бо ман розӣ хоҳед шуд. Тасаввур кунед, ки рӯзи якшанбе усқуф ба тамоми калисо эълон мекунад: “Ин моҳ, бегоҳии ҳар рӯзи душанбе мо ҷаласаҳои махсуси дуохонӣ хоҳем дошт. Бегоҳии рӯзи душанбе аз соати ҳафт то ҳашти шом мо дар бинои калисо ҷамъ хоҳем шуд. Ҳадди ақал ҳаштод фоизи калисо ба ин эълон диққат намекунанд. Махсусан агар ин вақти дуохонӣ бо бозии футбол дар як соат бошад.

Тасаввур мекунем, ки усқуф ба эълони худ боз чунин суҳанонро илова мекунад: “Дар охири ҷаласаи чорум ба шахсоне, ки дар ҳар ҷаласа иштирок доштанд, чеки бонки ба миқдори панҷсад ҳазор доллар супорида хоҳад шуд”.

Шумо чӣ тавр фикр мекунад оё ҳама ташриф хоҳанд дошт? Ман бовари дорам, ки дар толор ягон ҷои холӣ намоенад. Одамон аз тарси берун аз толор мондан, аз вақти таъин шуда барвақт меоянд.

Акнун ҷавоби шумо чӣ тавр хоҳад буд? Фақат худро фиреб надихед, ба Худо иҷозат диҳед, ки ба шумо нишон диҳад, ки дар қалбатон чӣ аст. Барои худ ду саволи осон бидиҳед: Аввалин: Оё шумо дар ин ҷаласа иштирок мекардед, агар усқуф дар бораи чеки бонки зикр намекард? Дуюмин: оё шумо дар ин ҷаласа иштирок мекардед, агар ба шумо ним миллион доллар пешкаш кунанд? Камтар фикр кунед, бо ин пулҳо шумо хона ва мошин харида метавонед ва боз ба дигар чизҳо ин пулҳо кифоят мешуд.

Агар шумо ба саволи аввал “Не” ва ба саволи дуюм “Бале” ҷавоб додед, акнун шумо фаҳмидед, ки суханони усқуфи шумо бароятон то чӣ андоза ночиз мебошад. Дар хотир дошта бошед, эҳтиром ин қадр қардан аст.

Худо мегӯяд: “Ба сардорони худ фармонбардор ва мутеъ бошед, зеро онҳо ҳамеша ғами ҷонҳои шуморо меҳӯранд” (Ибриён 13:17). Ин насиҳати Худованд барои ҳалқи худ мебошад: Мо бояд ба роҳбарони калисои худ итоат кунем. Оё наҳод, ки шумо ба хотири пул ба усқуфи худ итоат мекунед, вале ҳамчун намояндаи Исои Масеҳ дар рӯи замин ба вай итоат нахоҳед қард? Пас ман бояд аз шумо пурсам, ки хӯҷаини шумо кист? Исо мегӯяд, ки танҳо ба яке хизмат қардан мумкин аст: Ба Худо ё ба мамунно. (ниг. Матто 6:24).

Биёед пеши рӯи худ саволҳои мушкилро мегузорем; Оё шумо дар ҷаласаҳо дер наемонед? Ҳангоме, ки усқуф ягон ҳадияи иловагӣ аз шумо мехоҳад, дар дили худ муқобилат эҳсос намекунед? Оё шумо ҳамеша аз даъвати роҳбар ба хизматгузориҳои кӯдакон, кӯмаки ба корҳои амалии калисо, ё башоратдиҳӣ гарданпечӣ мекунед? Оё шумо барои ташриф наовардан ба ҷаласаҳои дуохонии калисо, ҳамеша баҳонаҷӯӣ мекунед? Акнун ба худ савол диҳед, агар ба шумо панҷсад ҳазор доллар пешкаш мекарданд, қарори шумо чӣ тавр мешуд? Барои чӣ? Ҷавобаш содда аст: Ба хотири он ки пул барои мо нисбат ба намояндаи Худо, ки ба зиндагии мо гузошта шудааст, аҳамияти зиёдтар дорад. Суханони Исоро ба ёд оред: “Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ маро қабул кунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад” (Матто 10:40). Боз як маротиба гуфта метавонем: “Касе ки шуморо эҳтиром мекунад, Маро эҳтиром қардааст ва ҳар кӣ Маро эҳтиром қардааст, Фиристодаи Маро эҳтиром мекунад”. Агар шумо каломии усқуфро эҳтиром кунед, шумо каломии Худоро эҳтиром қардаед, барои он ки Худо ўро ба шумо фиристода аст.

Акнун маълум гашт, ки чаро бисёр одамон дар зиндагии худ пешравӣ надоранд. “Онҳое, ки дар хонаи Худо-

ванд шинонда шуданд, дар сахнҳои Худои мо хоҳанд шукуфт” (Забури 91:14).

Агар мо дар калисои маҳалӣ шинонда шуда бошем, он гоҳ мо ҳам ҳоло дар ҳамин ҳаёт ва ҳам дар ҳаёти абадӣ напъунамо меёбем. Диққат кунед, ки забур навис намегӯяд, ки: “ташрифкунандагони хонаи Худо”. Чунки калисоро ташриф оварда, лекин дар он реша надавонидан мумкин аст. Реша давондан ин маънои дар он ҷо буданро дорад, он ҷое, ки ҳаётатро ба хизматгузориҳои Худованд мебахшӣ. Маънои даҳяк овардан, хизмат кардан, ба роҳбар итоат карданро дорад. Ҳангоме, ки мо ба калисои худ реша давондаем, монанди он дарахте, ки аз реша ҳама чизи ба ҳаёт даркориро дарёфт мекунад, мо низ онро қадр мекунем.

Шояд он касоне, ки дар калисо шинонда шудаанд, дар ҳаёти худ нишонаи шукуфой, комёбӣ ва хушбахтиро дошта бошанд, лекин бо ин дар мудатти дароз ҳоловат нахоҳем бурд. Ба мо зарур нест, ки дар ҷӯи баракатҳои тасодуфӣ бошем, лекин мо бояд ба он ҳаракат кунем, ки қаноатмандии абадӣ ва оромӣ ба солҳои зиёд, махсусан дар назди тахти довари Масеҳ меоварад, чунки он ҷой ҳар чизи пинҳонӣ ошкор хоҳад шуд.

Агар шумо дар калисо реша давонда бошед, он гоҳ суҳанони роҳбарони калисои худро қадр хоҳед кард. Шумо ба суҳанони онҳо бепарвоӣ нахоҳед кард. Шумо аз Худо тарсе дошта ва дар тарси Худованд роҳбароне, ки аз ҷониби Ӯ гузошта шудаанд, эҳтиром хоҳед кард. Роҳбарони аз ҷониби Худо таъин шударо эҳтиром карда, шумо сазовори мукофоти пуррае, ки Ӯ барояшон омада кардааст, мешавед.

Дар бораи онҳо фикри хуб дошта бошед.

Барои мо гуфта шудааст: “Аммо аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунам, ки он касонро қадрдонӣ намоед, ки дар миёни шумо меҳнат мекунанд. Ва сарварони шумо дар Худованд буда, шуморо насиҳат медиҳанд, ва онҳоро барои фаъолиятшон ба қамоли муҳаббат иззат кунед; бо якдигар дар суҳбати зист кунед” (1 Тас 5:12,13).

Дар тӯли бисту панҷ соли хизмати худ, ки аз он ҳафт

солашро дар хизмат ба калисоҳои маҳаллӣ ва боқимондашро дар сафарҳо гузаронидаам, ба хулосае омадам, ки имондорони пур аз Рӯҳулқудус, ки соҳиби осоиштагӣ, хушбахтӣ, комёбӣ ва баракат мебошанд, он имондороне ҳастанд, ки дар бораи роҳбарони худ фикри хуб дошта, тамоми муҳаббат ва вафодории худро ба онҳо нишон медиҳанд. Чунин муносибатро Худованд ба мо таълим медиҳад ва оё дар он ки зиндагии онҳо пурбаракат мебошад, ягон чизи аҷиби ҳаст? Инчунин баракс низ мебошад.

Дар тӯли тамоми солҳои хизмати худ ман бисёр маротиба ҳам шахсони вафодор ва ҳам бевафоро вохӯрдам. Ман бо имондороне вохӯрдам, ки худро бо ускуфашон баробар медонистанд. Онҳо бо дигар роҳбарон низ хунукназарона рафтор мекарданд. Ин шахсон фикр мекарданд, ки кори онҳо дар калисо низ дорои айни ҳамон аҳамият мебошад, ё аз шахсони ба хизматгузорӣ таъин шуда он хизмат ва калисоро беҳтар роҳбарӣ хоҳанд кард. Одатан онҳо мунтазири шароити мусрид буданд, ки чӣ вақт Худо онҳоро дар хизматашон “болотар” бардорад. Онҳо ба ускуф мисли ба шахсе оддӣ назар мекунанд, ки ба осонӣ аз ҷояш ҷумбонидан ё тағир додан мумкин аст.

Инчунин шахсоне вомехӯранд, ки аз хизматгузорӣ умуман шод нестанд, онҳо ба корхонаҳои худ кор карда, калисоро аз рӯи одат ташриф меоваранд. Ин одамон дар фарқият аз гурӯҳи пештара, ускуфро ҳамчун одами оддӣ қабул мекунанд, ки дар ҷои вай ҳар шахси дигар шуда метавонист. Ҳатто ҳуди онҳо ҳам шуда метавонистанд, фақат фарқ дар он аст, ки онҳо шуғли дигарро интиҳоб карда, дар корхонаҳои давлатӣ кор мекунанд. Онҳо ба ускуф ҳамчун шахси аз ҷиҳати дониш поёнтар назар доранд ва фикр мекунанд, ки маҳз ба ҳамин сабаб вай дар ин хизматгузорӣ боқӣ мондааст.

Дар ҳар суръат шумо ин нафаронро пурра комёб ва баракат ёфта намебинед. Шояд онҳо дар тичорат ва хизмати худ хуб бошанд, лекин онҳо дар калисои худ реша надовондаанд ва ускуфро қадр намекунанд ва дар ӯ бахшоиши Худоро намебинанд. Одатан онҳо дар оилаҳои худ, тар-

бияи фарзандон, бо саломатӣ ва дигар соҳаҳои зиндагӣ мушкилӣ доранд.

Воқеаи таъсирбахш

Ман мисоли бисёр шахсонеро оварда метавонам, ки роҳбарони худро қадр намекунад ва ҳатто аз онҳо нафрат доранд. (Мо кӯтоҳ тарафи мусбии ин мавзӯро дида мебароем). Вале ман якчанд мисолеро мегӯям, ки ин фоҷиаро бисёр равшан нишон медиҳанд. Ман як дӯсте дорам, ки вай усқуфи як калисои калон мебошад. Ман доимо дар тӯли даҳ сол дар калисои вай хизмат кардам ва тақрибан бист сол бо ӯ ошноӣ дорам. Вай дар калисо шахси обрӯманд аст ва дар кишварамон ва ҳатто дар сатҳи ҷаҳонӣ ӯро эҳтиром мекунад.

Якчанд сол пеш вай ба як ҷавон кӯмак кард, ки ҳидояти Худоро дар зиндагиаш дарк кунад. Ин марди ҷавон, биед ба вай Билл номгузори мекунем, дар таълимоти рӯҳоние рушд мекард, ки дар он гурӯҳ бисёр ҳақиқатҳои Каломии Худованд ба пуррагиаш истифода намешуд. Дӯсти ман биед вайро Ренди мехонем, ин ҷавонро бо пур шудан аз Рӯҳи Муқаддас ҳидоят кард. Ба воситаи ин усқуф, ҷавон ба хизматгузори пурқуввати ворид шуда ба Подшоҳии Худо бисёр самара овард. Ба зудӣ ба хотире, ки Билл аз Рӯҳи Муқаддас таъмид ёфта, бахшоишҳои ӯро қабул карда аст, аз калисо хориҷ карданд ва ҳамаи аҷноси ӯро ба кӯча партофтанд. Усқуф Ренди ба аъзои гурӯҳи худ он ҷо омада, ин аҷносро гирифта, барои Билл як ҳуҷраро иҷора карданд.

Дар натиҷа Билл усқуфи калисои бисёр хубе дар як шаҳри дигар гашт. Ин калисо аз чизи хурде оғоз ёфта, дар натиҷа ба хоҳири бахшоиши Худованд зуд калон шуд. Баъд аз якчанд сол онҳо як кинотеатро харида, аз бинои иҷоравӣ ба толори таъмир шуда кӯч карданд. Вай усқуф Рендиро барои воз кардани бино ва бахшидани он ба хизматгузори даъват кард, ба хоҳири он ки Ренди ба ҳаёти ӯ

таъсири калон расонида буд. Онҳо вақти аҷоибе доштанд.

Калисо торафт рушд мекард, лекин Билл ба вобастагии алкоғолий дучор шуд ва ин ҳолат, барои хизматгузори монеъ гашт. Вобастагии вай саҳтар ва саҳтар мешуд ва дар натиҷа пирони калисо аз ин ҳолат боҳабар шуданд.

Билл ҳаргоҳ ба Ренди занг зада мегуфт, ки фикр дорад хизматгузори тарк кунад, лекин сабаби онро намегуфт. Ускуф Ренди ҳар вақт Биллро дастгириву ташвиқ мекард ва ин то он даме давом меёфт, ки боре яке аз пирони калисо ба вай занг зада дар бораи вобастагии Билл нақд кард. Ренди зуд ба тайёра нишаста, ба шаҳри Билл парвоз кард, то ки ба ӯ кӯмак кунад. Афсӯс, ки пирони калисо аз гуноҳи Билл хабар дошта ба ҳар ҳол мехостанд, ки вай аз минбар хизмат кунад.

Ҳангоме, ки Ренди суханони пирони калисоро шунид, вай гуфт: “Агар шумо ҳамин рӯзи якшанбе ба Билл иҷозат диҳед, ки маъвиза кунад, ман дар он ҷаласа иштирок карда ба ҳама эълон мекунам, ки дар инҷо чӣ ҳолат рӯй дода аст. Шумо умуман дар бораи оилаи вай фикр намекунад. Шумо танҳо дар фикри калисо ва худатон мебошед. Агар шумо ба истефои вай розӣ гардед, он гоҳ ман кӯмак мекунам, ки калисо аз ин зарба ба худ ояд”.

Дар ҳамон рӯз Ренди Билл ва оилаашро наҷот дод, вай хонаи ба наздикии калисо ба онҳо ёфт, то ки онҳо ба он ҷо бираванд ва барои худи Билл кори хуб бо маоши балеанд пайдо кард. Баъд аз мурури замон Билл боз ба хизматгузори дар калисои ускуф Ренди барқарор гашт.

Баъдтар ускуф Ренди Биллро ёрдамчи худ таъин кард. Вай ёрдамчи ускуф гашта, боз бо рашк ба Худованд хизмат карданро шуруъ кард. Дар айнаи замон дар маҷалаҳои масеҳӣ дар бораи озодшавии аҷиби Билл мақолае баромад ва рӯз аз рӯз ба хотири шаҳодати худ вай машҳур мегашт. Баъд аз якчанд вақт ба ӯ дар дигар хизматгузори коре пешниҳод кардан, ки дар он ҷо вай таълим дода метавонист ва дар оянда хизматгузори худро ҳамчун воизи сафаркунанда дошта метавонист. Ускуф Ренди эҳсос мекард, ки Билл ҳоло ба ин гуна тағиротҳо тайёр намебошад

ва ба вай маслиҳат дод, ки ин пешниҳодро раъд кунад. Билл маслиҳати вайро ҳамчун назорат ва монеъа барои ҳаёти худ қабул карда, ба гапи усқуф Ренди надаромада, он пешниҳодро қабул карда рафт.

Бо мурури замон ман Билл ва ду роҳбари дигарро вохӯрдам. Мо якҷоя барои хӯрдани таоми шом рафтем, Билл ҳангоми ғизо хӯрдан фақат аз усқуф Ренди шикоят мекард. Ӯ вайро ҳамчун усқуфи калисо танқид мекард, ба муносибати вай ба коргарон норозигӣ баён мекард ва мегуфт, ки Ренди бо иваз кардани ҷои кори вай норозӣ буд. Ман хуб дар ёд дорам он зангӯлае, ки ба қалби ман садо меод. Ман фаҳмидам, ки вай хафа мебошад ва маҳз ба ҳамин хотир дар бораи он одам, ки ин қадар хубӣ барояш кардааст, суханони бад мегӯяд.

Дар ин сӯҳбат ман бо ҳар саъю кӯшиш усқуф Ренди ро муҳофизат мекардам, аммо мефаҳмидам, ки ин натиҷа нахоҳад дод. Инчунин медонистам, ки дар бораи Ренди ҳангоме, ки вай ҳузур надорад ва тарафи худро иброз карда наметавонад, гап задан хуб нест. Барои ҳамин ман ин баҳсро хотима дода, ба хотири Билл расонидам, ки Ренди падари рӯҳонии вай буд ва ҳатто агар ҳоло ӯ иштибоҳ мекунад (ва дар айнаи ҳол ман ба вай мефаҳмонидам, ки ин чунин нест), танқид ва беобрӯ кардани вай аз тарафи Билл низ нодуруст мебошад. Ман якчанд ҳодисае, ки аз рӯи китоби Муқаддас мебошад, ки пештар дар ин китоб ҳам онҳоро зикр кардем ба вай гуфтам, лекин Билл то охир усқуфи худро танқид мекард.

Баъд аз якчанд моҳ ба ман усқуф Ренди занг зад. Ман то ҳол овози ғамгинонаи вайро дар ёд дорам. Овози ӯ чунин буд, мисле ки ягон нафар фавт карда бошад. Билл китобро нашр кард, ки як фасли онро ба ҷи тавр ба назорати роҳбарони калисо ҷавоб бояд дод, бахшидааст. Ренди гуфт: “Джон, ман аз ин китоб чор саҳифаашро ба ту хонданӣ ҳастам”. Вай дар бораи суханони баде, ки Билл дар бораи усқуф Ренди, роҳбарони он калисо навишта буд, барои ман хонд. Новобаста аз он ки номҳо дар он ҷо навишта нашуда буданд, барои ҳама маълум буд, ки Билл

танҳо дар калисои усқуф Ренди ёрдамчӣ буд. Аз рӯи китоби Билл маълум мегардид, ки усқуф Ренди як золими даҳшатноке ҳаст, ки тамоми аъзоёни калисоро назорат мекунад. (Дар ҳамин ҷо бояд қайд кард, ки дар тӯли даҳ сола, ки ман калисои усқуф Рендиро ташриф меовардам, аъзои роҳбарони ин калисо тағир намеёфт, барои он ки ҳамаи ёрдамчиёнаш вайро дӯст медоштанд ва эҳтиром мекарданд).

Ин чор саҳифаро барои ман хонда, Ренди гуфт: “Джон, шахсан ман ин зарбаро аз сар гузаронда метавонам, лекин ҳангоме аъзоёни калисо, ки ин китобро бихонанд ва бисёри ин корро хоҳад кард, бахотире, ки вай дар ин калисо ёрдамчии усқуф буд, дилам ба онҳо месӯзад (ҳазорон нафар). Китоб барои онҳо заҳре хоҳад буд, ки баъд аз он барои онҳо мушкил мешавад, ки Каломи Худоро аз калисои мо қабул кунанд”.

Шунидани чунин суханон ба ман ҳам дардовар буд. Ман ба гӯшҳои худ бовар карда наметавонистам. Ренди Билро аз шароите халос кард, ки бисёр кам нафарон барояш карда метавонистанд. Ў дар бораи вай ғам меҳӯрд, вайро дар пой устувор гардонид, ўро барқарор кард. Чаро Билл ин корро кард? Ман медонистам, ки вай тухмии беэҳтиромиро кошта аст ва ҳосили бади мунтазири вай буд. Агар ў тавбаъ накунад, ҳаёти вай барбод хоҳад рафт.

Баъд аз якчанд сол Билл боз усқуфи калисо шуд. Боз ба хотири он бахшоиши Худованд дар ў, калисо рушд мекард. (ҳатто агар мо аз қалби Худо дур шавем ҳам, бахшоиши Ў кори худро карда, комёби меорад.) Вале дарави вай дар пеш буд. Вай боз ба гуноҳи собиқа афтод. Дар ин даъфа ҳолат вазнинтар буд, ба хотири он ки як оилаи дигар низ зарба хӯрд. Натиҷааш ба калисо ва он маҳхали зисти вай низ паҳн гашт. Калисо маҷрӯҳ шуда, бисёр одамон ранҷида афсурдахотир шуданд. Ҳоло Билл дар хизматгузории Худованд намебошад.

Агар вай роҳбари худро эҳтиром мекард, ман боварӣ дорам, ки он гоҳ ў ба хизматгузории худ ворид шуда, дар

гуноҳ намеафтод. Чалолро барои озодӣ аз гуноҳ ва барқарор гаштани худ ба Худованд меод. Лекин вай роҳбари худро беобрӯй кард, ин фоҷиаро, ки ба ҳаёти худаш ва атрофонаш таъсир расонд, аз он фарор кардан мумкин буд. Ман умед дорам, ки бисёре аз шумо, ки ин ҳодисаро хондаед ба ҳаёти худ ин гуна фоҷиаҳоро роҳ намедихед.

Билл бахшоиши аҷоибӣ барои таълим додани Каломӣ Худо дошт. Ман ҳатто ба чизҳое, ки ба вай ошкор мешуд, шунида дар ҳайрат будам. Аз шахсоне, ки дар хизматгузориӣ ӯ буданд, қудрати таълимоти вай шунидаам. Чӣ қадар ғамовар аст. Агар Билл падари рӯҳонии худро эҳтиром мекард, ҳаёти вай тамоман дигар хел мешуд ва таъсири ӯ ба дигарон низ дигаргун мебуд.

Ҳавворӣ Павлус навишта аст: “Зеро ки агар шумо ҳазорон носеҳон дар Масеҳ доред, лекин падарони бисёр надоред” (1Қӯр 4:15). Худованд меғӯяд, мо бояд дар хотир дошта бошем, агар мо падари худро эҳтиром накунем, зеро лаънат мешавем. Албатта ин на танҳо ба падари заминии мо, балки ба падари рӯҳонии мо низ вобаста аст. Шахсан ман боварӣ дорам, ки агар мо дар қалби худ муносибати ҳурмат ва эҳтиромро нисбат ба падар ва модари рӯҳонии худ парварида, дили худро аз хафагӣ ва ранҷ нигоҳ медоштем, бисёр ҳодисаҳои фоҷиавӣ рӯй намедоданд.

Ду ва ё се шоҳид

Шахсе, ки маро ба хизматгузориӣ роҳнамоӣ карда буд, худаш калисои бузурги ҳашт ҳазор нафараро аз даст дод. Имрӯз он калисо вучуд надорад, ба хотири он ки ускуфзани худро талоқ дода, ба як духтари ҷавон издивоҷ кардааст. Вай ба тамоми ҷамъомад эълон кард, ки ҳамсари худро талоқ медиҳад ва ҳар касе, ки инро хуш надорад аз калисо биравад, ё ба дигар калисо гузарад. Ин зарбаи бисёр сахте буд. Фоҷиа дар он аст, ки бисёр шавҳарҳо ба мисоли вай пайравӣ карда, занҳои худро талоқ доданд. Бисёре аз хизматгузороне, ки мо якҷоя дар он калисо хиз-

мат мекардем, ӯро танқид мекарданд. Ман низ дар аввал ҳамроҳи онҳо будам, ба хотири, ки аз рафтори ин шахс ба хашм омада будам. Хурмате, ки дар тӯли солҳо дар қалби худ нисбати ӯ доштам, зуд-зуд аз байн мерафт. Панҷ сол пеш аз ин ҳодиса ман аз он калисо рафта будам. Ин ускуф ман ва Лизаро ба хизматгузори дар дигар иёлот баракат дода буд ва новобаста аз он ки ман дигар дар он калисо набудам, ба ҳар ҳол аз ин ҳодиса ман торафт бештар ба хашм меомадам.

Баъд дар тӯли ду ҳафта ман чор маротиба дар бораи ускуфи худ хоб дидам. Ман умуман хобҳои дидаамро дар ёд надорам. Лекин чор дафъа дар ду ҳафта умуман ба ман хос намебошад, ман ҳоло аз навиштани ин суханон худро нороҳат эҳсос мекунам, лекин баъди чорум маротиба дидани хоб ман фаҳмидам, ки Худованд чизе ба ман гуфтани аст. Ман дуо карда, пурсидам: “Падар ту ба воситаи ин хобҳо ба ман чӣ гуфтани ҳастӣ?”

Дар айни замон дар дили худ садои ҷидди ро шунидам: “Вай хизматгори ман аст, ӯро дигар маҳкум нақун!”

Ман умуман ягон ҳаққи надоштам, ки ускуфи пештараи худро, ки ба ман ҳамчун падари рӯҳонӣ буд, танқид ва маҳкум кунам. Ҳангоме, ки ман хатогии худро дарк кардам, ҳамон лаҳза ба вай нома навишта узрҳои кардам.

Баъд аз якҷанд ҳафтаи талоқи худ он шахс бо як духтари ҷавонӣ малла мӯй издивоҷкард ва ба зудӣ калисо то чор ҳазор нафар кам шуд. Вай ҳаракат мекард, ки калисоро нигоҳ дорад, аммо вақт гузашта буд ва ҳеҷ чиз карда намешуд. Агар ускуфи калисо ошкоро гуноҳ карда, тавбаъ нақунад, оё дуруст аст, ки аз он калисо биравай? Ҷавобаш возеҳ “Бале” Павлус менависад:

“Ба шумо дар нома (пештара) навиштам, ки бо зинокорон алоқа (на каму на зиёд)нақунед. Лекин на умуман бо зинокорони ин ҷаҳон, ё бо ҳаром ризқон, ё бо гонатгарон, ё бо будпарастон, зеро дар ин сурат ба шумо лозим меомад, ки аз ҷаҳон берун шавед, Балки ба шумо навиштам, ки бо касе алоқа нақунед, ки худро бародар (дар Масеҳ) номида, зинокор ё ҳаромризқ, ё будпараст, ё бадзабон, ё бадмаст, ё гонатгар

шуда мондан мегирад: бо чунин одамон якҷоя ҳатто хӯрок ҳам нахӯред”

1 Қўр 5:9,11

Павлус мегӯяд, ки бо “масеҳиёне” ки дар гуноҳ зиндагӣ мекунад алоқа надошта бошем. Дар ин ҳолат бо роҳбаре, ки зани худро талоқ дода, бо дигар зани ҷавон издивоҷ кардааст, ин гуноҳи бадахлоқона мебошад. Дар ин маврид Исо низ возеҳ мефармояд: “Аммо ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба ҷуз сабаби зино талоқ диҳад ва дигареро никоҳ кунад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқ шударо гирад зино карда бошад” (Мат 19:9).

Инак агар ба мо бо “масеҳие”, ки қасдан дар гуноҳ зиндагӣ мекунад, якҷоя хӯрок хӯрдан иҷозат дода нашуда бошад, пас возеҳ аст, ки набояд аз рӯҳи онҳо низ чизе қабул кунем: роҳбаре, ки дар гуноҳ зиндагӣ мекунад, мо дар хизматгузорӣ вай буда наметавонем. Агар вай тавбаъ кунад, мо пас аз ӯ қабул карда метавонем.

Шумо аз ман пурсида метавонед: “Джон, оё бо чунин рафтор мо вайро маҳкум намекунем?” ҷавоб он аст, ки мо самараи хизмати вайро маҳкум мекунем. Мо набояд ангезаи қалби инсонро, балки самараи вайро бояд доварӣ кунем. Павлус навиштааст: “Зеро кӣ чаро ман аз онҳое, ки дар берунанд доварӣ кунам? Оё шумо ба онҳое, ки дар дохиланд, доварӣ намекунед?” (1Қўр 5:12).

Ҳоло ҳар лаҳзаашро мушахас накарда, ман гуфта метавонам, ки ман ангезаи қалби ускуфи худро доварӣ кардам ва ба ҳамин хотир Худо маро дар хоб огоҳ кард. Ангезаи дилро танҳо Худо доварӣ карда метавонад. Павлус мегӯяд: “Бинобар ин ба ҳеч вачҳ пеш аз вақт, яъне то дам ки Худованд биёяд, ҳукм накунед, ки маҳз Ӯ чизҳои дар ториқӣ пинҳонро равшан ва ниятҳои дилро ошкор хоҳад кард, ва он гоҳ ҳар кас аз ҷониби Худо таҳсин хоҳад ёфт” (1 Қўр 5:4).

Маҳз барои ҳамин сабаб ман дар тағироти ҳаёти ускуфи собиқаам умедвор ҳастам.

Дирӯз ман бо як нафар сӯҳбат доштам, ки ба вай маъвизаи як воиз дар конфронс умуман писанд наомад. Дӯ-

сти ман маънои он маъвизаро мухтасар ба телефон гуфту баъд ба Каломи Худо рӯй оварда хост, ки иштибоҳоти ин номаро бигӯяд. Ман бо ҳамаи далелҳои вай нисбат ба маъвиза розӣ шудам. (Дигар хизматгузоре низ буданд, ки бо ин маъвиза розӣ набуданд.) Лекин дӯсти ман дар телефон чунин суҳанонро гуфт: “Ман фикр мекунам, ки ин хизматгузор қасдан ин мавзӯро интихоб кард, то ки ба пешрӯи ӯ дарвозаҳои калисоҳо ва конфронсҳои бузург воз шаванд” Ман ҳамон лаҳза ӯро боздошта гуфтам: “Ту ҳоло ангезаҳои вайро доварӣ мекуни ва ин кор дуруст нест”.

Ман ба дӯсти худ гуфтам, ки самараҳоро доварӣ кардан мумкин аст, на ин ки ангезаро, дар ин ҳолат самара маъвизаи он шахс мебошад. Танҳо Худо метавонад ангезаҳоро доварӣ кунад. Маҳз ангезаҳои ускуфи худро ман доварӣ мекардам ва барои ҳамин ҳам Худо ба ман огоҳии ҷиддӣ дод. Баъд аз он ки ускуфи пештари ман дубора издивоҷ кард, он чорсад нафаре, ки дар зери роҳбарии вай монданд, ҳолати хуб надоштанд. Вафодориҳои онҳо бо Каломи Худо ҳеҷ вобастагӣ надошт. Онҳо на дар муҳити Рӯҳи Муқаддас. Балки дар муҳити тамоман дигар рӯҳ монданд. Новабаста аз он ки ускуфи ман дафъаи сеюм издивоҷ кард, ман то ҳол вайро эҳтиром мекунам. Агар ҳоло ӯ роҳбари ягон калисо мебуд, ман зери итоати вай намеистодам, аммо дар қалби худ то охири ҳаёт ман нисбат ба он шахс ҳурмату эҳтиромро нигоҳ хоҳам дошт. Дар хотир доред, ҳатто ҳангоме, ки Худо Шоулро доварӣ кард. Дар он сурат ҳам Довуд вайро бо суруди муҳаббат ҳурмат карда, тамоми Яхудоро мачбур кард, ки ҳамроҳаш он сурудро бихонанд. Агар имрӯз ускуфи ман занг зада ягон кӯмак бихоҳад, ман як лаҳза ҳам фикр накарда ба вай бо ҳар чизе, ки аз дастам меояд ёрдам мерасонам. Ӯ ба ман он қадар ҳақиқатҳоро аз Каломи Худо ошкор карда буд, ки ман то имрӯз аз онҳо баҳраманда ҳастам: ӯ ба ман бовар кард ва ӯ ягона шахсе буд, ки ба ман имконият дод. Ҳангоме, ки ман чавон будам ва бисёр хатогӣ мекардам, ӯ маро мебахшид ва рӯҳбаланд мекард. Ман ҳамеша вайро эҳтиром хоҳам кард. Ҳатто ҳамин ҳол ҳам ҳангоме, ки ин саҳифаҳоро менависам, дардро эҳсос мекунам, ки ӯ ҳаёти

худро ва ҳаёти дигаронро шикаст, ҳадафи навиштан ба кӯмак кардан ба шахсоне, ки дар ҳамин гуна ҳолат афтоданд мебошад. Умедворам, ки ӯ тавбаъ мекунад ва мисли пештара як роҳбари бузург мешавад. Каломи Худо мефармояд, ки умеди Худованд ҳама чизро аз сар мегузаронад ва ҳеч вақт хотима намеёбад. (1Қӯр 13:7).

Аз дигар тараф танҳо овозаи онро, ки ускуф гуноҳ мекунад, шунида ҳазорон нафар тайёр ҳастанд, ки аз калисо бигрезанд. Не, не ва боз ҳам не! Набояд, ки ин тавр бошад! Мо набояд ба овозаҳо гӯш диҳем! Чуноне, ки навишта шуздааст: “Шикоятро, дар ҳаққи пире, бе он ки ду ё се шоҳид бошад, қабул нақун” (1 Тим 5:19).

Шоҳид ин он шахсе, ки далели раднашаванда дорад, ки дар доварӣ онро баён карда метавонад. Дар ин ҷо суҳан дар бораи он ду шахсе, ки байни худ гуноҳ кардаанд, ё гурӯҳи шахсоне, ки овозахоро паҳн мекунанд, намеравад, балки дар бораи ду ё се нафаре, ки аз яқдигар новобаста далели худро доранд, гуфта шудааст. Барои чӣ Павлус дар бораи ин менависад? Барои он ки моро муҳофизат кунад.

Танҳо дар бораи ин фикр кунед. Агар мо ба овозаҳо нисбати роҳбарони худ гӯш диҳем, он гоҳ дарвозаро барои дурӯғ, шак ва ҳаргуна ифлосӣ воз мекунем. Беэҳтиромӣ ба осонӣ ба дили мо ҷой хоҳад гирифт. Агар мо пешвои худро эҳтиром нақунем, он гоҳ сазовори он мукофот намешавем, ки Худо бавоситаи ин роҳбар ба мо доданӣ аст. Ана барои ҳамин ба бисёр имондорон дар Ғарб мушқил аст, ки аз ҷонибӣ Худо чизеро қабул кунанд. Дар замони мо дар калисоҳо бисёр ҷанҷолҳо мавҷуд ҳастанд, ки онҳо дар қалби одамон бисёр тухмии шаку шубҳаро мекоранд. Бисёр масеҳиён дар калисоҳо дар имони худ заиф мешаванд, афсурдахотир ва танқидчӣ мешаванд: ва чунин муносибат умуман шараф ва эҳтиромро тавлид намекунад. Ин нақшаи душман аст, ки моро аз баракати осмонӣ дур нигоҳ дорад, то ки мо аз ҷонибӣ роҳбарони худ ҳеч чиз қабул карда натавонем. Ҳанно аз ҷонибӣ Эли баракат ёфт, ҳатто дар натиҷа барои ҳасиси ва нафси сернашавандаи худ барои Эли ва хонадони вай доварӣ аз ҷонибӣ Худо-

ванд омад. Ҳатто ҳангоме, ки вай ин занро ба бадмастӣ айбдор кард, Ҳанно қалби худро аз танқид кардан нигоҳ дошта, аз ӯ қасд намегирифт. Бисёре аз имондорон имрӯз ба афтодани хизматгузoron аксуламал нишон медиҳанд ва баъзе роҳбарони калисоҳои Ғарбӣ дар асл зери ҳамлаи саҳт дучор мешаванд.

Дар тӯли солҳои хизмати худ ман бисёрсуханони бадро нисбати роҳбарони калисо шунидаам, лекин шахсан барои худ ман қарор қабул кардам, ки ҳамеша аз рӯи Каломе, ки дар номаи аввали Тимотиюс, ки дар боло онро зикр кардам, амал хоҳам кард. Агар маълумоти манфӣ аз тарафи як нафар ва беасос бошад ва онро дигарон тасдиқ накунад, ман онро ба таври автоматикӣ раъд карда, ба он бовар намекунам. Агар ман ба ин суҳанҳо танҳо ба як лаҳза ҳам бовар кунам, он гоҳ роҳи баракати осмониро барои ҳаёти худ мебандам. Ҳар як пешво дар худ мукофоти осмониро дорад. Шахсан ман он чиро, ки Худо барои ман дорад аз даст додан намехоҳам ва фикр мекунам шумо ҳам инро барои худ намехоҳед.

Дигар тараф

Ба дигар тарафи ин мавзӯ назар карда ман бисёр аъзоёни калисоро, ки роҳбарони худро эҳтиром мекарданд ва муҳаббат карда аз тамоми қалб вафодор буданд, дӯст доштам. Баъзе аз онҳо дар идораи калисоҳо кор мекунанд, баъзе ёрдамчиҳои роҳбарон шуданд, бисёреҳо танҳо аъзоёни калисо, ё ба ягон хизматгузори кӯмак мекунанд.

Чӣ хел хуш аст дидани он, ки Худо онҳоро бештеру бештар боло мебардорад. Баъзан чунин одамон боло рафта, вазифаи хубтар мегиранд. Баъзан ин бисёр номаълум рӯй медиҳад, лекин дар тӯли даҳ сол, бист сол ва бисту панҷ сол ба ҳаёти онҳо нигоҳ карда, рушди доимиро мушоҳида кардан мумкин аст.

Ман дар хотир дорам, ки бисёр имондорон ба усқуфи мо хафа шуданд, ба он ҳодисае, ки ман ба шумо нақл кар-

дам онҳо муносибате нисбат ба он шахс пайдо карданд, ки бо шараф ҳеч умумияте надорад. Онҳо танқидчӣ шуда ва бисёреҳо дар ҳаёти худ фочиа аз сар гузарониданд, баъзеҳо бо ҳамсарашон талоқ шуданд, дигарон аз дасти фарзандони худ дар тангӣ буданд ва баъзеҳо ба ҳолати саҳти молиявӣ дучор шуданд. Шахсоне буданд, ки калисоҳои худро кушоданд, лекин дар тӯли солҳо ва заҳматҳои бисёр калисои онҳо аз сад ё дусад нафар бештар нашуд. Ман як ҳодисаи даҳшатнокеро, ки бо як зан рӯй дод, дар ёд дорам, вай ҳамроҳи ман дар телевизион кор мекард ва суҳанони бадери нисбат ба усқуф гуфт (ки тамоми калисоро аз даст дода буд). Вай саломатии бардавоме дошт ва ногаҳон дар тӯли думоҳ аз васеъшавии рағҳои майнаи сар фавт кард. Ҳодисаи тасодуфӣ? Фикр намекунам. Павлус меғӯяд, ки бисёр имондорон дар бораи бадани Масеҳ мулоҳиза намекунанд ва ба ҳамин хотир “бисёреҳо мариз, нотавон ва баъзеҳо мемиранд (пеш аз мӯҳлат)” (1Қӯр 11:30).

Павлус ин суҳанонро ба мавриди таоми шоми Худованд навишта аст. Аммо ин ҳақиқат бар тамоми соҳаҳои ҳаёти масеҳиёт вобоста аст. Дар бораи бадани Масеҳ мулоҳиза кардан, танҳо аз нӯшидани шарбати ангур ва шикастани нон бештар мебошад.

Аз дигар тараф ман бисёр мардон ва занонро мешиносам, ки аз дасти усқуфи пештараи ман озор ёфтанд, лекин ба он нигоҳ накарда, мисли Довуд ин шахсон, дар қалби худ муҳаббат ва шарафро нисбат ба он шахс нигоҳ доштанд ва имрӯз дар ҳаёти онҳо ҳама чиз хуб аст! Ман шоҳиди комёбии онҳо дар хизматгузорӣ, тиҷорат ва оилашон будам. Оилаи онҳо мустақкам ва устувор монда, фарзандони онҳо пайравони Исо гашта, Худовандро аз тамоми қалб дӯст медоранд. Ба хотири, ки дар дили онҳо эҳтироми асли ва самимият чой гирифта аст, онҳо ҳаёти пурбаракат доранд. Онҳо қалби худро муҳофизат карда, забони худро зери назорат нигоҳ медоштанд. Онҳо ба дили Худованд писанд омаданд.

Барои чӣ ба ҳар яки мо чунин ҳаёте, ки Худованд меҳонад, орзу накунем? Ё бояд танқидкунанда ва ғайбатгӯй

Мукофот барои эҳтиром

бошем? Кадом самараро мо ба вучуд меоварем? Ба ояндаи дур назар карда, ман мехоҳам, ки новобаста аз рафтори роҳбаронам нисбат ба ман, ман ҳатто як қатра ҳам танқид ва бадзабониро нисбат ба онҳо дар зиндагиам ҷой додан намехоҳам. Фақат ба ин кор ҳеҷ зарурат нест. Аз ҳама сабаби муҳим, ки чаро ман як қатра танқидро дар қалби худ ҷой намедихам, дар он аст, ки ҳамаи шахсоне, ки дар Китоби Муқаддас роҳбарони худро эҳтиром мекарданд, ба Худованд писанд меомаданд. Наздик будан ба қалби Худованд барои ман мукофоти бузурге мебошад. Аз ин чизе беҳтара дар зиндагӣ мавҷуд надорад.

Боби 11

Эҳтироми дучанд

“Пироне, ки нағз сардорӣ мекунанд, эҳтироми дучандро сазоворанд, алаҳхусус онҳое, ки дар вағз ва таълим меҳнат мекунанд. Зеро ки дар навиштаҳо гуфта шудааст: “вақте, ки барзагов хирман мекӯбад, даҳонаширо набанд”; ва боз “Меҳнаткаш музди худро сазовор аст”

Тимотинос 5:17,18

Ин ягона ҷои Китоби Муқаддас, ки дар бораи мукофоти дучанд гуфта шудааст. Ин ҷой моро таълим медиҳад, ки мо хизматгори Инҷилро аз дигарон ду маротиба бештар эҳтиром кунем.

Дар амал ин чӣ маъное дорад? Мо бояд роҳбарони рӯҳонии худро эҳтиром карда, ба онҳо танҳо “усқуф”, “оғо”, “ҷаноб” ё “хонум” гуфта муроҷиат кунем. Истиқно танҳо дар ҳолате мавҷуд дошта метавонад, ки агар ҳуди онҳо хоҳиш кунанд, ки шумо дигар тавр ба онҳо муроҷиат кунед. Дар вақти сӯҳбат мо ба ҷашмони онҳо нигоҳ карда, то сухани онҳо ба поён нарасад набояд, ки аз назди онҳо биравем.

Ҳангоме, ки роҳбар моро бо Каломии Худо таълим медиҳад мо бояд бо диққат гӯш кунем. Фикрҳои парешон ва ҳаёлҳои ки дар ҳаво парвоз мекунанд ин нишонаи беҳурмати мебошад. Ҳамеша дар хотир дошта бошед, ки шараф на танҳо дар рафтор ва гуфтор, балки дар фикрҳои низ аён мегардад. Павлус моро таълим дода мегӯяд: “То вақти омаданам ба қироат, насихат, ва таълим машғул бош” (1 Тим 4:13).

Дар вақти чаласа, бо овози паст бо шахсе, ки дар назди ту нишастааст, сӯҳбат кардан, на танҳо беэҳтиромӣ ба воиз, балки ба худи Рӯҳи Муқаддас мебошад. Ҳар гуна муомилаҳои шахсӣ то ба охири чаласа сабр карда метавонанд. Инчунин пайёмҳо, смси дӯстонамон, ҷавоб ба зангҳои телефонӣ, ё берун рафтани аз маҷлис низ то поёни расмии ҷамъомад мунтазир шуда метавонанд. Ба ҷамъомад дер мондан низ хуб намебошад. Агар ҳар субҳ мо ба корхонаи худ понздаҳ дақиқа дер мемондем, корфармои мо ба ин рафтори мо чӣ гуна ақсуламал мекард? Мо ин гуна рафтор намекунем. Пас барои чӣ мо дар чаласаи калиси дар он вақте, ки аз тарафи роҳбари мо таъин шудааст, намеоем?

Фурсатҳоро бичӯед, то ки ба роҳбари худ хизмат карда тавонед, ҳатто агар худи онҳо аз шумо хоҳиши кӯмак надошта бошанд. Инро пешакӣ ба назар гиред, вазифаҳои дар пеш истодаро фаҳмида, онро ба дараҷаи олиаш анҷом диҳед. Ҳамаи корро барои онҳо ба шакли беҳтаринаш анҷом диҳед.

Агар назди шумо ягон вазифа гузошта шавад, онро тез ва хуб иҷро кунед. Ба вазифаи худ бо либос ва мошини поку тоза биравед, чунки шумо намояндаи пешвои худ мебошед. Ҳангоме, ки маро дар фурудгоҳ бо мошинҳои ифлос ва бадбӯӣ пешвоз мегирифтанд, ман фикр мекардам, ки “Агар роҳбари ин хизматгузор хабардор мешуд, ки корманди вай меҳмонро бо кадом мошин пешвоз гирифта аст, вай чӣ кор мекард? Бо ин қораш вай на танҳо маро, балки усқуфи худро шарманда мекунад”

Мо бо Лиза кормандони аҷоиборо дорем. Онҳо ҳамагӣ панҷоҳ нафарро ташкил медиҳанд. Ман ба муносибати онҳо нисбат ба мо дар тааҷҷуб ҳастам. Ҳамеша ба идора омада ман болои мизи худ як стакон оби тозаро мебинам. Бисёр вақт ҳангоме, ки ман беҳабар будам онҳо калиди мошини маро гирифта, бо бензин пур мекардаанд, новобаста аз он ки дар он сӯзишворӣ буд. Онҳо ҳамеша мошини маро тоза нигоҳ медоранд. Ман ҷои махсуси истгоҳи мошинро надорам, лекин ба ин нигоҳ накарда, кормандони ман ҳамеша як ҷойеро дар назди дарвозаҳои умумӣ, барои ман ва Лиза ҳолӣ мегузоранд. Ҳангоме ки ман вориди утоқ ё толор мешавам, онҳо аз ҷои худ меҳезанд ва

ба ман “чаноб” гуфта мурочиат мекунад. Пеш аз он ки ба ман бо ягон масала мурочиат кунанд, онҳо аввал ин мавзӯро хуб меомӯзанд.

Онҳо саволҳои маро пешбинӣ карда пеш аз он ки ман чизе пурсам, онҳо ҷавоби мукамал медиҳанд. Ҳар як хоҳиши ман ба зудӣ иҷро мешавад. Агар дар ҷараёни иҷрои кор ягон монета ба вучуд ояд, онҳо онро то аз байн бурдан кӯшиш карда, вазифаи дар пеш истодаро бо муваффақият ба охир мерасонанд. Фақат вазифаҳои ғайриимкон иҷро намешаванд. Лекин то он даме, ки ба ман хабар мерасад, онҳо ҳамаи вариантҳои ба ақл меомадаро месанҷанд. Онҳо ба вазифаи ман алтернативаи ҳаллӣ онро пешниҳод мекунад.

Эҳтироме, ки онҳо ба ман ба ҷо меоваранд, пурқувват ва боҳадаф мебошад. Ман ҳамеша дар хотир дорам, ки онҳо маро эҳтиром карда, дар аввал Исоро эҳтиром мекунад. Дар қадами дувум ман имон дорам, ки онҳо соҳиби мукофот мегарданд. Сеюм, онҳо ба ман хизмат карда, меҳонанд, ки ман ба чизҳои майда ҷуйда диққати худро ҷалб карда, аз даъвати асосии худ дур нашавам. Чӣ қадаре, ки ман ва Лиза диққати худро ба даъватамон ҷалб кунем, ҳамон қадар зиёдтар мо ба мардум хизмат карда метавонем. Ҳангоме ки мо эҳтиром карда, ба якдигар хизмат мекунем, дар Подшоҳии Худо ин роли муҳимро дорад (дар бораи эҳтиром кардани кормандони худ мо дар дигар боби ин китоб гуфта мегузарем) ва ҳар яки мо дар хизмат ба Худованд самараноктар мегардем.

Мо бо Лиза муштоқи шараф нестем. Роҳбаре, ки хоҳони шараф ва эҳтиром нисбат ба худ мебошад, аз таъби дили Худованд нест. Исо гуфтааст: “Хоҳони ҷалоли инсон нестам” (Юҳ 5:41). Ў танҳо толиби ҷалоле, ки аз ҷониби падар буд. Ў ба таъкид ба роҳбарони дин гуфт: “Шумо чӣ тавр метавонед имон оваред, дар сурате, ки ҷалол аз якдигар металабед, лекин ҷалолеро ки аз Худои ягона аст, толиб нестед?” (Юҳ 5:44). Ин роҳбарон толиби ҷалолу шарафи инсонӣ буданд, то ки ба ғурур, худпарастӣ ва дигар хислатҳои бадӣ худро сер кунанд. Исо шарафро аз мардону занон танҳо ба хотири беҳбудии худи онҳо ва ҷалоли

Падар қабул мекард.

Инчунин мо низ дар хотир дошта бошем, ки он иззату эҳтироме, ки барои мо дода мешаванд, ба Исо ва Падар тааллуқ дораду мо фақат барои он шахсоне, ки ин эҳтиромро ба ҷо меоваранд, хурсандӣ кунем. Мо пурра боварӣ дорем, ки шахсоне, ки моро эҳтиром мекунанд, дар ҷавобаш Падар онҳоро эҳтиром хоҳад кард. Онҳо мукофоти худро ба даст меоваранд. Чӣ қадар ман шуморо ба он боварӣ кардан мехостам, ки агар шумо он шахсе бошед, ки ҳамеша эҳтиромро нисбат ба худ хоҳон ҳастед, ин роҳ шуморо ба ҳаёти пурбарақат ва хуб оварда намерасонад.

Маблағҳои дучанд

Ман бисёр ҳодисаҳоро дар бораи барақати махсус ба хотири эҳтироми хизматгузори Инҷил навишта метавонам. Аммо ман то ҳол дар бораи он нагуфтаам, ки Рӯҳи Муқаддас дар бораи Ҳавворӣ Павлус дар номаи аввал ба (Тимотиюс 5:17,18) барои мо чӣ гуфтание дорад. Хонданро идома дода мо мебинем, ки ин оят бевосита бо пулҳо вобастагӣ дорад. Суханонони худро Павлус чунин хотима медиҳад: “Меҳнаткаш сазовори музди худ мебошад”. Дар тарҷумаи нави Инглисӣ чунин омадааст: “Ходимони калисо, ки кори худро хуб анҷом медиҳанд, сазовори маоши хуб мебошанд”. Дар тарҷумаи ҳозиразамони инглисӣ чунин омада аст: “Маоши ходимоне, ки кори худро хуб анҷом медиҳанд, бояд дучанд бошад”. Дар анҷом дар тарҷумаи васеъи инглисии Китоби Муқаддас мо мушоҳида мекунем: “Ходимоне, ки вазифаи худро олий анҷом медиҳанд, сазовори музди дукарата (аз маоши оддӣ) мебошанд”. Мо ин қонунро дар суханони Исо, ки ба шогирдон равона шуда буд, низ мебинем: “Ба ростӣ ба ростӣ ба шумо меғоям: ҳар кӣ фиристодаи маро эҳтиром кунад, Маро эҳтиром кардааст, ва ҳар кӣ Маро эҳтиром кунад, Фиристодаи Маро эҳтиром кардааст” (Юҳ 13:20 дар ин ҷо муаллифи китоб калимаи *қабулро* ба *эҳтиром* иваз кардааст). Ба калимаи “фиристодаи Ман” диққат кунед. Пав-

лус низ дар бораи хизмати панҷгона менависад:

“Ў (Исои Масеҳ) баъзеро ҳавворӣ (фиристодашудагони махсус), баъзеро анбиё (воизони ташвиққунанда, каломро маънидодқунанда), баъзеро башоратдиҳанда (воизони хушхабар, миссионер), баъзеро шубон (ҷўрони рамаи Худ) ва муаллим таъин кард”.

Эфсӯсиён 4:11

Калимаи “таъин кард”, яъне маънои онро дорад, ки дар хизмати панҷгонӣ Худи Исо шахсан таъин мекунад. Ин ходимоне, ки дар бадани Масеҳ “дар ваъз ва таълим меҳнат мекунанд” (1 Тим 5:17). Худо махсусан таъкид мекунад, ки онҳоро бояд “дучанд эҳтиром” кард. Дар тӯли бештар аз бист соли хизмати худ ман ҳеҷ вақт истисноро аз ин қоида вонахӯрдам. Лекин ба ҳар ҳол ман калисоҳоро дидам, ки ба усқуф ва ёрдамчиӣ вай маоши ночизе меоданд. Дар ҳоле, ки аъзоёни калисо мошинҳои нав, хонаҳои беҳтарин ва фарзандонашон ба мактабҳои қиммат мерафтанд, роҳбарони калисо бошанд, савори мошинҳои кӯҳна буданд ва дар хонаҳом иҷора буда ва ё дар шароитҳои бад истиқомат мекарданд. Аммо фочиа дар он аст, ки агар вазияти молии аъзоёни калисо дида бароем, ҳолати онҳо он қадар хуб ҳам нест ва аксарият мушкilotи молӣ доранд. Точирон доимо ноком шуда, маблағҳои калонро аз даст медиҳанд. Дар натиҷа ҳама дар қарзҳо ғарқ шуданд. Бисёр оилаҳо танҳо бо захираҳои худ зиндагӣ мекунанд. Ҳамин тавр намоён мешавад, ки ҳеҷ кас пули нахт барои кӯмак қардан ба бенавоён надорад. Оё ин натиҷаи беъятиной ба амри Худованд нисбат ба маоши хуб доштани роҳбарони калисо буда наметавонад?

Ба ин мавзӯё боз ҳам равшани андохта, дигар тарафи онро дида мебароем. Ман калисоҳоеро низ ташриф овардам, ки ба усқуф ва ёрдамчиёни вай маоши хуб меоданд. Онҳо савори мошинҳои хуб буданд ва дар хонаҳои хуб зиндагӣ мекарданд, фарзандони онҳо мӯҳтоҷи ҳеҷ чиз набуданд ва ба рухсатӣ барои таътил ҳар чое, ки мехостанд, сафар қарда метавонистанд ва ин рӯйхатро идома додан мумкин аст. Аъзоёни калисо доимо ба онҳо тӯҳфаҳои хуб мекарданд, барои онҳо хӯрокҳои махсус тайёр мекарданд

ва дигар саховатмандихоро низ нисбат ба роҳбарони худ нишон медоданд. Умуман агар оила дар калисо реша давонда бошад, он гоҳ ин оилаҳо ҳаёти хуб ва фаровон доштанд. Тоҷирон ҳамеша корҳои навро оғоз карда, аз он Ҷоидаи хуб медоштанд. Онҳо ҳамеша барои кӯмак ба бевазанон, ятимон ва мӯҳтоҷони калисо омода мебошанд, барои он ки онҳо ҳама вақт маблағи изофагӣ барои ин корҳо доранд. Ин калисоҳо қодир ҳастанд ба корҳои миссионерӣ бештар маблағгузорӣ кунанд, нисбат ба он калисоҳое, ки ба ускуфи худ маоши хуб намедиҳанд. Ман ягон истисноро вонахӯрдам ва ҳайратовар нест, чунки ин бо принсипи шараф вобаста мебошад.

Дар бораи ин мулоҳиза кунед. Гурӯҳи аввали калисоҳое, ки ман дар бораи он гуфтам, бо он фах мекунанд, ки пули зиёди калисоро ба маоши ускуф ва кормандони вай масраф намекунанд. Онҳо фикр мекунанд, ки он гоҳ онҳо зиёдтар барои кори Подшоҳии Худо, миссия, кӯмак ба фақирон ва ғайраҳо дода метавонанд. Дар ҳолате, ки ба амри Худо, ки мефармояд, меҳнаткаш сазовори музди дучанд аст, итоат намекунанд, айни замон онҳо ба фақирону бечорагон низ кӯмак карда наметавонанд, барои он ки тоҷирон дар калисо ҳолати молиявии хуб надоранд ва одатан ба ягон доиҳаи калисо иштирок намекунанд. Барои чӣ мо дарк карда наметавонем, ки ҳикмати Худо моро ба роҳи комёбии асли равона мекунад? Ҳангоме, ки мо ба аҳкоми Худованд итоат накарда, боварӣ дорем, ки барои Худо бештар хизмат хоҳем кард, дар асл ин ғурур ва ғурутанӣ қалбаки мебошад. Бо ин аъмоли худ мо нишон медиҳем, ки аз Худо донотар ҳастем, ҳатто Каломи Ё меғӯяд, ки мо меҳнаткашро дучанд мукофот диҳем, лекин мо меғӯем, ки вай гуфтааст мо ба фақирон кӯмак кунем.

Ман дарк мекунам, ки дар Амрико ба ин ҳақиқат бепарвой кардаем ва ин Ҷоидаи ками хизматгузoron нест, ки доимо дар бораи пул ва чизҳои моддӣ фикр мекунанд ва ин ҳолат маро ғамгин месозад. Ҳаёти ин хизматгузoron комёб нест, онҳо фикри худро на барои дастрас кардани гумроҳон ва ҷонҳои инсонӣ, балки барои чизҳои моддӣ ва ҳаёти бофароғат равона кардаанд. Ҳақиқатро дониста онҳо ҳадафи

асосиро гум карданд ва дар роҳи муздуркорон истодаанд. Маъвизаҳои онҳо қудраташро аз даст дода, самара намеоваранд. Бубинед, ки Худо дар бораи чунин роҳбарон чӣ мегӯяд: “Посбонони (роҳбарони) вай ҳамашон кӯр ҳастанд ва нодон; ҳамашон сағони гунг ҳастанд, ки наметавонанд ак-ак кунанд; хобида сафсата мегӯянд, пинак рафтандро дӯст медоранд. Ва инҳо сағони ҳарисанд ки сериро намедонанд ва онҳо чӯпононанд, ки наметавонанд фаҳм кунанд; ҳамашон ба роҳи худ мераванд (Ишаъё 56:10,11).

Ба калимаҳои “ҳамашон ба роҳи худ мераванд” диққат кунед. Дар тарҷумаи ҳозира замони англисӣ гуфта шудааст “Шумо чӯпононе, ки бо рамаи худ бад рафтор карда, танҳо хоҳони ҳадафҳои шахсии хеш ҳастед”. Баъзе роҳбароне ҳастанд (хуш ҳастам, ки онҳо зиёд нестанд), ки занон, пулҳои калисо ва дигар чизҳои хизматгузорию барои манфиати шахси истифода карданд. Онҳо ҳақиқат дар бораи эҳтиромро дигаргун карданд. Фикрронии онҳо аз сар ба по чапа гашта, онҳо ҳамин тавр карданд, ки хизматгузорию Худованд танҳо ба шахсияти онҳо кор мекунад. Онҳо аз ақидаи аввалини масеҳият, ки хизмати ба халқи Худо ва ин ҷаҳон мебошад, дур шуданд. Агар онҳо тавбаъ накунанд, охираташон дар торики мебошад.

Албатта дар тӯли солҳои хизмати худ ман бо сӯи истифодаи принципҳои шараф дучор шудаам ва мо инро ҳатто дар Китоби Муқаддас дида метавонем. Лекин аз худ бояд бишурсем, оё ин ҳолатҳо ба мо ҳақ медиҳад, ки мо аз аҳкоми Худованд дар бораи мукофоти маблағии дучанд барои хизматгузорию вай дур шавем? Ин ду каноре ҳаст, ки ҳеҷ вақт бо онҳо мо худро дар назари Худованд сафед карда наметавонем.

Ҳодисаи ҳайратовари чаппагардон

Дар солҳои аввали хизмати худ ман шоҳиди як ҳодисаи ҳаётӣ шудам, ки хеле равшан нишон медиҳад, натиҷаи боздоштани баракати Худованд аз хизматгузорию Ӯ, ба чӣ оварда мерасонад. Дар хотир дорам, ки ман ва Лиза як калисоро ташриф овардем, ки аз 120 нафар иборат буд.

Ин калисо дар тӯли солҳо вучуд дошт, лекин шумораи аъзоёни он аз 35 то 120 нафарро ташкил меод. Он калисо ба сатҳи нави пурмаҳсул, барои дастрас кардани аҳолии он шаҳр, ки 250 000 нафарро ташкил меод, баромада наметавонист.

Мо мебоист ҳамроҳи онҳо чор рӯз бошем. Ускуф хоҳиш кард, ки ин рӯзхоро мо дар хонааш гузаронем, ба хотире, ки моро дар меҳмонхона ҷой кардан барои калисо бори гарон буд. Мо розӣ шудем, барои он ки то хизматгузориҳои худро оғоз кунем, мо бо ин шахс дӯст шуда будем. Шои рӯзи шанбе мо омада фаҳмидем, ки онҳо на дар ҳавлӣ, балки дар ҳучраи иҷора истиқомат мекунанд. Онҳо соҳиби як мошини кӯҳна ва якчанд амвол дар дохили хона буданд ва ҳамаи ин чизхоро ба хизмати мо пешкаш карданд. Меҳмоннавозии зани ускуф бисёр ба дараҷаи олиаш буд, онҳо як ҷуфти меҳрубон ва дилсӯз буданд. Ман дар ҳайрат будам, ки зани ин ускуф коре, дошт, ки ҳар вақт сафарҳои тӯлонии кориро талаб мекард. Дар тӯли як моҳ вай тақрибан 15-18 рӯз берун аз шаҳр буд.

Ҷаласаҳо дар он калисо хуб мегузафт, лекин ба ҳар ҳол дар муҳит фишоре эҳсос карда мешуд. Мо пурра ба ҳузури Худо, тадҳин ва қуввати ӯ дохил шуда наметавонистем. Ҳамин тавр эҳсос мешуд, мисли он ки дар роҳ монеъае бошад. Аммо аъзоёни калисо хушмуомила ва ҳамин тавр намоён мешуд, ки Худовандро аз ситқи дил дӯст медоранд. Ман наметавонистам, ки чӣ бояд кард.

Дар рӯзи сеюми ҷамъомад ман вақти зиёдро дар дуо гузаронидам. Рӯҳи ман ором набуд ва ман ҳалли ин мушкилиро пайдо карда наметавонистам ва аз он ташвиш халосӣ ҳам надоштам. Дуо хонда, фикр мекардам, ки чаро калисо дар бораи ускуфи худ ва оилаи вай ғамхорӣ намекунад. Дар анҷом ман овози Исоро шунидам, ки ба ман муроҷиат карда мегуфт: “Ту бояд ин мушкилиро ҳамин шом ҳаллу фасл бикунӣ”.

Аз Худо ҳалли ин мушкилиро пурсида, ман чунин ҷавобро барои бардоштани он монеъаҳо гирифтаам: таълим додани одамоне дар бораи аҳамияти баракати молӣ до-

дани усқуф. Ман зарурат ба чамъ кардани ҳадяи махсус шахсан барои усқуф эҳсос мекардам. Лекин то ҳол намендонистам, ки чӣ тавр дуруст ин корро анҷом диҳам.

Пеш аз чаласаи шом усқуф ба ман гуфт: “Джон, ман ба хизматгузорию ту ҳадя чамъ намекунам. Ин корро худат бояд бикунӣ”.

Табассум карда ман фаҳмидам, ки ҳоло имконият нади ман воз шуд. Ба ҷои он ки ман барои хизматгузорию худамон ҳадя чамъ кунам, ман тасмим доштам, ки имондоронро ба ҳадя кардан ба усқуф ва оилаи вай даъват кунам. Баъд аз он ки усқуф маро муарифи кард ва ман ба саҳна мебаромадам, усқуф аз қафои ман бо овози паст гуфт: “Джон, аз хотир набарор, озодона худро эҳсос карда, ҳадя чамъ бикун”.

Ман бо табассум, медонистам, ки вақте, ки вай суханони маро мешунавад, таъҷуб хоҳад кард. Дар минбар истода ман аз калисо хоҳиш кардам, ки 1 Тим 5:17 воз кунанд. Дар тӯли 45 дақиқа дар бораи аҳамияти баракати молӣ додани усқуфи худ таълим додам.

Ман бе ҳеҷ гуна муболиға гуфта метавонам, ки ин барои калисо дарси ҳаётан муҳим буд. Ман гуфтам: “Барои чӣ ҳамсари усқуфи шумо маҷбур шудааст, ки берун аз калисо кор пайдо карда, ки нисфи моҳ дар хонааш ҳузур надошта бошад? Шумо бояд дар бораи оилаи онҳо ғамхорӣ кунед, то ки зан дар хона, пеши шавҳари худ бошад”.

Усқуф бисёр шарм дошта, рӯяш торафт сурх мешуд. Вай метарсид, ки одамон фикр мекунанд, ки ӯ маро хоҳиш кардааст, ки чунин суханонро бигӯям ва дар натиҷа баъзе оилаҳо аз калисо хоҳанд рафт. (Гуфтани ҳастам, ки ба калисо омада ман он таълимотро, ки роҳбари калисо бо он розӣ нест таълим намедихам, дар ин ҳолат ман намендонистам, ки усқуф бо ман розӣ ҳаст ё не. Танҳо дар вақти маъвизаи худ дар рӯи вай ташвишро дидам).

Хушбахтона ман гуфта метавонам, ки он калисо суханоне, ки Худованд ба дили ман гузошта буд, қабул кард. Дар охири чаласа ман чунин суханонро гуфтам: “Ин шом аз ман хоста буданд, ки барои хизматгузориамон ҳадя

чамъ кунам. Аммо мо ин корро нахоҳем кард. Имрӯз мо барои ускуф ва оилаи вай ҳада чамъ мекунем ва вақте, ки ҳада мекунед, аз он андоз наситонед. Барои бахшоиши Худованд дар ҳаёти худ, ки ускуфатон мебошад, шукргузори худро нишон диҳед”

Мо ҳада чамъ карда ҷаласаи худро бо ин ба охир расонидем. Баъд бо мардум сӯхбат карда истода ман Пайхас кардам, ки ускуф зуд ба сӯи идораи худ равон шуд. Ва инро дида ман аз қафои вай рафтам. Вайро ёфта, ман дидам, ки рӯяш мисли пештара сурх набуд. Акнун рӯи вай мисли девор сафед буд. Чизе ба ман гувоҳӣ меод, ки хабаре, ки вай барои ман мегуяд, хабари хуш аст. Табассум карда, ман аз ӯ пурсидам: “Чӣ қадар ҳада чамъ шуд?”

Вай он ададро гуфт. Аз шунидани он, наздик буд, ки беҳуш шавам. Ин ҳада аз ҳадаи болотарине, ки рӯзҳои якшанбе чамъ мешуд, се маротиба зиёдтар буд. Албатта ман мунтазир будам, ки ҳадаи хуб чамъ мешавад, лекин ин ададе, ки вай ба ман гуфт, ба калисои бо чунин теъдоди мардум беҳад зиёд буд.

Рӯзи душанбе ба ман занги телефонӣ омад. Ин ҳамон ускуф буд ва вай бо овози пурҳаяҷон гуфт: “Джон, ман ба ту касетаро бо сабти ҷаласаи рӯзи якшанбе мефиристам”.

Ман мунтазири ягон аксуламали махсусе набудам, барои ҳамин ҳам гуфтам: “Хуб аст, ман маъвизаи туро гӯш мекунам”

Дар ҷабов вай гуфт: “Джон, ман маъвиза накардам. Дар давоми ду соат имондорони калисои мо ба саҳна баромада, дар бораи мӯъҷизаҳои пулие, ки дар ҳаёти онҳо, оилаҳои онҳо ва тичораташон, ки рӯй дода буд, шаҳодат меоданд” Ман дар ҳайрат набудам, лекин тарси муқаддасе маро фаро гирифт. Ман медонистам, ки Худованд чизҳои аҷибро хоҳад кард, лекин мунтазири ҷавоби ин қадар зуд набудам”.

Аз байн чанд сол гузашт ва ман боз ба ҳамон калисо ташриф овардам. Онҳо дигар чамъомадҳои худро дар толори мағоза намегузарониданд, балки толори мактабро таъмир карда, дар он ҷой чамъ мешуданд. Ин ҳам ҳамаи тағиротҳо набуданд. Калисо ин бинои мактабро иҷора на-

мегирифт, онҳо ин биноро харида буданд! Теъдоди аъзоёни калисо панҷ маротиба афзуда буд. Дар нагиҷаи ғамхори хуби калисо дар бораи усқуф ва оилаи вай, ҳамсари усқуф аз кори пештарааш рафта буд, оилаҳо ва тоҷирон дар калисо нашъунамо меёфтанд.

“Нагӯй, ки ин ба ман маъқул нест”

Ин ҳақиқат ҳеҷ гоҳ дигаргун намешавад. Эҳтироми роҳбарони рӯҳониамон, ба ҳаёти мо нашъунамо меорад. Ман ба доктор Девид Йонги Чо усқуфи калисои калонтарини ҷаҳон, ки дар шаҳри Сеули Кореёи Ҷанубӣ ҷойгир аст, назар мекунам. Ӯ калисои худро чандин сол пеш дар давраи қаҳатӣ оғоз кардааст. Ба наздики яке аз роҳбарони он калисо ба ман гуфт, ки ҳоло дар калисои онҳо зиёд аз панҷоҳ ҳазор нафар миллионерҳо ташриф доранд. Якчанд маротиба ман ҳамроҳи усқуф Чо ва дӯстони вай дар ресторан гизо хӯрда ва баъд ба бозии голф бо онҳо рафта будам. Одатан дар сафарҳои худ ин шахс якчанд тоҷирон ва нафароне, ки онҳоро дастгирии молӣ мекунанд, ҳамроҳаш мегирад ва ин шахсон дар бораи вай ғамхорӣ мекунанд ва ҳамаи чизҳои заруриро барояш меҳаранд. Ман пайҳас кардам, ки онҳо ҳеҷ вақт сари дастархон намешинанд, то он даме, ки доктор Чо нашинад. Онҳо ин шахсро бисёр ҳурмат мекунанд. Оё ин сабаби он шуда метавонад, ки калисое, ки дар як маҳалли фақир оғоз ёфта буд, ҳоло чунин шахсони сарватмандро дорад?

Ман як дӯсти наздикеро бо номи Эл Брайс дорам, вай усқуф дар ИМА ва аъзои шӯрои идоравии хизматгузори мо мебошад. Эл соли 1980 дар мусобиқаи голф иштирок кардааст ва ӯ бозингари хуб ба шумор меравад. Йонги Чо ҳамроҳи дӯстон ва шарикони худ бозии голф мекунад ва ба ҳамин хотир Эл хуши вай омад.

Ва боре хангоме, ки Йонги Чо бо дастаи худ дар сафари навбати ба ИМА буд, онҳо мехостанд бо Эл вохӯрда, голф бозӣ кунанд. Яке аз ҳамсафарони Йонги Чо аз мошини

ичора гирифтааш берун омада, дар дасти худ клюшкаи бозиии голф ва аҷноси даркорино дошта буд, ки онро якчанд лаҳза пештар аз мағозаи ИМА ба арзиши якчанд ҳазор доллар харида буд. Аз рӯи одоб Эл аҷноси бозии вайро тариф кард. Ногаҳон ин шахс клюшкаи нави худро аз қутиаш берун оварда, мехост бо клюшкаи кӯҳнаи Эл иваз кунад. Эл ташвиш кашида аз вай пурсид: “Як лаҳза, бубахшед шумо чӣ мекунед?” “Ман туро эҳтиром мекунам ва мехоҳам, ки клюшкаи нави ман тӯҳфае барои ту бошад”, гуфт дар ҷавоб ин шахси Кореёгӣ. Дӯсти ман мехост вайро аз ин кор боздорад, аммо ин кӯшишҳои ӯ бенағча буданд.

Якчанд моҳ баъдтар, Эл дар яке аз сафарҳои худ ба Кориё мехост, ки боз бо доктор Чо ва шарикони вай голф бозӣ кунад. Эл дар мағозаи махсуси барои голф буда, як чуфт пойафзоли хуберо барои ин бозӣ дида нидо кард: “Чӣ қадар пойафзоли зебост!”

Ҳамон лаҳза яке аз ёрдамчиёни доктор Чо ин пойафздро гирифта, ба сӯи кассаи мағоза рафт. Эл эътироз карда гуфт: “Не, не ба ман пойафзол лозим нест, ман танҳо фикри худро гуфтам, ки ин пойафзол зебост”

“Чаноб ман шуморо эҳтиром мекунам ва мехоҳам, ки шумо чунин пойафзол дошта бошед”

Ин воқеаро ба ман нақл карда, Эл хандакунон гуфт: “Ман фаҳмидам, ҳангоме, ки ёрдамчиёни усқуф Чо назди ман мебошанд, ман набояд, ки калимаи “ин ба ман маъкул аст”-ро гӯям, дар акси ҳол онҳо зуд ба ман онро мехаранд”. Ин имондорон дар сатҳи болои шараф роҳ мераванд ва ба ҳамин хотир баракат ёфтаанд.

Ҳаёти пурбаракат

Ман дӯсти дигаре бо номи Джек ҳам доштам, ки ҳоло вай дар осмон бо Худованд мебошад. Вай бисёр ҳаёти ко-

мёб ва пурқувват дошт. Ҳаёт ва хизматгузории ӯ ба садҳо ҳазорон одамон таъсир расонда аст.

Ҳангоме, ки Джек ҷавон буд ва танҳо хизматгузории худро оғоз мекард, усқуфи вай дорои калисои калон буда, дар ИМА шахси мӯтабарест буд. Баъд аз якчанд соли хизмати худ ба усқуфаш, Джек барои оғози калисои нав дар дигар ғӯшаи мамлакат фиристода шуда буд.

Ҳамагӣ дар тӯли якчанд сол аъзоёни калисои вай ба панҷ ҳазор нафар расид. Ман ҳар гоҳ ба калисои вай маъвиза мекардам ва якҷоя мо вақти хубе доштем. Ман дар хотир дорам, ки ӯ мегуфт, ки чӣ қадар усқуфи худро дӯст медорад ва вайро ҳурмат мекунад. Ӯ мегуфт, ки ба усқуфи худ мисли ба падари рӯҳонияш муносибат мекунад. Баъд ӯ чунин суханонро гуфт: “Джон, ҳар даъфае, ки ман усқуфи худро вомехӯрам, ман ба вай чеки бонки ба ҳазор доллар медиҳам”. Ман ба сатҳи эҳтироми вай қоил будам. Суханони ӯ маро ба фикре андохтанд, ки чаро вай ин ҳаёти пурбаракатро дошт. Аъзоёни калисояш беандоза ӯро дӯст медоштанд. Маросими дафни Джек чор соат идома ёфта, толори калисо пур аз мардум буд. Тақрибан панҷ ҳазор нафар иштирок доштанд ва натавонанд аъзоёни калисо, балки кормандони ҳукумати шаҳр ва аҳолии шаҳр низ чамъ омада буданд. Дар чамъият бисёриҳо ӯро эҳтиром мекарданд.

Джекро аъзоёни калисояш низ бисёр ҳурмат мекарданд. Онҳо бисёр мехостанд, ки ба Джек маош таъин кунанд, лекин аз сабаби сармоягузории боҳикматонаи худ. Джек ба маоши калисо зарурат надошт. Бараск ӯ аз ғоидаи худ ба калисо меод. Ман бисёр кам одамонро вохӯрдм, ки мисли вай чунин ҳаёти пурбаракат дошта бошанд. Зану фарзандонаш вайро саҳт дӯст медоштанд. Ӯ дар хонаи хубе зиндагӣ карда, соҳиби дӯстони зиёде буд. Джек падари рӯҳонии худро аз тарафи молиявӣ баракат меод ва ин сабаби ҳаёти пурбаракат дар соҳаҳои бисёри зиндагиаш гашт.

Дар чамъомадҳои мо

Дар калисоҳои тамоми ҷаҳон сафар ва дар онҳо маъви-за карда, ман фарқият калонро байни калисоҳое, ки ба мо бисёр меҳмоннавоз буданд ва калисоҳое, ки ба мо мисли ба як шахси оддӣ рафтор мекарданд, мушоҳида кардам.

Дар баъзе ҷойҳо ман дар таачҷуб мемонам, ки баро ҷӣ онҳо маро даъват карданд. Моро ба меҳмонхонаҳои ва-зияташ хароб, ки дар он ҷой ҳатто чизҳои зарурӣ мисли об ҳам набуд, ҷойгир мекарданд. Дар утоқи ускуф маро на бо муносибати гарм ва миннатдорӣ пазирой мекар-данд, балки баракс бо муносибати “Ана ин чизҳоро ман аз ту мунтазир ҳастам” пешвоз мегирифтанд. Баъзе онҳо бо чунин муносибат “Мо дар инҷо корҳои муҳимро анҷом медиҳем ва ту бояд фахр кунӣ, ки ин ҷо маъви́за мекуни” рафтор мекарданд.

Ҳангоме, ки маро дар ин ҷойҳо муарифи мекарданд, аъзоёни калисо ба ман ҳамчун бепарвоёна назар мекар-данд. Мо ҳатто фикри онҳоро шунида метавонистам: “То ҳол мо бисёр чизҳоро шунидаем, ту ба мо ҷӣ чизи махсу-се хоҳӣ гуфт?”. Маъви́за кардан ба чунин нафарон ба ман мисли озмоише мебошад.

Баъд аз чунин маъви́заҳо ман худро мисли лимӯи фи-шурда шуда эҳсос мекунам. Дар чунин ҷаласаҳо, ба ҷои он ки қалбҳои ташнаро дастрас кунӣ, ҳамеша бояд, ки ба монетаҳо муқобилат нишон диҳӣ. Баъд аз он ускуф ба ман як чеки бонкиро месупорад, ки он қадар пули ночизе дорад, ки ба он барои калисояш ба як ҳафта ҳам кифоят намекунад. Ман бисёр хуш ҳастам, ки чунин ҳолатҳо би-сёр вонамехӯранд.

Дар хотир дорам, ки маро бо ҳамроҳи як хизматгузо-ри дигар дар як конференс даъват карда буданд, ки мебо-ист ҳардуамон як ҳафта он ҷо маъви́за кунем. Ускуф ба мо гуфт, ки дар тӯли тамоми ҷаласаҳо бештар аз дусаду панҷоҳ ҳазор доллар чамъ шудааст. Ман ба хурсандии

онҳо шарик будам. Аммо пеш аз рафтан ба ман чеки ба шашсад доллар доданд. Ин миқдори пулро ҳатто ҷойпули гуфтан ҳам мушкил буд, даҳ фоизи ҳады биступанҷ ҳазор долларро ташкил меод. Ин адад ба 0.2% баробар буд.

Лекин ман як дарси соддаеро аз худ кардам- Худованд ба ҳар ҳол ғамхори хизматгузори мо мебошад ва мӯҳтоҷиҳои мо аз дигар тараф пур карда мешаванд. Ҳар дафе, ки калисоҳо ба мо чунин “ҷойпулиҳоро” меоданд (дигар калимаро истифода карда наметавонам, ҳатто ҷойпулиҳои одатӣ низ фоизаш аз ин зиёд мебошад), дар он ҳафтаҳо мо ба тариқи почта ё ба воситаи дигар калисо, ки мо дар он маъвиза карда будем, ҳади калонеро мегирифтаем. Ин ҳолат ба ман мақул мебошад, чунки ба ин восита Худованд мегӯяд: “Ман аз шароити шумо бо хабар хастам”. Ман вафодории Худоро барои таъминоти мо медонам ва ягон рӯз ҳам дар бораи ин ташвиш нақша наметанам. Дили ман ба он шахсоне, ки ба мо маблағи ночиз доданд, месӯзад, барои он ки онҳо шахсоне, ки Исои Масеҳ ба наздашон фиристода буд, эҳтиром накарда, мукофоти худро аз даст доданд.

Аз дигар тараф ман дар ҷаласаҳои, иштирок кардам, ки маро аз лаҳзаи аввалин, ки дар фурудгоҳ пешвоз гирифтанд ва то дами охири, ки маро гусел карданд, онҳо меҳрубон ва меҳмоннавоз буданд.

Дар утоқи меҳмонхона маро як сабад пур аз мева, нӯшоба ва хӯрданиҳое, ки ба як ҳафта ҳам барои ман кифоят мекард, мунтазир буд. Онҳо ҳатто аз кормандони ман мепурсиданд, ки чӣ гуна хӯрданиҳоро ман хуш дорам. Ҳатто чунин мешуд, ки дар утоқам маро тӯҳфае: шамъ, қалами зебо, либос ё атри хушбӯй интизор буд. Маро дар меҳмонхонаи беҳтарини шаҳр, ки дар сафар худро ҳамчун дар хона эҳсос мекардам, ҷойгир мекарданд. Онҳо натавонанд бо ман, балки бо ҳам сафаронам низ чунин рафтор мекарданд.

Дар чунин калисоҳо ҳангоме, ки ман рӯи саҳна мебароям, ширкаткунандагон аз ҷои худ бархоста, маро бо кафқӯбиҳо пешвоз мегиранд. Онҳо аз Худо шукргузори

мекунанд, ки ӯ шахси Худро барои онҳо фиристода аст ва барои шунидани Каломи Худо омада мебошанд. Дар вақти ҷаласаҳо ҳаҷ кас аз ҷояш намехезад, барои он ки онҳо намехоҳад чизеро аз даст диҳанд. Бо рафтори худ онҳо ҳузури Худоро дар он ҷой қадр мекунанд ва баъди ҷамъомад бошад, ба тарафи китобхона шитоб карда “хӯ-шаҳои боқимондаро”, ки китоб ва дигар материалҳои хизматгузори мо мебошад, ҷамъ мекунанд.

Чунин калисоҳо дар тӯли моҳҳо ва ҳатто солҳо бо ман ва кормандонам равобитро нигоҳ дошта, чунин номаҳо мефиристанд: “Баъд аз ташриф овардани шумо, мо умуман ба як сатҳи нав баромадем”, “Кормандон ва аъзоёни калисои мо пурра тағир ёфтанд”. Баъзан дар дили худ ман ханда карда, фикр мекунам, як ҳафта пеш аз ин мо дар дигар калисо будем, ки моро мисли як шахсони оддӣ қабул карданд. Ман айни ҳамон пайёмро маъвиза кардам ва бо айни ҳамон ҳадаф он калисоро низ ташриф оварда будам, аммо натиҷааш бисёр кам буд ва баъд аз рафтани мо ҳам ҳеҷ суҳанони сипосгузорӣ наомад.

Исо гуфтааст: “Касе ки шуморо қабул мекунад, Маро қабул кардааст ва касе, ки Маро қабул мекунад, Фиристодаи Маро қабул карда аст” Агар Исо ускуфи калисои шумо бошад, ё агар Вай ягон рӯзи якшанбе ба калисои шумо ташриф меовард, шумо Вайро чӣ тавр мепазирuftед?

Далел он аст, ки: ҳамон тавре, ки мо фиристодагони ӯро мепазирем, ҳамон тавр мо ӯро пазируuftаем. Ҳамон тавре, ки ӯро пазируuftем, Падари ӯро пазируuftаем.

Худовандро ҳурмат кунед

Боз як маротиба ба принсипи шараф назар мекунем: “Зеро ки ман эҳтиромкунандагони Худро эҳтиром хоҳам кард, валекин залилкунандагони Ман расво хоҳад шуд.” (1 Под 2:30).

Ин ҷои навиштаҷотро мо бояд, ки дар қалбҳои худ

навишта кунем. Худо шахсоне, ки Ёро эҳтиром мекунад, онҳоро эҳтиром хоҳад кард. Бо садои баланд бигӯед: “агар ман Худовандро хурмат кунам, Ё маро хурмат хоҳад кард”. Ин суҳанонро борҳои зиёд такрор кунед, то он даме, ки онҳо дар қалби шумо ҷой бигиранд. Эҳтиром кардани Худо ин яъне эҳтироми Ёро ба худ ҷалб кардан аст. Чӣ қадар ҳақиқати аҷоиб! Биёед омӯзиши ин мавзӯро давом медиҳем.

“Аз дорони худ ва аз гузини тамоми ҳосилоти худ Худовандро ҷалол деҳ (дар тарҷумаи Инглисӣ “Эҳтиром кун”)”

Масалҳо 3:9

Каломи Худо таълим медиҳад, ки мо аз дорони худ Худовандро хурмат кунем. Дар тарҷумаи васеи Инглисӣ чунин омадааст. “Худовандро аз сармоя ва дорони худ (меҳнати ҳалол) ва аз фоидаҳои аввалини худ хурмат кун”. Дар тарҷумаи Инглисии ҳозиразамон чунин омада аст: “Худовандро бо ҳада кардани пулҳои худ хурмат кун”. Ҳадияи пулӣ ин як намуди эҳтироми Худованд мебошад. Савол он аст, ки чӣ тавр мо пулҳои худро ба вай дода метавонем? Худованд ин пулҳои моро истифода карда наметавонад-ку. Ҷавобаш осон аст, мо бояд пулҳои худро ба шахсе, ки Вай фиристода аст, бидиҳем.

Агар шумо мавзӯи ҳада ва даҳякро дар Китоби Муқаддас бо диққат биомӯзед, онгоҳ се сабаbero меёбед, ки ба хотир чӣ даҳяк ва ҳада меоварданд. Дар аввал барои қонеъ гардонидани мӯҳтоҷиҳои хизматгузори Худо, чӣ тавре, ки дар боло гуфта гузаштем, онҳо сазовори маоши дучанд мебошанд. Дуюмин барои қонеъ гардонидани хизматгузори дар мӯҳтоҷиҳои хизмати онҳо. Сеюмин шарик шудан ба хизматгузори дар кӯмаки онҳо барои бевазанон, ятимон ва камбағалон мебошад. Роҷеъ ба ҳар яке аз ин нуқтаҳои зикр шуда, ман мехостам якҷанд оятҳоро ба шумо пешкаш кунам. Ояти аввалро мо аз суҳани Павлус, ки ба Қўрингииён мурочиат карда аст, мебинем: “Модоме ки мо дар миёни шумо чизҳои рӯҳониро ко-

штаем, оё ин кори бузург аст, ки агар назди шумо чизҳои ҷисмониро дарав кунем?... ҳамчунин Худованд фармудааст, ки воизони Инчил аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд” (1 Қӯр 9:11,14). Дар тарҷумаи дигар ин оят чунин омадааст: “Худованд фармудааст, нафароне, ки Хушхабарро мерасонанд аз ҷиҳати молӣ аз тарафи нафароне, ки аз ин баҳра мебаранд, бояд дастгирӣ шаванд”. Айни ҳамин принсипро мо дар Аҳди Қадим низ мушоҳида карда метавонем. Ҳаққи коҳинон ва Левизодагон он буд, ки аз ҳисоби даҳяки халқ зиндагӣ кунанд. Онҳо мисли дигар сибтҳои Исроил соҳиби замини шахсӣ набуданд.

Дуюмин сабаб тасдиқи худро дар номаи Павлус ба Филиппиён пайдо мекунад:

“Ва шумо эй Филиппиён, медонед, ки дар ибтидои башорат, вақте ки аз Мақдуния баромадам, ҳеҷ калисе дар қори додану гирифтани ман шарикӣ накард, ба ғайр аз шумо. Ҳатто ба Таслӯникӣ шумо як ду қарат барои эҳтиёҷоти ман фиристодед... Ва ман ҳамашро гирифтаам ва ба қадри бар зиёд дорам; ва ман аз ҳар чиз нур гаштам, вақти ҳаҷи фиристодаи шуморо, ҳамчун бӯи муаттар, ҳамчун қурбонии хуши писандидаи Худо, аз дастии Эпафрӯдитус гирифтаам”

Фил 4:15,16,18

Чӣ тавре, ки шумо мушоҳида карда метавонед, дастгирии молии онҳо барои Павлус кӯмак мекард, ки даъвати худро иҷро намояд. Осон карда гӯем, барои ҳар гуна хизматгузори пул зарур аст. Аз рӯи суханони Павлус “ба қадри барзиёд дорам” маълум мешавад, ки ба воситаи ҳаҷҳои худ Филиппиён дар башоратдиҳӣ шарикӣ қори Павлус гаштанд.

Он оятҳое, ки ба нуқтаи сеюм вобаста аст мо дар аҳди Қадим мебинем, хангоме, ки Худо амр мекунад, ки даҳякро ба Левитзодагон (хизматгузoron), бевазанон, ғарибон ва ятимон бидиҳанд (ниг. Так шариат 26:12). Дар Аҳди Ҷадид бо ин ҳамаи пешвоён розӣ шуданд. “Фақат ин ки мо бенавоёнро дар хотир нигоҳ дорем, ва ман иштиёқманд будам, ки маҳз ҳаминро ба ҷо оварам” (Фил 2:10).

Ба ҷумлаи бенавоён, муҳоҷирон, ятимон ва бевазанон ба шумор мераванд. Ба воситаи дастгири кардани хизматгузoron мо ба он шахсон кӯмак карда метавонем, ки худамон ҳеҷ вақт бо онҳо вонамехӯрем.

Чӣ гунае, ки мо дар боло зикр кардем, бо дастгирии молии шахсоне, ки аз ҷониби Худованд ба хизматгузорӣ интихоб шудаанд, мо бо ин маблағҳои худ ба Худо эҳтиром нишон медиҳем. Ба ҳамин хотир мо бояд аз худ пурсем, ки чанд нафар одамон бо нигоҳ доштани он маблағе, ки ба хизматгузориҳо бояд дода мешуд, ба Худованд беэҳтиромӣ нишон медиҳанд? Бисёреҳо ба он шахсоне, ки ҳақиқатҳои рӯҳониро ба ҳаёти онҳо коштаанд, даҳяк ва ҳадя намеоваранд. Онҳо шикоят мекунанд, ки хизматгузoron аз онҳо пул талаб мекунанд ва чунин суханонро мегӯянд: “Чаро онҳо танҳо маъвиза карда, дар бораи пул нагуфта наметавонанд? Бе ҳамин ҳам моҳҳои охир вазъияти молии ман хуб нест” Оё сабаби нохушии онҳо суханони худашон буда наметавонад? Оё онҳо каломи Худоро дар ҳаёти худ дар ҷои аввал гузоштаанд? Онҳо дигар на Худоро, балки худро эҳтиром мекунанд.

“Ва акнун Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: дилҳои худро ба роҳҳои худ нигаронед. Бисёр кишт мекунед. Вале кам ҳосил мебардоред; меҳӯред, вале сер намешавед, менӯшед, вале на ба қадри кофӣ; либос менӯшед, вале он гармӣ надоред; ва ҳар кӣ муздури мекунад, музди худро гӯё ки дар ҳамёни сӯрохдор мегузорад. Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба пешомади зиндагии худ тавачҷӯҳ кунед. Ба кӯҳ баромада ҷӯб биёред ва хонаро бино кунед ва Ман ба он тавачҷӯҳ намуда, ҷалол хоҳам ёфт, мегӯяд Худованд. Бисёрро мунтазир мешавед, ва инак кам аст ва онро ба хона мебаред, Ман онро барбод медиҳам. Аз барои чӣ? – мегӯяд Худованди лашкарҳо-Аз барои хонаи Ман, ки хароб аст, ва ҳол он ки шумо ҳар яке ба кори хонаи худ машғӯлед.”

Ҳаҷҷаи 1:5,9

Аз ин возеҳтар кучост? Тасаввур кунед, ки касе аз қаҳрамонҳои Китоби Муқаддас ҳамон муносибатро нисбати су-

хан нагуфтани хизматгузoron дар бораи пул, ки ҳоло бисёре доранд, медошт чӣ мешуд. Дар замони Илёси набӣ бисёр бевазанон аз гуруснагӣ мурданд. Вале яке аз сабабе, ки принсипи шарафро ба кор бурд, зинда монд. Ин зан ғизое барои сер шудани худаш ва писараш барои як маротиба дошт ва баъд аз он мебоист, ки онҳо бимиранд. Ба ин нигоҳ накарда, пайғамбар хост, ки ин зан аввал барои вай як кулчае бипазад. Оҳ, агар ин ҳодиса дар замони мо рӯй меод, ин пайғамбарро аз ҷониби калисо ва ахбори умум чӣ қадар бадном мекарданд! Бисёреҳо эрод гирифта, мегуфтанд: “чӣ тавр ту нони охиринаи бевазани, ки аз гуруснагӣ азоб мекашид гирифтӣ? Бараск ӯ он шахсе буд, ки ту барояш чизе медодӣ”. Ба ин шароит нигоҳ накарда, пайғамбар Каломи роҳнамоқунандаи Худовандро барои ин зан дошт, то ки вай хизматгори Худовандро сер карда, бо ин аъмоли худ, Худоро дар мақоми аввал гузорад. Агар вай бо чунин рафтори худ Худовандро эҳтиром қунад, Худованд дар навбати худ ӯро эҳтиром хоҳад кард. Ин зан мутобиқи каломи пайғамбар амал кард. Худованд он чиро, ки ба воситаи пайғамбар ваъда карда буд, иҷро намуд. Дар тӯли тамоми хушксолӣ ва қаҳатӣ, орд ва рағғани ин зан хотима намеёфт (ниг. 3 Под 17).

Ба шахсоне, ки Худованд фиристода аст, мо ҳадя ва даҳякро аз онҳо боздошта, фақат ба худамон зарар мерасонем, барои он ки бо ин кори худ мо Худоро беобрӯ мекунем. Худи Худо бавоситаи пайғамбар ба мо мегӯяд: “Оё равост, ки одамизод Худоро ғорат қунад? Ва ҳол он ки шумо Маро ғорат мекунед, ва мегӯед: Дар чӣ бобат туро ғорат кардаем?” дар бобати ушр (даҳяк) ва ионат (ҳадя)” (Малокӣ 3:8). Агар назди ман танҳо ду интиҳоб бошад, ман бонкро ғорат мекардам, нисбати он ки Худовандро ғорат қунам. Барои чӣ? Барои он ки аз инсон карда, ман аз Худованд тарси бештаре дорам. Ман хурсандам, ки лозим нест чунин интиҳобро қунам ва ман ҳеҷ вақт ғоратгар шудан ҳам намехостам. Лекин ба ҳар ҳол Худованд мегӯяд, ки: “шумо маро ғорат мекунед!” Пайхас қунед, ки ӯ намегӯяд: “Шумо хизматгузoronи Маро ғорат мекунед” Не, балки даҳяк ва ҳадяро ба хизматгузoronи ӯ наодо, мо худи Худоро ғорат мекунем. Ба давоми ин суханон назар қунед: “Тамоми ушрро

(дахяк) ба хазинахона биёред, то ки дар хонаи ман хӯроке бошад, ва бо ин маро имтиҳон намоед, меғӯяд Худованди лашкарҳо, ки оё ман равзанҳои осмонро барои шумо намекушоям, ва баракати аз ҳад зиёде бар шумо фуру намерезам?" (Малокӣ 3:10) Бубинед, ки худи Худованд меғӯяд, ки барои барракати вай ҳатто шумо ҷои кофӣ ҳам дошта наметавонед, "аз ҳад зиёд". Инак дар асл баракат он қадар зиёд мешавад, ки онро мо ҷой ба ҷой ҳам карда наметавонем. Дар давоми солҳо ман аз ҷониби хизматгузори Худованд мешунидам, ки Худо моро бо молу пул он қадар баракат хоҳад дод, ки мо ғунҷоиши онро дошта наметавонем. Ман бо ин гуфтаҳо баҳс карданӣ ҳастам. Пул ҳамеша ҷои худро дорад. Агар ман пули тамоми дунёро медошам, ба ҳамаи онҳо ҷояшро пайдо мекардам. Хайр Худованд ҳангоме, ки меғӯяд мукофоти Вайро ғунҷонида наметавонӣ, чиро дар назар дорад? ҷавобро мо дар китоби масалҳо меёбем. "Аз дороии худ (ин ҳада ва бахшоишҳои шумо бар хизматгузори Худо) ва аз гузини тамоми ҳосилоти (ин даҳяки шумо) худ Худовандро ҷалол деҳ. Ва анборҳои ту то ба ҳадди фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва чархуштҳои ту аз шираи ангур лабрез хоҳад гардид (Масалҳо 3:9,10).

Анборҳо-ин ҷои захираҳои шумо аст. Ин метавонад, кортҳои бонкӣ, сандук, балки бензини мошини шумо, гараж ва ғайраҳо бошад. Он ҷое, ки мо амволи худро нигоҳ дошта метавонем. Барои он ки Худо моро бо пул баракат додан мехоҳад. Он гоҳ қадом баракатҳоро ғунҷонида наметавонем? Хондани худро давом дода мо мебинем. "Ва чархуштҳои ту аз шираи ангур лабрез хоҳад гардид." Чархушт ин зарфи калон барои нигоҳ доштани шираи ангур мебошад. Бубинед, ки ин он зарфест, ки баракатҳои Худованд ғунҷонида наметавонад наметавонад, он лабрез мешавад. Шарбати ангур нишонаи ҷӣ мебошад? Дар Китоби Муқаддас шароби нав ин рамзи ҳузури тозаи Рӯҳи Муқаддас дар ҳаёти мо мебошад. Худованд меғӯяд, ки ҳангоме, ки мо бо ҳадаи худ пешвоёмон ва калисоамон эҳтиром мекунем, он гоҳ сазовори мукофоти пурраи ҳузури тозаи Худованд дар ҳаёти мо мегардем! Ин аз ҳама мукофоти бузург барои мо мебошад!

Ҳар бор ман шоҳиди он будам, ки имондороне, ки саховатмандона бо пулҳои худ роҳбаронашонро эҳтиром мекарданд, онҳо аз тарафи моддӣ бисёр баракат ёфта буда, даъвати худро ба пуррагӣ иҷро мекарданд. Лекин аз он ҳам бештар ман пайҳас кардам, ки ин нафарон ба пуррагии ҳузури Худо роҳ мерафтанд. Барои чӣ моро ин ба тааҷҷуб биёрад, оё ҳамин тавр дар Каломи худо ваъда нашудааст? Ошкор шудани ин ҳақиқат ба ман кӯмак кард, то дарк кунам, барои чӣ дар он маконҳое, ки ба мо мисли ба як шахси оддӣ муносибат мекарданд, ё дар он ҷое ки эҳтиром набуд ва усқуфҳо бо чизеҳо мубориза мебуданд -ман ҳузури Худоро эҳсос карда наметавонистам. Одамон саховатманд набуданд. Валекин ҳангоме, ки онҳо озодии худро мегирифтанд, дар он калисо ҳузури Рӯҳи Муқаддас бештар ва бештар мешуд.

Агар шумо аз ин боби китоб, ҳақиқатро дарк карда бо тамоми Китоби муқаддас муқоиса кунед, он гоҳ мебинед, ки ҳар ҷое, ки одамони Худо саховатмандона мебуданд, он ҷо наҷот, мӯъҷиза, озодӣ, нашъунамо ва ҳузури Худо бо фаровонӣ буд. Мо баракати Худоро харида наметавонем, лекин ин принсипи рӯҳоние, ки Худо аз рӯи файзи Худ муқаррар кардааст. Бубинед, ки Павлус дар бораи калисои Мақдуния чӣ гуфтааст: “Шуморо эй бародарон, дар бораи файзи Худо, ки ба калисоҳои Мақдуния ато шудааст, огоҳ менамоем; Зеро ки дар миёни имтиҳони бузурги андӯҳҳо фаровонии шодии онҳо ва бенавоии саҳти онҳо дар ҳиммати баландашон пурра зоҳир шуд; Зеро ман шоҳиди онам, ки онҳо алоқадри қувваташон ва берун аз қувваташон сахӣ буданд” (2 Қўр 8:1,3). Павлус файзи Худое, ки онҳо доштанд, натиҷаи саховатмандии онҳо мебуд. Маҳз файзи Ӯ кӯмак шуд, ки онҳо “аз қувваташон берун” саховатманд бошанд. Чуноне, ки мо файзи Худоро харида наметавонем, ҳамчунон мо назари неки Вайро харида наметавонем, лекин мо онро сазовор шуда наметавонем. Бо нишон додани эҳтироми молии дучанд ба шахсоне, ки ба мо Каломи Худоро маъвиза мекунанд, мо худро дар он мавқеъ мегузорем, ки Худо моро эҳтиром мекунад, ки он низ неки ва файзи Ӯро дар худ дорад.

Боби 12

Эҳтироми шахсоне, ки бо мо дар як сатҳ мебошанд

“Ҳар кӣ шуморо эҳтиром кунад, Маро эҳтиром кардааст, ва ҳар кӣ Маро эҳтиром мекунад, Фиристодаи Маро эҳтиром мекунад. Ҳар кӣ пайгамбарро ба исми пайгамбар эҳтиром мекунад, мукофоти пайгамбарро хоҳад ёфт, ва ҳар кӣ одилро ба исми одил эҳтиром мекунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт. Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки исми шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.”

Мат 10:40,42

(дигаргункуни калимаҳо аз ҷонибӣ муалифи китоб аст)

Акнун вақти он расид, ки дар бораи онҳое бигӯем, ки бо мо дар як сатҳ мебошанд. На мо роҳбарони онҳо ҳастем ва на онҳо роҳбарони мо мебошанд. Ин гурӯҳро Исо ин тавр тариф дода аст: “Ҳар кӣ одилро ба исми одил эҳтиром мекунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт”.

Мукофоти дучанд

Иҷозат диҳед ба шумо як мисолеро биоварам, ки эҳтиромро дар ин сатҳ барало нишон медиҳад. Дар тӯли якчанд соли охир ҳар сол як маротиба, ман ҳамроҳи оилаам

ба сафари саёҳатӣ меравам. Ба хоџири сафарҳои тӯлонии ман ва Лиза дар тамоми ҷаҳон, ки барои маъвизаи Каломии Худо мо аз хона дур мешудем, фарзандони мо ҳеҷ гоҳ шикоят намекарданд. Онҳо ҳамеша моро дастгирӣ мекарданд ва ба сафарҳо моро бо хурсандӣ гусел мекарданд. Ба ман ғамҳои Худованд мақул атс, ки Ё ба мо имконият медиҳад, то ки мо дар охири сол сафари якҷоя бо фарзандонамонро дошта бошем. Писарони мо аз ин сафари саёҳатӣ хушхӯл ҳастанд, чунки дар он на зангҳои телефони ва на номаҳои электронӣ моро ташвиш намедиҳанд. Мо як шарте дорем: компютерҳоро дар як сӯй гузошта ва ҳеҷ корҳои расмиро анҷом намедиҳем. Дар тӯли як ҳафта мо пурра аз онҳо ҳастем.

Якҷанд сол пеш аз ҳамин гуна сафар баргашта ман ба шахсе, ки дар шӯъбаи кадрҳои мо кор мекунанд занг задам. Ё ба ман як хабари нохушero гуфт. Ҳангоме, ки мо дар сафар будем, ускуфе, ки ман ёро мешинохтам, коргари беҳтарини моро барои кор ба сӯи худаш ҷалб кардааст. Ин зан масъули тарҷумаи китобҳои мо ба забони хоричӣ буд. Аз сабаби он ки ё бо нашриёти тамоми ҷаҳон сару кор дошт, вазифаи вай дониш, маҳорат ва таҷрибаи хосero талаб мекард. Рушди равобит ва муносибатҳо бо дигарон барои мо аввалин дараҷа буда, дар тӯли солҳо сохта шуда буд.

Ман афсурдахотир буда бо эҳсосотҳои баде, ки нисбат ба ин ускуф пайдо карда будам, мубориза мекардам. Мо нӯҳ моҳи худро сарф карда ин занро барои он вазифа тайёр карда будем, ин ускуф бошад ҳатто аз рӯи одоб як маротиба телефон карда ҳам напурсид, ки рафтани вай аз корхонаи мо чӣ натиҷаҳо барои мо хоҳад дошт. Агар вай имондор набуда дар корхонаи ҷаҳонӣ кор мекард, ман рафторашро дарк мекардам, лекин барои хизматгузор як коргарро аз дигар хизматгузори бигирӣ ва пешакӣ бо роҳбарони вай гап назада бошӣ, ин аз рӯи масеҳият намебошад. Бар иловаи он вай дӯсти ман буд.

Якҷанд рӯз дар дуо ман бо эҳсосот ва ғазоби худ му-

бориза мебурдам. Чӣ тавр дигар нафареро биебем, ки ин коргарамонро иваз карда тавонад? Ман ташвиш мекашидам, ки чӣ қадар вақт барои тайёр кардани коргари нав мегузарад ва ҳаргуна фикрҳои баде ба сарам меомад. Аъмоли он шахсро фаҳмидани шуда, дар рафтораш ман ҳеҷ гуна мантиқро пайдо карда наметавонистам. Чӣ тавр вай он қадар беэҳсос шуда метавонад? Баъд аз ду ё се рӯз Худованд дар дуои ман ҷавоб дода гуфт: “Писарам, Ман мехоҳам, ки ту ба ҳамон усқуф соати нави худро ҳамчун баракат бидиҳӣ”. Ҳангоми сафари худ дар кишвари Ямайка ман соати нав харида будам. Ин соати нав, бисёр хушрӯй, бо батареяи офтобӣ, тамғаи “Citizen” буд. Дар давоми солҳои охир ман барои худ соат нахарида будам, барои ҳамин бо ин соати наву зебои худ ман ҳаловат мебурдам.

Ҳоло акнун, ки Худованд ба ман ин суханонро гуфт, барои фаҳмидани ҳикмати Вай ба ман мӯҳлати зиёде зарур буд. Ў ба ман имконияте дод, ки бо эҳтиром кардани ин шахс ман аз он фикрҳо ва ангезаҳои нодурусте, ки дар қалбам ҷой гирифта буданд, озод шавам. Худованд маро аз ранҷидан нигоҳ доша, мехост, ки ман муносибати худро бо Вай ва инчунин бо ин шахс нигоҳ дорам. Дар вақти дуо ман табассум карда ва дар охири он бо садои балаңд ханда кардам. Ман ба ҳикмат ва муҳаббати Падар, ки ба нафъи ҳарду писараш буд, қоил шудам. Ба пешиниҳоди Худованд розӣ шуда ҳамон лаҳза эҳсос кардам, ки чӣ гуна хашм ва норозигӣ нисбат ба ин усқуф маро тарк карданд. Ин озодшавии зудтарин буд. Ман бо баракат додани бародари худ дар Масеҳ бо чизе, ки барои ман арзиши зиёд дошт хурсанд будам.

Саҳарии рӯзи оянда мо бо вай сӯҳбат доштем. Озодии худро ба даст оварда ман барои сӯҳбат кардан омада будам. Дар анҷом сухан дар бораи иштибоҳоти вай рафт. Вай худро сафед карда ва иқрор шуда гуфт, ки тамоми тарафҳои ин мавзӯро андеша накарда буд. Акнун баъд аз сӯҳбати мо дарк кардааст, ки нодуруст рафтор карда буд. Ба ҳар ҳол агар то ин вақт Худо бо қалби ман кор наме-

кард, як сӯҳбати даҳшатнок ва зараровар мешуд. Садои нодуруст вamuносибати бади ман метавонистанд оташро дар ин сӯҳбат аланга диҳад.

Дар ин чо иҷозат диҳед бигӯям, ки муқобилат кардан ба шахс танҳо бо ҳамроҳии муносибати дурусти қалб хуб мебошад. Ин муқобилат ба нафъи шахси дигар, балки на ба нафъи шумо бояд бошад. Дар кадом чой вай ноҳақ буданашро ман нишон дода, суханони худро бо муҳаббати асли рӯйпӯш кардам, ки ин ислохотро қабул кардан ба вай ҳам осон буд. Баъд аз сӯҳбати телефонӣ ман аз ӯ хоҳиш кардам, ки ба идораи вай биёем, ӯ розӣ шуда вақтро таъин кард.

Вай маро дар идораи худ мунтазир буд, лекин сабаби ташриф овардани маро намефаҳмид, барои он ки ба он мавзӯ мо нуқта гузошта будем. Ман ба вай гуфтам, ки хоҳиш дорам ба ӯ соате тӯҳфа кунам. Вай дар ҳайрат монда гуфт: “Джон, ман соат надоштам. Ин соат ба ман даркор буд”. Инро шунида ман бисёр хуш шудам. Ман соатро аз қутиаш кашидам ва ӯ ба дасти худ пӯшид. Банди соат ба дасти вай хурд буд, чунки банди дасти вай аз банди дасти ман калон буд ва занҷирҳои иловагиро ман дар мағозаи Ямайка гузошта будам, барои ҳамин барояш гуфтам. Ман аз компанияе, ки ин соатро бароварда аст бароям як дастбанди нав фармоиш медиҳам. Ӯ маро аз ин кор боздошта, ҳудаш дастбанд харидан мехост, лекин ман намехостам, ки тӯҳфаро дар ин ҳолат ба вай бидиҳам.

Аз он вақт мо бо ҳамдигар аз пештара дида наздиктар шудем. Байни мо эҳтиром вучуд дорад. Фикри он ки он соатҳо дар дастони вай аст ба ман хурсандӣ меоварад. Дида ни соатҳо дар дастони ӯ нисбат дар дастони худам бештар шодмонӣ меоварад. Барои корманди собиқаамон, ки чои кори хубтаре ёфт низ хуш ҳастам. Якчанд маротиба бо он зан ҳам вохӯрӣ доштем.

Лекин ба ҳар ҳолат мо мӯҳтоҷӣ ба як корманди нав доштем. Ман медонистам, ки дар ин соҳа ҳам Худованд ғамхори мо мебошад, барои ҳамин, дарҳои баракатро боз мондам.

Ана рӯй дод. Якчанд ҳафта пас, коргари мо дар шӯъбаи кадрҳо як занро бо номи Дарси ба кор қабул кард. Дар бораи ин зан сухан гуфта ман ҳамеша мегӯям, ки вай мисли шер аст. Пеш аз ин ҳам ман якчанд нафарро вохӯрда будам, ки бо чунин хоҳиши саҳт Каломи Худоро дар тамоми ҷаҳон паҳш мекунанд. Ҳамон лаҳзае, ки ин зан омад, зуд ба кор кардан оғоз кард. Дигарон ба ин кор омада мунтазири фармонҳои мо буданд, Дарси бошад дуо карда ва ба наشريётҳои байналхалқӣ муроҷиат кард, ки китобҳои моро чоп кунанд. Корманди пештараамон кори хуберо анҷом дода буд. Дар тӯли нӯҳ моҳе, ки бо мо кор карда буд, тарҷумаи китобҳои моро аз ҳаштдаҳ забон ба бисту се забони ҷаҳон расонида буд. Дарси бошад дар нӯҳ моҳи аввали кории худ аз бисту се забон то чил забонҳои хориҷӣ тарҷумаи китобҳои моро расонд! Бале, шумо дуруст фаҳмидед. Корманди пештараи мо дар тӯли нӯҳ моҳ тарҷумаи китобҳои моро ба панҷ забони нави илова кард, Дарси бошад дар айни ҳамоно қадар мӯҳлат се маротиба зиёдтар, ба ҳафтдаҳ забони нави илова кард. Дар айни замон ба файзи Худо, ки дар зиндагии Дарси чорӣ мешавад, китобҳои мо ба чилу панҷ забони ҷаҳон тарҷума мешаванд.

Ман бовар мекунам, ки ин дар натиҷаи эҳтироми ман ба он ускуф, ки корманди моро ба кор гирифт, рӯй дода аст. Мо сазовори мукофот гаштем: Каломи Худо ба ҳаёти бисёр одамон мерасад. Яке аз дастовардҳои мо ин аст, ки китобҳои мо ба даҳҳо ҳазор пешвоёне, ки дар кишварҳои барои Инчил баста ҳастанд, рафта мерасанд. Ба хотири он ки ин пешвоёни рӯҳонӣ зерӣ таъкибот дучор нагарданд, ман ҳатто барои ҳамкории худ низ он кишварҳоро номбар карда наметавонам, ки онҳо чӣ китобҳои мо рафта расиданд.

Аз ин мукофоти бештаре нест, ки Каломи Худо ба чунин теъдоди зиёди мардум дастрас шавад. Аммо ин ҳам тамоми сухан нест. Худованд барои ман боз як мукофоте, тайёр карда буд, ки ман ҳатто дар бораи он хабар надоштам. Баъд аз якчанд моҳи ин воқеа ман як рӯзи якшанбе дар як калисо маъвиза мекардам. Баъд аз ҷаласа ман

хамроҳи ускуф барои хӯрдани гизо рафтем. Як тоҷир низ аз калисо ба мо ҳамроҳ шуд. Дар он ҷо ин тоҷир аз ман пурсид: “Джон, чӣ гуна соатҳоро доштан мехоҳӣ?” Ин савол маро дар ҳайрат гузошт. Ман чизе гуфта натавониста гуфтам. “Ту худат хубтар медонӣ?” Ӯ боз пурсид: “Не, Джон ман дар асл доништан мехоҳам, ки кадом намуди соатро ту доштан мехостӣ?” Хоҳиши саҳти ӯ маро маҷбур кард, ки ҷавоб диҳам: “Солҳои охир ман дар бораи тамғаи “Брайтлинг” орзу мекунам”

Соатҳои тамғаи “Брайтлинг баъд аз ҷудошавии компаниаи “Бентли Мотор Компани” истехсол мешаванд. Ин соатҳо бисёр қиммат мебошанд ва харидани онҳо қори осон нест. Ин гуна соатҳо ҳатто дар ҳар шаҳр дар фуруш ҳам нестанд. Ҳангоме, ки ман дар дасти яке аз дӯстонам ин соатро дидам бисёр хуш кардам. Сохту намуди ин гуна соатҳо диққати маро ҷалб кард ва ман фикр кардам, ки чӣ гуна хуб мешуд агар ман ҳам ҳамин тамғаи соатҳоро медоштам. Ман дар тайёраҳо парвоз карданро дӯст медорам (ҳатто пилот намебошам) ин тамғаи соатҳо, ки аслан барои пилотҳо ихтиро карда шуда буд, ба ман писанд омад. Боре дар як шаҳри калон мо ба он ҷо рафтем, ки ин гуна соатҳо дар фуруш буданд. Нархи ин соатҳо беҳаду беандоза баланд буданд ва гарчанде, ки ман ин соатҳоро хуш доштам, қарор кардам, ки ин гуна маблағро танҳо барои як соат ма-сраф кардан ҷоиз нест.

Ҷавоби маро шунида ин тоҷир остини худро барзада аз банди дастони худ соати тамғаи “Брайтлинг”-ро, ки хронографи “navitimer” дошт, ки якҷанд вақт пештар харида буд, кашид. Онро ба дастони ман пӯшонид ва бо табассум гуфт: “Джон, ҳангоме, ки ин субҳ ту маъвиза мекардӣ, Худованд ба ман гуфт, ки ин соатро ба ту бидиҳам”. Ман дар ҳайрат монда ҳеҷ сухане гуфта наметавонистам. Агар Худо ба ӯ намегуфт, дар ҳеҷ суръат вай намедонист, ки соатҳои тамғаи “Брайтлинг”-ро ман хуш дорам. Холиқ ба ман тӯҳфаи аҷибро дар шакли соати модели авиасиониرو тӯҳфа кард. Чӣ қадар имкон дошт, ки дар дасти ин тоҷир маҳз

хамин гуна соат мешавад?

Баъд аз якчанд лаҳза ман ба худ омада, ба хотир овардам, ки якчанд моҳ пештар ман соати нави худро ба ускуф тӯҳфа карда, бо ин ба ӯ эҳтиром нишон додам. Акнун ман суханони Исоро, ки гуфта буд “эҳтиромкунандагони Худро эҳтиром хоҳам кард” (1 Под 2:30) ба ёд овардам. Шумо бо ин норозӣ шуда гуфта метавонед: “Лекин, Джон ту на Худоро балки ускуфро эҳтиром кардӣ” Исо гуфтааст: “Касе, ки хизматгузори Маро эҳтиром мекунад, онгоҳ вай Маро ва Падарро эҳтиром карда аст” (Мат 10:40 тағироти оят аз ҷониби муалифи китоб аст).

Ҳар дафъае, ки ман ба ин соатҳо назар мекунам, ки ҳоло ҳам ҳангоме, ки ин саҳифаҳоро менависам, ин соат дар дасти ман мебошад, онҳо дар бораи бахшоиши аҷоибӣ Падар шаҳодат медиҳанд. Бахшоиши Ӯ аз он ки ман ин соатро дар мағоза мехаридам, арзиштар мебошад. Ҳоло он боз арзиштар аст, нисбати он ки ин шахс назди ман омада бе ҳеҷ сухан тӯҳфа мекард. Гап дар сари соат нест, гап дар сари он эҳсосотҳое, ки аз пушти ин соат меистад. Худо айни хамин корро ба онҳое анҷом хоҳад дод, ки хизматгузорони Ӯро ҳурмат карда, дар асл Худи Худоро эҳтиром мекунанд.

Муҳаббат бо ҳамкориҳои Рӯҳи Муқаддас

Ман умедворам, ки то ин лаҳза мо дарк кардаем, ки эҳтиром-ин муҳаббати самимӣ мебошад. То ки дар муҳаббати асли бимонем, бояд, ки дорои тарси муқаддас ва муҳаббати бешарт бошем. Ба мо гуфта шудааст:

“Муҳаббати шумо бигзор бе риёкорӣ бошад; аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ бичаспед; якдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред; ва ҳар яке каси дигарро зидтар сазовори эҳтиром ҳисоб кунед”

Румиён 12:9,10

Ин ду оят мафҳуми зиёдро дар бар гирифта аст. Дар аввал Павлус қайд мекунад, ки муҳаббати аслий риёкорӣ надорад. Мафҳуми риёкорӣ -ин “пинҳон кардани ангега ё хислатҳои аслии худ” мебошад (Луғати Вебстер с. 1828). Чунин тарзи рафторро ин гуна тариф мекунем: тасаввур кунед, ки зоҳиран шахс нишон медиҳад, ки шуморо ҳурмат мекунад, лекин ботинан вай шуморо танқид, маҳкум мекунад ва ҳатто аз шумо нафрат дорад. Дар ҷануби ИМА фарҳангу одатҳо ёрӣ мерасонанд, ки чунин тарзи рафтор ҳамчун риёкорӣ рушд кунад. Ҳамаи мо дар бораи меҳмоннавозии мардуми ҷануб шунидаем, ё дар бораи мард ва занони хушмуомилаи ҷанубӣ маълумот дорем. Ҳамаи ин суҳанон нишон медиҳанд, ки мардуми ҷануб хушмуомила ва босадоқат мебошанд. Лекин ҷӣ рӯй меод, агар касе ба шумо бигӯяд, ки онҳо чунин рафтор мекунанд ба хотири, ки аз онҳо ин гуна рафторро мунтазир мебошанд ва дар асл онҳо чунин намебошанд.

Якчанд вақт пештар ман ба якчанд нафари ҷанубӣ шаҳодат меодам. Онҳо ҳангоми ҳузур надоштани баъзе шахсон дар бораи онҳо суҳанони баде мегуфтанд, лекин баъди омадани ҳамон шахсон онҳо бо намуди эҳтиромкунанда, муҳаббат ва шарафро дар қиёфаи худ мегирифтанд. Дигар қисми ИМА худро дигар гуна нишон медиҳанд. Аз онҳо риёкориро мунтазир нестанд, барои ҳамин онҳо ҳар фикри худро рӯйрост мегӯянд. Ман дар хотир дорам, ки мардуми шимол як бор маро аз хонашон берун ронданд. Агар ту ба онҳо мақул нашавӣ онҳо рӯйрост инро ба ту мегӯянд. Онҳоро дар рӯҳияи риёкорӣ тарбия намекунанд, баракс ҳақиқати онҳоро ихота кардари нишон медиҳанд.

Эҳтироми аслий, танҳо бидуни риёкорӣ вучуд дошта метавонад. Риёкорона эҳтиром кардан ғайриимкон мебошад, ин ба фиреб меорад ва аён аст, ки барои эҳтироми риёкорона ҳеҷ мукофоте намебошад. Ин мавзӯро Павлус ин гуна давом медиҳад: “Муҳаббати шумо бигзор бе риёкорӣ бошад; аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ бичаспед”. Аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ часпидан ин аст Тарси Худо-

ванд. Инак тарси Худованд моро аз фиреб нигоҳ медорад. Он моро аз васвасаи рафтори риёкорона нигоҳ медорад. Биёед оиди ин мавзӯ таълимоти Худовандро меомӯзем. Ишаё менависад: “Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба ман наздик мешаванд, ва бо лабҳои худ Маро ҷалол медиҳанд, вале дили худро аз Ман дур карданд, ва тарси онҳо аз Ман натиҷаи омӯхтани аҳкоми инсонист” (Ишаё 29:13 Тарҷумаи нав).

Калимаи “аз ёд” маънои “такрори калимаҳо ё овозхое, ки ба маъно ва мафҳуми онро дарк накардан” мебошад. Худо мегӯяд, ки одамон бо даҳони худ Ӯро ҳурмат мекунанд, лекин қалби онҳо бо Худо намебошад. Сухан дар бораи эҳтироми риёкорона меравад, ки ҳеҷ умумият бо шараф надорад. Чаро онҳо ин тавр рафтор мекунанд? Аз барои надоштани тарси Худованд “ва тарси онҳо аз Ман” як чизи одатӣ шудааст.

Чунин тарзи рафторро мо дар дохилӣ калисо низ мушоҳида карда метавонем. Мо он қадар диққати худро ба он ҷалб кардаем, ки бояд хушмуомила бошем, ки моҳияти аслиро, ки мо бояд аз сидқи дил сухан ронем, аз даст додаем. Иҷозат диҳед як мисолеро барои шумо биёрам. Стив ба ҷаласа рафта саросема мебошад. Ӯ панҷ дақиқа дер монада истодааст, барои вай хеле муҳим аст, ки дар вақти муқарар шуда бирасад. Ӯ аз кӯчаҳои пуродам қадам зада дар он тарафи роҳ бародарро аз калисо бо номи Джим мебинад, ки ба самти муқобил равона мебошад. Стив фикр мекунад: “Оҳ не, умедворам вай маро намебинад. Ман вақт надорам, ки бо Джим гап занам ва умуман бо ин шахс рӯ ба рӯ шудан намехоҳам”

Ногаҳон онҳо бо чашмони худ вомехӯранд ва Джим барои салом додан бо бародар дар Масех аз он тарафи роҳ ба ин тараф гузаштани мешавад. Стив дарк мекунанд, ки бояд ба Джим салом гуфта ҳолпурсӣ кунад, дар акси ҳол ин бебодӣ мебошад. Барои ҳамин Стив пешрӯи бародари худ, ки роҳро мегузашт қадам мезанад. Ба хотиरे, ки ӯ саросема аст, худаш аввал гапро шуруъ мекунад:

“Джим, аз дидори ту хуш шудам, шукр ба Худо”

Джим низ салом дода ҳолу аҳволи Стивро мепурсад.

Дар ҷавоб Стив мегӯяд: “Ту медонӣ ҳама чиз хуб аст, лекин ман ба ҷаласа саросема ҳастам. Шояд ман ба ту занг мезанам ва мо вохӯрда якҷоя хӯрок мехӯрем?” Баъд аз ин ҳардуи онҳо бо роҳи худ равона мешаванд.

Биёед ин мулоқоти кӯтоҳи Стив ва Джимро дида мебароем. Дар аввал Стив мегӯяд, ки: “Шукр ба Худо, ки туро вохӯрдам”. Дар он лаҳза Стив дар бораи Худо фикр намекард, ӯ одат кардааст, ҳангоме бо масеҳиён рӯ ба рӯ шудан барои нишон додани хурсандӣ ва имони худ, чунин суханонро бигӯяд. Дар қадами дувум ӯ аз дидори Джим хуш нест, барои он ки вай вақт надошт ва фикр мекард, ки Джим ӯро надида мегузарад. Аз ин бармеояд, ки аз калимаҳои аввал ӯ содиқ нест ва фиреб дода, ҳатто қатрае маҳкумиятро ҳам эҳсос намекунад.

Суханони охири Стив: “Шояд ман ба ту занг мезанам ва мо вохӯрда якҷоя хӯрок мехӯрем?” Ӯ тасмим надорад, ки ба Джим телефон кунад ва бо вай якҷоя ғизо бихӯрад. Ин танҳо як тарзи аз ҳолати ногувор, ки худро дар он ҷо мебинад, берун баромадан мебошад. Ин боз як дуруғи дигар мебошад.

Оё ин дуруғҳои Стив қасдан буд? Эҳтимолан, Не. Барои чӣ вай зери бори фош шудан дучор намегардад? Аз сабаби набудани тарси Худованд дар ҳаёти вай, ки ӯро водорнамуд, ки муҳаббати қалбакӣ дошта бошад. Ин тарзи ҳаёт, ки аз ёд шудааст, гӯё ки муҳаббат ва шарафро нишон медиҳад, ки дар асл як шакли бечони ин муҳаббат мебошад. Тарси Худованд ба мо фаҳмиши онро медиҳад, ки Худо аз ҳар фикр, хоҳиш ва суханони мо бохабар мебошад. Ба ҳар як сухани худ мо дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳем дод (ниг Мат 12:36). Мо мехонем: “Биёед, эй фарзандон Маро бишнавед: тарси Худовандро ба шумо таълим хоҳам дод. ...Забонатро аз бадӣ нигоҳ дор, ва забонатро аз гуфтани макромез. Аз бадӣ дур шав ва некӣ бикун; талабгори осо-

иштагӣ шав ва дар паи он бош” (Забур 33:12,14,15).

Мо бояд, ки ҳақиқати асли дошта бошем ва ин имкон дорад ҳангоме, ки мо хоҳиши саҳт дошта дар тарси Худованд роҳ меравем! Дар фиреб ва риёкорӣ зиндагӣ кардан чӣ қадар даҳшатнок мебошад: танҳо тарси Худованд моро аз ин нигоҳ хоҳад дошт.

Дигаронро аз худ боло гузоштан.

Дар нома ба Румиён Павлус идома дода менависад: “Яқдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред; ва ба ҳар яке каси дигарро зиёдтар сазовори эҳтиром ҳисоб кунед” (Рум 12:10). Шараф афзалиятро ба каси дигар медиҳад, он дигаронро қадр карда аз худ болотар медонад. Павлус бори дигар дар бораи ин дар дигар нома менависад:

“Пас агар тасаллое дар Масеҳ бошад, агар хушнӯдии муҳаббат бошад, агар алоқаи рӯҳ бошад, агар марҳамат ва дилсӯзӣ бошад, пас шодии маро пурра кунед, ба таври ки дорои як фикр бошед, дорои як муҳаббат буда, якдил ва ҳамфикр бошед, Аз рӯи рақобат ва шӯҳратпарастӣ ҳеч коре накунад, балки бо фурутанӣ якдигарро аз худ авло донед, ва ҳар яке натанҳо дар бораи худ даш, балки дар бораи дигарон низ ғамхорӣ намояд. Зеро дар шумо низ айни ҳамон ҳиссиёт бошад, ки дар Исои Масеҳ буд”

Нома ба Филиппиён 2:1,5

Дигаронро аз худ авло доништан ин яъне онҳоро эҳтиром кардан мебошад. Дар ҳамаи аъмол ва рафтори худ мо бояд дар бораи ин фикр кунем ва дуо гӯем. Агар мо ёд гирем, ки худро аз дигарон боло нагирем, ичозат диҳем, ки фурутанӣ дар дилҳои мо ҷой гирад, мо дар баракати асли роҳ хоҳем рафт, ки ин шарафи асли мебошад. Диққат кунед, ки Павлус мегӯяд: “Зеро дар шумо низ айни ҳамон ҳиссиёт бошад, ки дар Исои Масеҳ буд”. Ман суҳанони Худовандро, ки ҳангоми масеҳии ҷавон будам гуфта буд, ҳеҷ вақт аз хотир намебарорам. Ман мошинро мерондам ва Ў ба ман суҳан ронд: “Джон, оё медонӣ ки Ман туро аз Худ боло мегузорам?”

Аз шумидани ин суҳанон ман ба ларза омад фикр кар-

дам, ки душман мехоҳад, суханони гурурони худро дар дили ман ҷой кунад. Ин чӣ тавр имкон дорад, ки Холиқи коинот ба ман як шахси аз хок сиришта шуда бигӯяд, ки Ӯ маро аз худ авло мешуморад? Ман гуфтан мехостам: “Аз ман дур шав эй шайтон, ту барои ман васваса ҳастӣ” Дар умқи дили худ мефаҳмидам, ки ин овози Исо мебошад. Лекин мебоист, ки ин санҷида шавад, чунки аз давари ҷавони масеҳигии худ ман мефаҳмидам, ки Каломи Худо мегӯяд, ки “ҳар рӯҳро биозмод” (1 Юҳ 4:1).

Фикрҳои худро ба тарттиб оварда ҷавоб додам: “Худованд, то он даме, ки ту се шаҳодат аз Аҳди нав, ки ин суханоро исботи мекунад надихӣ, ман ба ин суханон бовар карда наметавонам” овози ман меларзид. Лекин ман медонистам, ки кори дуруст мекунам.

Дар дили худ эҳсос кардам, ки Худованд бо хоҳиши ман зид намебошад. Дар асл ӯ ҳатто фахр мекард, ки ман чунин талабот гузоштам. Ҷавоби тезтарин Ӯ ин буд: “Ман дар нома ба Филипиён 2:3 чӣ гуфтаам?” ман ин оятро аз ёд медонистам барои ҳамин бо овози балад ин ҷои навиштаҷотро баён кардам. “Аз рӯи рақобат ва шӯҳратпарастӣ ҳеч коре накунад, балки бо фурӯтани якдигарро аз худ авло донед”

Исо ба ман гуфт: “Ин шаҳодати аввал”

Ман эътирози худро давом дода гуфтам: “Аммо, Павлус дар бораи ин нагуфта аст, ӯ ба филипиён навиштааст, ки якдигарро эҳтиром кунанд, на ин ки Ту маро эҳтиром мекунӣ”

Зуд ҷавоб омад: “Ман аз фарзандонам онро талаб намекунам, ки Худам онро иҷро накарда бошам!”

Ман эътироф кардам, ки Ӯ ҳақ аст.

Пас Ӯ ба ман гуфт: “Ин ҷо мушкилии бисёр оилаҳо мебошад. Волидайн аз фарзандони худ он корҳоро талаб мекунад, ки худашон он корҳоро анҷом намедиханд. Бисёр волидайн ба фаразандони худ мегӯянд, ки ҷанҷол накунад, худашон бошад пешрӯйи онҳо ҳамеша ҷанг ме-

кунанд. Баъд падару модар дар хайрат мемонанд, ки чаро фарзандони онҳо ҷанг мекунанд. Ман чунин рафтор намекунам”.

Камтар бо найранг ман гуфтам: “Ин танҳо як ҷои навиштаҷот мебошад, ба ман дутои дигар лозим аст”

Баъд ман дар ҷавоб шунидам: “Кӣ дар салиб ҷон дод, ту ё Ман?”

Ман дар таачҷуб мондам.

Ва суҳаноне, ки ман шунидам чунин буданд: “ Ман дар салиб меҳкӯб буда, гуноҳ, касалӣ, бенавой, фақирӣ ва маҳкумияти туро ба Худ гирифтаам, барои ки Ман туро аз Худ авло донистам”. (ҷои навиштаҷоте, ки аз рӯи он Худованд ба ман суҳан меронд 1Петрус 2:24 буд).

Ба ман фаҳмише омад, ки дар ҳақиқат ман овози Худовандро шунидаам. Ў маро эҳтиром кардааст (аз худ боло гузошта аст), дар акси ҳол Ў ба ҷои ман маҳкум намешуд ва барои ман ҷон намедод. Ман медонистам, ки сеюм ҷои навиштаҷот дар роҳ аст ва ҳатто савол надода ман дар дили худ шунидам: “Яқдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред; ва ҳар яке каси дигарро зиёдтар сазовори эҳтиром ҳисоб кунед” (Румиён 12:;10). Баъд аз ин суҳанон Ў ба ман гуфт: “Ман дар миёни бародарони бисёр нахустзода бошам (ниг. Румиён 8:29) ва дар эҳтиром Ман бародару хоҳарони Худро аз Худ боло мегузорам”.

Албатта ин натавон ба ман, балки ба бисёр бародарон ва хоҳарон тааллуқ дорад. Начотдихандаи мо ҳар яки моро аз Худ авло медонад. Дар ин муҳаббати ҳақиқии Худованд мебошад.

Шумо гуфта метавонед. “Лекин, Джон ин худи Исои Масеҳ аст”. Мо ҳеҷ вақт мисли Вай муҳаббат дошта наметавонем. Аҷиб аст, лекин мо метавонем. Рӯҳи Муқаддас муҳаббати Худоро дар дилҳои мо ҷой кардааст (Рум 5:5). Тасдиқи суҳанони болоро мо дар номаҳои Павлус мебинем.

“Дар Масеҳ рост мегӯям дурӯғ намегӯям, виҷдонам дар Рӯҳулқудус ба ман шаҳодат медиҳад, ки гӯссаи бузургест ба-

Мукофот барои эҳтиром

*рои ман, ва сӯзи дили ман поён надорад: Зеро ман мехостам,
ки ба хотири бародаронам, ки ба ҳасби ҷисм хешони мананд,
худам аз Масеҳ маҳрум шавам"*

Нома ба Румиён 9:1,3

Аз чунин суханони Павлус ман ба дарза меоям. Маълум аст, ки ин суханон бериёкорӣ навишта шудааст, вай барои дидани наҷоти халқи худ мардону занони Исроил тайёр буд, ки аз наҷоти абадии худ маҳрум шавад. Чӣ тавр як шахси оддӣ ба ин гуна муҳаббат ва шараф зиндагӣ карда метавонист? Аз рӯи қуввати инсонӣ ин ғайриимкон мебошад. Вале бо кӯмаки муҳаббати Худо ба Павлус ин имконпазир гашт. Вай чунин муҳаббат ва шарафро дар дили худ парвариш карда тавонист. Ин муҳаббат дар дуои Павлус барои халқи худ ошкор гардид. Агар ин суханон ҳақиқат намебуд, он гоҳ Худо иҷозат намеод, ки онҳо ба Каломи ӯ ҷой гиранд. Ҳангоме, ки муаллифи Навиштаҷот мебошӣ, он гоҳ дуруғ гуфта наметавонӣ.

Акнун шумо дарк мекунад, ки ба ҳамаи мо ки аз олами боло таваллуд ёфтаем, ин қобилиятро дорем? Павлус дар нома ба (Румиён 5:5) бо боварӣ иброз мекунад: “Муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудус, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст” . Ана барои ҳамин Исо ба мо мефармояд: “Ба шумо ҳукми тозае медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунки Ман шуморо дӯст доштаам, шумо низ якдигарро дӯст доред” (Юҳ 13:34). Ин аҳкоми наве буд, чунки дар аҳди қадим мардум дар ин муҳаббат зиндагӣ карда наметавонишанд. Он замон муҳаббати Худо дар дилҳои онҳо ҷорӣ нашуда буд. Ба суханони “чуноне, ки Ман шуморо дӯст доштам” диққат кунед, Ӯ Худро пурра ба хотири мо тақдим намуд, Ӯ аз Падар ҷудо шуда буд, Ӯ фарёд мекард “Худои Ман, Худои Ман! Ҷаро Маро тарк кардӣ?” (Мат 27:46). Исо бо розигӣ фақирӣ ҷудой бо Худоро интиҳоб кард, то ки мо ҳаёти абадӣ биёбем. Ӯ моро дар сатҳи болотарин ҳурмат карда аст. Павлус низ халқи худро эҳтиром кард. О, Падар ба мо низ кӯмак бикун, ки дар чунин муҳаббат зиндагӣ кунем! Ту ин лаёқатро дар мо

гузоштаи ва иҷозат бидеҳ, ки мо инро дар худ ба воситаи Рӯхи Муқаддас рушд диҳем.

Бародарон ва хоҳарони азиз ин аст муҳаббати асли: Аз худ авло шуморидани бародарон дар имон ва онҳое, ки мӯҳтоҷи Масеҳ мебошанд. Ҳангоме, ки мо ба онҳо бо арзиш ва муҳаббат назар мекунем. Чунин муносибат ба мо имконият медиҳад, ки дар тамоми соҳаҳои кори Малакути Худо: хизматгузори, дуо ё молия пурра бахшида шуда бошем. Ин моро мисли мақдуниявиҳо ба амал водор месозад. Онҳо ба Масеҳ монанд буданд. Павлус муҳаббати онҳоро ҳамчун намунаи ибрат гузошта, имондорони кӯрунгиёро ба амал кардан ташвиқ мекард.

“Шуморо эй бародарон дар бораи файзи Худо, ки ба калисоҳии Мақдуния ато шудааст, огоҳ менамоем; Зеро ки дар миёни илтиҳонҳои бузурги андӯҳҳо фаровонии шодии онҳо ва бенавоии саҳти онҳо дар ҳиммати баландашон пурра зоҳир шуд; Зеро ман шоҳиди онам, ки онҳо алоқадри қувваташон ва берун аз он қувваташон саҳӣ буданд: Онҳо бо камоли исрор аз мо илтимос карданд, ки дар кори хайр ба мадади муқаддасон шарикӣ мо бошанд; ва на фақат ба тавре, ки мо чашм доштем, балки худашонро пешкаш карданд, аввалан ба Худованд ва сониян ба мо низ мувофиқи иродаи Худо; Бинобар ин мо аз Титус хоҳиш намудем, ки ӯ чӣ тавре сар кардааст, ҳамон тавр ин кори хайрро ҳам дар миёни шумо ба анҷом расонад. Аммо, чунон, ки шумо дар ҳама чиз: дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзунӣ доред, ончунон дар ин кори хайр ҳам афзунӣ зоҳир намоед. Инро ба таври фармон намегӯям, балки ба воситаи ҷидду ҷаҳди дигарон самимияти муҳаббатро шуморо низ меозмоям. Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки ӯ сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии ӯ сарватдор шавед. Дар ин хусус ман фикри худро баён мекунам; зеро ки ин ба шумо фоиданок аст, чунки натавон ба ин кор шурӯъ намудаед, балки соли гузашта онро орзу ҳам карда будед. Ва акнун ҳуди корро ба охир расонед, то ки он чи шумо орзуи ба амал овардан доштед, алоқадри ҳолатон анҷом ёбад. Зеро, кас агар ҳиммат дошта бошад, аз рӯи он чи ӯ дорад, мақбул меафтад, на аз рӯи он чи ӯ надорад. На он тавр, ки ба дигарон сабук ва ба шумо гарон афтад, балки ба

Мукофот барои эҳтиром

таври баробарӣ: Алҳол зиёдатии шумо камии онҳоро пурра мекунад, то ки баъд зиёдатии онҳо низ камии шуморо пурра кунад, ва баробарӣ ба амал ояд”

Дуюм нома ба Қўринтиён 8:1,14

Павлус эҳтироми Мақдуниявиёнро, ки дар кўмак ба бенавоён зоҳир мегардид, намунаи ибрат гузошт, то ки имондорони дар шаҳри Қўринт бударо бо муҳаббати дар дили онҳо чорӣ шуда зиндагӣ намудан водор намояд. Дар дилҳои мо муҳаббати Худо аст. Барои рушди он муҳаббат мо бояд, ки бо Рӯҳи Муқаддас ҳамкор бошем. Нагӯед, ки “Ман он шахс нестам ва чунин рафтор карда наметавонам”. Ин суханон шуморо аз ҳаёти комил ва пур аз шодӣ боз медорад ва инчунин барои дастраси мукофоти шумо натанҳо дар ин ҳаёт, балки ба ҳаёти абадӣ низ монета мегардад. Ба қафо наравед, шахсоне, ки бо шумо дар як сатҳ мебошанд, эҳтиром кунед. Он гоҳ дар абадиат шумо аз рафтори хеш хушнуд хоҳед буд.

Боби 13

Эҳтироми шахсоне, ки пайрави мо ҳастанд

“Ҳар кӣ шуморо эҳтиром кунад, Маро эҳтиром мекунад: ва ҳар кӣ Маро эҳтиром кунад, Фиристодаи Маро эҳтиром мекунад: Ҳар кӣ пайгамбарро ба исми пайгамбар эҳтиром мекунад, мукофоти пайгамбарро хоҳад ёфт, ва ҳар кӣ одилро ба исми одил эҳтиром мекунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт. Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки исми шогирдро дорад, ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод”

*Инҷили Матто 10:40,42
дигаргуни калимаҳо аз ҷонибӣ муаллифи ин китоб*

Дар ин боб мо дар бораи шахсоне, ки пайрави мо мебошанд, онҳое, ки зери итоати мо ҳастанд, суҳан меронем. Ин гурӯҳ бо суҳанони Исо чунин гуфта шудааст: “Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки исми шогирдро дорад, ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод”

“Ин хурдон”

Дар навиштаҷот калимаи “ин хурдон” роҷеъ ба фарзандони хурд ё он нафароне, ки зери итоати мо мебошанд гуфта шудааст. Дар ин боби навбати мо мавзӯи эҳтиро-

Мукофот барои эҳтиром

ми фарзандонро бо диққат дида мебароем. Бо бисёре аз “ин хурдон” шахсоне, ки аз болои онҳо меистанд, нодуруст рафтор мекунад ё ҳатто онҳоро паст мезананд. Ин хашми Худоро ба вучуд меорад, Исо возеҳ гуфтааст:

“Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осийе бар гарданиш овехта, вайро ба қабри баҳр гарқ кунанд. Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зеро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекин вой бар ҳоли касе ки сабаби васвасаҳо гардад. Зинҳор, ҳеч яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падали Маро, ки дар осмон аст мебинанд”

Инҷили Матто 18:6,7,10

Чӣ қадар суханони бедоркунанда! Ҳангоме, ки Исо “вой бар ҳоли” мегӯяд, беҳтар аст, ки ба Ў бовар кунем, ки дар асл “вой бар ҳоли” он шахс аст. Барои чӣ Ў ин қадар чиддӣ мегӯяд?

Худо бо мо салоҳият медиҳад. Худи Худо муҳаббат аст ва салоҳияти Ў барои муҳаббат ва муҳофизат озодаст. Лекин агар ба ҷои ин аз он сӯиистифода карда, ба дигарон зарар расонида ва бартариҳои худро нишон диҳем, ин тақрири руйрости Худо мебошад. Шумо фикр карда метавонед: “ИН тақрири Худо намебошад, балки тақрири ҳалқи Худо аст”. Ин чунин нест! Барои он ки Исо мегӯяд: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар инро ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман кардаед” (Мат 25:40). Мо бо шахсони зерин иттиҳоди худ чӣ гунае рафтор мекунем, ҳамон гуна мо ба Исо рафтор кардаем. Инро дар хотир дошта бошед ва вақте, ки сухан дар бораи фарзандон, ҳамсар, кормандон, талабаҳо ва дигар шахсоне, ки аз шумо мавқеъи поёнтар дорад, меравад, инро дар хотир дошта бошед.

Онҳое, ки дорой салоҳият мебошанд, ӯҳдадор ҳастанд, ки шахсоне зерин иттиҳоди онҳоро таълим ва тарбия диҳанд. Баъзе аз пешвоён ба “ин хурдон” иҷозат медиҳанд, ки

иштибоҳ кунанд. Ҳангоме, ки зарурат ҳаст онҳоро ислоҳ мекунанд. Фарзанде, ки дар ҳоли худ гузошта шудааст, агар вайро ислоҳ нақунӣ эҳтимоли зиёд дорад, ки бо роҳи нодуруст меравад. Павлус дар нома ба Қўритиён аҳамияти тарбияи илоҳиро нишон медиҳад: “Шумо фикр карда метавонед, ки ман аз салоҳияти худ сӯиистифода мекунам, лекин ман таслим намешавам. Ҳар як сухани ман барои бунёдкории шумо, на ин ки барои харобкории шумо мебошад” (2 Қўр 10:8 тарҷумаи ҳозира замон).

Номаҳо Павлусро ба Қўринтиён мо хонда ба хулосае омада метавонем, ки ӯ ба тарбияи онҳо ҷиддӣ буд. Вай “ин хурдонро” қадр карда онҳоро ислоҳу тарбия мекард. Хеле возеҳ мегӯяд, ки салоҳият ин ободонӣ, хизмат ва муҳофизати дигарон мебошад. Худро ҳамчун як роҳбар бипурсед: “Оё ангезаи ман низ чунин мебошад? Агар шумо “ин хурдонро” эҳтиром мекунад, ба онҳо хизмат мекунад, онҳоро муҳофизат мекунад, онҳо ангезаи шумо дуруст мебошад ва дар вақти зарурӣ онҳоро ислоҳ хоҳед кард.

Дигар паҳлӯи ин мавзӯ низ вучуд дорад. Он шахсоне, ки баракс рафтор мекунанд. Онҳо салоҳияти худро танҳо барои манфиати худпарстона истифода мекунанд. Ман инро мегӯям, то ки ба “он хурдоне”, ки бо рафтори чунин ашхос пешпо хўрдаанд, кўмак кунам. Ислоҳи чунин роҳбарон хеле хатарнок аст. Дар дили ин гуна роҳбарон нисбат ба он шахсоне, ки зери итоаташон мебошад, муҳаббат вучуд надорад. Онҳо ин муҳаббатро ба тариқи дуо ва фикр кардан, ба хоҳиши дидани нашъунамои шахсоне, ки зери салоҳияти онҳо мебошад, дар худ рушд надодаанд. Оё онҳо иштибоҳ хоҳан кард? Албатта. Танҳо дар хотир дошта бошед, ки худӣ шумо ҳам ҷавон ва нофаҳм будед ё шумо инро ба зудӣ аз хотир баровардед? Ман ба шахсоне, ки аз болои ман буданд даъватҳо мепартофтам. Ман иштибоҳоти аҳмақона карда, гуноҳ мекардам. Ман бисёр боэҳсосот ва дағал будам, ҳайратоварона рафтор мекардам ва дар вақтҳои ногувор суханони аҳмақона мегуфтам. Ман бисёр хуш ҳастам, ки роҳбарони ман маро

дар ин ҳолат нагузоштанд.

Ман дар хотир дорам, вақте ки ман ва Лиза хизматгузориҳои худро оғоз карда, чӣ гуна кормандони худамонро тарбия мекардем. Дар он вақт теъдоди онҳо бисёр набуд (ҳоло вақте, ки ин китобро менависам мо панҷоҳ корманд дорем). Мо барои хатогихоӣ онҳо афсурдахотир мешудем. Ман дар хотир дорам, он суҳаноне, ки ба Лиза гуфтаам, ҳоло боварӣ дорам, ки ин суҳанон нубувати буданд ва ба мо бисёр кӯмак карданд. “Лиза агар ба он шахсоне, ки Худо зеро итлоати мо гузошта аст, аз мо ҳеҷ чиз лозим набоварад, хайр пас чаро Худо онҳоро зеро итлоати мо гузошта аст?”. Ҳарду мо бо розигӣ сари худро ҷунбонидем.

Роҳбарияти калисо

Дар тӯли солҳои зиёд ба ҳазорҳо калисоҳо сафар карда, ман бо ҳар гуна гурӯҳи имондорон ошноӣ пайдо кардам. Махсусан ман аз ошноии бо роҳбарони эҷодфикр хуш будам. Онҳо хонаи Худоро ба тариқи ғайри маъмули бино мекунанд. Тарзи кори онҳо барои ҷаҳон фаҳмо мегардад. Онҳо муҳити фароҳам месозанд, ки дар он беимонон, нисбат ба ананаҳои қадимае, ки ба онҳо нофаҳмо мебошад, дар он фазои нав худро роҳат эҳсос мекунанд. Онҳо худро аз либосҳои махсус, сурудҳои бист сол пештара ва калимаҳои танҳо барои калисо фаҳмо буда, озод месозанд. Онҳо барои эълони маросимҳои калисо мултимедиаро ба ивази эълонҳои оддӣ истифода мебаранд. Шахсан ман бовар мекунам, ки ин ҳикмат аз ҷониби Худо аст.

Қамтар аз мавзӯи дур рафта ман инро гуфтани ҳастам. Худо тарафдори тарзу усулҳои нав ва ҳозиразамон, лекин Ёзидди номаҳои дигаргун шуда ва ҳозиразамон мебошад. Павлус возеҳ мегӯяд: “Оё ман алҳол назди одамон хусни тавачҷӯх меҷӯям, ё назди Худо? Оё саъю кӯшиш менамоем дили одамонро ёбам? Агар ҳанӯз дили одамон-

ро меёфтам, бандаи Масеҳ набудам” (Ғал 1:10). Ҳеч вақт, барои дастрас кардани одамон аз рӯи Каломи Худо ба гузашт наравед. Бо ин аъмоли худ шумо рамаи масеҳиёни қалбакиро ба вучуд меоред, ки хатаре доранд, ки дар рӯзи доварӣ чунин суханони Исоро бишнавед: “Ман ҳеч вақт шуморо намешинохтам, аз Ман дур шавед” (ниг Мат 7:20,23). Он гоҳ хуни онҳо бар гардани шумо мешавад. Павлус ба гурӯҳи имондорон муроҷиат карда гуфт: “Бинобар ин имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки ман аз хуни ҳамаатон мубарро ҳастам, зеро ҳеч фурсатеро аз даст наодоам, ки ба шумо тамоми иродаи Худоро бифаҳмонам” (Аъмол 20:26,27). Мо наметаовнем, танҳо ҷойҳои хуби Китоби Муқаддасро бигӯем, мо бояд, ки огоҳ ва ислоҳ кунем (ниг. Қўласиён 1:28).

Исои Масеҳ возеҳ мегӯяд, ки Рӯҳи Муқаддас “ҷаҳонро бар доварӣ мулзам хоҳад кард” (Юҳанно 16:8). Гурӯҳи имондороне, ки шахсони дар гуноҳ зиндагӣ мекардари бо номаҳои “бо одобӣ” фош намекунад, аз калисои Лудкия, ки дар китоби Ваҳӣ навишта шудааст ҳеч фарқе надоранд. Ин калисо ба хотири он ки иҷозат надод, ки покшавии Худо ба воситаи Рӯҳи Муқаддас биёяд, наздик буд, ки аз назди Исо роида шавад. Дар натиҷа Ё ба ин калисо гуфт: “Инак назди дар истода тақ тақ мекунам (Ваҳӣ 3:20). Ин нишонаи он аст, ки агар мо номаҳои худро дигаргун созем бисёр хатарнок аст.

Павлус роҷеъ ба ингуна тағиротҳои Каломи Худо чунин менависад:

“Зеро бо вучуди он ки аз ҳама озод будам, худро гуломи ҳама гардондам, то ки шумори бештари одамонро ба Масеҳ ҷалб намоям: Барои яҳудиён чун яҳудӣ шудам, то ки яҳудиёро ҷалб намоям; барои аҳли шариат чун аҳли шариат шудам, то ки аҳли шариатро ҷалб намоям; Барои бешариатон чун бешариат шудам, гарчанде, ки ман пеши Худо бешариат нестам, балки аз аҳли шариати Масеҳам, то ки бе шариатонро ҷалб намоям; Барои нотавонон чун нотавон шудам, то ки нотаво-

Мукофот барои эҳтиром

нонро ҷалб намоям. Барои ҷама кас ҷама чиз шудам, то ки бо ҷар роҳ баъзе касонро наҷот диҳам."

1 Кўринтиён 9:19,22

Ба ин суҳанон диққат кунед: "Ман ба олами онҳо даромада, ҳар чизро бо назари онҳо нигоҳ кардам". Якҷанд вақт пештар ман ба якҷанд сад усқуф маъвиза карда, ман аз онҳо хоҳиш кардам, ки ба ҷаласаҳои худ мисли як шахси беимон дохил шуда, аз нигоҳи онҳо бубинанд. Баъд ман гуфтам: "Агар шумо содиқ ва шахси кушода бошед, бисёр чизҳоро ба хизматгузорию худ тағир медиҳед".

Дар бадани Масеҳ мо бояд дар истифода кардани технологияҳои наву ҳозира замон ва воситаҳои ахбори умум пешсаф бошем. Аз навовариҳо ва эҷодкориҳои мо ҷаҳон бояд илҳом ёбад. Барои чӣ ҷаҳон соҳиби чизҳои беҳтарин бошад ва мо дар Подшоҳии Худо ҳамчун дуҷумин дараҷа бошем? Нахайр не, Чунон ки Дониёл ва он ҷавонони Яҳудӣ нисбат аз дигарон бохирад буданд, мо бояд низ фикрҳои наву тоза ва эҷодкорона дошта бошем.

Биед Каломи Худоро дар қуввати Рӯҳи Муқаддас ва бе гузашт таълим дода, лекин онро бо чунин шакл пешниҳод мекунем, ки ба беимонон қабул кардани он осон шавад. Номаи мо бояд беимононро дар гуноҳшон фош кунад. Мо бояд ба пуррагии итоат ба Исои Масеҳ даъват кунем, ки он тавбаъ кардан ба гуноҳҳо, ба ҳаёти беҳудоёна, хоҳишҳои ҷаҳонӣ ва сад фоиз бахшидани худ ба Масеҳро дар бар мегирад. Мо инро бо хурсандӣ ва тарзҳои ҳозира замон анҷом дода метавонем. Масеҳӣ будан ин маъноӣ аз даст додани эҷодкорӣ ва хушҳолиро надорад. Аммо баракс дар Масеҳ мо ин хислатҳоро бо фаровонӣ ёфта метавонем. Агар мо "ин хурдонро" эҳтиром кунем ва вақти худро дар ҷустуҷӯи фикрҳои нав ва эҷодкорӣ гузаронем, ин ба Худо писанд меояд.

Рӯҳбаланд ё пахш кардан

Бубинед, ки Петрус ба роҳбарони калисо чӣ менависад:

“Аз пирони шумо хоҳишмандам (усқуфон ва роҳбарони калисо), ки низ пир...Рамаи Худоро, ки назди шумост, бичаронед (сер кунед, ҳимоя кунед, роҳнамоӣ кунед) ва ба он назорат кунед, на ба таври маҷбури, балки ихтиёрӣ, чунон ки маҷбули Худост, ва на барои тамаи нангин, балки аз сидқи дил. Ва на ҳамчун касоне, ки бар мероси Худо ҳукмронӣ мекунанд, балки ба рама намунаи ибрат нишон диҳед”

1 Петрус 5:1,3

Дар калисои асри бисту якум ҳар гуна тарзи роҳбарият мушоҳида карда мешавад: ананавӣ, пешрафт карда, риоя кунандагони қонунҳо, роҳбарияте, ки дастаро бино мекунад, диктаторӣ, назораткунанда ва ин рӯйхатро идома додан мумкин аст. Лекин ба ҳар суръат мо онҳоро ба ду гурӯҳ ҷудо карда метавонем: рӯҳбаландкунанда ва пахшкунанда. Фарқият аз ҳолати дили роҳбар муайян карда мешавад.

Баъзе роҳбарон зоҳиран самаранок вонамуд шуда, лекин аз паси худ пайравони маҷрӯҳ, зарба хӯрда ва ҳатто мурдари боқӣ мегузоранд. Аз дигар тараф роҳбарони дигаре, ки аз онҳо накамтар дастовард доранд, пайравони худро ташвиқ ва рӯҳбаланд мекунанд. Сабаби асосии ин дар эҳтиром ва ё беҳурматие, ки дар қалби он роҳбар ҷой гирифта аст.

Мардону заноне, ки барои дастрас кардани рӯёи худ, аз ин ду роҳ якеро барои худ интихоб мекунанд. Роҳбаре, ки дар қалби худ эҳтиром надорад, барои “ин хурдон” васвасае мегардад. Ӯ ба одамон ҳамчун, ба як механизми иҷро кунандаи рӯёи худ назар мекунад. Роҳбари воқеӣ, ки пайравони худро рӯҳбаланд мекунад, ӯ ба рӯёи ҳамчун ба як механизм назар мекунад, ки ба он одамон хизмат мекунад. Чунин роҳбар он касоне, ки зери салоҳияти вай меистанд, эҳтиром мекунад. Бисёр аҷиб аст, ки чӣ гуна ангезаи дил барои одамон таъсири мутафовид дорад. Исо гуфтааст: “Ва ҳикмат аз тарафи фарзандонаш тасдиқ карда мешавад”

(Мат 11:19). Ман дар баъзе калисоҳо шахсони бисёр хаста-шударо дидам (ва хуш ҳастам, ки ин гуна калисоҳо зиёд нестанд) ва дар дигар калисоҳо ман ба чехраҳои хуш ва шодон шаҳодат додам. Сабаби ҳамаи ин аз он аст, ки ба онҳо бо эҳтиром муносибат мекунам ё не, мебошад.

Роҳбаре, ки эҳтиром мекунад, одамонро барои рушд ва пешрафт рӯҳбаланд мекунад. Барои чунин роҳбар хурсандӣ дар он аст, ки одамонро дар муносибати наздик бо Худованд ва дар даъвати худ нашъунамо ёфта бубинад. Ҳамоҳангии ин ду ҷабҳаи масеҳият, роҳ рафтан дар ростӣ номида мешавад. Ба суҳанони ҳавворӣ Юҳанноро дар бораи одамоне, ки зери ниғаҳбонии мо мебошад, назар кунед: “Зеро ки ман бағоят хурсанд шудам, вақте ки бародарон омада дар бораи ростии ту шаҳодат доданд, чунон кӣ ту дар ростӣ рафтор мекуни. Барои ман хурсандии бештаре нест аз шунидани он ки фарзандони ман дар ростӣ рафтор мекунам” (3 Юҳанно 1:3,4).

Дар ростӣ роҳ рафтан ин дониستاني Холиқ ва хизмат кардан ба Ў мебошад. Исо мегӯяд, ки дар рӯзи доварӣ шахсоне, хоҳанд буд, ки ба исми Худованд бисёр корхоро анҷом додаанд, лекин Вай ба онҳо хоҳад гуфт: “Аз Ман дур шавед, Ман ҳеҷ вақт шуморо наменинохтам”. Онҳо чизӣ аз ҳама муҳимро - шахсан донистан ва ошноӣ пайдо кардан бо Худоро аз даст доданд. Роҳбарони Худо муносибати худро бо Ў зери савол намегузоранд.

Дигар нафароне, хоҳанд буд, ки Худоро шахсан мешинохтаанд, лекин Ў бо онҳо розӣ нест. Онҳо бахшоишхое барои бинои хонаи Худо доштаанд, аммо ба масъулияти худ бепарвоёна назар карданд. Хӯҷаин ба онҳое, ки талантҳои худро гӯр кардаанд, чунин хоҳад гуфт: “Ғуломи танбал ва фиребгар!”

Ҳар як имондор даъват шудааст, то ки хонаи Худоро обод кунад. Нома ба (Эфсӯсиён 2:10) возеҳ мефармояд, ки: “Зеро ки мо офаридаи Ў ҳастем ва дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек, ки иҷрои онҳоро Худо пешакӣ барои мо таъин намудааст, ба вучуд оварда шудаем”. Мо офарида шудаем натавоҷ ба хоҳири он ки ягон чизро дастрас кунем, балки барои он ки чизро иҷро кунем. Афсӯс, ки баъзан одамон дар

ин таълимот мувозинатро аз даст медиҳанд. Ман шунидам, ки чӣ гуна воизон эълон мекунад: “Муҳим нест, ки мо кадом корхоро мекунем, муҳим он аст, ки мо кӣ ҳастем, мо инсонҳои робот шакл нестем, мо инсонҳои халқ шуда мебошем”. Суханони зебо ҳастанд, лекин ин суханон бо ҳаёти масеҳиёт мувозинат наёфта мебошад. Бале, ҳангоме, ки мо масеҳӣ мешавем, аз бори гарони худ халос мегардем. Аммо Навиштаҷот мефармояд, ки ҳамон лаҳзае, ки мо наҷот меёбем, мо бори Ҷро дар худ мегирем. Мо самара меоварем, ки ин тасдиқи имони аслии мо мебошад (ниг. Яъқуб 2). Чунин таълимот нуқтаро ба он гузошт, ки мо кӣ ҳастем, дар айни ҳол даъвати моро беназар мегузорад. Ин гуна таълимот водор менамояд, ки масеҳиён ҳафтае, як маротиба калисоро ташриф оварда ва аз реша давондан ва ғаёл будан дар хонаи Худо хуҷдорӣ намоянд. Имондороне, ки зери таъсири чунин таълимот рушд кардаанд, дар рӯзи доварӣ онҳоро лаҳзаҳои нохуш мунтазир мебошад. Мо дар Исои Масеҳ барои иҷрои вазифаҳои муайян офарида шудаем. Ин вазифаҳо пеш аз он ки мо дар батни модарамон ба вучуд оем таъин шуда буданд. Мо барои он масъулияте, ки дар дӯши мо гузошта шуда буд, ҳисобот хоҳем дод (Ниг. Забур 138:16).

Ҳадафи роҳбаре, ки шахсоне ба вай супорида шударо эҳтиром мекунад- ин дидани он, ки “ин хурдон” дар ростӣ роҳ рафта ва пеш ҳаракат мекунад, мебошад. Падар ва модари хуб хоҳони он мебошанд, ки фарзандони онҳо аз комёбиҳои онҳо бештар дастовард дошта бошанд. Исо хоҳиш дошт, ки мо аз Ӯ бештар самара биоварем. Мо бояд, низ нисбати пайравони худ чунин хоҳиш дошта бошем. Чӣ гунае, ки ҳавворӣ Юҳанно дар номаи худ навишта аст, роҳбарон дар дили худ хоҳиши дидори дар ростӣ қаддам задани шогирдони худ бояд бошанд. Ана ҳамин чиз бояд ба мо хурсандии бештаре биоварад.

Дар бораи ин фикр кунед

Роҳбарӣ ҳақиқӣ, ҳамеша комёбӣ ва пешрафти худро ҳамчун натиҷаи хизмати пайравони худ медонад. (Албат-

та ҳама шараф, сипосгузорӣ ва ҷалол аз они Худованд мебошад, лекин мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо одмонро истифода мекунад). Роҳбар шарафро ба аъзои дастаи худ бо таъриф қардани онҳо нишон медиҳад. Таърифи вай рӯиноки намебошад, балки аз дил мебарояд. Ман ҳамчун як роҳбар, дар бораи он шахсоне, ки ба дастрас қардани рӯёи мо кӯмак мерасонанд, доимо фикри олий дарам, ман ба онҳо ҳамчун як бахшоиши илоҳӣ ба хизматгузорию мо, назар мекунам. Ман худро аз фикрҳои манфӣ нисбат ба ин шахсон нигоҳ медорам. Бо ин кори худ ман эҳтиромро дар қалби худ нигоҳ мекунам.

Павлус мефармояд:

“Хуллас эй бародарон, ҳар он чӣ рост аст, ва ҷалол аст, ва бонсоф аст, ва пок аст, ва хушоянд аст, ва шӯёнӣ таҳсин аст, ва ҳар эҳсон ва ҳамде, ки бошад дар бораи он фикр кунед”.

Филипийн 4:8

Ман дар хотир дарам, ки дар издивочи мо вақте буд, ки ман нисбат ба Лиза афсурдахотир шуда будам. Рӯйрост гӯем, умуман ман аз ӯ розӣ набудам. Муносибати нодурусти ман дар тӯли солҳо сохта мешуданд. Торафт ман бадтар мегаштам. Боре ҳангоми баҳс ман аз хона баромада ба сӯи саҳро равона гаштам. Ман намехостам, ки бо ҳамсари худ якҷой бошам. Ман мехостам, ки муносибати ӯро нисбат ба худам дарк кунам ва дар дами роҳ ба саҳро ман пеши Худованд дар бораи ин фикр мекардам. Ба саҳро расида ман дар қалби худ шунидам: “Писарам, Ман мехоҳам, ки ту дар бораи корҳои хуби Лиза фикр карда, барои онҳо аз Ман сипосгузорӣ кунӣ”.

Возеҳ аст, ки дар он вақт фикрҳои ман бисёр манфӣ буданд. Ба ҳар ҳол ман як кори хуби Лизаро ба ёдам омад. Ӯ бисёр модари хуб буд. Он вақт таъби нохуш дошта, ман хаёл ҳам намекардам, ки ин рӯйхатро давом додан мумкин аст. Лекин ба ҳар ҳол ҳамон лаҳзае, ки ман Худоро барои ин шукр қардам, дар фикри ман боз як ҷиҳати хуби Лиза омад. Ман боз Худоро шукр гуфтам. Баъд боз як хис-

лати хуби \bar{y} ба ёдам омад. Ин тавр якчанд лаҳза идома ёфт ва ман дидам, ки \bar{c} гуна хонуми хубро дорам. Як чизи ачибе \bar{r} дод, ман ба ин шароит тамоман аз дигар тараф назар кардам. Ин ба ман \bar{k} мак кард, то бубинам, ки ман як шавҳари ношоистаи ҳастам. Ман фикрҳои худ \bar{c} ба \bar{c} карда, ба ҳама чиз аз дигар тараф назар кардам. Ман ба ин шароит бо нигоҳи Худо назар кардам.

Ба хона баргашта ман хислатҳои хуби Лизаро, ки ман онҳоро қадр доштам, ба вай гуфтам. Ман суханони худро идома меодам ва ин суханон мисли дарё аз дили ман \bar{c} мешуданд. Вақте, ки ман аз хона мерафтам, \bar{y} бисёр хафа вонамуд мешуд. Барои барқарор кардани муносибати дӯстонаи мо якчанд вақт зарур буд. Лекин дар натиҷаи эҳтироми ман ба \bar{y} , ҳамон лаҳза оштии шудем. Муносибати мо аз он лаҳза дигар бад нашуд.

Ҳангоме, ки мо он чизе, ки дар нома бо (Филипиён 4:8) навишта шудааст \bar{r} мекунем, айнаи ҳамон чиз бо фарзандон, талабагон, кормандон ва аъзоёни калисои мо \bar{r} хоҳад дод. Дар бораи он фикр кунед, ки нисбати касони зери назорати шумо \bar{c} гуна боинсофӣ, пок, хушоянд ва шоёнӣ таҳсин дошта метавонед. Дар бораи он фикр кунед, ки онҳо назди Падари осмонӣ \bar{c} қадар арзиш доранд, онҳо писарон ва духтарони \bar{y} мебошанд. Агар онҳо холо наҷот наёфта бошанд, ба он диққат кунед, ки то \bar{c} андоза онҳо арзиш доранд, ки Исо барои онҳо \bar{c} дод. Бо чунин рафтори худ мо қалби худро аз беэҳтиромӣ нигоҳ медорем. Он гоҳ мо баракат ёфта мебошем.

Боз ҳам такрор мекунам, ки дар вақтҳои зарурӣ мо аз ислоҳ кардани онҳо худдорӣ намекунем. Мо ислоҳ карда дар самти дуруст равона мекунем. Фарзандон ва кормандони мо медонанд, ки ман ва Лиза норозигиро дар худ нигоҳ намедорем. Онҳо мегӯянд, ки мо ҳангоми ислоҳ кардан \bar{c} мебошем, вале баъд аз он бо онҳо зуд \bar{c} хиву ханда мекунем. Ман ин дарсро аз худӣ Худо омӯхтаам. Баъд аз он ки \bar{y} ислоҳ мекунад, ҳангоме, ки мо тавбаъ мекунем, Худованд моро ҳамон лаҳза мебахшад. \bar{y} норозигиро дар

худ нигоҳ намедорад. Ӯ тамғаи гуноҳро дар мо намегузорад, то ки он шармандагӣ ҳамроҳи мо бошад, баракс Ӯ гуноҳҳои моро дар уқёнуси бахшиш мепартояд. Ҳама чизе, ки Ӯ аз мо талаб мекунад, ин итоат ба каломи Ӯ ва дубора такрор накардани ин иштибоҳот мебошад. Фикрҳои Падарамон дар бораи муҳаббат, шараф ва умед роҷеъ ба мо мисли регҳои дарё бешумор мебошанд. (ниг. Забур 138).

Ҳангоме, ки роҳбар “ин хурдонро” эҳтиром мекунад, ин бахшоишҳои Худоро ба зиндагии ин шахсоне воз мекунад, ки он дар навбати худ ба ин роҳбар кӯмак мешавад, то ки рӯъёи ӯ ба воситаи бахшоишҳои ин шахсон иҷро шавад. Ман аз суханони баъзе усқуфон дар бораи кормандонашон дар ҳайрат мемонам. Онҳо бо ҳамкорони худ дағалона, саҳт ва бо талабот сухан меронанд. Баъд ман аз ин усқуфон шунидаам: “Ман барои худ ҳамкорони хубе ёфта наметавонам. Ба ман кормандони беҳтарин зарур мебошанд”. Ҳеҷ ҷои тааҷҷуб нест. Онҳо кормандони худро қадр намекунанд ва маҳз барои ҳамин соҳиби мукофот ҳам наметарданд.

Тарафи молиявии ин мавзӯ

Ҳамон тавре, ки мо роҳбарони худро бо пулҳои худ эҳтиром мекунем, мо бояд кормандони худро эҳтиром кунем. Якҷанд сол пештар ман ба ёрдамчии Лиза кӯмаки пулӣ мекардам. Мо мавзӯи будҷаи моҳонаи ӯро ҳал кардем. Дар он вақт мо ба кормандони худ маоши миёнаи моҳонае, ки ҳукумат Колорадо сити ба кормандони худ муқаррар карда буд, меодам. Ман масрафҳои он шахсро ҳисоб карда, дидам, ки маоши вай барояш кифоят намекунад. Ман ба ӯ гуфтам: “Ту бо ин маош зиндагӣ карда наметавонӣ”. Хонумам, ки назди ман истода буд бо суханони ман пурра розӣ шуд.

Ман ҳамон лаҳза ба сардори идораи молиамон занг зад гуфтам: “Ман ҳоло будҷаи ёрдамчии Лизаро дида ба-

ромада ба хулосае омадам, ки мо ба вай маошро ба қадри кофӣ намедихем. Ҳеч як корманди мо набояд, ки дар чихати молиявӣ азоб кашад. Ман мехоҳам, ки ба ҳамаи кормандони худ маоши моҳонаи онҳоро то ин сатҳ (ман як миқдорро гуфтам) балад бардорем. Муҳим нест, ки онҳо кадом корро анҷом медиҳанд, хатҳоро мебаранд ё ба зангҳои телефонӣ ҷавоб медиҳанд”.

Якчанд лаҳза дар он тарафи гӯшаи телефон хомӯшӣ буд ва баъд шахси масъули молии мо ҷавоб дод: “Агар ту чунин рафтор кунӣ, бисёриҳо мехоҳанд, ки дар хизматгӯрият кор кунанд”.

Дар ҷавоб ман гуфтам: “Ин муҳим нест. Кормандони мо ҳаёти худро бахшиданд, то ки бо мо якҷоя ба Худованд хизмат кунанд. Онҳо бояд, ки маоши хуб дошта бошанд”.

Дар он рӯз аксарияти кормандони мо маошашон афзуд. Ин ногаҳон рӯй дод, ва аз шунидани ин хабар онҳо сипосгӯзор буданд. Дар он ҳафта як духтар мехост аз вазифаи худ истеъфо дода биравад. Ӯ мехост пас назди оилаи худ ба иёлотҳои Индиана баргардад, вазияти молии вай хуб набуд. Дар он рӯз ба ҳисоби маоши соланои худ панҷ ҳазор доллар афзоиш гирифт ва ин кӯмак кард, ки ӯ аз кор наравад.

Ҳоло баъд аз гузашти солҳо ӯ бо мо кор карда, то ба вазифаи роҳбарии яке аз шӯъбаҳо расида аст. Ӯ яке аз кормандони беҳтарин ва самараноктарини мо мебошад. Ман мебинам, ки чӣ тавр зуд ӯ рушд мекунад. Ман ҳатто аз фикри он ки ӯ бахотири мушкilotи иқтисодӣ аз мо истеъфо дода мерафт, ба ларза меоям.

Мукофоти мо натавонем аз ҷониби ин духтар омада буд. Самаранокии кори мо аз он вақт сар карда ба якчанд маротиба бештар афзуда аст. Мо ба як сатҳи нави самаранокӣ қадам задем. Мо кормандони худро эҳтиром кардем, ки ин ба мо мукофотро бар намуди самаранокии кор оварда расонид.

Якчанд ақидаҳо роҷеъ ба ин мавзӯ. Чӣ тавре, ки ман пештар зикр кардам, эҳтиром ба қалби Худованд таъсир

мерасонад. Мо бо ду сабаб хоҳони шараф бошем: аввалин барои он ки мо он шарафро аз қалби худ ба Худованд тақдим кунем. Дуюмин ба хотири онҳое, ки моро эҳтиром карда сазовори мукофот мегарданд. Дар оғози хизмати худ ман ёрдамчии усқуф дар як калисои бузурге будам. Ба мо маоши минималӣ медоданд. Маоши моҳонаи мо фақат ба масрафи зарурии мо баробар буда, барои харидани либос ё дигар лавозимоти хона пул намемонд. Ин гуна маош барои мо пешкаш шуда буд ва мо бо ин пешниҳод розӣ шуда будем. Мо намехостем, ки муздурӣ талабгар бошем.

Як сол ва баъд соли дигаре ҳам сипари шуд, лекин маоши мо зиёд намешуд. Акнун мо на як то, балки ду фарзанд доштем. Масрафҳои мо зиёд шуданд, аммо маоши мо дар як сатҳ монда буд. Дар тӯли ин ду сол дӯсти ман, ӯ ҳам яке аз ёрдамчиёни усқуф буд, ба идораи ман даромаду пурсон шуд, ки оё ман намехоҳам бо онҳо шарик шавам. Онҳо тасмим доштанд, ки назди мудир ва усқуфи калон рафта, дар бораи баланд бардоштани маош сӯҳбат кунанд. Ҷавоби ман чунин буд, ки ман ҳеҷ вақт ба ин кори онҳо шарик намешавам ва ба ӯ низ маслиҳат медиҳам, ки аз ин кор даст бикашад. “Ин дар салоҳияти ман нест, ки ба онҳо бигӯям, ки чӣ тавр маро эҳтиром бояд кард”

Дӯсти ман эътироз карда гуфт: “Джон, то ки мо рӯзгори худро пеш бибарем, ман мачуб шудам, ки аз падару модари худ пул бигирам. Волидайнӣ мо пул мефиристанд, то ки ман нӯт ба нӯт зиндагӣ кунам”

Ман гуфтам, ки дар бораи ин ҳолат афсӯс мехӯрам, лекин ман ба Худованд таваккал карданро идома медиҳам. Ман бо кӯшиши он ки ба вай кӯмак кунам, гуфтам, ки на чеки бонки, балки Худо сарчашмаи мо аст. Ҳамин тавр вонамуд мешуд, ки вай аз гуфтаҳои ман ҳеҷ чизро бардошт накард.

Ман гуфта наметавонам, ки оилаи ман зери фишори иқтисодӣ набуд, бо вучуди мушкилоте, ки мо доштем мо инчунин осоиштагӣ ва таъминоти Худовандро низ доштем. Дар хонаи мо бисёр мебелӣ кам буд: қолиби кроват, ки ҷои нишаст надошт, ду креслои хурд, якчанд чароғдо-

ни рӯи мизӣ ва мизи ошпазхона бо курсиҳояш ва ҳамаи инро мо дар манзили аввал доштем. Аммо дар тӯли як сол ба таври ғавқултабии Худо хонаи моро бо мебел пур кард, ки бисёре аз ин мебелҳо шаклу намуди зеборо дошта, ба фармоиш сохта шуда буд. Мо аз таъминоти Худованд хушнуд будем.

Ва баъд аз як сол усқуф моро ба хизмати худамон ҳамчун воизони сафаркунанда баракат дод. Ба мо дигар маош намедоданд. Мо сесад доллар пасандоз доштем ва танҳо қарзи мо барои пардохти мошин ва хона ҳар моҳ як ҳазор долларро ташкил медод. Ба замми ин Худованд дар вақти дуо ба ман суҳан роҷда гуфт, ки ман ба усқуф набояд, ки занг зада аз ӯ ҷои кор барои хизматгузорӣ талаб кунам. Ӯ мехост, ки ман ба Худаш таваккал кунам.

Дар охири моҳи ноябри соли 1989 ман танҳо ду ҷойро дар нақша доштам, ки хизмат кунам. Ҷои аввал ин калисои хурде, ки аз сад нафар аъзо иборат буда, хизматгузори худро дар толори маросими ҷанозагузаронӣ дар ҷануби иёлооти Каролина мегузаронданд, буд. Ин дар нақшаи ман дар ҳафтаи охири моҳи январ ба назар гирифта шуда буд. Дуюм ҷой, ки мебоистам ҷаласа гузаронам, ин калисои хурде, ки аз дусад нафар иборат буд, ки дар Иёолти Тенисси ишғол гирифта шуда буд. Аз охири моҳи декабр ин ҷониб дигар ба ман маош намедоданд. Ману Лиза мебоист, ки ба таври ҷиддӣ ба Худованд таваккал кунам

Агар ҳангоме, ки ман ёрдамчии усқуф будам, таваккал кардан ба Худовандро ёд намегирифтам, он вақт ман ба дигар фишорҳо ҳам истодагарӣ карда наметавонистам. Он гоҳ ин монета хеле калон ба назар вонамуд мешуд. Агар ман на ба Худованд, балки ба инсон нзар мекардам. Он гоҳ ба зудӣ ба ҷои ҷустуҷӯи Худо ва номаи Ӯ ба мардум, ман ҳар гуна макру хиларо ба кор бурда, то коней гародонидани мӯхтоҷиҳои оиламон аз мардум пул талабида, қувваи худро бечой масраф мекардам.

Ин маоши хурди ман боис шуд, ки ман бисёр баракатхоро ба даст биоварам. Агар ман ба гапи он дӯсти худ

Мукофот барои эҳтиром

даромада, бо усқуфи калон дар бораи маоши худ гап ме-
задам, ман дар он мавқеъе, ки ҳоло ҳастам ҳеҷ вақт наме-
расидам. Дар соли аввали хизмати худ мо ба Худованд
барои як ҳазор доллар дар ҳар ҳафта бояд ки имон мео-
вардам. Ҳоло вақте, ки ҳамин китобро менависам, мо ба-
рои пешбурдани хизматгузории худ бояд, ки ба садҳазор
доллар дар як ҳафта имон биоварем.

Агар шумо ба каси дигаре кор мекунад, аз таҳти дил
ба он маоше, ки розӣ шуда будед кор кунед. Ҳангоме,
ки шумо корфармои худро эҳтиром карда, кори худро
ба дараҷаи олиаш анҷом медиҳед, он гоҳ Худо шуморо
мукофот хоҳад дод. Мукофот аз ҷониби корфармо ё ҳар
роҳи дигаре Худованд интиҳоб мекунад, сӯи шумо хоҳад
омад. Лекин гап дар сари он аст, ки шумо ба ҳар ҳол бара-
кат меёбед. Ҳангоме, ки калисо ба мо маоши кам ме-
дод, Худо моро ба таври олиаш эҳтиром кард. Хонаи мо пур аз
мебели хуб буд, мо мошинҳои беҳтаринро доштем ва аз
ҷиҳати озуқаворӣ ҳам мо ҳеҷ вақт камбудӣ надоштем. Мо
ба моаоши худ нигоҳ накарда бисёр ҳаёти хубе доштем.
Ҷои навиштаҷот: “Чизи ками одил беҳ аз сарвати шарир-
рони бисёр” (Забур 36:16) шиори зиндагии мо буд. Худо-
ванд моро эҳтиром кард.

Дар хулоса чӣ гуфтан мумкин аст? Агар шумо коргар
бошед инро ҳамеша дар ёд дошта бошед: Агар шумо Ху-
довандро бо он ки ба корфароми худ 100 фоиз дода шуда
эҳтиром кунед, шумо сазовори мукофот мешавед. Баракс
агар шумо корфармо бошед, бидонед, ки бо эҳтиром кар-
дани кормандони худ шумо аз бахшоишхое, ки дар ҳаёти
онҳо рушд мекунад, баҳраманда мегардед. Корфармоён,
усқуфон шумо бисёр мукофотро аз ҷониби Худо ба воси-
таи он бахшоишҳои пинҳонии кормандони худ хоҳед ёфт.
Иҷозат диҳед, то ки ин бахшоишҳо дар зиндагии онҳо озода
ва фаъол гардад. Бо ҳар гуна тарз онҳоро эҳтиром кунед.

Боби 14

Эҳтиром дар хона-фарзандон

Баъд аз якчанд соли хизмат дар калисои маҳаллӣ ва зиёда аз бист сол хизмат ҳамчун воизи сафарқунанда, ман пайхас кардам, ки зарурат ба эҳтиром на дар калисо, на дар корхона, балки дар оила мебошад. Ҳақиқат дар он аст, ки барои соҳаҳои ҷамъиятӣ, давлатӣ ва калисоҳо кӯмаки бисёр дар он ҳолат мешавад, ки агар падару модарон дар хонаҳои худ намунаи эҳтиромро нишон диҳанд, то ки ин фазои эҳтиром ба дигар ҷойҳо низ пахш гардад.

Қуввати каломи волидайн

Аз ин пеш мо дарбораи аҳамияти эҳтироми фарзандон ба волидайн гуфта гузашта будем. Лекин ба волидайн низ муҳим аст, ки фарзандони худро эҳтиром кунанд. Эҳтиром ин яъне қадр кардан мебошад. Агар мо фарзандони худро қадр кунем, он гоҳ мо тавре бо онҳо сухан мегӯем ва рафтор мекунем, ки ин ба онҳо имконият медиҳад, ки қуллаҳои баланди зиндагиашонро дастрас кунанд.

Гоҳ-гоҳ ба гӯши ман суханони волидайн мерасад, ки бо фарзандони худ бо суханоне, ки иззату обрӯи онҳоро паст мезанад, мурочиат мекунанд, ки аз ин суханон ман худро нороҳат эҳсос мекунам. Ин метавонад, падаре бошад, ки бо духтари ҷавони худ дағалона гап мезанад, ё падаре, ки

писарбачаи худро, ки дар майдони варзишӣ иштирок мекунад, танқид мекунад. Ё модаре, ки фикр мекунад, гӯё фарзандонаш бо рафтори худ обрӯи вайро пеши дигарон мерезонанд ва ӯ дар навбати худ онҳоро назди дигарон сарзаниш мекунад. Ин гуна рӯйхатро идома додан мумкин аст.

Ҳангоме, ки ҳамсари ман ҳоло навҷавон буд, дар зиндагии ӯ мушкилиҳое пайдо шуданд, ки бо осонӣ метавонистанд ҳалли худро биёбанд. Лиза навҷавони фаъол буда, ҳеч вақт дар бораи вазни изофагӣ ташвиш надошт. Ҳар сол дар таътили тобистона вазни ӯро месанҷиданд. Ҳар гуна вазни зиёдати ҳамчун як чизи оддӣ, ки вобаста ба рушди синну соли шумор мекарданд.

Лиза бо шиноварзӣ машғул шуда буд. Тақрибан дар тӯли як сол ӯ ба ду дастаи шиноварзӣ ширкат карда, ба вай иҷозат дода мешуд, ки ҳар вақт ва ҳар чизе, ки бихоҳад метавонад истеъмол кунад. Ӯ маҷрӯҳ гирифта, маҷбур шуд, ки аз шуғли варзиш каноргирӣ намояд. Он вақт ӯ дар синфҳои болоӣ таҳсил мекард. Сатҳи фаолияти вай кам шуд, лекин ӯ ҳамон қадар ғизое, ки ҳангоми машқҳои варзишӣ доштаниш истеъмол мекард, ҳамон миқдорро давом дод.

Боре ҳангоме, ки вай аз мактаб баргашт. Падараш хост, ки Лиза назди ӯ биёяд. Ӯ Лизаро аз сар то по нигоҳ карда ба гуфт, ки чарх бизанад. Ӯ гуфт: “Ин шими чинс ба ту танг шудааст. Вазни ту чанд кило аст?”

Ӯ он вазне, ки дар таътили тобистона дошт ба падараш гуфт.

Падар эътироз карда гуфт: “Наход. Ту ақалан 135 фунт вазн дорӣ (61.2кг). Бирав ва дар тарозу вазни худро бисанҷ!”

Аз шарму ҳаё сурх шуда, Лиза ба ҳаммом он ҷое, ки тарозу буд равона шуд. Вазни худро дида, Лиза дар таачҷуб монд. Вазни ӯ 140 фунт (63.5 кг) буд.

Лиза вазни худашро ба падараш гуфт. Падараш бо рафтори ва аксуамали худ нишон дод, ки ин вазн барои

ӯ бисёр зиёд аст. Ӯ гуфт, ки ин зебо нест ва писарбачаҳо-ро вайро аз барои фарбеҳ буданаш ба вохӯриҳо даъват нахоҳанд кард. Баъд аз суханони саҳти падараш, Лиза ба ҳаммом даромада, лисоби худро кашада, дар ойна ба бадани худ назар кард. Ин бори аввал буд, ки вай аз андоми худ нафрат пайдо кард. Аз ҳамон лаҳза вазн барои ӯ аз ҳама чизи муҳим дар зиндагӣ шуд. Ӯ ғизои рӯзонаи худро кам кард ва ин натиҷа дод. Писарбачаҳо ба ӯ диққат мекарданд ва ин ба вай писад омад. Дар натиҷа ба фикри вай як ақидае ҷой гирифт: “Ҳангоме, ки ман хароб ҳастам-ман боқувват, сазовори муҳаббат ва таваҷҷӯҳи дигарон ҳастам, вале ҳангоме, ки фарбеҳ мешавам-ман беқувват ва бетаваҷҷӯҳ мегардам”.

Чунин тарзи фикрронӣ боис шуд, ки ӯ ба монанди чархи об поён фарояд. Бо мурури замон ҳолати вай то касалии булимия (бе иштиҳо) ва анорексия (ҳолати психология, ки доимо барои кам кардани вазн водор месозад) омада расид. Лиза ба ғизо муносибати дӯст доштан-нафратро дошт. Ӯ ғизо хӯрданро дӯст медошт, вале аз фарбеҳ шудан нафрат дошт. Ӯ ба хӯрдани доруҳои, ки ғизоро аз бадан зуд хориҷ мекунад, оғоз кард. Дар солҳои аввали донишҷӯии худ, организми Лиза ба ин доруҳо вобаста шуда буд. Дар натиҷа ӯро дар беморхона хобониданд, чунки дар тӯли як моҳ ӯ хирочӣ ғизо аз бадан ба таври табиӣ надошт. Ҳангоме, ки ӯ бисту ду сола шуд, вай аз ҷониби Худо пурра шифо ёфт. Шаҳодати пурқуввати ӯро шумо дар китобаш бо номи “Ту ин вазни ту нест” ҳақиқат метавонед. Оё агар падараш дигар хел рафтор мекард, ба ин ҳолат дучор нашуданаш мумкин буд? Чӣ мешуд, агар вай бар ивази суханҳои саҳти худ, суханҳои дастгири кунанда ва рӯҳбаландкунанда мегуфт? Он вақт Лиза ба худ назари дигар медошт?

Ман исботи инро дар издивоҷи худамон мушоҳида кардам. Ҳангоме, ки ман бо Лиза издивоҷ кардам, вазни вай 116 фунт (52.6кг) буд. Ман доимо ба вай мегуфтам, ки ӯ андоми зебо дорад. Баъд аз гузаштани як сол низ ман ба ташвиқ ва таъриф кардани Лиза идома меодам. Ҳатто ҳангоме, ки

ӯ ҳомиладор буд ва он вақте, ки ба кӯдакамон шир медод, ман боз ҳам ӯро дастгирӣ мекардам. Ман фақат мегуфтам: “Ту зебо ҳастӣ!” Ӯ ки: “Вақте, ки ман бист сола будам, агар касе ба ман мегуфт, ки хонуми ман баъд аз солҳои зиёди издивоҷ ҳам ин қадар зебо мемонад, ман чашн мегирифтам” Ӯ боз: “Ту имрӯз аз рӯзи тӯйи мо ҳам зеботар ҳастӣ”. Ин суханон рост аст ва онҳоро аз қалби худ меӯям. Бовари дорам, ки гуфтани ин суханон бисёр муҳим мебошад. Аз ин бар меояд, ки ман доимо тарзҳои таъриф кардани ҳамсарамро мечӯям. Ман шавҳари вай мебошам ва ин вазифаи ман аст. Павлус ин суханонро дақиқтар карда меӯяд: “Ҳамин тавр шавҳарон занони худро мисли чисми худ дӯстдоранд: он ки зани худро дӯст медошта бошад, худро дӯст медорад. Зеро ки ҳеч кас ҳаргиз чисми худро бад намебинад, балки онро *ғизо медиҳад* ва гарм мекунад, чунон ки Худованд низ калисоро” (Эфсӯсиён 5:28,29). Ба калимаи “ғизо медиҳад” диққат кунед ин маънои “чизҳои зарурӣ барои рушдро медиҳад” дорад. Ман доимо имкониятеро мечӯям, то ки хонуми худро бо суханони нек ғизо бидиҳам. Дар бораи ин мо дар боби навбати сухан хоҳем ронд, барои он ки ин қисми эҳтироми зан мебошад.

Он замоне, ки ман чизҳои заруриро ба Лиза медодам, вай ба он ваъдаҳои додаи Худованд ҳангоми шифо ёфтани устувор мегардид. Худо бо вай корро идома медод. Ӯро дастгирӣ карда, ман он муҳитро барояш фароҳам сохтам, ки ба Лиза бораи имон оварданаш осонтар гардад. Баъд аз бисту панҷ соли оиладорӣ ва чор фарзанд ба дунё овардан, вазни Лиза ҳамон тавре, ки рӯзи тӯйамон буд то ҳол мондааст. Ӯ зиёд заҳмат намекашад ва баъзеҳо фикр мекунанд, ки организими вай тавре ҳаст, ки фарбеҳ намешавад. Лекин беҳтар медонам, ман дар солҳои аввал он духтари чавоне, ки ба хотири вазни зиёди худ бисёр тарсу бим дошт, дар хотир дорам.

Фарзандон ин мукофот мебошанд

Волидайн фарзандони худро натанҳо бо суханон ва рафтори дағалона, балки дар вақтҳои зарурӣ онҳоро таҳсин ва таъриф накарда, инчунин иштибоҳ мекунанд. Фарзандон доимо ба таъриф, рӯҳбаландкунӣ, роҳнамоӣ ва тасдиқи дуруст будани аъмолашон зарурат доранд. Бо онҳо бо суханон ва рафтори худ бояд нишон диҳем, ки онҳо азиз ва боарзиш мебошанд. Агар ин аз ҷониби волидайн нашавад, он гоҳ онҳо ин муҳаббат ва пазириро дар дигар ҷой ҷустуҷӯ хоҳанд кард. Духтарон ва писарон эътимодно аз ҷониби волидайн мунтазир мебошанд ва агар волидайн ҳамеша диққати худро ба камбудӣ ва ноқисҳои онҳо ҷалб кунад, он гоҳ онҳо бо суханони худ тухмии нодурустро ба ҳаёти фарзандонашон кишт мекунанд, ки дар натиҷа он ҳосили бадро ба вучуд меоварад. Ба воситаи пазириро ва эътимод аз бисёр натиҷаҳои нохуше, ки ба воситаи каломӣ нодуруст ба вучуд омаданад мумкин аст, эмин мебошем. Таачҷуб овар он аст, ки волидайн натиҷаи рафтори худро намебинанд. Аз бераҳагӣ онҳо ба дӯстони худ шикоят мекунанд, ки чӣ қадар фарзандони онҳо барои тарбия кардан мушкул мебошанд. Ҳол он ки он норасоигӣҳо, ки дар бораи шикоят мекунанд, ба осонӣ ба воситаи эҳтиром кардани фарзандон аз байн хоҳад рафт.

Суханони падарон ва модарон барои зиндагии фарзандон бисёр аҳамияти калон дорад. Ҳангоме, ки суханони нокомӣ, бохт ва заифӣ эътироф карда мешавад, натиҷаи он аз ҷизҳои хурд оғоз ёфта, то ба мушкilotи бузург омада мерасад. Одатан волидайн аз бадшавии рафтори фарзандонашон хаста мешаванд. Ин ба як давраи беохир монанд мебошад. Агар дар ҳамин вақт волидайн ба фарзанди худ ғамхорӣ накунад, он гоҳ мукофоте, ки аз ҷониби Худо ба онҳо ба воситаи фарзандонашон таъин шуда буд, дур месозанд. Мо мехонем:

Мукофот барои эҳтиром

“Инак фарзандон мерос аз ҷониби Худованд ҳастанд; самараи батн муздест аз ҷониби Ӯ”

Забури 126 :3

Аз ин ҷо мо мебинем, ки мукофоти ваъда шуда аз ҷониби фарзандон мебошад. Пас барои чӣ волидайн бисёр аз он муносибатҳои хуби бо фарзандон ваъда шуда лаззат намебаранд? Мисли ҳама чиз баракс бошад. Одатан ман мешунавам, ки чӣ гуна волидайн аз фарзандони худ шикоят карда меғоянд: “Оҳ, агар ман имконияте медоштам, ки ин навраси худро то синни бист солагиаш дар ягон утоқ кулф мекардам” ё: “Чаро ин вақти наврасӣ ҳаст, кошки ҳеч намебуд”. Ман ин гуна суханонро ҳангоме, ки писарони худам ҳоло хурд буданд, мешунидам. Ин маро ба ташвиш оварда, ман фикр кардам: “Наход, ки ин писарбачаҳои ман низ ҳангоме, ба синни наврасӣ мерасанд, ваҳшӣ хоҳанд шуд?”

Валекин ман аз дохил чизеро аз сар гузаронидам, ки дигар волидайнон ин таҷрибаро надоштанд. Иҷозат диҳед ин таҷрибаро, ки ба нафъи шумо мебошад, изҳор кунам. Ҳангоме, ки ду писарбачаи хурдсол доштам, ман ҳамчун усқуфи ҷавонон дар калисо хизмат мекардам. Дар ин мавқеъ буда, ман одамонро дар хонашон хабар гирифта, ба шароитҳои, ки онҳо дучор мешуданд, ҳамчун усқуф маслиҳат меодам. Дар ҳамон вақт ман ин принсипро барои худ кашф кардам. Ман дарк кардам, фарзандоне, ки волидайнашон рафтори онҳоро танқид мекарданд, бо мурури замон хислаташон бадтар мешуд. Фарзандоне, ки волидайнӣ онҳо суханон ва ваъдаҳои Худоро ба ҳаёти онҳо эътироф мекарданд, дар натиҷа онҳо мутобиқи он калом хуб мешуданд. Дар дуҷумнома ба Қўринтиён Павлус ба ин мавзӯ рӯшноӣ меандозад. “Ҳангоме, ки мо на ба чизҳои намоён балки ба чизҳои нонамоён нигоҳ мекунем: зеро ки он чи намоён аст, муваққатист, аммо он чи нонамоён аст, абадист” (4:18).

Ба Каломии тағирнопазири Худо, ҳақиқатҳои нонамоён навишта шудааст, ки онҳо бояд маркази ҳаёти мо бо-

шанд. Мо бо Лиза доимо Каломи Худоро бар зиндагии фарзандонамон эътироф мекунем. Пеш аз он ки онҳо сухан гуфтанро ёд гиранд мо фарзандони худро “шоғирд” мехондем ки маънои “аз Худованд омӯхта ва ба иродаи ӯ гапдаро” -ро дорад. Мо мегуфтем: “оромӣ ва осоиштагии бузург мешавад” (Ишаъё 54: 13) мо эътироф мекардем, ки онҳо “тирҳои мо” мебошанд (Забур 126), ки барои мӯъҷиза ва аломот ба дунё омаданд. (Ишаъё 8:18) Инчунин дигар ваъдаҳои аҷоибӣ Худоро ба зиндагии онҳо эътироф мекардем.

Мо пеш аз таваллуд шудани фарзандонамон дуо хонда ва маънои номро омӯта ба онҳо номгузорӣ кардем. Мо ба онҳо он номро гузоштем, ки дар оянда мехостем фарзандони мо мутобиқи номашон бошанд. Номҳои фарзанди нахустодаи мо Эддисон Давид мебошад: “Азиз, сазовори боварӣ”. Номҳои писари дуҷомамон Остин Майкл ки маънои: “Шоҳона, он касе, ки монанди Худо” -ро дорад. Писари сеҷомамон Джошуа Александр, ки маънои номаш “Худо одамизодро наҷот медиҳад ва муҳофизат мекунад” мебошад. Чоруминро мо Арден Кристофер ном гузоштем, ки маънои “Гарму оташин, он касе, ки монанди Масеҳ аст” дорад.

Ҳар маротибае, ки мо онҳоро бо номашон садо мекунем, мо медонем, ки чиро ба ҳаёти онҳо эътироф мекунем. Мо ҳамчун волидайн аз болои ҳаёти онҳо қудрат ва афзалияти эътироф кардани баракатҳоро дорем. Ҳар яке аз писарони мо ба воя расида ба номи худ монанди пайдо мекунад, ин ба хотири, ки мо ба ҳаёти онҳо эътироф мекунем ва ба суханони худ боварӣ дорем.

Оё мо имкониятҳои ба ин суханон бовар накарданро доштем? Бале ин вақтҳо буд. Замоне, буд, ки онҳо пура хилофи номи худ рафтор мекарданд. Мо мебоист, ки онҳоро ислоҳ ва тарбияи дуруст кунем, мо бо хислати онҳо кор карда, эътирофи худро муҳофизат мекардем. (Як эзоҳи хурд: агар мо на бо рафтор, балки ба шахсияти фарзанд ҳамла кунем, он гоҳ ба вай зарар хоҳем расонид.)

Фоҷиаи оилави

Ҳангоме, ки ман усқуфи ҷавонон будам, боз як дарсро омӯхтам. Фоҷиа, ки аз набудани тарбияи зарурӣ рӯй дод. Пеш аз он ки ман шаҳодати худро бигӯям, иҷозат диҳед, ки як мисолро аз Навиштаҷот биёрам.

Шоҳ Довуд писарони бисёр аз занҳои зиёд дошт. Мо дар бораи ду писари вай мегӯем: писари калонии ӯ Амнӯн ва писари сеюмин Абшолӯм. Амнӯн бо хоҳарандари худ Томор, ки хоҳари аслии Абшолӯм буд, рафтори баде анҷом дод. Ӯ худро бемор вонамуд карда, аз падари худ хост, ки Томорро назди вай фиристонад, то ки бо ӯ ғизое омада кунад. Ҳангоме, ки Томор утоқи вай дохил шуд, Амнӯн хизматгори худро берун ронда, бар Томор таҷовузи чинсӣ кард. Баъд аз ин аз ӯ нафрат карда, Томорро аз хаймаи худ берун ронд. Амнӯн духтари бокираи шоҳро бе нангу номус карда, ҳаёти ӯро барбод дод.

Аз ин рафтори бади бародараш бохабар шуда, Абшолӯм барои вай бисёр ба хашм омада буд. Барои шарманда кардани хоҳараш ӯ ба бародар андари худ нафрат пайдо кард. Ӯ фурсате мечуст, ки қасд гирад: Албатта шоҳ Довуд метавонист, боадолатона Амнӯнро ҷазо диҳад. Вақт мегузашт, лекин шоҳ ҳеҷ чора барои ин кор наандешид. Новобаста аз он ки рафтори Амнӯн хуши Довуд наомада буд, лекин шоҳ ҳеҷ ақсуламале нишон надод. Абшолӯм-бисёр ба хашм омада буд. Ӯ хоҳари худро ба хонааш оварда, вайро нигоҳбонӣ ва ғамхорӣ мекард.

Замоне, буд ки Томор либоси рангорангро, ки духтарони бокираи шоҳ доштанд, дар тан мекард. Акнун бошад вай либоси шармандагиро дар тан дошт. Духтари ҷавони зебо, ки як вақт дар байни халқи худ арзиши баланд дошт, ҳоло зиндагонии танҳо ва ғушанишин дошт. Ҳангоме, ки вай нобокира буд, кӣ бо ӯ издивоҷ кардан мехост? Ин онқадар беадолатона буд. Ҳаёти ин духтар ба охир расида буд, ҳол он ки ҳаёти шахсе, ки ин ҷиноятро содир карда

буд, мисли пештара идома меёфт. Томор ин бори гаранро ба дӯши худ гирифта буд.

Ҳаррӯз Абшолӯл шоҳиди он, ки чӣ тавр хоҳараш аз дарду ғам азоб мекашад. Орзуи шоҳдухтар ба даҳшати шабона мубадал гашта буд. Абшолӯм як сол мунтазир буд, лекин Довуд ҳеҷ коре накард. Дар қалби Абшолӯм бо якҷоягии нафрат ба Амнӯн, инчунин норозигӣ бо рафтори падараш ҷой гирифт.

Аз ин ҳодиса ду сол гузашт ва нафрати Абшолӯм ба бародараш ба фикри кушторӣ бародараш мубадал гашт, ӯ фикри онро дошт ки чӣ тавр қасди хоҳарашро бигирад. Агар ҳокимияти қонунӣ ҳеҷ амале нишон намедод, чаро не? Абшолӯм барои ҳамаи писарони Довуд зиёфате орошт ва ҳангоме, ки Амнӯн аз ҳеҷ чиз бохабар набуд, Абшолӯм ӯро ба қатл расонида ба шаҳри Ҷашур гурехт. Интиқоми вай қонеъ гардид. Лекин хафагии торике, ки дар қалби вай нисбат ба падараш буд, дар ин солҳои ғарибии ӯ аз байн нарафт. Ин гуна фикрҳо ба вай ороми намедод: “Чаро падарам барои хабар гирифтани ман ҳеҷ касро намефиристонанд?”. Дар натиҷа хафагии Абшолӯм ба нафрат табдил гашт.

Он замоне, ки фикри Абшолӯм бо заҳри хафагӣ пур мегашт, ӯ ҳамаи нуқтаҳои заифии падарашро медонист. Ҳаёти вайро пардаи хатар дар бари худ гирифт, лекин то ҳол вай умеде дошт, ки падараш барои аҳволпурсии ӯ ягон шахсро мефиристад. Аммо Довуд ин корро намекард ва ин ҳолат ранҷу хафагии Абшолӯмро ба ҷӯш меовард. Тасаввур кунед, ки ӯ чӣ фикрҳоро дошт: “Мардум падари маро дӯст медоранд, лекин онҳо кӯр ҳастанд. Онҳо табии аслии вайро дида наметавонанд. Ӯ аз паси суханҳои Худо руст шуда, фақат манфиати худро хоҳон аст. Ӯ аз шоҳи пештара Шоул ҳам бадтар аст! Шоул тахти худро ба хотире, ки шоҳи Амолиқ ва бузу гӯсфандони вайро ба қатл нарасонид, аз даст дод. Падари ман бошад бо зани яке аз шахсоне, ки бисёр ба вай вафодор буд зино карда, баъд ин худӣ ин шахсро ба қатл расонида, ҳамин тавр гу-

ноҳи худро рӯйпӯш кард. Ў қотил ва зинокор аст, хайр пас чаро Амнӯнро ҷазо надод!”

Абшолӯм се сол дар шаҳри Ҷашур монд. Баъд аз он ки Довуд аз марги писари худ Амнӯн тасалли ёфт. Юоб инро пайҳас намуд, ки дили подшоҳ ба Абшолӯм моил аст, аз ӯ хоҳиш кард, ки писарашро ба Ерусалим пас бихоҳад.

Вақт сипарӣ мешуд. Нафрати Абшолӯм бештар ме-гардид. Вай дар гирди худ шахсоне, ки аз Довуд норозӣ буданд чамъ карданро оғоз намуд. Ў ба тамоми мардуми Исроил дастрас буд, шикоятҳои онҳоро гӯш мекард ва ба онҳо мегуфт, ки агар вай ба ҷои шоҳ мебуд, ҳамаи ин мушкilotро ҳаллу фасл мекард. Ў он масалаҳоро ҳал мекард, ки шоҳ барои онҳо вақт надошт. Мумкин аст, ки Абшолӯм ба ҳалли ин масалаҳо даст мезад, барои он ки дар зиндагии худ шоҳиди беадолатӣ буд. Ў ба мардум ғамхориҳои ҳақиқиро нишон дод. Китоби Муқаддас мефармояд, ки Абшолӯм ба дилҳои мардум роҳ ёфт. Оё аслан ӯ дар фикри мардум буд ё роҳроеро меҷуст, то ки падари худро аз тахт маҳрум созад?

Абшолӯм мардуми Исроилро ба тарафи худ кашида, бар зидди падараш шӯъриш кард. Муқовимат он қадар сахт шуд, ки Довудмачбур шуд, барои наҷоти ҳаёти худаш аз шаҳр бигурезад. Дар як вақт ҳамин тавр намоён мешуд, ки Абшолӯм худро шоҳи нави Исроил эълон мекунад, лекин ҳангоме, ки вай Довудро тақиб карда, худаш ба марг дучор шуд, ҳама чиз барбод рафт. Новобаста аз он ки Довуд амр карда буд, ки ба Абшолӯм осебе нарасонанд, ҷазо вайро фаро гирифт.

Абшолӯм ба воситаи ранҷу ҳафагии худ аз байн рафт. Ў ояндаи хубе дошт, вай меросгирандаи тахти падараш буд, лекин дар аёми ҷавонӣ талаф шуд. Оё мумкин буд, ки агар падараш Амнӯнро ҷазо медод, ин воқеа рӯй надид? Бе шӯбҳа, Бале! Ман боварӣ дорам, ки агар Довуд фарзандони худро бо Худотарсӣ тарбия карда, бо ин аъмоли худ онҳоро эҳтиром мекард, ин фоҷиа рӯй намедод. Якеро ислоҳ накарда, Довуд ба ҳамаи фарзандонаш беҳурматӣ кард.

Беэҳтиромӣ ба воситаи худдорӣ кардан аз тарбия

Биеед ҳоло бармагардем, бо чизе ки ҳангоми усқуфи ҷавонон буданам, аз худ карда будам. Бисёре аз волидаине, ки назди ман барои маслиҳат роҷеъ бо мушкилоти фарзандонашон муроҷиат мекардан, бо тартибу тарбия аҳамият намедоданд. Ба монанди шоҳ Довуд онҳо фарзандони худро ҷазо намедоданд. Чунин волидайн фикр мекунад, ки онҳо бояд фарзандони худро “дӯст” дошта, набояд ҷазо диҳанд, лекин чунин рафтори онҳо натиҷаи хуб намедиҳад. Одатан фарзандони онҳо муносибати бад дошта, бейтоат ва бетарбия буданд ва ин муносибати онҳо ба ҳар соҳаи зиндагии онҳо: мактаб, кор, гуруҳи ҷавонон ва дигар соҳаҳо таъсири манфии худро мерасонид.

Ҳайратовар он буд, ки ин фарзандоне, ки “муҳаббати” бештаре насибашон мешуд, ба падару модари худ зиёдтар беҳурматӣ мекарданд. Ин аҷиб ва дар айни ҳол фоҷианок аст. Аҷиб барои он ки он муҳаббате, ки волидайн мехостанд ба даст биоваранд, онро аз даст доданд. Фоҷиа дар он аст, ки ин фарзандон дар роҳи хатарнок пой гузоштаанд, ки баъдтар интиҳоби онҳо ба оила зарари зиёд хоҳанд расонд.

Ман дар хотир дорам, ки як духтари ҷавон бо волидайни худ дар идораи ман буданд ва ҳангоме, ки ин духтар бо волидайни худ дағалона гап зад, ман вайро бисёр чиддӣ ислоҳ кардам. Ман фикр кардам : “Чаро ман ин тавр рафтор кардам?” “Барои чӣ падар ва модараш вайро ислоҳ намекунад?” Онҳо ба он роҳи интиҳоб кардаи худ амин буданд, новобаста аз рафтори нодурусти фарзандашон, вайро “дӯст” доштанро идома диҳанд, ки рафтори онҳо мутобиқи Каломи Худо набуд, ки мефармояд, ҳар волидаине, ки фарзанди худро тарбия намекунад, ўро дӯст намедорад.

Мукофот барои эҳтиром

“Касе, ки чӯбро дарез дорад, писари худро дӯст намедорад; вале касе, ки ӯро дӯст дорад, аз бачагиаш ҷазо медиҳад”

Масалҳо 13:24

Ман мушоҳида мекардам, ки чӣ гуна ин ҷавонон ба воя расида, дар ҳаёти худ гумроҳ мешуданд. Онҳо бо мушкилот ва вақтҳои саҳт дучор мешуданд, ки агар аз ҷониби волидайн тарбия меёфтанд, бо ин саҳтиҳо рӯ ба рӯ намешуданд. Барои чӣ? Барои он ки: “Чӯби адаб ҳикмат мебахшад, вале бачаи беназорат модари худро нангин мекунад” (Масалҳо 29:15). Барои чӣ ин волидайн ба аҳкоми Худо гӯш надоданд? Онҳо худро донотар мешумориданд ва дар натиҷа ба ҳарду: ҳам ба Худо ва ҳам ба фарзандонашон беэҳтиромӣ нишон доданд.

Ҳамеша натиҷа яке буд. Ҳангоме, ки волидайн фарзандони худро ислоҳ ва тарбия намекарданд, дар натиҷа ин ба беҳурмати фарзандон ба падару модар оварда мерасонид. Аз дигар тараф ҳангоме, ки волидайн бо бачаҳои худ бисёр дағал рафтор карда, онҳоро паст мезаданд, фарзандон бо онҳо норозӣ буданд. Дар ин ҳолат онҳо одатан дар дохили худ маҷрӯҳ мебошанд. Бисёреҳо бо тарсҳо мубориза мебуданд.

Ҳангоме, ки фарзандони мо нодуруст рафтор мекунанд, мо аз ҳама тарзи беҳтарини тарбияи мувофиқ ва муносибро меёбем. Баъд аз ин ҳама чизро аз хотир мебарорем. Норозигӣ ва хашро дар худ нигоҳ доштан дуруст намебошад. Баъд аз ҷазо ва ислоҳ қардан мо ҳамон лаҳза мо ханда қарда, онҳоро ба оғӯши худ мегирем. Мо онҳоро мебахшем ва мисли пештара ба онҳо муносибат мекунем. Ҳангоме, ки Худо моро мебахшад, Ё дигар гуноҳҳои моро ба хотир намеоварад. Тарбия ин аз хатогиҳои худ дарс омӯختан мебошад, лекин дар худ бори айб ва гуноҳро нигоҳ доштан намебошад. Ман тарафдори тарбияи хуб ва бо адолат мебошам. Лиза бошад фарзандони моро бо муҳаббату навозиш эҳтиром мекунад. Ба яққоягӣ мо аз ҳислатҳои хуби худ чизҳои ғоибанокро гирифта-

ем. Ба Лиза назар карда, ман бештар сухангӯй ва нармтар гаштам. Лиза аз ман ибрат гирифта, аҳамияти тарбияро дарк кард. Дар натиҷаи ҳамоҳангсозии хислатҳои хубе, ки Худо ба мо додааст, мо шоҳиди он шудаем, ки баракатҳои Худованд ҳамроҳи фарзандони мо мебошад.

Мукофоте, ки пештар гирифта шуда буд

Писари калонии мо Эдисон мактабро бо дипломи аъло ба охир расонид ва ба яке аз донишгоҳҳои беҳтарини иқдисодии кишварамон қабул шуд. Оғози дарсҳои ӯ дар моҳи сентябри соли 2005 буд.

То ин вақт ҳар таътили тобистона Эдисон дар хизматгузории мо кӯмак мекард. Инчунин он тобиSTONE, ки вай ба донишгоҳ қабул шуд, ӯ ба хизматгузории мо кӯмак мекард. Дар аввали моҳи июл Эдисон ба ман телефон кард. Ӯ аз ман пурсид:

“Падар мешавад, ки ҳамроҳи ту гап занам?”

Ман зуд фаҳмидам, ки ин масалаи ҷиддӣ мебошад ва ба он сӯҳбат тайёри дидам.

Дар ҷавоб ман гуфтам: “Албатта, чӣ саволе дорӣ?”

“Падар ман ҳатман моҳи сентябр ба донишгоҳ бояд равам? Ман мехостам, ки ба хизматгузори тамоми вақт кор кунам. Ман барои интишори пайём ба ту ва модарам кӯмак кардан мехоҳам.

Ба ман барои ҷавоб додан вақти бисёр зарур набуд. Ман медонистам, ки ӯ дар ин вақт муносибати наздик бо Худо дошт ва пеш аз он ки ба ман чизе бихоҳад вай аввал дуо хонда буд. Дар дили худ ман эҳсос кардам, ки интихоби вай дуруст мебошад, ман аз интихоби ӯ фахр мекардам. Дар ҷавоб ман гуфтам: “Ин бисёр хуб мешавад, мо туро ҳамчун коргари асосӣ дидан хуш мешудем”.

Акнун ба ман иҷозат диҳед, ки ҳодисаҳои баъд аз ин воқеаро нақл кунам. Баъд аз якчанд моҳе, ки Эддисон корро оғоз карда буд, мудирӣ шӯъбаи кори мо кадрҳоро ба ман пешниҳод кард, ки Эддисонро раиси шӯъбаи кор бо дигар қадисоҳо таъин кунем. Ин шӯъба якчанд сол фаъолият карда, равобитро бо ускуфон ва дигар қадисоҳо нигоҳ дошт ва ба онҳо DVD ва китобҳои моро пешниҳод мекунам. Ҳангоме, ки ман ин китобро менависам, тақрибан чордаҳ ҳазор қадисо дар ИМА ва зиёда аз ҳазор қадисо дар Австралия аз маводҳои мо истифода мебаранд.

Эддисон ба ин вазифа на ба хотири он ки яке аз писарони мо мебошад, пешниҳод шуда буд. Ман ҳамеша хоҳиш мекардам, ки ба фарзандони ман ягон муносибати махсусе надошта бошанд. Ман ҳатто фикр мекунам, ки ба онҳо мушкилтар аст, барои он ки онҳо байни оилаву кор бояд мувозинатро нигоҳ доранд. Мудирӣ мо ҳама вақт шикоят карда мегуфт, ки мо ба ин вазифа як қорманди хубе зарурат дорем. Барои ҳамин ман медонистам, ки хоҳиши вай дар бораи таъин қардани писарамон дар ин вазифа дар ҳислатҳои роҳбарикунандаи Эддисон асос гирифта аст.

Бо пешниҳоди ӯ розӣ шуда, ман аз натиҷаҳо дар ҳайрат мондам. Дар соли навбати муносибати мо бо қадисоҳо беҳтар шуд. Ҳар шахре, ки ман намеомадам, ускуфони қадисо дар бораи он муносибатҳое, ки бо он ҷавононе, ки дар шӯъбаи Эддисон қор мекарданд, мегуфтанд. Ӯ бахшоиши рӯҳбаланд қардани дигаронро дорад. Дар зери назорати ба дуои лозимӣ барои ускуфон қарда мешавад, ба ҳар саволҳои рӯзмараи онҳо ҷавоби мувофиқ ва ҳозиразамон дода мешавад.

Ба воситаи эҳтиром қардани писарам, Худо натавонад ба ман, балки ба тамоми муасисаи мо мукофот дод. Исо гуфт, агар мо яке аз “ин хурдонро” эҳтиром кунем, он гоҳ ба ҳеҷ вачҳ мукофоти худро аз даст нахоҳем дод. Писари қадисо ман хизматгузори моро то ба он дараҷа рушд дод, ки ҳатто ба ҳаёли ман ҳам намеомад. Дар асл ӯ сабаби якчанд ошноӣҳои аҷоибегашт. Дар фикре ки меомад, ин

кор ба воситаи ҷавони бист сола амалӣ хоҳад шуд? Натанҳо ин балки дигар чизҳо низ рӯй дод: бисёр калисохое, ки ман шахсан ташриф оварда наметавонистам, онҳо таълимоти моро ба воситаи DVD ва дигар маводҳои лозима гирифтанд, ки дар натиҷа ин боз бисёртар ҳаётҳоро ба абадият меоварад!

Ман аз фарзанди худ фахр мекунам. Дар тӯли солҳо ман дуо мегуфтам: “Падар, ин писарбачаҳо аз они ман нестанд, онҳо аз они Ту ҳастанд. Ман танҳо идоракунандаи моли Ту ҳастам. Барои ҳамин Худованд, ҳар чизе ки Ту мехоҳӣ бо онҳо бикун. Агар Ту мехоҳӣ, ки онҳо дар дигар тарафи сайёра бошад, бигзор иродаи Ту бошад. Хоҳиши ман он аст, ки фақат хости Ту ба ҳаёти онҳо амалӣ гардад.”

Дуои ман аз умқи дили ман буд. Ман медонам, ки рӯзе мешавад, ки онҳо ба масофаи дур аз ман хоҳанд рафт, лекин то ҳол Худованд ба мо афзалияте дода аст, ки мо бо писарамон ҳамроҳ дар якҷой кор кунем. Дигар писаронамон меғӯянд, ки ба наздики онҳо низ ҳамроҳи мо якҷоя кор хоҳанд кард. Ба он нигоҳ накарда, ки ин танҳо оғози кор аст, аз як тараф барои эҳтироми худ мо аллакай соҳиби мукофот аз ҷониби фарзандонамон гаштем.

Ман мебинам, волидаине ки фарзандони худро эҳтиром мекунанд соҳиби ҳамагуна мукофот мешавад. Агар фарзандонро кадр кунем, онҳо комёб мешаванд. Худованд дар навбати худ онҳое, ки фарзандонашонро эҳтиром карданд, ба воситаи комёбии онҳо мукофот хоҳад дод. Чунин мукофот шаҳодати имони мо буда, барои дастрас кардани дигарон моро самараноктар месозад. Ин аст Каломи Ҷ, нақшаи Ҷ, ин қонуни рӯҳонӣ, ки аз даҳони Исо эълон карда шудааст. Хангоме, ки волидайн муҳаббати худро ба фарзандонашон изҳор мекунанд, инчунин дар тарбия кардан ва гапдари будан ба Худованд, он гоҳ ба онҳо мукофоти нек ваъда карда шудааст. Дар пиронсолагӣ бар ивази ғам онҳо хурсандӣ хоҳанд ёфт. Дар тӯли солҳои тиллоӣ мо қувват ва ёрӣ моро ихота хоҳад намуд.

Боби 15

Эҳтиром дар хона-зан

Дар хона зери салоҳият натанҳо фарзандон, балки зан низ мебошад. Пеш аз ин мо аҳамияти эҳтироми шавҳар аз тарафи зан якчанд ҷумла гуфта гузашта будем. Мисли ба муносибати волидайн ва фарзандон, дар ин муносибати ҳамсарӣ низ эҳтироми баракс вучуд дорад: шавҳар бояд, ки зани худро эҳтиром кунад.

Эҳтироми зан

“Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, бо занон, ки зарфи заифтар ҳастанд, бомулоҳиза рафтор кунед, ва онҳоро ҳамчун ҳамирсонии файзи ҳаёт мӯҳтарам доред, то ки ба дуоҳои шумо мамониате нарасад”

1 Петрус 3:7

Дар ин оят Петрус қайд мекунад, ки мо бо занони худ бомулоҳиза рафтор кунем. Баъзеҳо ин оятро маънидод карда мегӯянд, ки зан дар чизҳои рӯҳонӣ поёнтар мебошанд. Нахайр Не! “Зарфи заифтар” маънои онро надорад, ки зани шумо дар чизҳои рӯҳонӣ поёнтар мебошанд, лекин маънои онро дорад, ки онҳо он вазне, ки мардон мебардоранд, бардошта наметавонанд. Қуввати ҷисмонии зан, аз қуввати ҷисмонии мард заифтар мебошад. Дар тарҷумаи

васеъи забонӣ англисии ин оят чунин омада аст: “Ба хоти-ре, ки зан ҷисмонан заиф аст, вайро бояд эҳтиром кард”. Ана ин суханони Петрус дар тарҷумаи Зиндаи Нави Китоби Муқаддас: “Ҳамчунин шумо эй шавҳарон бояд занони худро эҳтиром кунед. Ба онҳо боҳурмат рафтор кунед, бо сабаби он ки шумо зиндагонии якҷоя доред. Ў аз шумо заифтар бошад ҳам, лекин дар ҳаёти нав вай ҳамкори баробари шумо, ки аз ҷониби Худо тақдим шудааст, мебошад. Агар шумо бо вай ба таври зарурӣ рафтор накунад, он гоҳ дуоҳои шумо бе ҷавоб мемонанд”.

Мо ҳамкорони баробар- ҳамирсонии файзи ҳаёти мӯхта-рам мебошем. Дар қисмати охири ин оят мо дар бораи дуои бечавобро мушоҳида карда метавонем. Агар мард зани худро эҳтиром накунад, дуоҳои вай бе ҷавоб мемонанд. Ваҳ, ин суханон чӣ қадар моро хушёр мекунад! Чӣ қадар ҳаёт бемаъно мегардад! Фақат дар бораи ин фикр кунед: Агар шумо зани худро эҳтиром накунад, дуоҳои шумо ҳеҷ вақт то гӯши Худо рафта намерасанд. Ин калимаҳо кифоят мекунад, то ки пурра диққати маро ҷалб кунад. Онҳо маро ба он даъват мекунад, ки ман ҳамчун шавҳар дар бораи мавқеи худ мулоҳиза намоям. Аммо хабари хуш дар он аст, ки баракс низ дуруст мебошад: ба зани худ иззату эҳтиром нишон дода, шумо ба ҷавоби дуоҳои худ назди Худованд боварӣ доред.

Шавҳарон ба ман иҷозат диҳед, ки бо шумо рӯйро сукан ронам. Оё шумо зани худро бо қадру арзиш мешуморед? Оё шумо ба суханони ӯ гӯш меандозед ё бо фикри он: “ӯ як зани эҳсосотист” аз суханони вай мегурезед? Мушкilotи ҳаёти оилавино аз сар гузаронида, ман ин дарсро аз худ кардам. Дар аввали издивоҷи худ ман ба маслиҳатҳои занам хунукназарона рафтор мекардам. Бо мурури замон ман пайхас кардам, ки дар суханони ӯ ҳикмати Худо ҷорист, лекин ман худбаварона фикр мекардам, ки дар чизҳои рӯҳонӣ ман таҷрибаи зиёдтаре дорам. Оҳ чӣ қадар ман иштибоҳ мекардам!

Пайхас карда, ки дар бисёр ҳолатҳо Лиза ҳақ мебошад,

ман ба дуо кардан оғоз намудам. Ман эътироз мекардам: “Худо баъзан ман то ду соат дар як рӯз дуо мекунам, вай бошад танҳо бист дақиқа, ки зиётари он ҳам дар ҳаммом дуо мекунад” (ва дар ин маврид ҳам ман иштибоҳ мекардам, зани ман ҳаёти дуохонии доимӣ бо Худо дорад, ки инро низ ман баътар фаҳмидам).

Ман давом меодам: “Барои чӣ ба масалаҳои ман онқадар зиёд иштибоҳ мекунам, Лиза намекунад?”

Ҷавоби Худованд чунин буд: “Писарам дар як варақ даврае бикаш”

Ман кашидам.

“Акнун дохили давра бо аломоти X (икс) пур бикун”

Хоҳиши Ӯро иҷро кардам.

Исо боз гуфт: “Акнун дар мобайни ин давра як хат кашида онро ба ду қисм тақсим кун. Ту он гоҳ хоҳӣ дид, ки як қисми аломоти “X” дар як тараф дигараш дар тарафи дигар мемонад”.

Ҳамин тавр ҳам буд.

Баъд Худованд гуфт: “Аломоти “X” ин нишонаи ҳикмат ва машварат ё маълумот мебошад, ки барои қабул кардани қарори дуруст лозим аст. Давра якто аст, лекин он ба ду қисм ҷудо шудааст. Новобаста аз он ки шумо ду шахсияти алоҳида мебошед, шумо мисли як давраи бутун, як ҷисм ҳастед. Лекин агар танҳо як тарафи давра фикр кунад, он комил намебошад”.

Боз ҳам Ӯ гуфт: “Ту пайҳас мекуни, ки баъзан ҳикмат дар тарафи Лиза мебошад. Қисми дигари он дар тарафи ту ҳаст. Ту ҳамаи қарорҳои оилавино танҳо бо нисфи маълумоте, ки аз ҷониби Ман ту дошти, қабул мекарди. Ту наметонистӣ, ки Ман ба Лиза чӣ меғӯям. Ман маълумоти заруриро ба ту ва ба Лиза низ хоҳам дод. Лекин, то ки роҳбари оқил шавӣ, ту бояд аз Лиза низ он маълумоте, ки Ман барояш додаам бипурсӣ ва баъд якҷоя бо вай маслиҳат карда, ту бояд ҳамчун сардори оила қарори дурустро қабул кунӣ”

Ин сӯҳбат бо Худо ҳаёти оилавии маро пурра тағир дод. Ман фаҳмидам: Ҳангоме, ки ман мучаррад будам, давраи ман пурра буд ва ҳамаи қарорҳоро худам қабул мекардам. Акнун, ки ман бо ҳамсари худ як ҷисм гаштам, ҳаёти ман бояд, ки тағир ёбад.

Зарфи заиф

Боз ба суҳанони Петрус мурочиат мекунем: “Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, бо занон, ки зарфи заифтар ҳастанд, бомулоҳиза рафтор кунед, ва онҳоро ҳамчун ҳамирсонӣ файзи ҳаёт мӯҳтарам доред, то ки ба дуоҳои шумо мамониате нарасад” (1 Петрус 3:7). Мо бояд дарк кардани зани худро ёд бигирем. Он каломи Худо, ки ба ман ҳангоми дуохонӣ гуфта шуда буд, ба ман фаҳмиши онро дод, ки чӣ гуна бо хонуми худ рафтор кунам.

Дар Каломи Ў боз ҳам бештар ҳикмату дониш дар бораи ҳаёти бо мувафақ доштан бо зани худ мавҷуд аст. Агар мард вақт ёфта фарқияти байни хислатҳои марду занро меомӯхт, он гоҳ бисёр талоқҳо чой наметавонанд. Чунки агар мо тарафи мард ва занро якҷоя кунем, мо пуррагии акси Худоро мушоҳида хоҳем кард. Бале, шумо пуррагии моҳияти Худоро алоҳида дар мард ё алоҳида дар зан мушоҳида карда наметавонед. Мо инро аз кучо медонем? Навиштаҳо ба мо мефармояд: “Ва Худо одамро (тамоми одамизодро) ба сурати Худ офарид, ўро ба сурати Худо офарид; онҳоро марду зан офарид (Ҳастӣ 1:27 дар дохили қафс суҳанони муаллифи китоб). Ў “онҳоро” ба сурати Худ офарид, Худро бо “марду зан” иникос дод. Навиштаҷот возеҳ баён мекунад, ки барои муарифии тамоми одамизод марду зан лозим аст ва насли инсон ба шабоҳати Худо офарида шудааст. Барои ҳамин ҳам Павлус навиштааст: “Лекин дар Худованд на мард бе зан аст, на зан бе мард аст” (1 Қўринтиён 11:11).

Ба суҳанони Петрус бармегардем. Ў меғӯяд, ки мард

зани худро бо ду тариқа эҳтиром кунад: ҳамчун зарфи заиф ва ҳамирсони ҳаёти бо файз. Дар бораи аввал кӯтоҳ сухан меронем. Мо бояд бо зани худ ҳамчун зарфи заиф рафтор кунем. Ин маънои онро дорад, ки мо ба вай ҳамчун “хонум” рафтор кунем. Мо мардон бо қувват мебошем ва метавонем, ки қуввати худро барои муҳофизати занони худ истифода барем ва инчунин албатта ба шароитҳои рӯзмара: дарро пешрӯяшон боз кардан, мизро аз як сӯй ба дигар сӯй бурдан ва аз шахсони дағал муҳофизат кардан низ бояд қуввати худро истифода бубарем.

Сардори оила буда мард бояд зани худро рӯи даст нигоҳ дорад. Ин маънои онро дорад, ки агар тавоноии моллии шумо танҳо ба як либос кифоят мекунад, биёед он либосро барои занатон, на барои худатон бихаред. Ҳангоми ба рухсатӣ сафар кардан, агар шумо як маконро интихоб карда бошед, зани шумо дигарро дар он ҳолат, на ин ки хости шумо бигзор хости вай амалӣ гардад. Дар Малакути Осмонӣ роҳбар будан, ин маънои хизмат кардан, на ин ки ҳукмронданро дорад. Ягона ҳолате, ки шумо бояд, ба интихоби худ устуфор бошед, ин ҳангоме, ки шумо медонед, ки интихоби шумо ба нафъи ҳамсаратон, оилаатон ва ба Ҷоиди Подшоҳии Худо мебошад. Бо дигар суханон ҳамеша аз рӯи хости вай интихоб кунед. Шумо роҳбари ӯ ба хотири он шудаед, то ки ҳаёти худро барои зани худ бидиҳед. Ин аст эҳтироми зан, ки ба воситаи он шумо баракат ёфта ва сазовори мукофот мегардед. Барои дуоҳои шумо монеъае намешавад.

Ҳамирсони ҳаёти пурфайз

Мувофиқи суханони Петрус сабаби дуҷуми эҳтироми зан, дар он аст, ки онҳо ҳамирсони ҳаёти пурфайз мебошанд. Ин маънои онро дорад, ки ҳардуи шумо дар назди чашмони Худованд баробар ҳастед. Аз сабаби он ки шумо мард ҳастед, бартарӣ надоред. Баъзеҳо ба бартариҳои мард

боварӣ доранд, лекин онҳо фиреб хӯрданд. Ин дурӯғ аз тарафи мардҳои худпараст паҳн карда шудааст, ки онҳо як рӯз барои аъмоли худ пешни тахти Худо ҷавоб хоҳанд дод. Дар тӯли бист сола, ки ман ба калисоҳо сафар доштам, ба ман аён гашт, ки калисоҳо ва оилаҳои, ки мақоми занро аз мард пастрар мешуморанд, аз ҷаҳли Худо маҳрум мебошанд. Ин он ҷойҳои, ки ҷунин ақида доранд, шумо фишори рӯҳонӣ ва бори вазнини ғуломиро эҳсос карда метавонед. Биёед ба саволҳои зерин ҷавоб медиҳем. Барои чӣ дар баъзе калисоҳо занҳо аъзои гурӯҳи роҳбарикунанда намебошанд? Чаро дар роҳбарияти мо овози падарон аз сарди модарон баландтар аст? Калисое, ки дар он ҷо овози модарон арзиш надорад, ба оилае монанд аст, ки фарзандон бе модар буда, танҳо аз тарафи падарашон тарбият меёбанд. Ҷамъомадҳои, ки ба фикри модарон тавачҷӯх намекунанд, дар он ҷо ҷаҳл ва ҳикмати Худо ба таври кофӣ вуҷуд надорад. Шумо эътироз карда гуфта метавонед: “Лекин Китоби Мукаддас мефарояд, ки роҳбар мард, бояд шавҳари як зан бошад”. Биёед маънои суханони Павлусро дар ин оят дида мебароем: “Аммо уқуф бояд беайб, соҳиби як зан бошад”

Ин гуфтаҳо аз рӯи нишонаи ҷинсӣ намебошад. Биёед дар бораи ин мавзӯ аз рӯи тамоми Навиштаҳо назар мекунем. Павлус ба мардуме муроҷиат мекунанд, ки доимо Аҳди Қадимро меҳонанд. Дар Аҳди Қадим мо бисёр ҳолатҳоро во мебарем, ки мардон аз як зан бештар доштанд: Иброҳим, шох Довуд, Сулаймон, Яқуб, Елқано (шавҳари Ҳанно) ва ин ҳам ҳоло ҳамаи он шахсонестанд, ки зиёда аз як зан доштанд. Аммо дар Аҳди Нав шумо як воқеаи бисёрзаниро во мебаред. Дар он замон ин натавон аз зидди фарҳанги он замон, балки шариат ҳам инро иҷозат намедод. Хайр барои чӣ ба Павлус, лозим буд, ки нависад, роҳбари калисо танҳо соҳиби як зан шуда метавонад? Дар ин ҳаҷ зарурат набуд. Шумо шояд, фикр кунед, ки мо ба ин мавзӯ бисёр диққат мекунем, лекин агар пурра бо суханони Павлус амал кунем, мо бояд мардони мучаррадро

низ ба роҳбарияти калисо роҳ надихем, чунки онҳо низ соҳиби як зан намебошанд. Дар ин ҳолат худи Павлус низ бояд аз роҳбарияти калисо даст бикашад. Баъзеи мо ба ягон мавзӯи фикри бисёр танге дорем.

Инак гап дар сари чинси инсон нест, балки барои даъвати Худованд дар зиндагии вай мебошад.

Мардоне, ки дар калисо барои занашон ё умуман дигар занҳо барои иҷрои даъваташон дар калисо монеъа шуданд, онҳо аз болои хонаҳо ва калисои худ равзанҳои осмониро мебаданд. Онҳо дар баъзе соҳаҳо баракат доранд, лекин баракати комили Худо аз даст дода шудааст.

Аз сабаби беэҳтиромӣ ба зан Бадани Масех мелангад. Хабари хуш дар он аст, ки ҳар чиз тағир меёбад. Барои он ки пайғамбар Юил ва ҳаввори ба воситаи Рӯҳи Муқаддас пешгӯӣ карданд, ки дар замони охир занҳо дар хизматгузорӣ ба калисо пурра барқарор мегарданд. “Ва дар рӯзҳои охир мегӯяд Худо чунин хоҳам, кард; Рӯҳи Худо бар тамоми башар хоҳам рехт, ва писарон ва духтарони шумо нубуват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯёҳо ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид; Ва ҳатто бар ғуломону канизони Худ дар он рӯзҳо Рӯҳи Худо хоҳам рехт, ва онҳо нубувват хоҳанд кард” (Аъмол 2:17,18). Диққат кунед, ки ғуломон ва канизон нубувват хоҳанд, кард, яъне ҳам мардон ва ҳам занон Каломии Худоро эълон хоҳанд кард. Айни ҳамон чизро забур навис пешгӯӣ кардааст: “Худованд мефармояд; мубашширзанон анбӯҳи азиманд” (Забур 67:12). Онҳое ки Каломии Худоро эълон мекунад, кӣ ҳастанд? Ҷавобро ба ин савол мо ба дигар тарҷумаи ин оят назар карда меёбем. “Худованд каломро (қувват) ба он зане медиҳад, ки онро (хабарро) эълон ва паҳн меканад” (Забур 67:12 тарҷумаи нав).

Забурнавис диққатро ба он ҷалб мекунад, на ин ки мардон ва занон, балки танҳо занон каломии Ӯро эълон хоҳанд кард. Иҷозат диҳед, ки ба шумо дигар тарҷумаҳоро низ пешкаш кунам. “Худованд амр кард; ва бисёр занон ва бисёр занҳо хушхабарро паҳн карданд” (тарҷумаи ҳозира замон). “Худованд ғалабаро эълон кард ва анбӯҳи зиёди

занон ин хабари хушбахтиро интишор доданд” (тарҷумаи нави зинда). Занҳо Каломи Худоро натанҳо дар байни худ, балки ба мардон низ мерасонанд. Мо мебинем, ки ин ҳақиқат аз ҷониби Исо низ тасдиқ мешавад. Оё ин аҷиб нест, ки башоратдиҳандаи аввалин зан: Маряма Маҷдалия буд? Исо он шахсе буд, ки вайро вазифадор кард. Мо мехонем: “Исо ба вай гуфт: “Ба ман даст нарасон, зеро ки ҳанӯз назди Падари худ сууд накардаам; лекин ба назди бародарони Ман рафта; ба онҳо бигӯ: Ман назди Падари Худ ва Падари шумо назди Худои Худ ва Худои шумо сууд мекунам” Маряма Маҷдалия омада ба шогирдон хабар дод, ки: “Ман Худовандро дидам, ва ба ман чунин гуфт” (Юҳанно 20:17,18).

Биёед дида баромадани ин мавзӯро идома медиҳем. Агар шумо ба Инчили Луқо назар кунед, шумо мебинед, ки Марям воизи асосӣ буд. Исо натанҳо вайро, балки гуруҳи занонро фиристо, то ки онҳо ба расулон дар бораи дубора зинда шудани Худованд эълон кунанд. “Инҳо Маряма Маҷдалия, ва Юҳона, ва Марям модар Яъқуб, ва бо онҳо занони дигар буданд, ки ба ҳаворӣён ин чизҳоро гуфтанд” (Луқо 24:10). Инак занон Каломи Худоро ба мардон эълон мекарданд ва ин Исо буд, ки онҳоро барои ин кор фиристода буд!

Оё ин аҷиб нест, ки шахси аввалине, ки дар маъбад ҳангоми омадани Масеҳ ба мардону занон мурочиат кард, Ҳаннои набизан буд? Шимъӯн шахси аввале, буд ки ба Марям ва Юсуф мурочиат кард, аммо шахси аввалин ки ба анбӯҳи мардум мурочиат кард, ин Ҳанно буд. Мо мехонем: “Вай низ ҳамон соат пеш омада, Худовандро ҳамду сано хонд ва ба ҳамаи онҳое, ки мунтазири халосии Ерусалим буданд, дар бораи Ӯ суҳан ронд” (Луқо 2:38).

Оё ин аҷиб нест, ки Филипс низ чор духтари бокира дошт, ки онҳо нубувват мекардад? “Ӯ чор духтари бокира дошт, ки нубувват мекарданд” (Аъмол 21:9). Аз рӯи илҳоми Илоҳӣ онҳо Каломи Худоро эълон мекарданд. Чӣ тавр мо метавонем, вазифаи бузури Худовандро иҷро кунем, дар

холе, ки ба қисми зиёди Бадани Масеҳ мо хунукназарона нигоҳ мекунем? Ҳангоме, ки мардон даъвати Худоро дар ҳаёти занонашон мебинанд, онҳо бисёр баракат меёбанд. Ман инро дар зани худ мебинам. (Эзоҳ: якчанд ҷойҳои навиштаҷот дар Аҳди Ҷадид вучуд дорад, ки дар назари аввал зидди гуфтаҳои ман мебошанд. лекин барои дуруст фаҳмидани ин оятҳо мо бояд таҳқиқоти хуб гузаронем. Дар ин китоб назди ман ин вазифа гузошта нашудааст. Аммо китоби аҷоибе бо номи “Барои чӣ зан не” вучуд дорад, ки муаллифони ин китоб шахсони боэҳтиром Лорена Куннигхама ва Ҷоел Гамилтон мебошанд, ки ба ин мавзӯ таҳқиқоти олие кардаанд).

Зани ман

Дар синни панҷсолагиаш Лиза ҷарроҳӣ шуда аз як чашмаш маҳрум шуд. Ӯ бемории саратони (рак) гавҳаракӣ чашм дошт. Аз синни мактабиаш то имрӯз ӯ дар чашми ростав протез дорад. Оё шумо тасаввур карда метавонед, ки дар мактаб ба ӯ чӣ қадар тамасхур мекарданд? Ҳамсинфонаш ба вай лақаби Сиклоп яъне якчашма гузошта буданд. Вақтҳои буд, ки ӯ дар нисфи рӯзӣ бо ашк ба чашмон бармегашт. Модараш бо ҳикматона рафтор карда, вайро дастгирӣ карда, мегуфт, ки Лиза бо қувват бошад ва ба ин бетарбияҳо аҳамият надихад. Лекин ба ҳар ҳол мазоқи ҳамсинфонаш ба ӯ саҳт мерасид.

Дар синфҳои болои Лизаро он ҳолат ба ҳашм овард, ки боз ду фанни зарурӣ барои тамоми кардани мактаб илова карда шуд. Якум нутқи даҳонӣ, дуюм чоп кардан дар мошини чопӣ буд. Баъд аз кӯшишҳои зиёди аз худ кардани ин ду фанн, ки бенатига монд, Лиза ба мудирӣ мактаб мурочиат кард, ки ӯро аз ин ду фанн озод кунад. Ӯ озода на пеши дигарон истода, суҳан ронда наметавонист. Инчунин аз барои эҳсосоти бади муҳит барои ӯ чоп кардан дар мошини чоп низ мушкил буд. Мудирӣ мактаб шаро-

ити Лизаро дарк карда, вайро аз ин ду фанн озод кард. Ба ҷои ин ду фанн ба ӯ дигар фаннхоро илова карданд.

Чӣ тавре, ки ман пештар гуфта гузаштам, Лиза аз наздик бо Исои Масеҳ дар давраи дошишчӯиаш ошно гашт. Баъд аз ин мо ҳамроҳи вай издивоҷ карда, ба шаҳри Далласи иёолоти Техас кӯчидем ва як калисои калонро дар он ҷо ташриф меовардем. Дар он замон Лиза хаппак ва кам гап буд. Ин рафтори вай аз ҷониби занони калисо ҳамчун ғурур ва баландгирӣ шуморида шуд. Лекин сабаби асосӣ дар ин набуд. Ӯ то ҳол дар дохили худ ин тарсхоро дошт, ки баъд аз байн бурдани як чашмаш ва масҳара, ки тамоми давраи мактабхонӣ вайро таъқиб мекарданд.

Дар солҳои аввали оиладорӣ мо ба даромади дучанд зарурат доштем. Барои ҳамин Лиза бо корхонаи маржинингии ороишҳои занона, шартнома баста буд. Ҳангоме, ки Лиза дарсҳои онҳоро барои ороишдиҳӣ ташриф овард, ман пайҳас кардам, ки дар ин соҳа вай бахшоиш дорад ва дар бораи молҳои онҳо дониши хубе дорад. Лекин Лиза шармгин буд ва молҳои худро ба дигарон пешкаш кардан метарсид ва барои ҳамин мебоист, ки ман барояш алоқахоро барқарор карда, моли ӯро ба фуруш барорам.

Баъд аз як сол вақте, ки мо ба мағозаи хуби шаҳри Даллас рафтем, ман чунин гуфтам: “Лиза ту ариза навис, ки туро дар ин мағоза ба бахши ороишҳои занона ба кор гиранд. Ту аз ин занҳое, ки дар ин ҷо кор мекунанд, зиёдтар медонӣ”

Ӯ эътироз карда гуфт, ки ман иштибоҳ мекунам. Дар асл чунин буд, ки баъд аз як ҳафта, рӯзи аввали кории вай дар дигар мағоза таъин шуда буд. Лекин ҳар даъфае, ки Лиза ба он мағоза дохил мешуд, суханони ман ба гуши вай такрор мешуд. Барои ҳамин маро огоҳ накарда, пинҳонӣ Лиза аризаи худро ба он мағоза дод ва ӯ ба кор қабул шуд!

Ӯ намояндаи корхонаи Элизабет Арден гашт. Духтаре, ки пеш аз Лиза дар ин вазифа кор мекард, бо мушкили як қатор маҳсулотҳои ороиши занонаро мефурӯхт. Лиза

дар якчанд мӯҳлати кам, тақрибан ҳамаи маҳсулоти ороишии, ки дошт фуруҳт. Боре вай назди худ як шахсеро дид. Ин раиси он корхона буд. Вай гуфт: “Лиза ман шуморо даъват мекунам, ки якҷоя бо ман таоми нисфирӯзи бихуред. Шумо дигар як рӯз ҳам дар ин ҷо кор нахоҳед кард!”

Бо пешниҳоди ин шахс Лиза имтиҳонҳои заруриро дода, ба вазифаи кординатор таъин шуд. Акнун масъулияти Лиза назорат кардан аз болои кори шонздаҳ мағозае, ки дар Даллас ва Форт Уорсе ва як мағоза дар Нью Мехико ва яке дигар дар Оклахома ҷойгир гирифта шуда буд, дар бар мегирифт. Тақрибан баъд аз ду сол ӯ боз дар вазифаи худ боло рафта, то ба сатҳи промуотери корхона масъули ҳашт иёлолоти расид. Маош ва бонусуҳои вайро бисёр баланд карда, ба илова ба он аз тарафи корхона барояш мошини нави тамғаи “Форд Тандербёрд” тақдим карданд. Ҳоло медонед, ки дар паҳлӯи Лиза ва баъзан ин мошинро кӣ меронд? Аз баланд бардошта шудани маоши вай кӣ баҳраманд шуд? Ин ман будам. Ман инро мукофот барои эҳтиром меномам!

Баъд аз якчанд сол боз ба иёлолоти Флорида кӯчидем, ки он ҷо маро, ба як калисои калон ба мақоми устуқуфи ҷавонон таъин карда буданд. Баъд аз якчанд моҳ ман ба ҷавонони худ гуфтам, ки ҳафтаи оянда ба ҷои ман Лиза ба онҳо хизмат хоҳад кард. Ман пайҳас кардам ҳангоме, ки Лиза дар хона буд, Худованд ба қалби вай бисёр чизҳоро гузошта аст ва ӯ метавонад бисёр хуб хизмат кунад ва таълим диҳад. Ман фаҳмиши онро доштам, ки ӯ инро ҳатто дар пешрӯи гурӯҳи калон низ карда метавонад. Лекин бояд қайд кард, ки эълоли ман бо муҳолифати зиёд дучор шуд ва ин зиддият на аз тарафи ҷавонон, балки аз тарафи худӣ Лиза буд. Ӯ тамоми ҳафта эътироз мекард: “Ту маро барои маъвиза кардан маҷбур карда наметавонӣ. Ман дар бораи ҷӣ ба онҳо хоҳам гуфт? Ман ҳеҷ гуфтани надорам” Ман ба Лиза боварӣ изҳор кардам, ки бо мадади Худованд ӯ ҳама корро карда метавонад. Бахшоишро дар ӯ дида ман намехостам, ки ин бахшоиш бесамар монад.

Баъд аз як ҳафта Лиза барои ҷавонон бисёр аҷоиб маъвиза кард. Аз каломии ӯ ҷавонон бисёр хуш буданд. Дар моҳҳои оянда низ ман якчанд маротиба чунин рафтор кардам. Ҳар даъфа ман ба муҳолифат аз ҷониби Лиза дучор мешудам. Лиза бо ман баҳс карда мегуфт, ки ҳама чизе, ки вай медонист аллакай ба онҳо гуфтааст.

Ман ханда карда, ба ӯ гуфтам: “Ман ин корро ҳар ҳафта мекунам. Ҳар ҳафта ба ман лозим аст, ки ба Худованд таваккал намоям”. Лекин ҳамин тавр намоён мешуд, ки суханони ман ба ӯ таъсир намерасонид.

Лекин ҳар даъфа вай маъвиза мекард ва торафт маъви-заҳои Лиза хубтар беҳтар мешуданд ва ҷавонон ӯро дӯст доштад. Баъд аз он ки ускуфамон, моро ба он хизматгузорию, ки ҳоло ҳастем баракат дод, ман ин корро давом додам. Ҳангоме, ки ман дар конфронси хурд маъвиза мекардам, бемаслиҳати пешакӣ бо Лиза, ман эълон мекардам, ки ҷаласаи навбатиро Лиза маъвиза хоҳад кард. Дар аввал вай он қадар ташвиш мекашид, ки то нисфи шаб маро хоб рафтан намегузошт. “Боварам намеояд, ки ту вақти худро ихтиёрон ба ман додӣ. Ин гурӯҳи ҷавонони ту нест, ин конфронс аст. Онро на ман, балки ту бояд бигузaronӣ”

Баъд ӯ аз ман пурсид, ки маъвизаам дар бораи чӣ буд, чунки вай дар дигар утоқ фарзандони моро хоб меод. Ҳангоме, ки ман гуфтам, вай ба хашм омад: “Ин шом ту дар бораи он маъвиза кардӣ, ки ман фардо сахари мехостам дар бораи ин маъвиза кунам. Хайр ҳоло ман дар бораи чӣ маъвиза кунам?”

Ман ҷавоб додам: “Азизам, Худованд бисёр туро таълим додааст ва ин одамон бояд, ки дар бораи ин бидонанд”.

Вай то соати сеи шаб бо ман баҳс мекард. Дар анҷом ман ханда карда, гуфтам: “Қонакам, ҷаласа соати нӯҳ оғоз меёбад. То он вақт шаш соати боқӣ монда аст, беҳтар мешавад, ки ту хоб кунӣ”.

Бе шакку шубҳа, он саҳар Лиза ҳамаро қоил кард. Паёми вай аҷоиб буд, ҳама бо диққат ба ӯ гӯш мекарданд. Ман ин кори худро дар дигар шаҳрҳо низ идома додам ва Лиза торафт хубтару қавитар хизмат мекард.

Акнун ба ман иҷозат диҳед, ки боз як чизро ба шумо биёям. Ин ба Лиза осон набуд. Ҳангоме, ки вай бори аввал ба ҷавононе, ки синну соли донишҷӯёро доштанд, маъвида мекард, якчанд нафар мардон бо эътироз, ки намехоҳад таълимоти занро гӯш кунанд, бо садои баланд аз ҷойҳои худ хеста рафтанд. Тасаввур кунед, ки Лиза чӣ эҳсос мекард, вай ҳам мехост ҳамроҳи онҳо аз он ҷой баромада биравад. Ӯ ҳеҷ вақт хоҳиши онро надошт, ки пеши мардум бархоста онҳоро таълим диҳад. Вай инро танҳо ба хотири итоат ба Худованд анҷом меод.

Айни ҳамон тавр бо китобҳо

Айни ҳамон тавр ман бо навиштани китобҳо рафтор кардам. Ман се китоб навиштам. Лиза бо нашриётҳои онҳо ба ман кӯмак кард. Дар ҷараёни ин ҳамкорӣ ман фаҳмидам, ки ӯ нависандаи боистеъдод аст ва китоби сеюми ман “Доми шайтон” китоби бисёр машҳур гашт. Ман ба нашриёт муроҷиат карда гуфтам: “Зани ман номае, дар бораи он дорад, ки чӣ гуна Худованд вайро аз тарс ва бандагӣ дар баъзе соҳаҳои ҳаёташ озод кардааст. Шумо дар бораи навиштани китоб бо Лиза, на ба воситаи ман, балки мустақим бояд мулоқот кунед.”

Баъд аз якчанд рӯз шахсе аз нашриёт ба хонаи мо омад. Лекин вай на ба назди ман, балки ба назди Лиза омада буд. Лиза ба ман бо нигоҳи ҳайратовар назар мекард: “Дар ин ҷо чӣ гап аст?”

Ин шахс аз нашриёт рӯзеро таъин кард, то ки вай бо ҳамкоронаш он чизе, ки Худованд дар қалби Лиза гузошта аст, гӯш кунанд. Баъд аз якчанд дақиқаи мулоҳиза кардан он шахс гуфт: “Шавҳари шумо боварӣ дорад, ки

шумо пайёме доред, ки онро ба воситаи навиштани китоб бояд, ки ба дигарон бирасонед. Ҳоло шуморо шахсан гӯш карда, ман бо ӯ розӣ ҳастам”.

Аз ҳамон вақт то ин ҷониб Лиза шаш китобро нашр кард, ки панҷ тои он китобҳои бисёр машҳур шуданд. Ба воситаи ин китобҳо вай ба ҳаёти бисёр одамон дар рӯи тамоми замин таъсир расонд. Ҳоло акнун ба воситаи телевизион Лиза ба назди даҳҳо ҳазор нафар истода, барандаи барномаи телевизионии мо, ки ба зиёда аз дусад миллат дастрас аст, мебошад.

Дар бораи ин фикр кунед: Зане, ки сухан ронда ва дар мошини чопи кор карда наметавонист. Ҳоло кадом корхоро анҷом медиҳад? Ба ҳазорҳо нафарон аз пушти минбар ва ба воситаи нашриётҳои телевизионӣ ва китобҳои худ сухан меронад. Чӣ тавр ӯ ҳамаи инро карда метавонад? Ӯ ба воситаи файзи Худо аз болои тарсҳои худ ғолиб гашт. Бисёре ҳаётҳо ба воситаи шавҳаре, ки дар зани худ бахшоиши Худоро дида, онро эҳтиром кард, баракат ёфтанд. Чӣ мешуд, агар ҳамаи мардон дар калисо занҳои худро эҳтиром мекарданд?

Барои эҳтироми занам, мукофоти ман дар чист? Он дар бисёр соҳаҳо ҳаст, ки дар бораи ҳамаи он дар як вақт гуфта намешавад. Ҳаёти Лиза натанҳо дар хизматгузорӣ, балки дар ҳар соҳа настунамо ёфт. Он касе, ки озодиро ба даст овард, дар ҳақиқат озод аст. Замоне, буд ки ман фикр мекардам файзи Худо дарро пешрӯи Лиза воз мекунад, ҳоло бошад бахшоиши вай дарҳоро барои ман мекушояд. Ба воситаи занам бисёр имкониятҳо дар сар то сари дунё барои ман фароҳам шуд. Ман ба он ҷойҳое даъват шудам, ки усқуфон мегуфтанд: “Мо маҷбур шудем, ки туро даъват кунем, ба хотири он ки пайёмҳои хонуми ту ба занҳои мо бисёр таъсир расониданд”.

Дигар мукофот дар он аст, ки ман бо зане зиндагӣ мекунам, ки даъвати худро иҷро мекунад. Шахсе, ки даъвати Худоро ба ҳаёти худ иҷро намекунад, аз барои он ки он чизе, ки Худо дар қалби ӯ гузошта аст, озод карда намета-

вонад, бори вазнинро дар дӯши худ эҳсос мекунад. Чунин шахсон зери бор зиндагӣ мекунанд. Исо дар бораи одаме, ки мутобиқи иродаи Худо зиндагӣ мекунад, мефармояд, ки бори Ӯ сабук аст (ниг. Мат 11:28,30). Дар хизмати Худованд, хурсандӣ вучуд дорад. Новобаста аз он ки ҳамлаҳои душман вазнин ва бисёр маротиба ҳастанд, лекин дар иродаи Худо буда, ба онҳо ғалаба омадан осонтар мебошад. Зани ман дар ҳама соҳа, ҳамчун, духтари Худо, зан, модар, хизматгузори Инҷил пур аз хурсандӣ ва хушбахт мебошад. Агар дар ягон соҳа камбудӣ бошад, таъсири он ба дигар соҳаҳои зиндагӣ низ мерасад. Лиза бисёр ғамхорӣ мекард, ки ӯ дар зиндагӣ афзалияти дуруст дошта бошад: аввал оила баъд кор ва хизматгузорӣ. Дар натиҷа аз тарафи оила файзи аҷоибоне нишон дода мешуд, ки вай метавонист ба сафарҳои зиёд карда, даъвати худро иҷро кунад. Агар мо ба даъвати Худо итоат накарда, Ӯро пайравӣ намекардем, оилаи мо он қадар пурра ва муҳаббати мо он қадар мустаҳкам намешуд.

Ман имон дорам, ки аз ҳама мукофоти бузург- ин садҳо ҳазорон шахсони наҷотёфта ба воситаи хизматгузори Лиза мебошад. Рӯзе мо афзалияте хоҳем ёфт, ки дар назди тахти Худо он одамони азизро рӯ ба рӯ хоҳем دید. Боре ман аз фарзандони худ пурсидам: “Бачаҳо, оё шумо ба сафарҳои бисёри падару модаратон ҳамчун ба як чизи манфӣ назар мекунед? Шумо эҳсос мекунед, ки дар он вақтҳо аз муҳаббати падару модар маҳрум шудаед ё шумо назари мусбӣ доред ва фикр мекунед, ки дар ин қисми шумо низ аст, ки падару модари худро ба тамоми ҷаҳон ба шахсоне, ки ба онҳо зарурат доранд, фиристода бо ин ба Худованд хизмат мекунед?”

Писари калонии ман аввалин ҷавоб дода гуфт: “Падар, мо ба ин ҳамчун хизмати худ назар дорем. Ин он тарзе ҳаст, ки мо дар Подшоҳии Худо ба ҳаёти одамон таъсир мерасонем”. Се писари дигарам низ пурра бо вай розӣ шуданд.

Аз он лаҳза мо бо хурсандӣ ба якдигар назар мекардем. Мо бузургии файзи Худоро аз болои хизматгузороне, ки

Мукофот барои эҳтиром

ба иродаи ӯ итоат мекунад, дарк кардем. Писарони мо мукофоти худро натавонанд дар ин зиндагӣ, балки дар оянда, пеши тахти Худо низ хоҳанд ёфт. Шохиди мукофот барои эҳтиром будан аҷоиб аст. Мо ҳамон лаҳза ин мукофотро намебинем, лекин он мутобиқи Қаломи Худо моро дастрас мекунад. “Ва агар ту ба овози Худованди Худои худ бо диққат гӯш андозӣ, то ки тамоми аҳкоми ӯро, ки имрӯз ман ба ту амр мефармоям, риоя намуда ба амал оварӣ, он гоҳ Худованд Худо туро бар ҳамаи халқҳои замин баланд хоҳанд гардонид. Ва ҳамаи ин баракатҳо ба ту хоҳанд расид ва барои ту ба амал хоҳад омад, агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш андозӣ” (Такрори Шариат 28:1,2).

Мо на бахотири мукофот эҳтиром мекунем, балки қалб ва хоҳиши Худо ҳамин тавр аст. Ба ҳар ҳол мукофот ҳамчун тухмие рушд карда, ҳамчун ҳосил ногузир мебошад. Мукофот ҳар яки эҳтироми аслиро тақиб хоҳад кард. Барои ҳамин шавҳарҳо дер намонед. Бигзор эҳтироми зан ин тарзи ҳаёти шумо бошад. Мукофоте, ки шумо ба воситаи занатон лоиқ мегардед, аз тасаввуроти шумо бештар мебошад!

Боби 16

Ҳамаро эҳтиром кунед

Биёед акнун ба эҳтироми он шахсон назар мекунем, ки берун аз оила, калисо ва корхонаи мо мебошанд. Ин он шахсон ҳастанд, ки дар зиндагии рӯзмара бо онҳо вомехӯрем. Петрус чунин мегӯяд:

Ҳамаро эҳтиром кунед.

Номаи аввали Петрус 2:17

Ба тарҷумаҳои дигари ин оят назар мекунем: “Ба ҳамаи одамон иззату эҳтиром нишон диҳед” (тарҷумаи васеи Китоби Муқаддас бо забони англисӣ) ва “Ба ҳар одаме, ки вомехӯред, бо шараф рафтор намоед” (тарҷумаи Аҳди Ҷадиди ҳозиразамон) ва боз “Ҳар шахсро ҳурмат кунед” (тарҷумаи нави зинда). Ин шахсоне, ки дар бораашон дар ин ҷо гуфта шудааст, Исо “наздикон” -и мо мехонад. Биёед ба воқеаи машҳури Китоби Муқаддас назар мекунем. Имкон дорад, ки шумо бо ин ҳодиса ошноӣ доред. Онро аз тарҷумаи ҳозиразамони Аҳди Нав мехонем:

Ба ин Исо чунин ҷавоб дод: “Як нафар аз Ерусалим ба сӯи Ерихӯ равона шуд ва дар роҳ ба дасти роҳзанон афтод, ки онҳо либосашро кашиданд, ўро мачрӯҳ карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. Тасодуфан коҳине аз он роҳ равона буд. Мачрӯхро дида, коҳин ба вай кўмак накарда, дар роҳи худ равона шуд. Ҳамчунин марде аз

Мукофот барои эҳтиром

сибти Левӣ, ки дар он ҷо роҳгузар буд, наздик омада ӯро дид ва аз пешаш гузашта рафт. Аммо як шахси сомарӣ, ки аз роҳ мегузашт, ба ӯ дучор шуда ва аҳволи ӯро дида дилаш сӯхт. Ва наздик омада, ба захмҳои ӯ равған ва шароб рехту ҷароҳатбандӣ кард; ва ӯро ба хари худ савор карда, ба меҳмонхона овард ва ба ӯ ғамхорӣ намуд. Ва фардои он, пеш аз рафтаниаш, ду динор бароварда ба соҳиби меҳмонхона дод ва ба вай гуфт: “Ба ин мард нигоҳубин бикун; ва агар аз ин зиёдтар харч кунӣ, ҳангоми баргаштанам ба ту хоҳам дод”

*Пас ба фикри ту кадоме аз ин се нафар ёри он марде буд, ки ба дасти роҳзанон афтод? Гуфт: “Ҳамон ки марҳамат кард”
Исо ба вай гуфт: “Бирав, ва ту низ чунин бикун”.*

Инҷили Луқа 10:30,38

Коҳин ва Левӣ шахсоро, ки дар дами марг буд, боарзиш ва боаҳамият нашумориданд. Сомарӣ, ки барои он шахсе бегона ҳисоб мешуд, ҳаёти ин шахсро, ки дар дами марг буд бо қадр донист. Навиштаҳо мефармояд, ки “дилаш ба ӯ сӯхт”. Эҳтиром аз умқи қалб ҷорӣ мешавад. Сомарӣ вақт ва пули худро сарф кард, то ки ба ин шахси мачрӯҳ чизи лозимиро барои зинда монданиаш бидиҳад ва дар охир вайро ба меҳмонхона ҷой кард. Дар асл ин шахси сомарӣ харчи дурӯзаи худро ба он нафаре дод, ки пештар дар зиндагиаш надида буд. Вай дуо хонда роҳнамоӣ ва Каломи махсуси Худоро барои кӯмак кардан ба шахсе, ки дами марг буд, мунтазир нашуд. Рафтори ӯ аз қалбаш, ки пур аз меҳру муҳаббат ва дилсӯзӣ ба дигар одамон буд, ҷорӣ мешуд. Ин намунаи беҳтарин барои эҳтироми дигарон мебошад.

Мисоли ҳозиразамон

Яке аз ҳодисаҳои бузурги эҳтироми одамон бо дӯсти ман Бил Уилсон рӯй дода аст. Модари Билл Ҳангоме, ки вай ёздаҳсола буд, ўро дар болои қубури обгузар гузошта, пеш аз рафтаниаш гуфт, дар ҳамин ҷой мунтазири ман бош ман пас меоям. Лекин ў дигар пас наомад. Як марди бегона Билро дар он ҷо истода дида ўро гирифт ва ба лагери масеҳӣ фиристода, ҳамаи харчи Билро пардохт. Ин рафтори масеҳӣ даъвати Худоро ба ҳаёти Билл бедор кард.

Баъд аз гузашти солҳо Билл Уилсон асосгузор ва роҳбари хизматгузори масеҳӣ ба номи “Metro Ministry” мебошад, ки ҳар ҳафта ба зиёда аз бистҳазор кӯдакони бесарпарастро дар шаҳри Нью Йорк дастӣ ёрӣ дароз мекунад. Худи Билл ронандаи автобус мебошад. Ў ҳамроҳии коргарон ва ёрдамчиёни ихтиёрии худ Инчилро дар қувват ва калом ба маҳаллаҳои дурдаст ба шахсоне, ки мӯҳтоҷи нури Худованд мебошад, маъвиза мекунад. Ў хизматгузори аҷоибе дорад: ба воситаи ў ҳазорон нафар натаанҳо дар Нью Йорк, балки дар тамоми дунё бо Худованд ошноӣ пайдо карданд. Билл дар кишварамон ва дар тамоми дунё ба ятимон кӯмак карда, бо аъмоли худ дигаронро рӯҳбаланд мекунад. Ў хизматгузори “Metro Ministry” -ро дар сар то сари дунё оғоз мекунад.

Шахсон ба монанди Билл бисёр ҳастанд. Онҳо ба одамони бечоро ва бенаво кӯмак мекунанд. Оё мо ба кори онҳо мадад расонда метавонем? Ба кадом тарз? Яке аз кӯмаки хуб ин бавоситаи дуо ва дастгирии молӣ мебошад. Оё шумо ба худ тасаввур карда метавонед, ки ҳар як шахсе, ки худро масеҳӣ меномад ба чунин гуна хизматгузориҳо ҳармоҳ маблағи муайяно ҳада кунад, чӣ рӯй хоҳад дод? Тасаввур кунед, ки чӣ қадар мардум ба Масеҳ имон хоҳанд овард? Тасаввур кунед, ки он сомарӣ имондори ҳақиқӣ ва

он маҷрӯҳ гуноҳкор мебошад. Баъд аз кӯмаки сомарӣ, гуноҳкор ба суханони Инчиле, ки ба вай маъвиза карда мешавад, бо хушӣ гӯш хоҳад дод. Лекин агар он коҳин ва левай масеҳӣ мебуданд, маҷрӯҳ он Инчиле, ки онҳо маъвиза мекарданд, ҳеч вақт қабул кардан намехост. Ҳангоме, ки дар дили мо муҳаббати Худо ҷой гирифта аст, онгоҳ мо ҳар як шахсро қадр карда ва ба ҳар гуна хизматгузориҳое, ки ба бенавоён дастӣ ёрӣ дароз карда, ба онҳо хушхабарро мерасонанд, дастгирии молӣ хоҳем кард.

Боз як намуни ёрӣ ба ин гуна хизматгузoron ин ҳамкор шудан бо онҳо мебошад. Барои ин ба мо зарур нест, ки ба шаҳри Нью Йорк кӯч карда биём, то ки ба ин гуна хизматгузorie, ки Билл Уилсон дорад ҳамроҳ шавем. Ба яке аз барномаҳое, ки калисои маҳаллии шумо дорад, қисми он гардед. Ҳатто агар шумо як рӯз дар ҳафта ба ин машғул шавед ҳам, шумо бо одамоне, ки дар асл мӯхтоҷ мебошанд, наздик мешавед. Бо якҷоягӣ нисбат ба танҳой мо бисёр корхоро анҷом дода метавонем. Ба он рафтори сомарӣ назар карда, мо инчунин набояд дар бораи кӯмакҳои инфиродӣ фаромӯш кунем. Аммо навиштаҷот моро барои ҳамкори даъват мекунад, ки ба воситаи он мо ба бисёр нафарон таъсир расонда метавонем: “Панҷ тои аз шумо сад нафарро меронад, ва сад нафари шумо даҳҳазор касро меронад” (Ибодат 28:8 тарҷумаи васеъ). Якҷоя шуда, мо самаранокии худро меафзоем. Мо набояд фаромӯш кунем, ки Худо калисоро чунин офарида аст, ки барои самаранок будан мо бояд ҳамроҳ бошем, барои он ки мо мӯхтоҷи якдигар ҳастем. Павлус мефармояд, ки Бадани Масеҳ дар он ҳолат рушд хоҳад кард, ки мо бо якдигар дар якҷоягӣ фаъолият кунем (ниг. Эфсӯсиён 4:16). Барои ҳамин сабаб мо бояд дар калисои маҳаллӣ реша давонда бошем. Агар дар натиҷа ҳар як имондор вазифаи шахсии худро иҷро мекард, мо чӣ қадар шоҳиди воқеаҳо мисли Билл Уилсон мешудем?

Он коре, ки Билл машғул аст, бисёр муҳим мебошад. Лекин мо танҳо дар ин боз истода наметавонем. Инчунин дигар гурӯҳи чамъият низ ҳастанд, ки он қадар бечораву бенаво нестанд. Онҳо дорои ҳама чизҳои зарурӣ буда, ҳатто ҳаёти фаровон доранд, лекин ба ин нигоҳ накарда онҳо маҷрӯҳ ва дар дилҳои худ эҳсосоти танҳоиро доранд. Онҳоро мо дар ҳар гӯшаву канори шаҳри худ: дар мағозаҳо, бозорҳо ё корхонаҳо вомехӯрем. Онҳо танҳо ва маҷрӯҳ мебошанд ва мӯҳтоҷи он ҳастанд, ки ягон нафар онҳоро қадру эҳтиром кунад. Онҳо назди мо ва онҳо наздикони мо мебошанд.

Мо ҳар рӯз аз назди онҳо мегузарем. Баъзан мо бо корҳои худ банд буда, мӯҳтоҷиҳои дигаронро пайхас намекунем. Ҳамон қадаре, ки ман солхӯрда мешавам, ҳамон қадар зиёдтар мефаҳмам, ки дастрас кардани одамон чӣ қадар осон аст. Ҳама чиз аз эҳтиром дар қалби ту оғоз меёбад. Ба дигарон эҳтиром дошта, мо овози Рӯҳи Муқаддасро хубтар мешиносем, ва баъзан худамон онро пай набурда аз ҷониби Ӯ ҳидоят мешавем. Ҳатто ҳаёти рӯзмараи мо ба хизматгузори табдил мегардад. Ҳангоме, ки шумо одамонро эҳтиром мекунад, бо он шахсоне, ки Худованд рӯ ба рӯ мекунад, шумо дағалона ва бепарвоёна рафтор намекунад. Баракс, шумо дар он ҷараёни Илоҳӣ, ки ба дилҳои ташна оби ҳаётро аз осмон меоварад, хоҳед буд. Ҷои Навиштаҷоте, ки дӯст медорам ва дар тӯли солҳо ба он вафодор ҳастам ин: “Худованд Худо забони донишҷӯёнро ба Ман додааст, то ки тавонам бемаҷолеро бо калом дастгирӣ намоям; Ӯ субҳ ба субҳ бедор мекунад, то ки мисли донишҷӯён бишнавам” (Ишаъё 50:4).

Шумо низ ба ин ваъдаи Худо имон оварда метавонед. Бисёреҳо бо дигарон гап намезананд, ба хотири он ки метарсанд ягон гапи аҳмақонае аз даҳони онҳо набарояд. Агар шумо ба каломи Худо имон дошта бошед, то бидо-

нед, ки ҳар вақт шумо даҳони худро бикшоед, шумо ба дигарон ҳаёт, шифой ва ба ҷонҳои хаста шуда ва танҳо тасалли мебахшед.

Лекин ҳамааш ин нест. Ибораи “ҳамаро эҳтиром кунед” натавон ба дастрас кардани танҳоён мебошад. Агар мо эҳтиром дошта бошем, ҳар як нафаре, ки мо рӯ ба рӯ мешаедем, намунаҳои хоҳад ёфт. Ҳар як сухане, ки аз қаҳри дил берун меояд, барои шунавандагонаш ҳаёт мебахшад. Дар асл ин гурӯҳи зиёди мардумро дар бар мегирад, ки бисёре аз онҳоро мо танҳо як маротиба дар зиндагӣ хоҳем دید. Мумкин аст, ки ин шахс дар лифт, ё дар тайёра ҳамроҳи мо мебошад, ё оператори телефон. Мо онҳоро бо суханони гарм ё танҳо бо табассуми худ, эҳтиром карда метавонем.

Боре ҳангоми ки ман дар яке аз паркҳои Лондон қадам меадам, як зан, ки аз Шарқи Наздик буд муқобили ман бо сари хам меомад. Ман нисбат ба вай шафқат пайдо кардам. Ман тасаввур кардам, ки ӯ эҳтиромро махсусан аз тарафи марди бегона мунтазир намебошад. Дили ман ба вай сӯхт ва ман ба ӯ гуфтам: “Субҳ ба хайр!” Ман инро аз тамоми қалб ва бо хурсандӣ гуфтам. Ӯ чашмони худро боло бардошта, бо нобоварӣ ба ман нигоҳ кард. Мисли он ки ман фикри ӯро хондам: “Барои чӣ ин марди Ғарбӣ бо чунин хушмуомилагӣ ба ман салом дод?” Лекин пеш аз он ки инро фикр кунад, хоҳиши эҳтиром бар вай боло омад, ранги рӯяш тағир ёфта, бо як шарм ин зан ба саломии ман алейк дод. Имкон дорад, ки дар зиндагии худ ман дигар вайро вонамеҳӯрам, лекин ман имон дорам муҳаббати Худо, ки аз қалби ман ҷорӣ мешуд, мисли тухмие як рӯз самари худро барои ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад овард. Мо ба ин имон дошта метаовнем. Биёед дар Рӯҳ зиндагӣ карда, ба он имон дошта бошем, ки мо натавон умр ба сар мебарем, балки сафирони ҳаёти фавқултабии қуввати

Худо мебошем, ки ба дигарон ҳаёт меоваранд.

Оё табассум кардан ба дигарон он қадар мушкил аст? Оё ба бегонагон суханони нек гуфтан мушкил мебошад? Оё имон овардан ба он ки суханони мо ҳаёт мебахшанд, мушкил аст? Оё бисёр мушкил аст, имон овардан ба он ки агар эҳтиром ба дигарон ва ба қуввати Худо кифоя набошад, ӯ дода метавонад? Лекин агар шумо дуо кунед ва аз Худованд бихоҳед, ӯ ба қалби шумо эҳтиромро нисбат ба дигарон, ба он шахсоне, ки Худаш қонашро фидо кардааст, афзун хоҳад кард. ӯ ин корро анҷом хоҳад дод, чунки иродаи ӯ ҳамин тавр аст.

Тарзи ҳаёт

Ҳамон лаҳзае, ки шумо аз Худо хоҳиш мекунад, ки дар дили шумо эҳтиромро нисбат ба дигарон ҷой кунад, ҳаёти шумо тағир хоҳад ёфт. Шумо ба пешхизматчиёни тарабхонаҳо дигар хел назар хоҳед кард. Ба ҷои он ки диққати худро ба рӯйхати ғизоҳо ҷалб кунед, шумо ба чашми онҳо нигоҳ карда, ба онҳо салом медиҳед. Пеш аз он ки ғизои худро фармоиш диҳед, аввал шумо номи онҳоро мепурсед ва ҳар даъфа ба онҳо номашонро ба забон оварда, мурочиат мекунад. Аз ҳама муҳим: барои хизматашон бо сухан ва маблағ “ташаккурӣ” мекунад. Ба онҳо 10% ҷойпулӣ нагузored, балки 20% ё ҳатто 25% аз нархи ғизо ҷойпулӣ бидиҳед, то ки ин эҳтироми шуморо нишон диҳад. Ҳамеша аз муқаррарӣ зиёдтар бикунед. Ба як чизи миёна розӣ нашавед. Аз худ савол кунед, ки ин пешхизматчиӣ тарабхона барои шумо чӣ қадар арзиш дорад. ҷавоби ин саволро шумо бояд аз ёд донед: Ҳамон қадар арзиш дорад, ки Исо барои ӯ қони худро фидо кардааст.

Гуфтани ин ғамгинона аст, лекин ман бисёр вақт шоҳиди он будам, ки масеҳиён маро ба ғизо хӯрдан даъват ме-

карданд ва баъд аз он ба шахсе, ки ба мо хизмат карда буд, ҷойпулии ночизе меоданд. Дар як ҳолат ҷойпулӣ он қадар ночиз буд, ки мебоист ман ягон чора биандешам. Мо бо ин ускуф берун баромада, сӯи мошинҳои худ равона будем. Дар байни роҳ ман ба ӯ гуфтам: “Ту пешопеши ман сӯи мошини худ бирав, ман бояд, ки ба якчанд дақиқа пас ба тарабхона баргардам”. То он вақте, ки вай сӯи мошини худ мерафт, ман ба тарабхона баргашта, ҷойпулии калон дар рӯи мизамон гузоштам. Чӣ тавр метавонист, ба он шахсе, ки ба мо хизмат кард ҷойпулии ночиз гузошт, махсусан дар ҳолате, ки пешхизматчиӣ тарабхона медонист, ки мо аз хизматгузори омада будем?

Дар хотир дорам, ки боре ман ва Лиза ба пешхизматчиӣ тарабхонае, ки ба мо хизмат мекард, 50% ҷойпулӣ гузоштем. Аз гуфтугӯи мо вай бохабар шуд, ки мо дар хизматгузори будем. Мо байни вай ва Худо миёнараве будем, барои ҳамин ӯ мебоист бидонад, ки дар чашмони Худованд, ӯ чӣ қадар арзиш дорад. Пеш аз он ки вай бубинад, ки мо чӣ қадар пул барояш гузоштем, мо рафтем. Лекин ман боварӣ дорам, ки ӯ нисбати Масеҳ хотираи хуб дошт. “Зеро ки мо нақҳати Масеҳ ҳастем, ҳам дар миёни наҷотёбандагон ва ҳам дар миёни нобудшавандагон” (2 Қӯр 2:15). Ман фикр мекунам, ки баъд аз ин ҳодиса вай хотираи хубе дар бораи имондорон пайдо кард, ки дар оянда қалби ӯро барои Инҷил воз мекунад.

Ҳар даъфа ба шахсоне, ки ба мо хизмат мекунанд эҳтиром ба ҷо оварда, мо лоиқи муносибати хуби онҳо мегардем: ғизоҳои хуб ва иловагӣ, хизмати беҳтар ё дигар тӯҳфаҳои, ки мо мунтазир он намебошем. Албатта имондорон набояд, ки ба хотири ин эҳтиром кунанд, лекин ба ҳар ҳол ин баракат аст. Мо бо Лиза бисёр маротиба аз истгоҳҳои мошинҳо дар фурудгоҳ истифода мебардем. Ба хотири сафарҳои зиёди мо кормандони истгоҳ мошини

моро мешиносанд ва агар дар он вақте, ки мо меоем дар он истгоҳ бисёр кормандон бошанд, онҳо назди мо зуд медаwand, то ки ба мо хизмат кунанд. Барои чӣ? Барои он ки мо ба онҳо ҷойпулии хубе медиҳем. Лекин на танҳо ин, балки мо дар бораи корҳои онҳо мепурсем ва дарбораи наздикони онҳо низ ҳолпурсӣ мекунем. Дар фурудгоҳ истгоҳи кушода ва пӯшида танҳо барои кормандони фурудгоҳ мавҷуд аст. Мошини мо ҳамеша дар истгоҳи пӯшида ҷой мегирад, ки дар он ҷо боми истгоҳ моширо аз барфу борон эмин нигоҳ медорад. Ман инро мукофот барои эҳтиром меномам!

Айни ҳамон тавр бо мағозаи озуқаворие, ки назди хонаи мо рӯй медиҳад. Боре меҳмонони мо ки аз дигар шаҳр омада буданд, ҳамроҳи мо ба мағоза рафтанд. “Оё ягон нафаре дар ин мағоза ҳаст, ки шуморо нашиносад?” бо ҳайрат қайд карданд онҳо. Онҳо инро гуфтанд на ба хотири он ки моро ҳамчун хизматгузори машҳур ё муаллифони китоб мешинохтанд, лекин барои он, ки мо бо он одамон муомилаи хуш дошта, ҳар даъфа ҳолпурсӣ мекардем. Онҳое, ки аз хизмати мо хабар доштанд, хоҳиш мекарданд, ки барояшон дуо кунем. Ҳар даъфое, ки мо ба мағоза медароем, дар он ҷо ҷунбиш ба амал меояд, мо на танҳо бо таҳфиф мегирем, балки хизматрасонии олий барои мо аст. Такрор мекунем, оё мо онҳоро баро таҳфиф эҳтиром мекунем? Не, ва ҳазор маротиба не! Мо онҳоро эҳтиром мекунем, барои он ки Худованд ба мо ин қобилиятро дода аст.

Намунаҳои амалӣ

Иҷозат диҳед, ки якчанд мисоли амалиро барои эҳтиром кардани ҳамаи одамон биёрам. Ба шахсе вохӯрда ба чашии ӯ нигоҳ кунед, бо меҳрубонӣ ба вай муроҷиат

кунед, ба \bar{u} нишон диҳед, ки \bar{u} бисёр боарзиш аст. Чӯёни он набошед, ки фақат ба ҳадафи худ бирасед: ғизоро фармоиш диҳед, хоҳиши худро бигӯед ё хариди худро бикумед. Беҳтар аст, ки якчанд дақиқаи худро сарф карда, ҳолу аҳволи он шахсро бипурсем. Агар вақти кофӣ дошта бошед бештар аз як савол бидиҳед, пурсону чӯёни он бошед, ки ин шахс чиро хуш дорад. Ҳамон вақте, ки инсон мефаҳмад, ки \bar{u} боарзиш аст, он гоҳ барои бахшоиши беҳтарини шумо Инчили Исои Масеҳ дарвоза воз мешавад. Аммо агар шумо эҳтироми худро нишон надидед ва ҳамон лаҳза мехоҳед ба он шахс инчилро пешниҳод кунед, \bar{u} эҳсос хоҳад кард, ки аз вай сӯи истифода мекунад.

Фикр кунед, ки шумо ба мардум аз мунтазирии онҳо бештар чӣ карда метавонед. Ба онҳо ягон тӯҳфа кунед, чойпулии ногаҳонӣ диҳед ё ба кори онҳо кӯмак кунед? Ба он шахси коргар як стакон оби газдор бидиҳед ё ба шахсе, ки дар ҳавлии шумо кор мекунад, ғизои нисфирӯзӣ бидиҳед. Барфро аз пеши дарвозаи ҳамсоя пок кунед ё алафи ҳавлии ҳамсояро низ дарав кунед. Ин бисёр ҷолиб аст, ки дигаронро эҳтиром кунӣ, махсусан агар онҳо мунтазири ин эҳтиром нестанд. Ин рафторҳои хурд ба онҳо хоҳиши шунидани Инчили Исои Масеҳро бедор мекунад.

Такрор мекунам, то ки мо аз Худованд хоҳиш кунем, ки дар дили мо эҳтироми воқеъиро нисбат ба дигарон ҷойгузир намояд. Агар шумо ҳаракат кунед, ки одамонро на аз дили худ эҳтиром кунед, он гоҳ ин эҳтироми қалбакӣ ва рӯйнокӣ хоҳад буд. Дар асл ин натиҷаҳои тамоман дигарро хоҳад овард. Бесамимиятиро зуд фаҳмидан мумкин аст ва бисёр одамон инро пайхас хоҳанд кард. Дар поёни боби охирин мо аз Худованд хоҳиш мекунем, ки дар қалбҳои мо эҳтироми ҳақиқиро ҷойгир кунад. Каломи Худо, ки дар ин китоб навишта шудааст, имони шуморо бунёд кард ва ташнагиро нисбат ба эҳтиром дар дохили

Ҳамаро эҳтиром кунед

шумо ба вучуд овард. Ҳама чизе, ки ба шумо зарур аст,
танҳо дар бораи ин бихоҳед. Пеш аз он ки мо ин корро
бикунем, бояд боби охиrho мутолиа кунем.

Боби 17

Эҳтироми Худованд

Охирин ва аз ҳама муҳимтарин, то ки дар эҳтироми асли зиндагӣ кунем, бояд, ки бештар аз ҳама ба Худованд эҳтиром дошта бошем. Эҳтироми ҳақиқӣ ин ҳурмати Худо болотар аз ҳама кас ва ҳама чиз асос ёфта аст. Дар китоби масалҳо ба мо амр шудааст, ки “Худовандро ҳурмат кунем”.

Мо бояд аз ҳама чиз бештар Ёро қадр, эҳтиром, ҳурмат кунем ва шаъну шараф нишон диҳем. Агар мо касеро ё чизеро аз Худо болотар бидонем, он гоҳ мо Ёро эҳтиром на-мекунем. Худованд Шоҳи бузург аст ва Ё натавонанд қисман, балки сазовор тамоми эҳтироми мо мебошад. Шарафи мо ба воситаи сачдаи мо сӯи Худованд меравад.

Дар хотир дошта бошед, ки ҳадафи аввалин дараҷаи мо ин эҳтиром кардани Худованд мебошад. Эҳтироми мо ба ҳукуматдорон, онҳое, ки бо мо дар як сатҳ ҳастанд ва эҳтироми “ин хурдон” ба Исо ва дар охир ба Падар мерасад. Барои ҳамин вақте, ки эҳтироми одамон эҳтироми Худовандро иваз мекунад, он гоҳ ин эҳтиром қалбаки ё будпарастӣ, на ин ки шарафа ҳақиқӣ мегардад.

Эҳтироми қалбаки

Элӣ саркоҳин буд. Дар хурдсолиҳои Самуил, Элӣ нигоҳбони хаймаи Худо буд. Писарони ӯ бадрафтор буда,

ба Худованд, халқ ва ба хизмати коҳинии худ беҳурмати мекарданд. Онҳо аз ҳама қурбониҳои беҳтаринро ба худ мегирифтанд ва агар левиён норозӣ бошанд, онҳо бо зӯрӣ инро аз онӣ худ мекарданд. Элай дар бораи бадрафтори писаронаш огоҳ буд. Ӯ медонист, ки онҳо бо қурбониҳо чӣ тавр рафтор мекарданд ва дар бораи зинои онҳо бо заноне, ки дар назди дарвозаи хайма буданд, хабар дошт. Дар анҷом ӯ хост, ки онҳоро ислоҳ кунад: “Ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо чунин амал мекунед? Ман, охир ин аъмоли бади шуморо аз тамоми қавм мешунавам. Чунин амал накунад, эй писаронам! Зеро овозае, ки ман мешунавам хуб нест: шумо боиси маъсияти қавми Худованд мегардед”.

Новобаста аз он ки Элай писарони худро фош кард, ба ҳар ҳол ӯ иҷозат дод, ки онҳо хизмати худро ҳамчун коҳинон идома диҳанд. Барои он ки хизмати онҳо ба Элай фоида меовард: баднафсии ӯ ба ғизо хӯрдан ба воситаи писаронаш қонеъ магардид. Агар вай дар асл Худоро эҳтиром мекард, он гоҳ ӯ писаронашро аз хизматгузори коҳинона дур месохт. Ӯ онҳо бо шахсони Худотарс, ки ба Худо ва халқи Ӯ бо тамоми қалб хизмат мекарданд, иваз мекард. Акнун ба суханони Худо, ки ба воситаи пайғамбар ба вай эълон шуда буд, диққат кунед: “Ва марди Худо назди Элай омада ба ӯ гуфт: “Худованд чунин мегӯяд: “Оё Ман бар хонадони падарат, вақте, ки онҳо дар Миср, дар хонаи фиръавн буданд, Худо зоҳир накардам? Ва оё ӯро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои Худ коҳин интихоб нанамудам, то ки бар қурбонгоҳи ман баромада, бухур бисӯзонад ва ба хузури Ман эфӯд бипӯшад? Ва оё ҳамаи ҳадияҳоро аз қурбониҳои сӯхтани бани Исроил ба хонадони падарат набахшидам? Чаро шумо қурбониҳо ва ҳадияҳои ордии Маро ки барои маскани Худ амр фармудаам, поймол мекунед? Ва чаро ту писарони худро назар ба Ман бештар мӯхтарам медорӣ, то ки худро аз қисми беҳтарини ҳамаи ҳадияҳои қавми Ман Исроил фарбеҳ гардонӣ?” (1 Под 2:27,29).

Пайғамбар Элиро дар ангезаи нопокаш фош кард, ки ӯ ҳадияҳои беҳтаринро бо фиребу найранг ва ҳатто зӯрӣ аз худ мекард. Худо ба воситаи пайғамбар ба Элай гуфт, ки

ӯ писаронашро аз Худо бештар мӯҳтарам медонад. Ба хо-тири аъмоли худ ӯ на танҳо сазовори мукофот нагардид, балки лоиқи бешарафӣ шуд. Бубинед, ки Худо ба воситаи пайғамбар чӣ мегӯяд:

“Бинобар ин Худованд Худои Исроил, чунин мегӯяд: “Ман гуфта будам, ки хонадони ту ва хонадони падарат ба ҳузури Ман то абад роҳ хоҳанд рафт. Вале алҳол мегӯяд Худованд. Ҳошо, ки Ман инро раво бинам, зеро ки ман эҳтиромкунандагони Худро эҳтиром хоҳам кард, ва лекин залилкунандагони Ман расво хоҳанд шуд. Инак айёме фаро мерасад, ки боҳуи ту ва бозуи хонадони падаратро қатъ хоҳам кард, ба тавре, ки пире дар хонадони ту нахоҳад буд. Ва ту рақибро дар маскани Ман хоҳӣ дид, дар ҳар кори неке ки вай барои Исроил бикунад, ва пире дар хонадони ту ҳаргиз нахоҳад буд. Ва аҳли байти туро аз қурбонгоҳи Худ тамоман нахоҳам дур кард, ки ин барои коҳонидани чашмони ту ва ранҷонидани ҷони ту бошад, вале тамоми насли ту ҷавонмарг хоҳанд шуд. Ва он чи ба ду писарат, Ҳофнӣ ва Финҳос, рӯй медиҳад, аломате барои ту хоҳад буд; ҳар дуи онҳо дар як рӯз хоҳанд мурд. Ва коҳини аминеро барои худ таъин хоҳам намуд, ки вай мувофиқи дили Ман ва мувофиқи ҷони Ман амал хоҳад кард; ва барои вай хонадони амине барпо хоҳам намуд, ки он ба ҳузури масеҳи Ман ҳамеша роҳ хоҳад рафт. Ба тавре воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар касе, ки аз хонадони ту боқӣ монда бошад, омада барои як фулуси нуқра ва порча нон пеши вай саҷда барад ва бигӯяд: лутфан маро ба ягон вазифаи каҳонат таъин намо, то ки як лаб нон бихӯрам”

1 Подшоҳон 2:30,36

Эҳтироми Иброҳим

Иброҳим Худоро ба таври махсус эҳтиром кард. Писараш исҳоқ дар ҳаёти Иброҳим мавқеъи муҳиме дошт. Иброҳим бисту панҷ сол мунтазири фарзанди ваъда шуда буд. Ӯ писарашро аз ҳама кас ва ҳама чиз бештар дӯст медошт. Лекин боре Худованд дар хоби Иброҳим зоҳир шуда аз вай хост, ки Ӯро аз писараш дида бештар эҳтиром

кунад. Худованд хост, ки Иброҳим писрашро ба қурбонӣ биоварад. Оё шумо он ташвише, ки Иброҳим дар дили худ дошт тасаввур карда метавонед? Ин аз ҳама кори мушкиле, буд ки ҳатто дар ҳаёли Иброҳим ҳам намеомад. Осонтар мебуд, тамоми дороии худро қурбонӣ кунад, нибат ба он ки писарашро, ки аз вай мебоист насли оянда ба вучуд ояд. Ба ҳар ҳолат, Иброҳим нисбат ба Эли умуман бар акс рафтор намуд. “Ва Иброҳим бомдодон бархост” (Ҳастӣ 22:3). Ӯ мунтазир намонд, балки рӯзи дигар бомдодон бархоста тайёр буд, ки амри Худовандро иҷро кунад.

Бо омодагии худ Иброҳим эҳтироми худро ба Худованд нишон дод. Барои ҳамин Фариштаи Худованд ба ӯ садо карда гуфт: “Дастӣ худро ба писар дароз нақун ва ба ӯ чизе нақун, зеро акнун донистам, ки ту аз Худо метарсӣ ва писари худро, ки ягонаи туст, аз ман дарег надоштӣ” (Ҳастӣ 22:12). Боз тақрор мекунам, ки тарси ҳақиқӣ ин самараи тарси муқаддас мебошад. Акнун биёед назар мекунем, ки эҳтироми бузургеро ба Худованд нишон дода, Иброҳим сазовори чӣ гуна мукофот гашт.

“Ва дуҷумбора фариштаи Худованд Иброҳимро аз осмон хонд. Ва гуфт: “Ба Зоти худ қасам ёд мекунам, мегӯяд Худованд, аз баскӣ ту ин корро кардӣ ва писари худро ки ягонаи туст, дарег надоштӣ. Туро бисёр баракат хоҳам дод ва насли туро бағоят афзун хоҳам кард, мисли ситорагони осмон ва мисли реге, ки дар соҳили баҳр аст; ва насли ту шаҳрҳои душманони худро мусаххар хоҳад кард. Ва ҳамаи халқҳои рӯи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост, барои он ки ту ба овози ман гӯш додӣ” (Ҳастӣ 22:15,18).

Шумо Худоро бевосита эҳтиром мекунед ё ин ки ба тариқи хизматгузори Ӯ аз хотир набароред, ки эҳтиром доимо мукофот дорад.

Интихоби нодурусти Мусо

Боз мисоли як шахсе, ки ба хотири инсонро бештар аз Худованд эҳтиром кардан, наздик буд, ки тамоми мукофоти худро аз даст диҳад. Ин одам Мусо ном дошт. Ӯ иштибоҳи калоне кард. Ӯ он қадар ба хашм омад, ки қариб буд ҷароғдони ҳаёташ хомӯш шавад. Мо мехонем: “Дар миёни роҳ чунин воқеъ шуд, ки дар манзилгоҳ Худованд бо вай вохӯрда қасди куштани вай кард” (Хуруҷ 4:24).

Пеш аз ин ки дар бораи ин ҳолат сухан ронем, аввал иҷозат диҳед, ки ман барои шумо ҳодисаи пештараро нақл кунам. Пеш аз ин Худованд ба Мусо дар бути сӯзон зоҳир шуд. Ӯ дар бораи интихоб шудани Мусо ҳамчун роҳбаре, ки халқи Исроилро аз ғуломии Миср берун меоварад, эълон кард. Мусо аз кӯҳ фаромада, оилаи худро гирифт ва барои иҷро кардани амри Худованд ба сӯи Миср равона шуд. Хайр пас чӣ? Ногаҳон Худованд он шахсе, ки мебоист халқашро озод кунад қасди куштани вайро дорад? Ҷаро Худо ин тавр рафтор мекунад? Чӣ рӯй дода буд? Ана чӣ рӯй дода буд.

Ҳангоме, ки Мусо аз кӯҳ, ки дар он ҷо мулоқот бо Худо дошт поён фаромад, шахси аввале, ки вохӯрд ҳамсараш буд. Занаш эҳсос карда метавонист, ки Мусо як чизи аҷибро аз сар гузаронида аст. Ман сӯҳбати онҳоро ба худ тасаввур карда метавонам.

Мусо мегӯяд: “Азизам - Худованд ба ман зоҳир шуд ва амр кард, ки мо ба Миср баргашта, халқи Исроилро аз ғуломии фиръавн озод кунем. Он озодкунандаи халқ, ки мо дар борааш бисёр мегуфтем, ман ҳастам”.

Ҳамсараш Сифӯра дар ҷавоб гуфт: “Бисёр аҷиб аст. Азизам ман ҳам ҳамроҳи ту меравам. Чӣ вақт бояд биравем?”

Мусо гуфт: “Ҳамин ҳоло лекин пеш аз он мо бояд як корро анҷом диҳем. Дар болои кӯҳ Худо ба ман дар бораи он аҳде, ки бо Иброҳим баста буд гуфт. Ӯ гуфт, ки ду писарамро хатна кунам”.

Ҳамсараш гуфт: “Хуб, биё аз писари калониамон Чершӯн оғоз мекунем”.

Баъд Сифӯра бо чашмони худ дид, ки чӣ гуна писари калониаш хатна мешавад.

Биёед дар ин ҷо боз меистем. Иҷозат диҳед, ки ба шумо чизе бигӯям. Ман шоҳиди он будам, ки чӣ гуна писари сеюмамро хатна мекарданд. Пеш аз ҷарроҳӣ духтур маро оғоҳ кард, ки худро дар даст нигоҳ бидорем. Духтур хатна кард, ман шунидам, ки Алик бо тамоми вучуди худ фиғон зад. Ман аз дидани дарди ӯ дилам ба ҳолаш месӯхт.

Биёед ин ҳолатро ба Сифӯра шабоҳат медиҳем. Вай шоҳиди он буд, ки чӣ гуна писари калонаш дарду азоб кашада, доду фиғон мезад. Ӯ бисёр тарсид. Чӣ тавр шавҳараш ин корро барои писари дӯстдошташ карда метавонист? Оё ин ҳамон марде, ки ҳамороҳаш издивоҷ карда буд? Дар болои он кӯҳ бо вай чӣ шуд? Наход, Худое, ки ӯ вохӯрдааст, ин қадар хунхӯр ва дилсанг бошад?

Инак модар инро тоқат карда наметавонад. Ӯ бархоста дар байни Мусо ва писари хурдиаш Элизор меистад. Бо рафтори худ, дастҳо дар камар, пойҳоро васеъ монда, вай нишон медиҳад, ки “ту як қадам ҳам пеш омада наметавонӣ”. Ӯ меғӯяд: “Бори дигар ту инро такрор нахоҳӣ кард. Ин фарзанди ман аст! Ин кифоя аст, ки ин кори бади худро аз болои як писарам Қершӯш кардӣ. Ту чӣ хел шавҳар ҳастӣ?!”

Ман ба худ тасаввур карда метавонам, ки чӣ гуна байни онҳо ҷанҷоли оилавӣ оташ зад. Сифӯра аввал баҳс мекунад ва баъд ба Мусо дод мезанад ва дар охир ҳатто ӯро ахтор медиҳад. Баъд дар дигар рӯз физо тайёр нашудааст. Ин суҳанҳо торафт бадтар мешаванд. Ин ҳолат Мусоро хаста месозад ва ӯ охири инро намебинад.

Дар охир Мусо аз муҷобилати занаш хаста шуда, чунин фикр ба сараш меояд: “Ман аз ин ҷанҷол хаста шудам. Ман бояд, ки вазифаи муҳимро анҷом диҳам. Ман даъвате, дорам, ки як халқи бузургро озод кунам. Ман бояд, ин кори худро оғоз кунам”. Барои ҳамин ӯ бо ҳамсари худ гузашт

мекунад ва мегӯяд: “Биё ба сафар меравем”.

Аз сабаби он ки Мусо зани худро нисбат ба Худованд бештар эҳтиром кард, дар роҳ ба Миср, Худованд ба хаймаи Мусо меояд, то ки вайро бикишад. Худо инро ба роҳбари интиҳоб шудаи худ иҷозат намедихад. Ў Мусоро кушта ба худ шахси дигареро меёбад. Аммо ҳангоме, ки занаш мефаҳмад, ки бо шавҳараш чӣ хоҳад шуд, зуд писари худро хатна мекунад. Мо мехонем: “Он гоҳ Сифӯра корди сангие гирифта, ғилофаки писари худро бурид ва онро ба пой Мусо расонда гуфт: “Ту барои ман шавҳари хун шудӣ”. Ҳамон лаҳзае, ки ӯ ин корро кард “Худо аз Мусо даст кашид” (Хуруҷ 4 :25,26).

Боре ҳангоми дуо, Худованд аз ман пурсид: “Ман омадам, то ки Мусоро ба қатл бирасонам ё занашро?”

“Мусоро” ҷавоб додам ман.

Баъд Худованд ба ман гуфт: “Ин ба сабаби он аст, ки Ман ба Мусо ҳамчун сарвари оила амр кардам, ки писарони худро хатна кунад ва вай бошад аз суханони Ман дида талаботи занашро авлотар донист. Масъулият дар дӯши Мусо буд.” Бо ин Худо ба ман нишон дод, ки чӣ қадар муҳим аст, ба гузашт нарафтани, ки барои писанд омадан ба он шахсоне, ки зери салоҳияти ту мебошанд.

Мусо ҳамчун шахси сулҳпарвар на ин ки сулҳҷӯй рафтор кард. Исо нагуфтааст: Хушо сулҳпарварон. Ў гуфтааст “Хушо сулҳҷӯён” (ниг. Матто 5:9). Сулҳпарвар он шахсе, ки барои эҳсосоти осоиштагиро доштан, ба гузашт меравад. Роҳбарон ба зудӣ ба ин дом меафтанд. Дар асл ин эҳтироми бештари он шахсе, ки мо мебинем нисбат ба он шахсе, ки мо намебинем мебошад. Аз ин гуна рафтор Худованд нафрат мекунад.

Аз тарафи дигар агар зарур бошад, сулҳҷӯй муқобилат мекунад. Аз ҳамин сабаб Исо мефармояд: “Ва аз айёми Яҳёи Тамидиханда то алҳол Малакути Осмон ба зурӣ ба даст оварда мешавад, ва зӯроварон онро мерабояд” (Матто 11:12).

Малакути Осмонӣ ин осоиштагӣ аст (Румиён 14:7). Ба-

рои он ки мо осоиштагии ҳақиқӣ дошта бошем, баъзе вақт лозим мешавад, ки ба чизҳое муқобилат кунем.

Одатан сулҳпарварон манфиатҳои худпарастонаи худро доранд. Онҳо он ҷои хуби худро тарк кардан наме-хоҳанд ё аз он шахсоне, ки мебоист муқобилат кард, ғоид ба даст оварданро хуш доранд. Ба монади Эли ва писарони ӯ мебошанд.

Имкон дорад, ки баъд аз ин ҳодиса Мусо дигар бо ҳеч барои эҳтироми хоҳиши он шахс, ба гузашт намерафт. Дар асл иштибоҳи вай дар аввали хизматгузориаш, дарси калоне шуд, ки ба ӯ кӯмак кард, ки дар натиҷа як роҳбари бузурге гардад. Эли дигар хел буд. Ӯ мисли Мусо хизматгузори тару тоза набуд, лекин хизматгузори собиқадор буд. Ӯ бисёр хуб мефаҳмид, ки чӣ қор мекунад. Мусо шояд, ме-хост, ки шавҳари хубе бошад. Ӯ самимӣ, вале ноҳақ буд.

Оила

Агар шумо ба он мисолҳое, ки дар ин боб овардам бо-диққат назар кунед, онгоҳ шумо пайхас мекунад, ки ҳамаи онҳо дар дохили оила рӯй доданд. Эли ва Иброҳим бо фарзандонашон, Мусо бо занаш. Дар ин маврид суҳанони Исо возеҳ аст.

“Гумон накунад, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадам, ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер. Зеро ки омадаам одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаршӯяш ҷудо кунам. Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд. Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, (эҳтиром мекунад) лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад (эҳтиром мекунад) лоиқи Ман нест” (Матто 10:34,37 дохили қафс суҳанони муаллифи ин китоб мебошад).

Ба хотири писанд омадан ба ягон шахс ҳатто агар ин аъзои оилаи мо бошанд ҳам, бо иродаи Худо ба гузашт меравем, мо зидди Худованд гуноҳ мекунем. Ман умед до-

рам, ки шумо чиддӣ будани ин масаларо дарк мекунад. Дар ин оят суханони Исо рӯйрост ва бе гузашт мебошад. Барои чӣ? Ҷавоби онро мо дар мисолҳои дар боло оварда шуда, дида метавонем. Барои оилаи Эли ҷазо ногузин буд. Эҳтироми писаронаш бештар аз Худованд барои вай фоҷианок хотима ёфт.

Ман инро мувозинати дурусти эҳтиром меномам. Дар ин китоб ман диққатро ба эҳтиром бисёр ҷалб кардам, аммо касеро бештар аз Худованд эҳтиром кардан, ин як намуди беэҳтиромӣ ё будпарастӣ мебошад, ки натиҷаҳои чиддӣ дорад. Ҳеч кас ва ҳеч чиз набояд, ки аз Худованд бештар эҳтиром карда шавад. Ў Худованд, Шоҳ ва Начотдиҳандаи мо мебошад. Мо бояд ҳамеша инро дар хотир дошта бошем.

Эҳтиром, ки ба воситаи итоат аён мегардад

Дар навиштаҷот бисёр намунаҳои ҳастанд, ки мардон ва занон одамонро аз Худо бештар эҳтиром карданд. Ҳамеша охири ин фоҷианок буд. Аз дигар тараф натиҷаи эҳтиром дар ҳар сатҳ натиҷаи мусбӣ медиҳад.

Дар китоби сеюми Подшоҳон ҳодисаи таъсирбахш дар бораи пайғамбари ҷавон ва пир навишта шудааст. Худо ба пайғамбари ҷавон амр кард, ки аз Яҳудия ба Байт-Ил рафта, бар зидди қурбонгоҳе, ки шоҳ Ёробъом бухур меовард, нубувват кунад. Ӯ итоат карда рафт ва он гоҳ Худованд қурбонгоҳро дупора кард ва хокистари он рехт. Ҳама чиз мутобиқи суханони он пайғамбари ҷавон амалӣ гашт.

Шоҳ Ёробъом барои қувват ва зуд амалӣ шудани Каломи Худо, ки дасти вайро шифо дод, дар хайрат буд. Барои ҳамин шоҳ пайғамбарро ба қасри худ даъват кард, то ки вай истироҳат карда, сазовори мукофот гардад. Барои ин даъват пайғамбар ҷавоб дод.

“Валекин марди Худо ба Подшоҳ гуфт: “Агар ту нисфи

хонаи худро ба ман бидиҳӣ бо ту нахоҳам рафт, ва дар ин макон нон нахоҳам хӯрд, ва на об хоҳам нӯшид” Зеро ки ба ман бар тибқи каломи Худованд чунин амр фармуда ва гуфта шудааст: “Нон нахӯр, ва об нанӯш, ва бо роҳе, ки омадай барнагард” (3 Подшоҳон 13:8,9).

Инак ӯ бо дигар роҳ баргашта ва пас ба Яҳудия равона шуд. Вале дар роҳ пайғамбари солхӯрдаро вохӯрд, ки ӯро ба хонаи худ барои нон хӯрдан, даъват кард. Пайғамбари ҷавон боз бо ҳамон суханоне, ки Худо ба вай гуфта буд, ҷавоб дод, ки ӯ нон нахоҳад хӯрд ва об нахоҳад нӯшид ва бо он роҳ пас ба хона нахоҳад рафт. Ва бо ин сабаб даъвати пайғамбари пирро раъд кард. Ба ҳар ҳол пайғамбари солхӯрда гуфт: “Ман низ набиё мисли ту ҳастам, ва фариштае бар тибқи Каломи Худованд ба ман сухан ронда гуфт: “Варо бо худ ба хонаат баргардон, то ки вай нон бихӯрад ва об бинӯшад” Аммо ӯ ба вай дуруғ гуфт (3 Подшоҳон 13:18).

Пайғамбари ҷавон ба суханони набиё пирро эҳтиром намуда, ба хонаи вай даромад. Дар хона ҳангоме, ки онҳо сари дастархон буданд, Каломи Худованд ба пайғамбари ҷавон нозил шуда гуфт, ки барои беитоати вай ҷасадаш ба қабристонии падаронаш нахоҳад даромад. Пайғамбари ҷавон дар роҳ ба Яҳудия бо шер дучор шуд, ки вайро пора кард. Лекин шер на ҷасади ӯро ва на ҷасади хареро, ки ба он савор буд нахӯрд. Ҳангоме, ки пайғамбари пир аз ин ҳодиса бо хабар шуд, гуфт: “Ин ҳамон марди Худост, ки аз иҷрои каломи Худо сартофт, ва Худованд варо ба шер супорида аст, ва он варо бар тибқи каломи Худованд, ки ба ӯ гуфта буд куштааст” (3 Подшоҳон 13:26).

Пайғамбари ҷавон он набиё пирро эҳтиром мекард. Эҳтимоли зиёде дорад, ки эҳтиром гузоштан ба солхӯрдагон аз хурдӣ ба вай одат шуда буд. Ӯ боварӣ дошт, шахсеро, ки дар хизматгузорию Худо аст, бояд аз Худо ҳам бештар эҳтиром кард ва ин кори хубе мебошад. Лекин бояд, ки мувозинати дурустро нигоҳ дошт. Иштибоҳи марговари пайғамбари ҷавон дар он буд, ки вай каломи набиё пирро аз каломи Худо болотар гузошт. Барои ин кори худ ҳаёташро аз даст дод.

Мисолро дар Аҳди Ҷадид мо дар ҳаёти Петрус мебинем.

Ҳавворӣ Павлус мефармояд:

“Аммо вақте, ки Петрус ба Антиёхия омад, ман шахсан ба ӯ муҳолифат кардам, чунки ӯ айбдор буд. Зеро пеш аз он ки баъзе касон аз ҷониби Яъқуб биёянд, ӯ бо ғайрияҳудиён хӯрок нахӯрд; лекин вақте, ки онҳо омаданд, аз тарси махтунон худро дур кашид ва каноргири кард. Бо якҷоягии ӯ яҳудиёни дигар ҳам риёкорӣ карданд, ба тавре ки Барнаббо низ саргарми риёкориҳои онҳо шуд” (Ғалотиён 2:11,13).

Барои чӣ Петрус, Барнаббо ва дигар яҳудиёни имондор худро аз ғайрияҳудиён каноргири мекарданд? Дар ҳолате, ки чанд вақт пештар аз он якҷоя нон мехӯрданд. Ҷавоб возеҳ аст: бо ин рафтори худ онҳо аз ҳақиқат дида дӯстони худро бештар эҳтиром мекарданд, ки дар натиҷа ин ба риёкорӣ ва тарсонҷакӣ оварда расонд. Ҳақиқат барои Петрус дар рӯё дар шаҳри Ёфо ошкор шуда буд. Суханони Худо, ки ба вай мурочиат карда шуда буд чунин: “Он чи ки Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон” (Аъмол 10:15).

Боз ҳам такрор мекунам. Барои мо эҳтиром кардани он шахсе, ки мебинем, аз Он Шахсе, ки нонамоён аст, осонтар мебошад. Ба ҳар ҳол чунин набояд бошад. Мо бояд, ки дар ҳаёти худ сарҳадро муайян кунем. Ин маънои онро дорад, ки агар шахсони дӯстоштаву бо эҳтиром аз мо бихоҳанд, ки мо он корҳоро анҷом диҳем, ки мутобиқи Навиштаҷот намебошад, мо хоҳиши онҳоро аз хости Худо болотар гузошта наметавонем.

Худдорӣ аз эҳтиром

Вақтҳое мешавад, ки бояд аз эҳтиром худдорӣ кард. Новобаста аз он ки ин ҳолат бисёр кам вомехӯрад, лекин ба ҳар ҳол донишмандони ин зарур аст, то ки ба гуноҳ наафтем. Мо мехонем:

“Чунон ки барф дар тобистон ва борон дар мавсими дарав

Мукофот барои эҳтиром

бошад, ончунон иззат (эҳтиром) ба аблаҳ муносиб нест"

Масалҳо 26:1

"Касе, ки аблаҳро иззат кунад, мисли касест, ки санге (қимматбахоро) дар фалахмон бимонад"

Масалҳо 26:8

Санги қимматбахоро дар фалахмон гузоштан, ин яъне ба худ зиён расонидан мебошад. Дар ҳаёти рӯзмара ин чӣ гуна рӯй медиҳад? Пеш аз ҳама дида мебароем, ки аблаҳ кӣ аст. Ин он шахсе, ки дар қалби худ мегӯяд "Худо нест". (Забур 53:1). Он касе, ки ғайбатро паҳн мекунад (Масалҳо 10:18), барои он касе, ки бадкорӣ дилхушист (Масалҳо 10:23), он касе, ки танҳо роҳи худааш дар назараш рост аст (Масалҳо 12:15), он касе, ки беақл ва ба насиҳату ҳикмат беъътиной мекунад (Масалҳо 15:5, 18:2). Ин баъзе аз хислатҳои аблаҳ аст, ки навиштаҷот дар бораи онҳо мегӯяд. Кӯтоҳ карда бигӯем, дар аҳди қадим ин шахсро зидди Масеҳ меноманд, ба хотири он ки ҳаёти ин шахс пурра бар зидди таълимоти Масеҳ мебошад.

Ҳангоме, ки мо чунин шахсро барои аблаҳии ӯ эҳтиром мекунем, мо ба ҳудамон зарар мерасонем; санге, ки аз фалахмон партофта мешавад, пас баргашта ҳудамонро зарба мезанад. Юҳанно дар номаи дуҷуми худ, возеҳ дар бораи ин навиштааст:

"Касе, ки назди шумо меояд ва ин таълимотро намеоварад, вара ба хонаи худ қабул накунед ва ба вай салом надихед. Зеро касе ки ба вай салом диҳад, ба аъмоли шариронаи вай шарик мешавад"

2 Юҳанно 10,11

Таълимот ва рафторе, ки мутобиқи таълимоти Масеҳ намебошад, эҳтиром кардан боҳикматона намебошад. Касе, ки онҳоро дастгирӣ мекунад, ба гуноҳашон шарик мешавад.

Сазовор шудан ба эҳтиром

Дар охир чунон, ки ман пештар гуфта будам, китоби Муқаддас ба мо намегӯяд, ки мо эҳтиромро талаб кунем. Агар шавҳаре, ки нома дар бораи эҳтиромро шунида ба хона омада аз зан ва фарзандони худ эҳтиромро талаб кунад, он гоҳ вай моҳияти ин номаро аз худ накардааст. Ин гуфтаҳо ба тамоми соҳаҳо рост мебошад. Аз дигар тараф Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки мо чӣ тавр эҳтиромро ба ҳаёти худ ҷалб карда метавонем.

“Ҳикмат ба даст овар, хирад ба даст овар; инро фаромӯш накун, ва аз гуфтаҳои даҳони ман сар напеч. Онро тарк накун, ва он туро ҳифз хоҳад кард; онро дӯст дор ва он туро нигоҳбонӣ хоҳад намуд, Ибтидои ҳама чиз ҳикмат аст, пас ҳикмат ба даст овар, ва бо тамоми дорони худ хирад ба даст овар. Онро қадрдонӣ намо ва *он туро баланд хоҳад бардошт*” (дар тарҷумаи англисӣ *он, ба ту шараф меоварад*) (Масалҳо 4:5,8).

Ҳангоме, ки шумо ба ҳикмат мепайвандед, шараф ба шумо меояд. Ибтидои ҳикмат-Худотарсист. Ҳангоме, ки мо аз Худованд тарс дорем, он гоҳ дар ҳар соҳаи ҳаёти худ мо бо Каломи Ӯ имон дорем ва ба он итоат мекунем. Мо хоҳиши иҷро кардани тамоми аҳкомҳои Ӯро дорем. Шахсоне ҳастанд, ки навиштаҷотро мутобиқи шароити худ ва барои манфиати шахсиашон маънидод кардан мехоҳанд. Барои ҳамин Китоби Муқаддасро хонда танҳо ба чизхое, ки имондорон дар он ҷо мебинанд, ба ҷои ин мебоист ба он чизе, ки мехонанд имон биоваранд. Аввалин ин фиребхӯрдан аст ва дуҷумин ин тарси Худованд аст, ки ҳикмат мебахшад.

Одамоне, ки содиқона зиндагӣ мекунанд, марҳамат ва тарси Худовандро дӯст медоранд, барои тавбаъ ва имон омода ҳастанд. Онҳо ислохро қабул мекунанд. Ба мо гуфта шудааст. “Бенавой ва нанг насиби касест, ки насиҳатро рад мекунад, вале касе, ки мазаматро қабул кунад, мӯхтаграм мешавад” (Масалҳо 13:18).

Мухолифи нанг, шараф аст. Ислохро рад карда, шумо ба нанг роҳ медиҳед; яъне муҳаббат ба ҳақиқатро зиёдтар нисбат аз ҳаловати худ гузоштан, шарафро меоварад.

Ҳама гап дар он аст: “Подоши фурутанӣ ва Худотарсӣ, сарват, ҷалол ва ҳаёт мебошад” (дар тарҷумаи англисӣ “шараф ва ҳаёт”) (Масалҳо 22:4). Ҳангоме, ки шумо ҷӯени Худотарсӣ ҳастед, Худо шарафро ваъда мекунад. Он шояд ҳамон лаҳза наояд, лекин ба ҳар сурат шуморо дастрас хоҳад кард. Дар тӯли бисту панҷ сола, ки ба Худованд хизмат мекунам ман шоҳиди он будам, ки шахсони Ӯ дар баракати доимӣ зиндагӣ мекунанд. Ба баъзе онҳо гоҳ-гоҳ ҳамин тавр вонамуд мешуд, ки вафодории онҳо сазовори мукофот намегардад, лекин бо сабру тоқат онҳо шоҳиди шарафи бузург ва баракати Худои Зинда гаштанд.

Нигоҳ доштани эҳтиром

То ки зиндагии бо эҳтиромро идома диҳем, мо бояд ки рӯҳи фурутан дошта бошем. Муҳим нест, ки то чӣ андоза Худо моро баракат медиҳад, мо бояд дар хотир дошта бошем, ки мо соҳиби ҳеч чиз нестем. Ҳангоме, ки ман ва Лиза хизматгузориҳои худро оғоз кардем, мо ҳеч чиз на-доштем ва ҳеч кас моро даъват намекард. Мо қарор кардем, ки ҳаёти худро пурра ба Худованд мебахшем. Баъд аз он дар тӯли солҳои бисёр мо шоҳиди он будем, ки чӣ тавр Ӯ мӯҳтоҷиҳои моро қонеъ мегардонад. Баъзан дар лаҳзаи охир Худованд дар дуо ба ман мегуфт: “Писарам, Ман туро, оилаатро ва хизматгузориатро аз он чӣ ту ҳаёл мекунӣ беҳад зиёд баракат додан мехоҳам. Ту таъминоти пурраро мегирӣ ва хизматгузориҳои ту бузург мешавад. Дар замони хушки ту пурра ба Ман таваккал кардӣ: ту бояд чӣ бигӯӣ, дар кучо пули худро сарф кунӣ, ба кучо биравӣ ва ғайра. Ва ҳангоме, ки Ман туро баракат медиҳам, оё ту аз худ сухан ронданро оғоз мекунӣ ё пеш аз он ки чизе бигӯӣ маро мепурсӣ? Оё ту пулҳоро ҳар тараф сарф мекунӣ ё аз Ман машварат мехоҳӣ? Оё пеш аз он ки ягон

қарор қабул кунӣ аз Ман мепурсӣ? Оё ту аз чӣ оғоз кардӣ дар ёд медорӣ?

Баъд ӯ идома дод: “Писарам, бисёр шахсоне, ки пешпо хӯрда афтоданд, дар вақти фаровонӣ на ин ки дар вақт хушкӣ афтоданд”.

Дар хотир дорам чи тавр ман ба хона баргашта (он гоҳ ман аз хонаамон дур набудам) ва ба ҳамсарам он чиро ки шунидам, нақл кардам. ӯ ба ман назар кард ва гуфт. “Джон, агар ту фақат қисми аввалашро ки Худо моро бо фаровонӣ баракат медиҳад, мегуфтӣ ман аз шодӣ рақс мекардам, лекин холо ки ман ин огоҳиро шунидам тарси муқаддас маро фаро гирифт”.

Ман бо вай розӣ шуда сари худро ҷунбонидам.

Павлус тамоми ҳаёт ба худ ҳамчун “ҳаввори хурдтарин”, “хурдтарин аз муқаддасон”, ва “гуноҳкори аввалин” муносибат дошт. ӯ аз буданаш ва ин ҳақиқатро “ҳар он чӣ ки ӯ дорад аз ҷониби Худованд аст” аз хотир набаровард. Аз ҳамин сабаб вай навишта аст: “Зеро кист ки туро бартарӣ додааст? Ва чӣ чизе дорӣ, ки нагирифта бошӣ? Ва агар гирифта бошӣ, чаро фахр мекуни, ки гуё нагирифта бошӣ?” (1 Қуринтиён 4:7). Ҳаногме, ки мо назди Худо бо фурутанӣ зиндагӣ мекунем, он гоҳ мо он чиро ки ба даст овардаем, гум нахоҳем кард. Дар хотир доред, он ҷои навиштаҷоти, ки мо аввал дар ин китоб дидем. “Аз худ бохабар бошед, ки мабодо он чиро, ки мо барояш меҳнат кардаем, барбод диҳед, балки мукофоти комил бигеред”.

Дуюм нома Юҳанно ояги 8

Барои нигоҳ доштани самараи меҳнати мо ваъдае вучуд дорад.

“Ғурури одам варо хор мекунад. Вале шахси фурутан варо ҷалол меёбад” (дар тарҷумаи англисӣ ба ивази “ҷалол меёбад” “дар шараф нигоҳ медорад”

Масалҳо 29 :23

Ба калимаи “нигоҳ медорад” диққат кунед. Агар мо дар

тарси Худованд ва фурӯтани асли зиндагӣ кунем, он гоҳ мо шарафро нигоҳ медорем ва ҳатто онро меафзоем. Ҳеч вақт аз хотир набароред, ки то чӣ андоза он марге, ки Исо моро аз он озод кард, бузург буд. Инчунин муҳаббати ӯро дар хотир дошта, ҳар як шахсеро, ки вомехӯред иззат намоед. Инак онҳоро ҳамон тавр эҳтиром кунед, ки чи тавр Худо эҳтиром карда, ҳаёти Худо барои онҳо бахшидааст. Он гоҳ шумо сазовори эҳтиром ва мукофот гашта, онҳоро аз даст нахоҳед дод.

Хулоса

Мо бисёр даъфа таъкид кардем, ки эҳтироми асли аз қалб чорӣ мешавад. Яке аз тарзҳои беҳтарин барои тағир додани мо, ин дуои самимӣ мебошад. Ман шуморо ташвиқ мекунам, ки ҳар рӯз дар бораи зиёд шудани муҳаббати Илоҳӣ, тарси муқаддас ва шарафе, ки дар қалби шумо мемонад, дуо кунед. Ман ин китобро, на ин ки номае, ки дар дилҳои шумо боқӣ мемонад бо як дуо хотима додани ҳастам, то ки Худованд нисбат ба он шахсоне, ки шумо дар зиндагии вомехӯред, эҳтиром чой кунад. Агар шумо ба эҳтиром беэътиной карда бошед, ман дуои худро бо тавбаъ оғоз мекунам. Биёед якҷоя дуо мекунем.

“Падари осмонӣ шукр мекунам, ки Ту бавоситаи ин китоб ба ман сухан рондӣ. Ман назди Ту омада, дар қадами аввал аз Ту бахшиш мехоҳам. Илтимос мекунам, маро барои беэътиной нисбат ба он шахсоне, ки Ту ба ҳаёти ман фиристодаӣ, бубахш. Барои беэътиной ва беҳурмати нисбат ба онҳое, ки дар қудрат аз болои ман меистанд, бубахш, барои беэътиной ва беҳурмати нисбат ба онҳое, ки дар як сатҳ бо ман мебошанд, бубахш ва инчунин барои беэҳтиромӣ нисбат ба онҳое, ки зери қудрати ман ҳастанд, тавбаъ мекунам. Дар охир барои беҳурмати нисбат ба ҳамаи мардону заноне, ки ман вохӯрдаам, бахшиш мепурсам. Ман аз Ту хоҳиш мекунам, ки бо хуни Исои Масеҳ маро пок гардонӣ, зеро ки ман барои бепарвоии худ

нисбат ба одамон тавбаъ мекунем.

Ман аз Ту хоҳиш мекунам, ки Ту қалб ва чони маро бо эҳтироми ҳақиқӣ пур кунӣ. Ман хоҳиш мекунам, то ки тарс ва муҳаббати Худованд ба қалбам ҷорӣ шавад. Хоҳиш мекунам, ки дили маро мисли дили Худ гардонӣ, то ки ман низ ба мардону занон ҳамон қадар, боэҳтиром, арзишманд ва азиз назар карда тавонам. Ман инро дар имон хоҳиш карда, холо қабул мекунам. Ба исми Исо дуо мекунам. Омин.

Ҳаррӯза бо ин суханон дуо кунед, ба итоати Каломи Худо зиндагӣ кунед ва он гоҳ шумо шоҳиди он мегардед, ки худатон ба намояндаи Подшоҳи Осмон мубадал мегардед. Мукофоти шумо бузург гашта, дили шумо бо хурсадӣ пур мегардад. Барои хизмат ва муҳаббати шумо ба Шоҳ ташаккурӣ мекунам.

“Ва Ёро ки қодир аст шуморо аз фурӯ галтидан нигоҳ дорад ва дар шодӣ беайб ба ҳузури ҷалоли Худ биистонад. Яъне Худои ҳақими якто ва наҷотдиҳандаи моро, ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, ҷалол ва шавкат, қудрат ва салтанат бод ва аз азал ва дар замони ҳозира ва то абад. Омин”

Яҳудо 24,25

Дар бораи муалиф

ҶОН БИВЕР хоҳиши дидори он аст, ки чӣ гуна муносибати одамон бо Худо рушд карда, онҳо соҳиби мукофот дар ин ҳаёт ва ҳаёти абадӣ мегарданд. Ӯ муаллифи китобҳои беҳтарин аз ҷумла: “Доми шайтон”, “Тарси Худованд”, “Зери паноҳи Худо”, “Ҳаракаткунандогон бо абадият” мебошад. Китобҳои вай ба чилу ҳашт забони ҷаҳон тарҷума шудааст. Барномаҳои телевизионии Ҷон бо номи “Пайёмбар” дар тамоми замин нашр мешаванд. Ӯ дар конфронсҳо ва дар калисоҳо воизи машҳур мебошад. Хизматгузори вай бо номи “Messenger International” ба шахсоне, ки дар бораи принципҳои Илоҳӣ бештар доништан мехоҳанд, маводҳои заруриро мерасонад. Ҳамсари Ҷон, Лиза инчунин муаллифи китобҳои машҳур мебошад. Онҳо бо оилаи худ дар Колорадо –Спрингс, дар иёлоти Колорадои ИМА зиндагӣ мекунанд.

Тақризҳо

“Мукофот барои эҳтиром” ба ҳамаи саволҳои шумо оид ба сифати ҳаёти дохилӣ ва муҳаббат, ки Худо ба он аҳамияти муҳиме медиҳад, барои он ки мо ҳамчун масеҳиён он муҳаббатро дар қалбамон дошта бошем, ҷавоб медиҳад.

– **ҶОЙС МАЙЕР**, муаллифи китобҳои беҳтарин ва устои Китоби Муқаддас:

“Китобҳои Ҷон Бивер ҳозиразамон ва классикӣ мебошанд. Ӯ дар рӯҳияи замонавӣ навишта, ба ҷаҳони мо мурочиат карда, лекин моро ба ҳикмат ва ҳақиқати беохири Каломи Худо ғарқ месозад. Китобҳои ӯ барои хондан бисёр осон ҳастанд, лекин дар айни ҳол онҳо мутобиқи Каломи Худо буда, моро ба ҳақиқат равона мекунад”

– **ҶЕК У. ХЕЙФОРД**, президенти Интернешнл Форксвеир Черчис:

“Китоби “Мукофот барои эҳтиром” - ро хонда, ман меҳоҳам ба худи муаллифи ин китоб Ҷон Биверро ҳамчун устои Китоби Муқаддас, ки ба мавзӯи дар китоб ба миён гузошта шуда, фаҳмиши зиёде дорад ва ҳамчун нависандаи бо лаёқат эҳтиром ба ҷо оварам. Иброз карда, ки эҳтиром ин муносибати қалби мо мебошад, Ҷон хонандаро ба сафари аҷоиб мебарад, ба муносибатҳои гуногуни ҳаёти инсон равшанӣ меандозад ва ҳар яки моро рӯҳбаланд мекунад, ки чунин ҳаёт дошта бошем, то ки мутобиқи ин принципҳои муҳими рӯҳонӣ амал карда, мукофоти пурраро дастрас кунем”

– **БРАЙАН ХЮСТОН**, саруқуфи калисои Хилсонг, Сидней, Австралия:

“Ҳангоме, ки ман бори аввал китоби “Мукофот барои эҳтиром” -ро хондам. Ман фаҳмидам, ки дар дастам ҷавоҳирот мебошад, ки ба таври махсус ба калисоҳо, оилаҳо ва ташкилотҳо таъсир мерасонад. Ин калиде аст, ки барои ҳаёти ҳозира ва оянда пешравӣ ва комёбиҳоро боз мекунад. Ҷон Бивер, ин китоб то ҳамин рӯз яке аз корҳои беҳтарини шумо мебошад!”

– **ҶЕНТЭЗИН ФРАНКЛИН**. Саруқуфи Фри Чапел:

“Ҷон Бивер дар китоби худ воқеаҳои гуногун ва назари тоза ба Навиштаҷотро истифода бурда, принципҳои беохири эҳтиромро ошкор месозад. Мо бояд дарк кунем, ҳангоми эҳтиром ва қадр кардани дигарон дар ҳаёти худ, мо сазовори мукофоти шахсии худ мегардем.”

– **ДАРЛИН ЧЕХ** роҳбари парастии калисои Хилсонг, Сидней, Австралия:

“Ҷон Бивер лаёқати махсуси дақиқ омӯхтани матни Китоби Муқаддасро дорад. Хонандагон бо назари тоза ва аниқи вай ошно гардида, дар тааҷҷуб мемонанд”

– **ПАБЛИШЕРС УИКЛИ**

Қудрати эҳтиром қобилият дорад, ки ҳаёти шуморо дигаргун созад!

Дар китоби “Мукофот барои эҳтиром” муаллифи он Чон Бивер дар бораи қувват ва ҳақиқате, дар бораи қонуни рӯҳонии эҳтиром қарданро, ки баъзан мо онро дар назар намегирем, нақд мекунад. Ҳаётан муҳим будани ин қонуни рӯҳониро дарк карда, шумо баракати рӯҳонии Худовандро барои худ ҳам дар ин замон ва ҳам дар абдиқат чалб хоҳед кард.

Бо тарзи хося, Чон Бивер Навиштаҷотро аниқ таҳқиқ карда, ба мо ошқор месозад, ки мукофоти мо аз эҳтиром ва муносибати мо ба дигарон вобаста мебошад. Ӯ китоби худро аз ваъдаи Худо, ки мефармояд: “Ман эҳтиромқунандагони Худо эҳтиром хоҳам кард” оғоз мекунад. Ин китоби аҷоиб шуморо ба эҳтиром қардани Холиқи худ, аъзоёни оилаи худ ва шахсона, ки шуморо ихота мекунад, водор месозад.

Чон Бивер мисолҳое, ки аз рӯи Навиштаҷот аст бо ҳодисаҳои зиндагии худ шабоҳат дода, ба мо се сатҳи мукофот барои эҳтиромро ошқор мекунад.

- Мукофоти пурра барои онҳое, ки дигаронро қадр ва эҳтиром мекунад
- Мукофоти қисмӣ барои онҳое, ки барои эҳтироми худ комил нестанд
- Ва бидуни мукофот, барои он шахсона, ки ба халқи Худо хунуқназарона рафтор мекунад.

Чон ба фарҳанги бисёр мамлакатҳо, ки бар зидди эҳтироми волидайн, роҳбарон ва фарзандон, зиддияти ҷамъият ва ҳукумат назар меандозад ва ба натиҷаи бейтоатиҳо назар меандозад.

Ин китоби аҷиб, дар бораи асроре, ки ҷӣ гуна ба воситаи эҳтиром бояд баракати Худоро ба даст овард, равшанӣ меандозад. Мутобиқи ин китоб амал карда, шумо пурра ҳаёти худро дигаргун месозед.

ЧОН БИВЕР хоҳиши дидори он аст, ки ҷӣ гуна муносибати одамон бо Худо рушд карда, онҳо соҳиби мукофот дар ин ҳаёт ва ҳаёти абади мегарданд. Ӯ муаллифи китобҳои бештарин аз ҷумла: “Доми шайтон”, “Тарси Худованд”, “Зери паноҳи Худо”, “Ҳаракатқунандогон бо абдиқат” мебошад. Китобҳои вай ба ҷилу ҳаши забони ҷаҳон тарҷума шудааст. Барномаҳои телевизионии Чон бо номи “Пайёмбар” дар тамоми замин нашр мешаванд. Ӯ дар конфронсҳо ва дар калисоҳо воизи машҳур мебошад. Хизматгузори вай бо номи “Messenger International” ба шахсона, ки дар бораи принципҳои Илоҳӣ бештар доништан мехоҳанд, маводҳои заруриро мерасонад. Ҳамсари Чон, Лиза инҷунин муаллифи китобҳои машҳур мебошад. Онҳо бо оилаи худ дар Колорадо – Спрингс, дар иёлооти Колорадои ИМА зиндагӣ мекунад.

Ин ва дигар маводҳоро дар сайти зерин дастрас намоед: www.CloudLibrary.org

Бештар мекоҳед?
Дар инҷо бигиред.

teach reach rescue
**Messenger
International**
MessengerInternational.org

Ин китоб тўҳфа аз ҷониби муаллиф мебошад.
Ва барои фурўш нест.

